STAR WARS

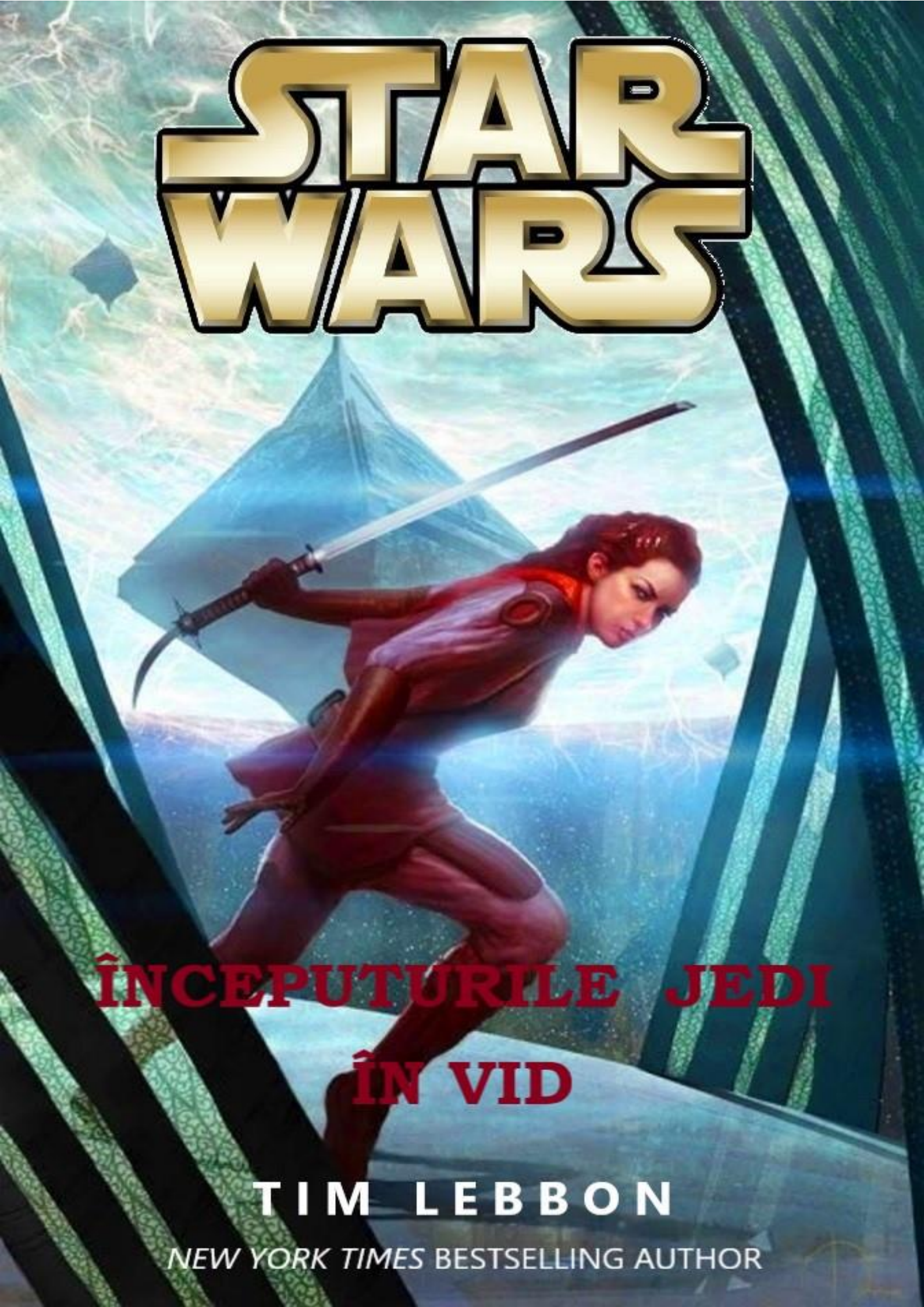

ÎNCEPUTURILE JEDI

ÎN VID

TIM LEBBON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TIM LEBBON

ÎNCEPUTURILE JEDI

- ÎN VID -

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Tim Lebbon
Dawn of the Jedi – Into the Void
2013

Tim Lebbon

Tim Lebbon este scriitor de bestselleruri pentru *New York Times*. Până în prezent a publicat aproape treizeci de romane, precum şi zeci de nuvele şi sute de povestiri scurte. A câştigat patru premii British Fantasy, un premiu Bram Stoker şi un Premiu Scrib şi a fost finalist pentru World Fantasy, International Guild Horror şi premiile Shirley Jackson.

Drepturile de film la seria *Secret Journeys of Jack London* au fost achiziționate de 20th Century Fox iar el şi Christopher Golden au scris prima schiță a scenariului.

Lucrează, de asemenea, la noi romane şi scenarii, atât solo, cât şi în colaborare.

DRAMATIS PERSONAE

Lanoree Brock – Je'daii Ranger (femeie umană)
Dalien Brock – visător (bărbat uman)
Tre Sana – nelegiuit (mascul Twi'lek)
Dam-Powl – Maestră Je'daii (femelă Cathar)
Lha-Mi – Maestrul Templului Je'daii (mascul Dai Bendu)
Kara – instigatoare (femeie umană)
Lorus – Căpitan de Poliție pe Kalimahr (mascul Sith)
Maxhagan – gangster (bărbat uman)

În inima oricărui suflet sărac, care nu este una cu Forţa, există doar vidul.

— Je'daii necunoscut, 2.545 TYA[1]

[1] TYA – Tho Yor Arrival (Sosirea navelor Tho Yor). Sosirea navelor Tho Yor pe Tython a marcat anul zero pentru sistemul de datare în timp standard, folosind notația TYA. Anul 0 TYA a avut loc în anul 36.453 BBY (Înainte de Bătălia de la Yavin), cu 32.800 de ani înainte de Tratatul de pe Coruscant, cu 35.453 de ani înainte de Reforma Ruusan şi cu 36.418 ani înainte de Marea Resincronizare.

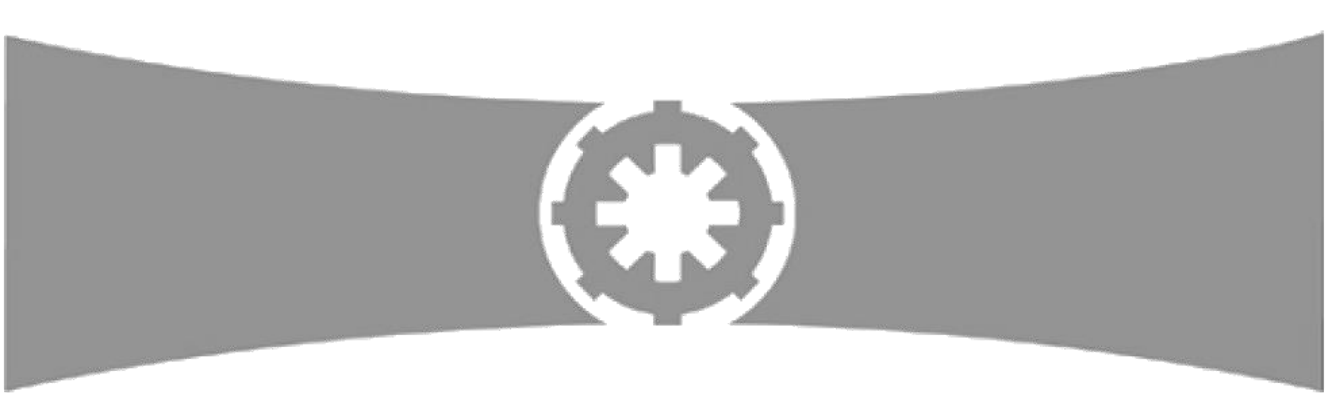

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1
MATERII ÎNTUNECATE

Chiar şi la începutul călătoriei noastre mă simțeam ca o stâncă în râul Forței. Lanoree este ca un peşte purtat de acel râu, hrănindu-se din el, trăind în el, bazându-se pe apele lui pentru bunăstarea ei. Dar eu sunt de neclintit. Un inconvenient pentru apă, atât timp cât rămân pe loc. Şi încet, încet, sunt erodat, transformându-mă în nimic.

— Dalien Brock, *Jurnale*, 10.661 TYA[2]

Ea este o fetiță, cerul pare mare şi nesfârşit, iar Lanoree Brock inspiră minunile lui Tython în timp ce aleargă să-şi găsească fratele. Dalien este din nou lângă estuar. Îi place să fie singur, departe de toți ceilalți copii de la Bodhi, Templul Artelor Je'daii. Părinții ei au trimis-o să-l găsească şi, deşi încă mai au de învățat câte ceva în după-amiaza aceea, au promis că vor merge până la limita Pădurii Edge, în seara aceea. Lui Lanoree îi place acolo sus. O şi sperie puțin, de asemenea. Aproape de templu, lângă mare, poate simți că Forța este în reflux şi se găseşte peste tot – în aerul pe care îl respiră, în priveliştile pe care le vede şi în tot ceea ce alcătuieşte peisajul acela frumos. Sus, în Pădurea Edge, Forța are o sălbăticie primitivă, care face inima să-i pompeze cu putere. Mama ei ar zâmbi şi ar spune că va afla tot ce trebuie să ştie, la timpul potrivit. Tatăl ei s-ar uita tăcut în pădure, de parcă ar tânji în tăcere să o exploreze în felul acela. Şi fratele ei mai mic, de doar nouă ani, ar începe să plângă. Plângea mereu când se vorbea despre Pădurea Edge.

— Dal!

Ea foşneşte prin iarba înaltă de lângă malul râului, cu mâinile întinse în lateral, astfel încât iarba să-i mângâie palmele. Nu-i va spune despre plimbarea planificată pentru acea seară. Dacă o va face, el se va simți prost şi s-ar putea să nu fie de acord să vină acasă cu ea. El poate fi aşa, uneori, iar tatăl lor spune că ăsta este semnul că cineva îşi găseşte propria cale. Se pare că Dal nu a auzit-o şi, pe măsură ce se apropie de el, ea încetineşte fuga până devine o plimbare şi se gândeşte: *Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi simțit de mult timp că mă apropii.* Capul lui Dal rămâne plecat. Alături de el a creat un cerc perfect, folosind pietricele. Face asta atunci când se gândeşte. Râul curge, rapid şi alimentat de ploile recente. Are o putere care intimidează şi, închizând ochii, Lanoree simți Forța şi nenumăratele forme de viață care numeau râul *casă*. Unele sunt la fel de mici ca degetul ei, altele, care înoată în sus pe râu, dinspre ocean, au aproape jumătate din mărimea unei nave Cloud Chaser. Ea ştie, din studii, că multe dintre ele au dinți.

Îşi muşcă buza, ezitând. Apoi cercetă cu mintea şi...

— Ți-am spus să nu-mi mai faci asta niciodată!

— Dal...

---

[2] Anul 10.661 TYA – Anul 25.792 BBY.

El se ridică, se întoarce şi pare furios. Doar pentru un moment, în ochii lui este un foc care ei nu-i place. A mai văzut acel foc înainte şi poartă, pe buza inferioară, o cicatrice tare, ca dovadă a acelui foc. Apoi mânia lui dispare şi zâmbeşte.

— Îmi pare rău. M-ai speriat, atâta tot.

— Desenezi? întrebă ea, văzând caietul de schițe.

Dal închide cartea.

— Sunt nimicuri.

— Nu cred, spune Lanoree. Eşti foarte bun. Însuşi Maestrul Fenn de la Templu spune asta.

— Maestrul Fenn este un prieten de-al tatei.

Lanoree ignoră insinuarea şi se apropie de fratele ei. Poate vedea deja că a ales un loc minunat de unde să deseneze împrejurimile. Râul se curbează şi un afluent mai mic i se alătură de pe dealurile Pădurii Edge, provocând confuzie în curenți. Tufişurile de pe malul îndepărtat sunt colorate şi vibrante şi mai e acolo un copac imens şi vechi, al cărui trunchi gol găzduieşte un cuib de păsări. Penele lor aurii strălucesc în soarele după-amiezii. Cântecul păsărilor completează vuietul râului.

— Lasă-mă să văd, spune Lanoree.

Dal nu se uită la ea, dar deschide tableta.

— Este frumos, spune ea. Forța ți-a călăuzit degetele, Dal.

Dar nu este sigură de asta.

Dal scoase un creion mare din buzunar şi trase cinci linii groase peste desen, de la stânga la dreapta, rupând hârtia şi stricându-l pentru totdeauna. Expresia sa nu se schimbă şi nici respirația. Este aproape ca şi cum nu ar exista deloc furie.

— Gata, spune el. Aşa e mai bine.

Pentru o clipă, liniile arată ca nişte urme de gheare, iar Lanoree inspiră adând şi clipeşte...

* * *

O alarmă înceată, insistentă, o scoală din somn. Lanoree oftă şi se ridică în şezut, frecându-şi ochii şi alungând visul. Dragul de Dal. Îl visase deseori, dar numai visele din ultimul timp erau rele. Nu şi când erau copii, când Tython fusese atât de plin de potențial. Poate că se întâmpla pentru că se îndrepta spre casă. Nu mai revenise pe Tython de mai bine de patru ani. Era Ranger[3] Je'daii, şi tot ceea ce făcuse, fusese să patruleze. Unii Rangeri găseau motive pentru a reveni în mod regulat pe Tython. Întâlnirile cu familiile, instruirea continuă, raportări făcute personal, totul se rezuma la acelaşi lucru – urau să fie departe de casă. De asemenea, mai ştia că erau unii Je'daii care simțeau nevoia să se scufunde, din când în când, ei înşişi, în împrejurimile bogate în Forță ale lui Tython, de parcă nu erau siguri că uniunea lor cu Forța era suficient de puternică. Lanoree nu avea astfel de îndoieli. Se simțea confortabil cu puterea şi echilibrul ei în Forță. Perioadele scurte pe care le petrecuse cu ceilalți în refugiile de pe Ashla şi Bogan[4] – o parte voluntară a antrenamentului unui Padawan, dacă doreau să meargă acolo – o făcuse să fie chiar mai încrezătoare.

Se ridică de pe pătuț şi se întinse. Ridică mâinile spre tavan şi apucă barele pe care le sudase acolo singură, trăgându-se în sus, respirând încet, apoi ridicându-şi picioarele şi întinzându-le până ajunse la orizontală cu solul. Muşchii îi tremurau şi respira adânc în timp ce simțea Forța curgând prin ea, vibrantă, vie. Exercițiul mental şi meditația erau bune, dar uneori simțea mai multă plăcere în exercițiile fizice. Ea credea că, pentru a fi puternic în Forță, trebuie să fii puternic şi la trup.

Alarma încă suna.

— Sunt trează, spuse ea, întorcându-se încet cu picioarele spre podea, în caz că nu l-ai observat.

---

[3] Ranger – Soldat/membru al unui corp de elită.

[4] Ashla şi Bogan – Luni ale lui Tython, care simbolizau partea luminoasă şi pe cea întunecată a Forței.

Alarma se dezactivă, iar droidul galben soios, de întreținere a navei ei *Pacificator*[5] pătrunse în camera mică pe picioarele lui metalice căptuşite. Era una dintre multele modificări pe care le făcuse navei în anii petrecuți în afara sistemului Tythan. Majoritatea navelor aveau un droid foarte simplu, dar ea îl îmbunătățise pe al ei cu un Holgorian IM-220, capabil să comunice, limitat, cu un stăpân uman şi să execute şi alte munci care nu țineau neapărat de întreținerea navei. Mersese chiar mai departe, personalizându-l cu o armură grea, dublându-i greutatea, dar făcându-l mult mai util în scenariile riscante. Vorbea cu el, el îi răspundea fără nicio emoție şi ea presupunea că era echivalentul încercării de a comunica cu un kapir[6] de acasă. Îi dăduse chiar şi un nume.

— Hei, Ironholgs. Ar fi bine să nu mă fi trezit prea devreme.

Droidul bipăi şi scârțâi, şi ea nu fu sigură dacă era din cauză că era nervos sau din cauza vârstei. Se uită prin camera mică, dar confortabilă. Alesese un *Pacificator* în locul unui *Vânător* din cauza dimensiunii sale; chiar înainte de a întreprinde prima ei misiune ca Ranger Je'daii, ştia că va fi dornică să-şi petreacă o mare parte din timp în spațiu. Un *Vânător* era rapid şi agil, dar prea mic pentru a locui în el. *Pacificatorul* era un compromis în ceea ce privea manevrabilitatea, dar petrecuse perioade lungi de timp trăind singură în navă. Prefera să fie aşa.

Şi, ca majoritatea Rangerilor, făcuse multe modificări şi adaptări navei ei, evidențiindu-şi propria identitate. Scosese masa şi scaunele şi le înlocuise cu un echipament de greutăți pentru antrenament. Acum mânca aşezată pe pătuțul ei îngust. Înlocuise sistemul de divertisment holonet cu un ecran mai vechi, care ținea loc şi de centru de comunicații şi redusese astfel greutatea netă a navei. Lângă compartimentul motor extins, mai era o cameră mică care adăpostea un al doilea pătuț pentru oaspeți sau însoțitori, dar, pentru că nu avea niciodată vreunul, umpluse spațiul cu capsule suplimentare de energie pentru laser, o unitate de reciclare a apei şi o magazie pentru mâncare. Cele patru turele laser ale navei fuseseră şi ele modernizate şi acum aveau rachete cu plasmă şi rachete drone pentru lupta la distanță. Din mâna Maestrului armurier Gan Corla – un Cathar – tunurile ei deveniseră acum de trei ori mai puternice, şi aveau o rază de acțiune de peste două ori mai mare decât *Pacificatorii* standard. De asemenea, modificase şi adaptase funcția şi poziția multor comenzi din cabina de pilotaj, astfel încât numai ea să poată zbura în mod eficient cu nava. Era a ei, era casa ei şi aşa îi plăcea să fie.

— Cât timp mai e până ajungem pe Tython? întrebă ea.

Droidul scoase o serie de scâncete şi clicuri.

— Bine, spuse Lanoree. Presupun că ar fi bine să mă pregătesc.

Atinse un panou şi ecranele întunecate din partea din față a cabinei de pilotaj se estompară, apoi se curățară, dezvăluind imaginea presărată cu stele care îi făcea întotdeauna inima să se strângă. Era ceva atât de tulburător să te deplasezi la distanțele pe care le vedeai prin ecran şi Forța nu o lăsa niciodată să uite că făcea parte din ceva incredibil de mare. Presupuse că acela era momentul cel mai apropiat de o revelație religioasă la care ajunsese vreodată.

Atinse din nou panoul şi apăru o strălucire roşie, înconjurând o pată din depărtare. Tython. În trei ore va fi acolo. Faptul că i se ordonase de către Consiliul Je'daii să vină înapoi pe Tython, însemna doar un singur lucru. Aveau o misiune pentru ea şi era necesar să o discute față în față.

* * *

Spălată, îmbrăcată şi hrănită, Lanoree stătea în carlinga navei şi privea cum se apropia de Tython. Nava ei comunicase cu dronele santinele care orbitau la treizeci de mii de kilometri înălțime, iar acum *Pacificatorul* făcea o parabolă grațioasă care s-o aducă în atmosferă, chiar deasupra ecuatorului.

---

[5] Peacemaker – Pacificator.

[6] Kapir – Specie de ierbivor de pe Tython.

Era nervoasă pentru că vizita din nou Tython, dar era şi o parte de entuziasm, de asemenea. Era bine să-i revadă pe mama şi tatăl ei, oricât de scurtă ar fi fost vizita. Îi contacta mult prea rar. Cu Dal mort, acum ea era singurul lor copil.

Un sunet moale o anunță că primea o transmisiune. Se roti în scaun şi privi ecranul, chiar când de stabiliza într-o imagine.

— Maestră Dam-Powl, spuse Lanoree, surprinsă. Este o onoare.

Şi chiar era. Se aşteptase ca transmisia să fie de la un Ranger Je'daii sau poate chiar un *Călător* pe care nu-l cunoştea. Nu de la Maestra Je'daii Cathar.

Dam-Powl înclină capul.

— Lanoree, îmi pare bine să te revăd. Îți aşteptăm cu nerăbdare sosirea. Unele probleme presante necesită a fi discutate. Probleme *întunecate*.

— Am presupus că este vorba despre asta, spuse Lanoree.

Se foi în scaun, incomod de nervoasă.

— Îți simt disconfortul, spuse Maestra Dam-Powl.

— Iertați-mă. A trecut ceva timp de când nu am mai vorbit cu un Maestru.

— Te simți neliniştită chiar şi cu mine? întrebă Dam-Powl zâmbind. Dar zâmbetul îi păli repede. Nu contează. Pregăteşte-te, pentru că astăzi vei vorbi cu şase Maeştri, inclusiv cu Maestrul Lha-Mi de la Templul din Stav Kesh. Ți-am trimis coordonatele de aterizare pentru locul nostru de întâlnire, la treizeci de kilometri sud de Akar Kesh. Te aşteptăm în curând.

— Maestră, nu ne întâlnim la vreunul dintre temple?

Dar Dam-Powl întrerupsese deja transmisia şi Lanoree rămase uitându-se la ecranul gol. Îşi putu vedea imaginea reflectată şi se adună repede, respirând pentru a îndepărta şocul. *Şase Maeştri Je'daii? Şi Lha-Mi?*

— Atunci chiar *este* ceva important.

Verifică primirea coordonatelor şi schimbă computerul de zbor pe manual, dorind să facă singură apropierea finală. Îi plăcuse întotdeauna să zboare şi libertatea pe care o simțea. Fără nicio legătură. Aproape liberă.

Lanoree închise ochii şi respiră în Forță. Era puternică aproape de Tython, esențială, şi îi trezea simțurile la viață.

În timp ce *Pacificatorul* pătrundea în atmosfera exterioară a lui Tython, emoția lui Lanoree crescu. Zona de aterizare era amplasată într-o mică vale, cu pietre uriaşe care o înconjurau de pe dealurile din jur. Putea să mai vadă câteva nave, inclusiv *Vânători* şi un alt *Pacificator*. Era un loc ciudat pentru o astfel de întâlnire, dar Consiliul Je'daii avea motivele sale. Îşi manevră nava într-un arc elegant şi ateriză aproape fără zgomot.

— Teren solid, şopti ea. Ironholgs, nu ştiu cât timp vom sta aici, dar profită de ocazie pentru a efectua o verificare completă a sistemelor. Dacă avem nevoie de ceva, vom lua din Akar Kesh, înainte să plecăm.

Droidul emise un oftat mecanic. Lanoree sondă uşor spre exterior şi când simți că presiunea aerului se echilibrase, deschise trapa inferioară. Mirosurile care se strecurau – iarbă, apă curgătoare, care în mod atât de curios potența mirosurile care păreau să persiste în atmosfera din jurul templelor – îi amintiră de planeta pe care o lăsase în urmă. Dar acum nu era timp pentru meditații personale.

O aşteptau trei *Călători*, cu ochii mari şi încântați.

— Bine ai venit, Ranger Brock! spuse cel mai înalt dintre cei trei.

— Sunt sigură, spuse ea. Unde sunt aşteptată?

— În *Pacificatorul* Maestrului Lha-Mi, spuse un alt *Călător*. Suntem aici pentru a te însoți. Te rog, urmează-ne.

* * *

— Sunt aici pentru a reprezenta Consiliul Maeştrilor, spuse Maestrul Lha-Mi de la Templul Stav Kesh. Iartă-ne că nu te-am primit pe Tython într-o... zonă mai salubră. Dar, din necesitate, întâlnirea aceasta trebuie să fie ascunsă.

Părul său lung şi alb strălucea în lumina artificială a camerei. Era bătrân şi

înțelept, iar Lanoree era încântată să-l vadă din nou.

— Este atât de plăcut că m-am întors, spuse Lanoree şi se închină.

— Te rog, te rog.

Lha-Mi arătă spre un scaun, iar Lanoree se aşeză cu fața spre el şi ceilalți cinci Maeştri Je'daii. Camera de locuit a acestui *Pacificator* fusese transformată pentru a oferi o masă circulară cu opt scaune în jurul ei şi nimic altceva. Lanoree dădu din cap, într-un salut tăcut, către Lha-Mi, Dam-Powl şi Maestrul Tem Madog, Catharul, dar pe ceilalți trei nu îi ştia. Se părea că lucrurile se mişcaseră rapid în timpul cât fusese ea plecată, mai ales când era vorba de promovări.

— Ranger Brock, spuse zâmbind Maestra Dam-Powl. Este minunat să ne revedem în carne şi oase.

Era Maestră la Anil Kesh, Templul Ştiinței Je'daii şi, în timpul antrenamentului lui Lanoree acolo, ea şi Dam-Powl formaseră o legătură strânsă. Ea, mai mult decât oricare altcineva, îşi exprimase convingerea că Lanoree va fi, într-o zi, un mare Je'daii. De asemenea, Dam-Powl îi dezvăluise şi încurajase zonele de utilizare a Forței în care Lanoree era cea mai pricepută – metalurgie, manipulare elementară, alchimie.

— Asemenea, Maestră Dam-Powl, spuse Lanoree.

— Cum e cu studiile tale?

— Progresează, spuse Lanoree.

Era un container, într-un loc ascuns din *Pacificatorul* ei, în care ținea un experiment foarte personal şi uneori petrecea ore lungi muncind acolo. Abilitățile ei alchimice păreau, uneori, că sunt ale unui novice, dar sentimentul realizării şi puterea pe care le simțea în timp ce le folosea, aproape creau dependență.

— Eşti un Je'daii talentat, spuse Maestrul Tem Madog. Simt experiența şi puterea ta crescând cu anii.

O sabie din duroțel, forjată de acest Maestru fierar armurier, atârna la şoldul lui Lanoree. Lama îi salvase viața în multe ocazii, iar în alte ocazii luase vieți. Era al treilea braț al ei, o parte din ea. În cei patru ani de când plecase de pe Tython, sabia nu mai stătuse niciodată la mai mult de o lungime de braț de ea, iar acum o simțea răcoroasă şi solidă, energică în prezența creatorului ei.

— Onorez Forța cât pot de bine, zise Lanoree. *Sunt un mister al întunericului, în echilibru cu haosul şi armonia.*

Zâmbi în timp ce cita din jurământul Je'daii şi unii dintre Maeştri îi zâmbiră înapoi. Unii dintre ei. Cei trei pe care nu îi cunoştea, rămăseseră lipsiți de expresie şi îi cercetă cu blândețe, ştiind că risca o pedeapsă, însă fiind incapabilă să-şi lepede vechiul obicei. Îi plăcuse întotdeauna să ştie cu cine vorbea. Şi, cum ei nu se prezentaseră singuri, credea că este corect.

Ei se închiseră în fața ei şi unul dintre ei, un Wookiee, mârâi adânc din gât.

— I-ai servit bine pe Je'daii şi Tython în anii tăi ca Ranger, spuse Lha-Mi. Şi prin faptul că stai acum în fața noastră, cu siguranță trebuie să ştii că nu îți dorim răul. Înțeleg că această întâlnire ar putea să pară ciudată şi că a sta în fața noastră ar putea să pară... descurajant. Poate intimidant? Dar nu este nevoie să invadezi intimitatea altuia, Lanoree, în special a unui Maestru. Nu este deloc nevoie.

— Scuze, Maestre Lha-Mi, spuse Lanoree, tresărind în interior. *Tu s-ar putea să fi ieşit în sălbăticie*, îşi reproşă ea în gând, *însă fii atentă la formalismul Je'daii.*

Wookieeul râse.

— Eu sunt Xiang, spuse una dintre străine, o femelă din specia Sith[7]. Tatăl tău

---

[7] Specia Sith – cunoscută ca Sithul Roşu sau Sithul cu Sânge Pur, era o specie de umanoizi cu pielea roşie care apăruse pe planeta Korriban, înainte de a se reinstala, în cele din urmă, pe lumea de gheață Ziost. De asemenea, se distingea prin pintenii osoşi, tentaculele faciale şi predispoziția genetică de a folosi atât mâna stângă, cât şi partea întunecată a Forței. Specia Sith s-a coalizat într-un imperiu condus mai întâi de regi şi, mai târziu, de Lorzi Întunecați. După sosirea Exilaților umani pe Korriban în 6900 BBY, încrucişarea şi manipularea genetică au modificat specia Sith; de-a lungul mai multor generații, specia originală a devenit o rasă hibridă a patrimoniului Sith şi uman. Sângele Sith original a devenit un simbol al mândriei printre Sith, termenul „Sith cu Sânge Pur" referindu-se la cei care aveau o concentrație mai mare decât media de sânge Sith.

m-a învățat, iar acum predau sub conducerea lui, la Templul Bodhi. Este un om înțelept. Şi bun la trucuri de magie.

Pentru o clipă, Lanoree simți cum o cuprinde emoția. Îşi aminti de trucurile tatălui ei de când erau ea şi Dal copii – cum făcea să apară obiectele din aer, cum transforma un lucru în altul. Pe atunci, ea crezuse că îşi folosea măiestria în Forță, dar el îi spusese că existau unele lucruri, pe care nici măcar Forța nu le putea face. *Sunt trucuri*, spusese el. *Nu fac decât să vă amăgesc simțurile, fără să le ating cu ale mele*.

— Şi ce mai face? întrebă Lanoree.

— E bine, spuse Xiang, cu pielea roşie încrețită într-un zâmbea. El şi mama ta îți trimit cele mai bune urări. Speraseră că îi vei putea vizita, dar având în vedere circumstanțele, înțeleg amândoi de ce asta ar fi ceva mai dificil.

— Circumstanțe?

Xiang aruncă o privire în lateral spre Lha-Mi şi înapoi spre Lanoree. Când vorbi din nou, nu o făcu pentru a răspunde la întrebarea ei.

— Avem o misiune pentru tine. Este... delicată. Şi extrem de importantă.

Lanoree simți o schimbare în atmosfera din cameră. Pentru câteva momente rămaseră cu toții într-o tăcere aproape completă – Maestrul Lha-Mi, ceilalți cinci Maeştri Je'daii, şi ea. Aerul condiționat fredona, iar prin scaun putea simți vibrația mai profundă, mai insistentă a sursei de energie a *Pacificatorului*. Respirația ei era sonoră. Inima îi bătea puternic. Forța curgea prin şi în jurul ei şi simți istoria pivotând chiar în acel moment – istoria şi povestea ei, precum şi cea a civilizației Je'daii. Urma să se întâmple ceva uluitor.

— De ce m-ați ales pe mine? întrebă ea încet. Există mulți alți Rangeri, peste tot prin sistem. Unii erau mult mai aproape decât mine. Mie mi-au trebuit nouăsprezece zile ca să ajung aici de la Obri.

— Din două motive, spuse Xiang. În primul rând, eşti deosebit de potrivită pentru investigațiile necesare. Timpul petrecut pe Kalimahr, intermediind Acordul Hang Layden, a demonstrat sensibilitatea ta în relațiile cu locuitorii de pe lumile colonizate. Acțiunile tale de pe Nox au salvat multe vieți. Şi dezamorsarea luptelor Wookiee pentru terenurile de pe Ska Gora, probabil că a împiedicat un război civil.

— A fost cu greu o dezamorsare, spuse Lanoree.

— Decesele au fost nefericite, spuse Lha-Mi, dar au prevenit nenumărate altele.

Lanoree se gândi cum ardeau vârfurile copacilor gigantici, la nenumăratele frunze plutind în vânturile vicioase care uneori agitau jungla de acolo, la sunetul trunchiurilor de copaci, vechi de milenii, care se despicau şi se rupeau în furtuna intensă de foc, şi țipetele Wookieelor care mureau. Şi se gândi la degetul ei pe declanşatoarele tunurilor laser, ridicate şi totuşi mai mult decât pregătite să tragă din nou. *Era care pe care, eu sau ei*, se gândea ea ori de câte ori o bântuia visul, şi ştia că era adevărat. Încercase orice altceva – *totul* – dar, până la urmă, diplomația cedase locul sângelui. Cu toate astea, de fiecare dată când visa lupta aceea, Forța se frământa în interiorul ei, întunericul şi lumina luptându-se pentru supremație. Lumina o chinuia cu acele amintiri. Întunericul ar fi făcut-o să nu-i pese.

— Ai salvat zeci de mii de vieți, spuse Xiang. Poate chiar mai multe. Lordul războinic Wookiee, Gharcanna, trebuia oprit.

— Mi-aş dori doar ca el să nu fi luptat până la capăt.

Lanoree aruncă o privire spre Maestrul Wookiee şi el încuviință încet, fără să-şi ia ochii deloc dintr-ai ei. Era foarte mândru şi îşi purta bine tristețea.

— Ați spus că sunt două motive, zise Lanoree.

— Da.

Xiang păru brusc incomodă, foindu-se pe scaunul ei.

— Poate că ar trebui să transmit eu restul informațiilor, spuse Lha-Mi. Mai întâi misiunea. Amenințarea care s-a ridicat împotriva Je'daiilor şi poate chiar a lui Tython. Şi când o vei şti, vei înțelege de ce te-am ales pe tine.

— Desigur, spuse Lanoree. Sunt onorată să fiu aici şi doresc să o aud. Orice amenințare împotriva lui Tython este o amenințare împotriva a tot ceea ce iubesc.

— Tot ceea ce iubim cu *toții*, spuse Lha-Mi. De zece mii de ani studiem Forța şi ne-am dezvoltat societatea în jurul şi în interiorul acesteia. Războaiele şi conflictele au venit şi au plecat. Ne străduim să păstrăm întunericul şi lumina, Bogan şi Ashla, într-un echilibru continuu. Dar acum... există ceva care ne-ar putea distruge pe toți. Un bărbat. Şi visele lui. Vise de a părăsi sistemul Tython şi de a călători prin galaxie. Multă lume doreşte să facă acest lucru şi este ceva ce pot înțelege. Oricât de bine ne-am stabilit în acest sistem, orice ființă educată ştie că istoria noastră se află acolo, dincolo de tot ce ştim şi înțelegem acum. Dar acest om caută o altă cale.

— Ce altă cale? întrebă Lanoree.

Pielea ei se înfioră de frică.

— O hiperpoartă, spuse Lha-Mi.

— Dar nu există nicio hiperpoartă pe Tython, spuse Lanoree, sunt doar poveşti despre una din adâncuri, din Oraşul Vechi, dar sunt doar atât. Poveşti.

— Poveşti, spuse Lha-Mi, cu ochii grei şi cu bărbia căzută în timp ce cobora capul. Dar unii pot urma o poveste cât de departe şi de mult sunt în stare şi vor căuta să o facă să devină reală. Avem informații că acest om a făcut asta. El crede că există o hiperpoartă, adânc sub ruinele Oraşului Vechi de pe continentul Talss. Încearcă să o activeze.

— Cum? întrebă ea.

— Cu un dispozitiv, spuse Lha-Mi. Nu îi cunoaştem natura sau designul. Dar sursa noastră spune că va fi alimentat de materie întunecată, valorificată prin mijloace arhaice. Interzise. De temut. E cel mai periculos element cunoscut de noi şi pe care niciun Je'daii nu ar îndrăzni să încerce vreodată să-l adune sau să-l creeze.

— Dar dacă nu există hiperpoarta...

— Poveşti, spuse din nou Lha-Mi. El urmăreşte o legendă. Dar este irelevant dacă există sau nu. Amenințarea este materia întunecată pe care intenționează să o folosească pentru a încerca să inițieze presupusa poartă. Ar putea..., şovăi să continue şi se uită în lateral.

— Ar putea distruge Tython, spuse Dam-Powl. Expunerea materiei întunecate la materia normală ar fi cataclismică. Ar crea o gaură neagră, înghițind Tython într-o clipită. Şi restul sistemului.

— Şi dacă *există* o hiperpoartă, şi *funcționează*?

Se lăsă tăcerea pentru o vreme. Şi apoi unul dintre cei trei Maeştri pe care nu îi mai cunoscuse, vorbi prima şi ultima ei frază din întâlnire:

— Atunci pericolul pentru Je'daii ar fi foarte diferit, dar la fel de sever.

— Deci, vezi amenințarea gravă cu care ne confruntăm, spuse Lha-Mi.

— Un om? Atunci, arestați-l.

— Nu ştim unde este. Nici nu ştim pe ce planetă este.

— Puținele informații pe care le aveți sunt sigure? întrebă Lanoree, dar ştia deja răspunsul.

O astfel de adunare a Maeştrilor Je'daii, cu acest scop, nu ar fi avut loc altfel.

— Nu avem motive să ne îndoim, spuse Lha-Mi, dar avem toate motivele să ne temem. Dacă se dovedeşte că amenințarea nu este atât de severă pe cât apare, atunci este un lucru bun. Tot ce pierdem este timpul.

— Dar hiperpoarta, spuse Lanoree. Protejați-o. Păziți-o.

Lha-Mi se aplecă înainte peste masă. Cu o clipire din ochi, închise cabina – aerul condiționat încetă, uşa se închise trântită şi se blocă.

— Hiperpoarta este o poveste, spuse el. Atâta tot.

Lanoree aprobă din cap. Dar ştia, de asemenea, că vorbitul despre o simplă poveste nu ar necesita, cu siguranță, o astfel de grijă şi un astfel de aranjament.

O lăsăm pentru mai târziu, gândi ea, păzindu-şi gândurile.

— Şi acum, motivul pentru care te-am ales pentru această misiune, spuse Xiang. Omul este Dalien Brock, fratele tău.

Lanoree se clătină. Nu suferise niciodată de boala spațiului – Forța o stabiliza, aşa cum făcea cu toți Je'daii – dar păru să se legene pe scaunul ei, deşi nu se mişcase; o luă amețeala, deşi *Pacificatorul* era la fel de stabil ca pământul pe care

stătea.

— Nu, spuse ea încruntându-se. Dalien a murit acum nouă ani.

— Nu ai găsit niciodată cadavrul, spuse Xiang.

— I-am găsit hainele. Mărunțite. Însângerate.

— Nu avem motive să ne îndoim de sursele noastre, spuse Lha-Mi.

— Iar eu nu am niciun motiv să le cred! spuse Lanoree.

Se lăsă liniște în cameră. O tăcere încărcată.

— Motivul este că noi îți ordonăm asta, spuse Lha-Mi. Motivul sunt micile elemente de îndoială care există în legătură cu moartea fratelui tău. Motivul este că, dacă este adevărat, el ar putea fi o amenințare pentru Tython. Fratele tău ar putea distruge tot ceea ce iubeşti.

A fugit, i-am găsit hainele, jos, adânc în... în Oraşul Vechi.

— Vezi? întrebă Lha-Mi de parcă i-ar fi citit gândurile.

Din câte ştia Lanoree, el chiar o făcuse şi ea nu punea la îndoială asta. El era un Maestru al Templului, la urma urmei, şi ea era doar un Ranger. Confuză cum era, nu-şi putea opri gândurile să o trădeze.

— S-a uitat mereu la stele, spuse Lanoree încet.

— Sunt şoapte despre o organizație, o comuniune de ființe, numită *Stargazer*[8].

— Da, spuse Lanoree, amintindu-şi că fratele ei mai mic se uita mereu în afară, la adâncurile spațiului, în timp ce ea privea înăuntru.

— Găseşte-ți fratele, spuse Lha-Mi. Adu-l înapoi la Tython. Opreşte încercările lui prosteşti.

— Nu se va întoarce, spuse Lanoree. Dacă într-adevăr este el, nu se va întoarce niciodată, nu după atâta timp. Era atât de tânăr când a murit, dar chiar şi atunci începuse să...

— Să-i urască pe Je'daii, spuse Xiang. Cu atât există mai multe motive pentru a-l aduce înapoi la noi.

— Şi dacă refuză?

— Eşti un Ranger Je'daii, spuse Lha-Mi.

Şi, într-un fel, Lanoree ştia că acesta era un răspuns suficient.

— Am nevoie de tot ceea ce ştiți.

— Este deja încărcat în computerul navei tale.

Lanoree încuviință din cap, neimpresionată de promptitudinea lor. Ştiau că nu putea să-i refuze.

— Este o operațiune sub acoperire, spuse Xiang. Zvonurile despre hiperpoartă persistă, dar cunoaşterea faptului că există cineva care încearcă să o pornească ar putea provoca panică. Am putea trimite o forță mult mai mare împotriva lui Dalien, dar asta ne-ar da de gol.

— Şi există un adevăr mai profund, spuse Lha-Mi.

— Nu vreți ca lumea să-i susțină cauza, spuse Lanoree. Dacă se răspândeşte vestea despre ceea ce planifică el, mulți alții ar putea încerca să inițieze poarta. Cu şi mai multe dispozitive. Cu şi mai multă materie întunecată.

Lha-Mi zâmbi şi aprobă din cap.

— Eşti perspicace şi înțeleaptă, Lanoree. Amenințarea este severă. Ne bazăm pe tine.

— Mă flatați, Maestre? zise Lanoree, cu vocea amuzată.

O undă de râs trecu printre Maeştrii Je'daii adunați.

— Sunt onest, spuse Lha-Mi.

Deveni din nou serios, şi era păcat. Zâmbetul i se potrivea.

— Ca întotdeauna, voi da tot ce pot, spuse Lanoree.

— Fie ca Forța să meargă cu tine, spuse Lha-Mi.

Lanoree se ridică, se înclină şi, în timp ce se apropia de uşa închisă, Lha-Mi o deschise cu o mişcare a mâinii. Se opri o dată înainte să plece, întorcându-se spre ei.

— Maestră Xiang. Vă rog să transmiteți dragostea mea mamei şi tatălui meu.

---

[8] Stargazer – Privitori la Stele.

Spuneți-le că… îi voi vedea în curând.

Xiang dădu din cap, zâmbind.

Când Lanoree părăsi camera, aproape că simți mâna fratelui ei mai mic în propria ei mână.

* * *

Pe drumul de întoarcere la *Pacificatorul* ei, prin mintea lui Lanoree trecu o furtună de emoții. Sub toate astea, fu o conştientizare care era o mică surpriză pentru ea – se bucura că Dal era încă în viață. Şi ştia că de aceea fusese aleasă pentru misiune. Mai erau şi realizările ei din trecut, era adevărat, şi deşi avea doar douăzeci şi cinci de ani, îi servise bine pe Je'daii. Afinitatea ei cu Forța, cu scopul şi perspectiva Je'daii, era pură. Dar implicarea ei personală putea fi cel mai mare atu al ei. Pentru că nu reuşise să salveze, odată, viața fratelui ei, nu l-ar lăsa să plece din nou. Va face tot ce va putea pentru a-l salva pe Dal – de pericol şi de condamnare – şi acea hotărâre îi va servi bine în misiune. Dar ştia că ar putea să-i şi compromită misiunea. Respiră adânc şi se linişti, ştiind că trebuia să-şi țină emoțiile sub control.

Doi ucenici Je'daii tineri trecură pe lângă ea. Un băiat şi o fată, ar fi putut fi frate şi soră şi, pentru un moment trecător, îi amintiră de Dal şi de ea însăşi. Ei se înclinară respectuoşi, şi ea dădu din cap înapoi, văzând stima din ochii lor, şi poate şi un pic de uimire. Lanoree purta pantaloni largi şi cămaşă strânsă pe corp, jachetă din shimmersilk, cizme din piele şi centură cu echipamente. Eşarfele ei roşii erau de la unul dintre magazinele cu cele mai fine haine de pe Kalimahr. Brățările de argint de pe încheietura mâinii stângi aveau pietre prețioase din minele adânci de pe Ska Gora, un cadou de la familia Wookiee de care se apropiase, în timpul petrecut acolo. Sabia era purtată într-o teacă modelată din pielea verde strălucitoare a unei şopârle de pe una dintre cele trei luni ale lui Obri. Adăugând aceste podoabe exotice la silueta ei de şase picioare, ochii cenuşii uimitori, şi părul castaniu lung, curgător, strâns într-o duzină de agrafe metalice, ştia că avea o ținută impunătoare.

— Ranger, spuse tânăra fată.

Lanoree se opri, se întoarse şi văzu că şi cei doi copii se opriseră. Se uitau la ea, dar cu ceva mai mult decât fascinație. Aveau un scop.

— Da, copii, spuse Lanoree ridicând o sprânceană.

Fata se apropie, cu o mână în buzunarul pantalonilor țesuți. Lanoree simți că Forța curgea puternică în amândoi, şi mişcările lor aveau o siguranță care o întrista. Cu ea şi Dal fusese atât de diferit. El nu înțelesese niciodată Forța şi, pe măsură ce creşteau împreună, confuzia lui se transformase în respingere, într-o ură crescândă.

Şi apoi în ceva mult mai rău.

— Maestra Dam-Powl mi-a cerut să vă dau asta, spuse fata. Îi întinse un mesaj mic, de mărimea degetului mare. A zis că e doar pentru ochii dumneavoastră.

Un mesaj privat de la Maestra Dam-Powl, dincolo de urechile şi ochii celorlalți Maeştri Je'daii. Asta era interesant. Lanoree luă mesajul şi îl puse în buzunar.

— Mulțumesc, spuse ea. Care e numele tău?

Dar fata şi băiatul se grăbiră să se îndrepte spre *Pacificatorul* lui Lha-Mi, cu părul fluturându-le în adierea uşoară. Motoarele navei începuseră deja să accelereze. Ironholgs stătea la baza rampei navei ei. Clicăi şi zăngăni în timp ce ea se apropia.

— Toate bune? întrebă ea absentă.

Droidul confirmă că *da, totul era bine*. Lanoree se opri pe rampă şi se uită în jur. *Pacificatorul* Maeştrilor şi câteva nave de escortă mai mici, se ridicau deja, şi în depărtare erau doar dealurile şi pietre vechi, în picioare, plasate acolo cu nenumărate milenii în urmă pentru a cinsti nişte zei demult uitați. Sentimentul că era privită, veni din altă parte. De la ceilalți Maeştrii Je'daii. Aşteptau ca ea să plece.

— Bine, atunci, spuse Lanoree şi urcă rampa către interiorul reconfortant şi familiar ale propriei nave.

Dar era distrasă. Acest scurt timp petrecut pe Tython şi auzind despre supraviețuirea misterioasă a lui Dal, îi treziseră din nou acele amintiri tulburi.

Capitolul 2
MAREA CĂLĂTORIE

În primii ani, curgerea Forței s-ar putea să pară înspăimântătoare, şocantă. Găsiți un echilibru între fațetele sale luminoase şi întunecate şi curgerea va deveni o linişte puternică. Luptă împotriva Forței şi trupul tău se va răzvrăti. Luptă împreună cu Forța şi veți avea universul de partea voastră.

— Maestrul Vor'Dana din Templul Stav Kesh, 10.441 TYA[9]

Doi ani, gândi Lanoree. *Vor trece cel puțin doi ani până să-i văd din nou pe mama şi pe tata.* Dar aşa este pregătirea unui tânăr *Călător*. După ce li se terminase timpul ca Padawan Kesh, ea şi fratele ei Dal, acum adolescenți, se angajaseră în *Marea* lor *Călătorie*. Şi s-au întors acasă să-şi ia rămas bun. Aproape de mare, pe coasta de sud a Masarei, se afla Templul Bodhi şi aşezarea înconjurătoare, cu casa ei încă de la naştere. Părinții ei erau Je'daii şi predau la templu, instruindu-i în artele Je'daii pe tinerii sensibili la Forță. Mama ei era specializată în muzică, proză şi poezie. Tatăl ei era sculptor şi un artist talentat. Îşi făcuseră propriile Călătorii cu mulți ani înainte de naşterea lui Dal şi Lanoree – într-adevăr, le plăcea să spună povestea despre cum s-au întâlnit în calitate de *Călători* – şi amândoi au fost atraşi de Bodhi, Forța expunând şi sărbătorind talentele şi punctele lor forte deosebite.

Acum era timpul ca Dal şi Lanoree să *Călătorească* pe Tython, la alte temple Je'daii, pentru a învăța căile Forței. Ştiința şi lupta, meditația şi vindecarea, talentele brute pe care le are Lanoree acum, vor fi perfecționate şi practicate în următorii doi ani. Este emoționată şi nervoasă. Şi când mama ei o chemă aproape şi îi ceru să meargă pe pajişti până când rămaseră singure, ea aproape că ştia la ce să se aştepte.

Era o zi frumoasă şi însorită, iar cerul era senin. Tythos ardea sus pe cer, dându-le căldură şi lumină. Forța o lega de împrejurimile ei şi purta la şold sabia de antrenament Je'daii. Deşi nervoasă, era liniştită. Până când începu să vorbească mama ei.

— Ai grijă de fratele tău, Lanoree.

— Sunt doar cu doi ani mai mare decât el, mamă.

— Adevărat. Dar Forța este *puternică* în tine. Tu o întâmpini şi ea te hrăneşte. Tatăl tău şi cu mine îți simțim amândoi puterea, dar mai simțim, de asemenea, şi slăbiciunea lui Dal. El şi Forța... există foarte puțină dragoste.

— Va învăța, mamă. Vă are pe tine şi pe tata ca exemplu. Tu eşti un Je'daii puternic şi la fel va fi şi el.

— Cred că eşti destinată să ne urmezi calea, spuse mama ei. Îi zâmbi lui Lanoree, dar era puțină bucurie. Dar grijile mele pentru Dal sunt autentice şi sincere. Interesul său pentru trecutul îndepărtat, pentru strămoşii noştri şi istoria din afara sistemului, locuri de pe Tython cum ar fi Oraşul Vechi... Mă tem că soarta

[9] Anul 10.441 TYA – Anul 26.012 BBY

îl duce departe de Forță. Departe de Tython.

Vocea i se agită, iar Lanoree fu surprinsă să vadă lacrimi în ochii mamei ei, strălucind pe obrajii ei maronii şi moi.

— Mă voi asigura că *nu se va întâmpla asta*! Îl voi ghida şi îl voi ajuta, promit. Pentru asta *Călătorim*, la urma urmei.

— *Călători*ți pentru a învăța să vă controlați şi să vă extindeți puterile. Dacă Forța nu este prezentă de la început…

— *Este* prezentă, spuse Lanoree, întrerupând-o pe mama ei. O văd în ochii lui. Cred că Dal are doar probleme să-i dea drumul.

— Vrea să fie propriul său stăpân.

— Şi va fi, spuse Lanoree. Ştii învățăturile, mamă. Forța nu este nici lumină, nici întuneric, nici stăpână şi nici sclavă, ci un echilibru între extreme. Dal îşi va găsi echilibrul.

— Sper că da, spuse mama ei.

Lanoree se încruntă, strângându-şi buzele. Era puțin nedrept, ştia asta, să folosească privirea aceea, căreia mama ei îi putea rezista atât de rar. Dar, putea fi ultima oară când o folosea. Pleca în *Călătorie* ca şi copil şi, când se va întoarce, va fi femeie.

— Bine, Lanoree, spuse mama ei zâmbind. Sunt *sigură* că-şi va găsi echilibrul de care are nevoie.

Lanoree zâmbi şi aprobă din cap, iar puțin mai târziu, ea şi Dal făceau primii paşi simbolici departe de părinți. Se uitară în urmă de-a lungul râului, de mai multe ori, iar mama şi tatăl lor rămăseseră acolo, privindu-i cum pleacă şi le făceau cu mâna. Dal nu spuse nimic. Nici Lanoree. Erau pierduți în gânduri, iar ale ei erau tulburătoare. *Sunt sigur că-şi va găsi echilibrul de care are nevoie*, spusese mama ei despre Dal.

Îngropat adânc sub entuziasmul ei copilăresc, adevărul era că Lanoree nu era deloc sigură. Şi, deşi era neliniştită în privința viitorului fratelui ei, îşi lăsa şi părinții şi casa în urmă, cu inima arzând entuziasmată. Acesta era începutul unei adevărate aventuri, una prin care fiecare Je'daii de pe Tython trebuia să treacă la un moment dat, în timpul antrenamentului. Echilibrul în Forță era esențial pentru a deveni un mare Je'daii şi pentru a-l atinge, trebuia să câştigi şi un echilibru în propriile abilitățile şi talente. A fi priceput la abilitățile Forței nu însemna nimic dacă nu ştiai cum să le foloseşti. Să ai un mare talent în canalizarea Forței prin scris şi artă era bine, dar dacă nu te puteai proteja în luptă, atunci nu vei ajunge niciodată în rândul Maeştrilor Je'daii. Ashla şi Bogan îşi aruncau umbrele luminoase şi întunecate pe suprafața lui Tython şi adevăratul echilibru exista atât în interior, cât şi în exterior.

Lanoree putea simți uneori Forța vuind prin ea, potrivindu-se cu bătăile inimii ei sau, poate, era invers. Şi aştepta cu nerăbdare fiecare zi care urma. Ea şi Dal rătăceau adesea împreună şi erau foarte familiarizați cu Bodhi, cu oceanul din apropiere, şi cu pământurile din jur. Dar, în afară de timpul petrecut ca Padawani Kesh, nu mai plecaseră niciodată mai departe.

Începutul *Călătoriei* îi va duce spre nord-vest, peste marea insulă continent Masara, până la cealaltă coastă. Urma un zbor de opt sute de kilometri cu un *Cloud Chaser* peste Oceanul Thyrian, iar după sosirea lor pe Thyr, vor călători peste câmpii stâncoase şi prin păduri întinse până când vor ajunge la Qigong Kesh, Templul Abilităților Forței. Se afla dincolo de păduri şi la trei zile de mers pe jos prin Deşertul Tăcut, acel loc misterios unde sunetul era absorbit de o anumită calitate necunoscută a nisipurilor în continuă mişcare. Vânturile erau neobosite acolo şi se spunea că unele dintre sculpturile de nisip care persistau uneori doar pentru câteva secunde, erau simțitoare, parte a unei specii care trăise pe Tython timp de milioane de ani. Nu se stabilise niciodată contactul cu aceste sculpturi – într-adevăr, existau unii care credeau că erau pur şi simplu o altă calitate neobişnuită a Deşertului Tăcut. Dar Lanoree era întotdeauna gata să creadă. Sub deşert, în cavernele adânci, vor întreprinde primele lecții din *Călătoria* lor de învățare. Vor urca pe un vârf de deal mic, în jurul prânzului, şi se vor întoarce să privească înapoi, spre Templul Bodhi din

depărtare. Marea strălucea dincolo de Templu, în continuă mişcare, dar liniştită. Nava Tho Yor[10] din centrul templului va reflecta lumina strălucitoare a soarelui, iar râul ce şerpuia pe continent era un curcubeu de lumină care dansa.

— Când ne vom întoarce vom fi Je'daii adevărați, spusese Lanoree. Nu eşti entuziasmat, Dal? Nu-i aşa că este palpitant?

— Da, spusese el.

O apucă de mână şi o strânse, dar fără să-i întâlnească vreodată privirea.

— Mama şi tata vor fi atât de mândri.

Dal ridică din umeri.

— Presupun că da.

Lanoree ştia despre speranțele părinților lor – că acea *Călătorie* îl va îmbiba pe Dal cu mai multă Forță, pe care o va cunoaşte şi o va iubi şi că era, pur şi simplu, doar un start mai întârziat. *Se întâmplă*, spuseseră ei. *Uneori este nevoie doar de timp şi experiență*. Dar Lanoree ştia, de asemenea, că un *Călător* trebuie să *vrea* să se întâmple asta.

— Haide, spuse ea. Ne întrecem până la copacul acela căzut!

Alergă pe pantă în jos şi, în curând, Bodhi nu mai putea fi văzut în spate lor. Niciunul dintre ei nu comentase acest fapt. Şi, pentru o vreme, aşa cum se alergau prin iarba înaltă şi ascultau zumzetul uşor şi sunetele făcute de briză în jurul lor, erau din nou tineri copii.

* * *

Lanoree lăsă computerul *Pacificatorului* să o ridice în atmosfera lui Tython şi asta îi dădu timp să privească în jos, spre planeta care fusese cândva casa ei. Pentru a atinge viteza de evadare în spațiu, zbură peste cel mai mare continent al lui Tython, Talss, şi chiar de la acea distanță putea vedea marea rană de pe suprafață, denumită *Fisura*. La şase sute de kilometri est de *Fisură* era Templul Anil Kesh şi acolo, în *Marea* ei *Călătorie*, îşi găsise cu adevărat liniştea în Forță, pentru prima dată. Tot acolo, fusese pecetluit destinul fratelui ei.

Dar îşi dorea să poată privi în jos, spre Masara, casa lui Bodhi, Templul Artelor. Acolo trăiau părinții ei şi încă predau. Îl jeliseră pe fiul pe care l-au crezut mort, dar care acum părea să fi devenit un duşman al Je'daiilor şi un pericol pentru toată lumea. Părinții ei ştiau acum că el încă trăia, era sigură de asta – comentariile Maestrei Xiang despre înțelegerea circumstanțelor făceau să fie evident. Dar i-ar fi plăcut să le vorbească şi să le spună să continue să-şi plângă fiul. Oricare va fi rezultatul misiunii sale, Dalien Brock pe care îl cunoscuseră şi îl iubiseră nu mai era. Îşi evitase familia şi continuase timp de nouă ani să-i lase să creadă că a murit. *Nu toată lumea are norocul să-şi termine Marea Călătorie*, îi spusese mama ei la ritualul memorial pentru Dalien. Acum se părea că norocul nu prea avea nicio legătură cu asta.

— Micul tremurici, spuse Lanoree.

Râse amar. Mai folosise termenul, înainte, pentru a-l descrie pe Dal, dar numai pentru ea însăşi, când el făcea ce voia cu părinții lor sau când o înfuria foarte tare.

Nava tremură în efortul de a se desprinde de atracția lui Tython şi se întrebă de ce plecarea nu o tulbura la fel ca sosirea. Petrecuse patru ani crezând că se întâmpla asta doar pentru că era o rătăcitoare, o căutătoare a cunoaşterii şi iluminării şi cu cât mergea mai departe, cu cât ştia mai multe. O mare parte din toate astea era adevărată; pasiunea ei pentru Forța o făcuse aşa.

Dar, de asemenea, bănuia că, aventurându-se dincolo de Tython, lăsase în urmă vinovăția persistentă că moartea lui Dal fusese din cauza ei. Unde ar putea fi

---

[10] Tho Yor – numele dat celor opt nave piramidale mari care îi transportaseră pe Tython în 36.453 BBY pe strămoşii sensibili la Forță ai Ordinului Je'daii, în ceea ce fusese numită Prima Migrație. Călătorind prin galaxie şi colectând cât mai mulți intelectuali, Tho Yor adunase indivizi din multe lumi diferite, incluzând oameni, Sith, Iktotchi, Cathari, Zabraki, Miraluka, Devaronieni, Noghri, Koorivar, Krevaaki, Sullustani şi mulți alții.

acum aceste sentimente? Scoase din buzunar cipul pentru mesaje şi îl strecură în computerul navei. Ecranul se albi şi apoi apăru o imagine din neant. Chipul Maestrei Dam-Powl, deşi de data asta părea mai tensionat decât înainte.

— Lanoree, nu voi vorbi mult. Când vei vizualiza acest mesaj, vei fi stat în faţa mea şi a altor Maeştri Je'daii şi ţi se va fi dat o misiune. Ceea ce-ţi ofer acum – în mod privat, dintr-un motiv pe care sunt sigură că îl vei înţelege – este ajutorul. Calculatorul navei tale conţine acum tot ce ştim despre fratele tău rătăcit şi intenţiile lui, deşi, după cum vei vedea, este mult prea puţin. Un zvon, un avertisment, câteva cuvinte de îngrijorare de la un Ranger şi de la spionii din sistem. Pe Kalimahr va trebui să mergi în oraşul-stat Rhol Yan, unde vei întâlni, în Taverna lui Susco, un Twi'lek numit Tre Sana. Locuieşte prin apropiere, întreabă-l pe proprietarul tavernei. Tre îţi va spune mai multe. El nu este un Je'daii. Într-adevăr, multe dintre interesele sale rezidă pe Shikaakwa, şi cu orice altă ocazie ai fi putut încerca să-l arestezi mai degrabă decât să-i ceri sfatul. Dar m-a servit bine de mai multe ori înainte. Îl motivează lăcomia şi eu îl plătesc.

Oftă şi păru, pentru o clipă, incredibil de tristă.

— Urăsc să lucrez pe la spatele celorlalţi Maeştri Je'daii în problema asta, pentru că nimeni din Consiliu n-a vrut să fie implicaţi non-Je'daii. Dar justific acest lucru prin cunoaşterea faptului că te va ajuta. Tu ştii mai bine decât majoritatea celorlalţi că unele persoane din lumile colonizate nu au încredere în Je'daii, chiar dacă probabil ne venerează. Unii ne displac în mod activ. Câţiva ne poartă ură, încă alimentată şi proaspătă după Războaiele Despot de acum doisprezece ani, şi bănuiesc că aceste niveluri ale societăţii sunt cele în care te va duce ancheta. Tre Sana s-ar putea să te ajute să treci peste această neîncredere. El *cunoaşte* acele niveluri. Dar... ai grijă la el. Rămâi vigilentă. Pentru el primează propriile interese şi doar ele. E la fel de periculos ca... Ei bine – Dam-Powl zâmbi – aproape la fel de periculos ca tine.

Îşi atinse colţul gurii cu un deget, un obicei pe care Lanoree îl ştia bine – Maestra din Anil Kesh gândea profund.

— Sper că studiile tale merg bine, spuse ea încet. Sper că încă mai înveţi. Nu am mai văzut la nimeni un potenţial ca al tău, niciodată. Du-te cu bine, Lanoree Brock. Şi Forţa să meargă cu tine.

Mesajul se încheie şi ecranul se estompă în negru. Calculatorul ejectă mesajul, dar Lanoree rămase o vreme în cabină, cu scaunul întors de la ferestre şi de la priveliştile uimitoare de dincolo.

— Atunci, Kalimahr să fie, spuse ea. În cei peste patru ani petrecuţi în cea mai mare parte singură, obiceiul de a vorbi cu ea însăşi – sau cu Ironholgs, ceea era însemna acelaşi lucru – devenise mai puternic. Dar nu-mi place ideea unui *partener*.

Îi plăcea propria companie. Uneori vorbea cu cel de-al doilea scaun, gol, din carlingă, de lângă ea, deşi nu fusese niciodată ocupat. Roti scaunul pilotului şi privi spre stele. Era deja mult de absorbit şi de meditat, iar ea avea tot timpul cât îi va trebui ca să ajungă la Kalimahr pentru a face acest lucru. Toate aceste secrete care îi fuseseră încredinţate, ar fi trebuit să o facă să se simtă onorată. Dar, în schimb, ea era neliniştită. Erau atât de multe lucruri pe care încă nu le ştia.

După ce trecu prin verificările standard pentru a se asigura că *Pacificatorul* nu era supravegheat sau urmărit de la distanţă – să fie singură era mai mult decât o obişnuinţă – se întoarse din nou spre ecran.

— Aşadar, să vedem ce au vrut *toţi* Maeştrii ăia să ştiu. Ridică o tastatură în poală, apăsă câteva comenzi şi începu să vizualizeze informaţiile care fuseseră încărcate în computerul navei.

* * *

Părinţii lui Lanoree şi Dal le spuseseră că ritualul vizitării fiecărui templul ar fi cel mai bine să fie făcut prin propriile eforturi, pe cât de mult posibil. Nu aveau

nevoie de uşurința dată de un speeder sau de confortul unui shire[11], unul dintre cele mai comune animale de povară de pe Tython. Mersul pe jos, spuneau părinții lor, îi va apropia de Tython, care, în sine, era incredibil de bogat în Forță. Îi va face să înțeleagă, să experimenteze, să guste şi să miroasă împrejurimile, în loc să le vizualizeze prin parbrizul unui speeder sau de pe spatele unui shire. Şi, uneori, asta însemna că vor avea pericole de înfruntat. Pericole groaznice.

După patruzeci de zile şi la două mii patru sute de kilometri de casă, pe ciudatul continent Thyr, ajunseseră la extinsele Păduri Stark care duceau, în cele din urmă, la Deşertul Tăcut. Copacii acestor păduri depozitau apa în pungi din piele, pendulante, utile călătorilor şi umplute în mod constant pe măsură ce ramurile scheletice aspirau umezeala din aer.

Abia acolo le fu amenințată viața pentru prima dată.

Tythos strălucea deasupra lor, vremea nu era nici prea fierbinte, nici prea rece. Trecerea prin pădure fusese blândă şi urmau un pârâu cu adâncime mică, care şerpuia leneş spre deşertul aflat la kilometri în față.

— Voi culege merele căzute pentru cină, spune Dal.

— Eu voi prinde un rumbat[12] ca să-l gătesc, spune Lanoree.

Şi apoi, un stol de şoimi cu cârlig apăru din copacii înalți şi încercă să-i hipnotizeze pe Dal şi pe Lanoree cu cântecul lor dulce. Fiind carnivore, aceste păsări vânau în haită, cântându-i prăzii până se oprea adormită şi apoi sfâşiindu-i globii oculari şi gâtul cu ciocurile lor încovoiate ciudat şi cu ghearele ascuțite. Pluteau într-un cerc aproximativ, în jurul fratelui şi surorii, cu aripile bătând blând ritmul, şi cu glandele vocale fluierând şi fredonând într-o armonie îndelung practicată. Ochii le erau întunecați şi inteligenți. Ghearele le străluceau.

Lanoree auzise despre aceste creaturi, dar nu le mai văzuse niciodată înainte. Era îngrozită. Nu se confruntase niciodată cu o astfel de amenințare şi cunoaşterea faptului că viața le era în pericol era o lovitură grea. Şi totuşi o trecu un fior de emoție în timp ce gândea: *Despre asta este vorba în Marea Călătorie!*

— Iute, spuse ea, să mergem la pârâu!

— La ce bun? întrebă Dal.

Ea îşi dădu seama că şi lui îi era frică şi simți nevoia să-l protejeze.

— Stropirea cu apă poate uneori să le sufoce cântecul.

— Chiar aşa?

— Nu ascultai *niciuna* dintre lecțiile noastre? Îl apucă de mână şi îl trase, dar ochii lui căpătaseră deja o strălucire tulbure, iar colțurile gurii i se ridicau într-un zâmbet leneş. Dal!

— Sunt bine...

Un singur şoim cu cârlig plană în jos, lent şi dezinvolt, cântând mai departe în timp ce-şi îndrepta ghearele spre ochii lui Dal. Lanoree lovi sălbatic cu pumnii şi, în panica ei, simți Forța zvârcolindu-se în interior. Era împotriva a tot ceea ce învățase, dar nu avea timp să se mustre pe sine – pumnul ei lovi penele şi simți sărutul răcoros al ghearelor şoimului peste încheieturile degetelor. Strigă de furie când se dădu înapoi şi, în acel moment, reuşi să se calmeze, să se concentreze şi să se conecteze la Forță. Când pasărea coborî încă o dată şi îşi întoarse ciocul spre ochii ei, Lanoree se întinse cu Forța şi o trimise într-o parte. De data asta mâna ei abia atinse creatura, abia îi atinse penele cu vârfurile degetelor. Dar impactul fusese mult mai puternic. Oasele trosniră şi, cu un singur țipăt slab, pasărea dispăru într-o tufă, lăsând în urmă doar câteva pene, dansând în aer.

— Haide! spune ea, trăgându-l pe Dal după ea.

Şoimii cu cârlig continuară să cânte, iar vocile lor făceau să tacă restul pădurii. O cascadă răcoroasă, o simfonie plăcută şi, deşi Lanoree încercă să se închidă la

---

[11] Shire – caracterizat prin aripi cu nervuri, copite şi un singur corn. O specie mai mică de shire, mai subțire decât cele găsite în altă părți de pe Tython, îşi stabilise casa în Deşertul Tăcut, unde cocoaşele de apă pe care le avea pe spate şi pe gât îi asigurau supraviețuirea.

[12] Rumbat – animal de dimensiuni mici de pe Tython, bun pentru gătit.

influența lor, putea simți o distanțare crescând în jurul ei. Îl târî pe Dal şi când el se împiedică şi căzu, mâna i se smulse dintr-a ei. Se întoarse, iar fratele ei stătea întins pe spate, zâmbind spre coronamentul Pădurii Stark.

Nu vor ajunge niciodată la pârâu la timp. Şoimii cu cârlig se apropiau. Totul depindea de ea. Lui Lanoree îi veni să țipe de furie şi frică dar, în schimb, găsi seninătate şi echilibru. Îşi retrase conştiința spre interior şi se ghemui, respirând adânc. Poate că şoimii cu cârlig văd asta ca pe o cedare la farmecele lor. Dar nici că se puteau înşela mai mult. Când prima dintre păsări se lansează, Lanoree se ridică în picioare şi trimite un val tăios de Forță înspre ele. Două creaturi cad din cer cu aripile rupte şi interiorul sfârtecat, iar o a treia este spulberată într-un trunchi de copac, într-o explozie de pene. Păsările supraviețuitoare schimbă cântecul într-unul de panică, zburând în sus prin coronamentul pădurii şi dispărând.

Lanoree îi zâmbi lui Dal, care încă tremura de frică. Ochii îi erau distanți.

— Dar erau atât de..., spuse el.

— Frumoase? Era un truc. Ar fi găsit frumusețe în sângele tău care curgea şi în carnea deschisă.

Bucuroasă că se protejase pe sine şi pe el, dar precaută să nu se mândrească, Lanoree îl ajută pe Dal să se ridice.

— Mâna ta, spuse el. Sângerează.

Avu grijă de rana surorii sale în tăcere, folosind medicamente din rucsacul său, care îi vor curăța tăieturile de gheare. Apoi îi înfăşură mâna într-un bandaj. În tot acest timp, Lanoree ascultă ca nu cumva să se întoarcă şoimii cu cârlig, deşi o mică parte din ea chiar *dorea* ca ele să se întoarcă. Inima îi bătea repede şi se bucura de succesul ei. Dar păsările terminaseră cu vânătoarea pentru ziua aceea.

Dal deschide calea prin pădurea tot mai rară şi, când amurgul începu să cadă, văzură la linia orizontului peisajul sporadic al deşertului. Marginea pădurii coborî pe un deal blând, iar granița dintre pădure şi deşert fu marcată de o diminuare treptată a tufişurilor şi o răspândire tot mai accentuată a nisipului. Se opriră pentru o vreme, umplându-şi bidoanele cu apă. Şi, pe măsură ce se îndreptară spre deşert, se lăsă o tăcere profundă, atotcuprinzătoare.

Lanoree îşi spuse propriul nume şi îl simți doar ca pe o vibrație în pieptul şi maxilarul ei. Era ca şi cum deşertul nu dorea să-l audă. Se uită la Dal şi el avea ochii mari şi se temea, iar Lanoree gândi: *L-am salvat deja o dată*. Mândria se umflă încă o dată în ea. Încearcă să scape de ea, pentru că îi distrăgea atenția.

În prima seară, au făcut tabără pe nisipurile care se răceau. Au mâncat şi apoi au stat aşezați aproape de focul de tabără, cu păturile strânse în jurul umerilor, cu rucsacurile odihnindu-se lângă ei, cu rulourile pentru dormit întinse deja. Cu toate astea, niciunul dintre ei nu dorea să doarmă. Acest loc era atât de ciudat încât se bucurau reciproc de compania celuilalt, ca niciodată până acum.

Lanoree se temu de visele pe care le-ar putea aduce o astfel de linişte totală. Gândindu-se la lupta cu şoimii cu cârlig, se uită peste foc şi văzu o mişcare în umbrele de dincolo. Încordată, îl înghionti pe Dal şi îşi dădu seama că şi el era atent la mişcarea aceea. Lanoree se ridică. Dal se ghemui. Lumina focului străluci din ceva şi un coşmar se repezi spre tabăra lor.

Şopârlă Silik! gândi ea. Rare, dar letale, creaturile acelea, care aveau ca element de bază siliciul, absorbeau energia chiar din nisip, dar se ştia că îşi suplimentau dieta cu fluidul spinal al mamiferelor. Fiind la fel de mari ca un om adult, erau nişte fiare cu țepi, cu şase membre, şi capabile să se deplaseze pe picioarele din spate. Întâlnirile cu ele erau adesea fatale.

Pentru unii, şopârlele silik erau foarte apreciate ca trofee de vânătoare.

Pentru a doua oară în jumătate de zi, trebuiau să se confrunte cu un pericol teribil. Lanoree fu atât de şocată de aspect, încât încremeni. Săreau scântei din extremitățile care se frecară de sol în timp ce se năpustea spre ea; ghearele curbate scurmau nisipul şi ridicau scântei, iar gura i se deschise pentru a afişa nenumăratii dinți cristalini. Tăcerea deplină a atacului fu, poate, cel mai şocant aspect şi Lanoree deschise gura într-un țipăt fără sunet. Şopârla sări prin foc, împrăştiind în jur

crengile aprinse şi ridicând o confuzie de scântei.

Loveşte cu Forța, împinge-o înapoi, împinge-o înapoi! gândi Lanoree, dar instinctele îi erau împietrite de neîncredere. Nu-i venea să creadă că va muri atât de curând după începerea *Călătoriei*, victimă a unei asemenea fiare…

O flamă lumină noaptea, iar focul de tabără împrăştiat păru să erupă cu o viață nouă. Creatura terifiantă se răsuci şi dispăru, despicând umbrele cu membrele sale şi alunecând spre siguranță. Acum o bătaie de inimă era acolo, iar în următoarea dispăruse, iar Lanoree se întoarse într-un cerc rapid pentru a încerca să vadă de unde va veni următorul atac.

Dal încă îşi ținea blasterul laser ridicat. Vârful țevii încă era cald.

Nu, voi ea să spună, pentru că ea era cea menită să-l protejeze pe *el*. Membrele îi tremurară de spaimă şi, în timp ce începea să-şi revină în simțiri şi să se echilibreze în Forță, întunericul de dincolo de Dal străluci cu o sută de stele dansatoare. Lanoree deschide larg ochii în timp ce încerca să formeze un pumn de Forță. Dar frica încă era o barieră, aparent amuțind Forța la fel cum deşertul amuțea sunetele. Dal se ghemui şi se întoarse, alertat de reacția lui Lanoree şi noaptea se lumină brusc de la cele trei focuri de blaster în succesiune rapidă. Şopârla silik se învârti într-un cerc complet în timp ce se avânta din întuneric. Căzu pe sol suficient de aproape pentru ca să o lovească pe Lanoree. Focurile de armă ale lui Dal şi căderea creaturii au fost tăcute. Fratele ei încă țintea arma către şopârlă.

Tremura uşor, cu ochii mari, de parcă nu-i venea să creadă ceea ce făcuse. Aia era o armă veche, moştenită de la bunicul său şi Lanoree o respinsese întotdeauna ca fiind greu de folosit şi nesigură în comparație cu Forța. Acum, însă, îi salvase pe amândoi. Capul şopârlei atârna într-o parte. Sângele ei era praf.

Îl îmbrățişă pe Dal şi încearcă să-i vorbească la ureche: *Mulțumesc*. Chiar în timp ce o făcea, era tulburată şi ruşinată de ezitarea ei. Poate că după şoimii cu cârlig fusese prea încrezătoare în abilitățile ei. Mândria prostească nu îşi avea locul în inima unui Je'daii adevărat. Traseră şopârla silik departe de tabără şi o îngropară pentru a împiedica interesul creaturilor hoitare. Înmormântarea fu tăcută, chiar şi şuvițele de nisip care se frecau între degetele lor, fiind neauzite. Înainte ca nisipul să-i acopere fața, fiara se holbă la cerul nopții cu ochii ei violeți.

Erau la patruzeci de zile depărtare de acasă, fără să fi ajuns nici măcar la primul templu şi deja viața lor fusese deja pusă în pericol de două ori. Lanoree se gândi la lunga *Călătorie* pe care o mai aveau de făcut, la pericolele cu care se vor confrunta, la distanțele pe care le vor parcurge pe apă, în aer şi, în mare parte, pe jos. Pentru prima dată de când îşi părăsise părinții, îşi dori să fie acasă. În acea noapte, în vis, Lanoree văzu umbre mari ieşind din deşert, sculpturi în nisip care trăiau într-o manieră dincolo de înțelegerea ei, hrănindu-se cu sunete şi luând hrană din fiecare cuvânt şoptit, din fiecare expresie de dragoste sau de frică. Dimineața, deşertul din jurul lor îşi schimbase relieful, trei movile cocoşate de nisip apărând în apropiere, şi ea se întreabă ce anume îi urmărise în timp ce dormeau.

Mărşăluiră din greu în următoarele două zile. În după-amiaza celei de-a treia zi în deşert, putură să vadă turlele curbate de stâncă ridicându-se din peisaj, departe, şi ştiură că marcau locul denumit Qigong Kesh. Lanoree simți un val de emoție, dar văzuse, de asemenea, hologramele care arătau acel loc. În timp ce deşertul fura sunetul, atmosfera uscată, arzătoare, ascundea, de asemenea, distanța; templul tot mai putea să fie la patru zile distanță. Merseră mai departe, călătorind ziua, campând noaptea, atenți la pericole şi abia dormind. Când ajunseră, în sfârşit, erau obosiți, flămânzi şi dezorientați. Tăcerea devenise o mare greutate, care îi zdrobea. Chiar şi comunicarea prin limbajul semnelor era un efort, iar în ultimele două zile, Lanoree se simți foarte singură, chiar şi cu fratele ei lângă ea. Dar vederea uriaşelor turle de stâncă şi a misteriosului Tho Yor plutind între ele, îi aduse un sentiment de anticipare.

Am ajuns în sfârşit! gândi Lanoree. *Qigong Kesh!*

Templul era în subteran, într-o rețea de caverne şi tuneluri naturale. Sub deşert, vor putea vorbi, vor putea auzi din nou. Când ajunseră în umbra unuia dintre

turnurile masive de stâncă, mai mulți gardieni Je'daii apărură dintr-o peşteră scobită în baza sa vastă. Îi priviră pe Lanoree şi pe Dal de sus până jos, zâmbiră şi le întinseră două bidoane cu apă rece şi proaspătă. Apoi îi luară pe *Călătorii* epuizați jos, sub deşert. Acolo, într-o cavernă imensă, se afla măreţul Templu Qigong Kesh unde aveau să înceapă antrenamentul în vechile, misterioasele şi iluminatoarele abilități ale Forței.

Acolo avea să înceapă căderea lui Dalien Brock.

Capitolul 3
CEL BUN ŞI CEL MARE

Nu fiecare Călător îşi va finaliza Marea Călătorie. Unii vor cădea victimă numeroaselor peisaje sau creaturi periculoase ale lui Tython. Unii se vor pierde pe ei înşişi. Unii pot chiar să-şi piardă calea către Forță şi să lase Tython mult în urmă, hoinărind prin sistem, pierduți într-un mod mult mai important. Dar, ca Je'daii, trebuie să acceptăm acest lucru, pentru că aceasta nu este o existență a absolutului. Viața este o provocare, iar confruntarea cu această provocare este ceea ce ne face să fim atât de măreți.

— Maestrul Deela jan Morolla, 3.533 TYA[13]

Chiar dacă plecase de acasă de patru ani, Lanoree încă păstra timpul de pe Tython. Se obişnuise cu el, se potrivea firesc cu orele ei de somn şi nu vedea de ce ar fi avut rost să-şi adapteze cronometrul navei la Timpul Standard. În momentele în care era cu garda jos, ar fi putut chiar admite şi că îi amintea de *casă*.

Computerul calculă ruta optimă între Tython şi Kalimahr pentru acea perioadă a anului şi cu aliniamentul actual al planetei. Şi, înainte să se angajeze pe ruta respectivă, Lanoree o calculă şi manual. Computerul nu greşise niciodată la astfel de calcule – elementele navigaționale erau programate şi proiectate de către cei mai experimentați Je'daii călători în spațiu – dar ea era întotdeauna mulțumită atunci când calculele ei ieşeau la fel. În loc să pună la îndoială computerul, se testa pe sine.

Împingând *Pacificatorul* până la limită, ar dura puțin peste şapte zile pentru a ajunge la Kalimahr. Va folosi acest timp pentru a medita, pentru a se pregăti pentru misiunea care urma, pentru a exersa şi a revizui fiecare aspect al informațiilor descărcate în computerele *Pacificatorului*. Nu erau prea multe. Oricare ar fi fost contactele care i-au informat pe Je'daii despre inteniile lui Dal, nu dăduseră prea multe amănunte. Zvonuri, speculații şi câteva imagini neclare. Dar chiar şi în acele imagini pixelate ale întâlnirilor sub acoperire şi schimburilor misterioase, recunoscu chipul fratelui ei. Părea mai în vârstă, desigur. Dar fu surprinsă de cât de *mult mai în vârstă*, de parcă ar fi trăit trei vieți de când îl văzuse ultima dată, nu doar nouă ani. Era mai înalt, mai slab, iar tristețea copilului care fusese, se transformase în amărăciunea adultului. Pielea lui închisă la culoare devenise mai întunecată şi mai aspră. Şi era ceva ce bântuia fața aceea neclară.

Lanoree îşi reproşă faptul că lăsase gândurile despre moartea lui să-i afecteze felul în care îl privea acum. Cu toate astea, ideea rămăsese. Văzând imaginile lui Dal, avu impresia că se uita la o fantomă.

— Ne vom întâlni din nou, spuse ea către ecran, şi te voi întreba de ce m-ai lăsat să cred că ai fost mort în toți aceşti ani.

În primele câteva zile ale călătoriei, lăsase imaginea lui Dal pe ecranul din cockpit, ducând, de asemenea, imaginea şi pe ecranul din cabina ei, aflată direct în

---

[13] Anul 3.533 TYA – Anul 32.920 BBY

spatele cockpitului. Îi amintea de cel pe care îl căuta şi cel pe care îl pierduse. Dar, faptul că-l vedea acolo, nu făcea decât să o încurce tot mai mult, aşa că în a cincea zi, lăsă ecranul gol.

Lanoree vizitase Kalimahr de două ori în ultimii patru ani. Prima dată se dusese să acționeze ca mediator într-o afacere problematică între trei dezvoltatori de masă terestră, toți certându-se pentru o insulă numită Hang Layden din vastul Ocean de Sud al planetei. În mod normal Je'daii nu ar fi fost preocupați de astfel de probleme, dar Consiliul o trimisese pe Lanoree din cauza presupusei importanțe arheologice a insulei. Deşi insula părea goală, se credea că exista o structură veche – posibil de origine Gree – la un kilometru sub suprafață. Prezența ei la medieri fusese supărătoare, dar avusese un rol activ în negocieri, asigurându-se că fiecare dintre cele trei părți interesate primea o porțiune de teren. Mai important, protejase pe ascuns rețeaua de peşteri care ar fi putut duce în adânc, la acea ruină din istoria antică. Iluziile pe care le lăsase în urmă cu ajutorul Forței, care înfățişau căderi de stânci şi râpe de netrecut, vor dura o sută de ani. A doua trecere pe Kalimahr fusese mai puțin paşnică. De data aceea, sabia ei fusese udată de sânge.

Chiar şi aşa, nu pretinse nicio clipă că ar cunoaşte planeta. Un Je'daii bun era mereu în gardă şi se pregătea pentru orice surprize. Mai ales un Je'daii aflat într-o misiune atât de importantă cum era a ei.

Când intră în atmosferă şi computerul contactă controlul de trafic aerian, văzu două nave de apărare ale Kalimahrului care o urmăreau de la treizeci de kilometri distanță. Nu erau amenințătoare. Era mai probabil faptul că piloții erau entuziasmați să repereze un *Pacificator* şi aveau să plece la casele lor în acea noapte pentru a le spune familiilor şi prietenilor că au văzut sosind un Je'daii! Au urmat-o timp de o oră şi chiar înainte să se îndepărteze, au contactat-o. Ea le răspunse cu o undă blândă de grație şi umor, în aşa fel încât să nu le dezvăluie nimic. *Dacă ne-am fi întâlnit într-o tavernă, am fi putut fi chiar prieteni*, gândi ea zâmbind. Era un talent subtil de Je'daii, dar care deseori o servea bine. Ei dispărură de pe ecran când avea mai mult de o sută la kilometri până la destinația ei.

Se apropie de Rhol Yan pe deasupra unei mări uimitor de albastră.

Pacificatorul se cutremura în timp ce trecea peste valuri. Zbura atât de jos, încât picăturile de apă de mare aburiră ferestrele, dar ea se bucură să zboare aşa. În spațiu, nu exista niciun context – putea zbura zile în şir şi peisajul stelar să nu se schimbe aproape deloc. Spațiul era infinit, iar distanțele erau atât de mari încât mintea ei abia le putea înțelege. Dar aici, jos, era *aproape* de ceva. Uneori, apropierea asta conta.

Rhol Yan fusese construit pe un arhipelag care se întindea în Oceanul Sudic. Erau cinci insule mari şi nenumărate altele mai mici, toate dezvoltate, şi sute de poduri, atât mari, cât şi mici, se întindeau pe spațiile dintre masele terestre. Turlele albe strălucitoare îşi întindeau degetele puternice către cer şi mai multe tipuri de dirijabile Cloud Chaser se mişcau între ele ca nişte păsări leneşe care se învârteau în jurul copacilor ak de pe Tython. Mai jos, clădirile şi străzile se țineau lipite de insule, dar uneori ieşeau deasupra oceanului pe stâlpi subțiri şi podurile frumos forjate stăteau atârnate peste căile navigabile. Navele punctau oceanul, iar căile navigabile interioare erau aglomerate de ambarcațiuni mai mici. Turnurile de metal alb pulsau ici şi colo cu lumini colorate, iluminate chiar şi în timpul zilei pentru a face identificabilă o insulă, o clădire sau o stradă. Era un oraş atrăgător, iar majoritatea banilor săi proveneau din turism. Lumea călătorea de prin tot Kalimahrul în vacanță pe Rhol Yan. Şi, odată cu turiştii, veneau şi vulturii şi paraziții care îi prădau.

Fu direcționată către o platformă de aterizare de pe un turn înalt de pe una dintre insulele exterioare. În jurul turnului existau zeci de piste de aterizare şi de hangare lucrate grațios şi ascensoarele exterioare urcau şi coborau pe laturile sale inegale. Chiar şi aeropoartele şi porturile spațiale al oraşului erau frumoase.

În timp ce *Pacificatorul* se stabiliza, Lanoree se pregăti pentru ceea ce urma.

Misiunea ei începea de aici.

— Fii cu ochii pe navă, îi spuse ea droidului. Acesta mormăi şi clicăi. Da, voi

avea comunicatorul cu mine.

Pipăi piesa de tehnologie de la rever doar pentru a fi sigură. Apoi se ridică în cabină şi îşi netezi îmbrăcămintea, verificând dacă sabia îi era prinsă corect de coapsă, şi îşi trecu degetele prin păr. Îşi folosi steaua metalică Je'daii pentru a-şi fixa pelerina în jurul gâtului. Deocamdată, nu era nevoie să se ascundă.

Fu surprinsă să-şi dea seama că era nervoasă.

Undeva spre sfârşitul acestei misiuni, o aştepta fratele ei.

* * *

Ca orice vizitator care ateriza pe una dintre platformele navelor spațiale, Lanoree se îndreptă către o cameră mare cu rânduri de capsule de interviu. O latură întreagă era o fereastră care oferea privelişti uluitoare asupra Rhol Yan şi a mării strălucitoare de dincolo, iar peretele opus era plin cu opere de artă extravagante care etichetau *Sala de Întâmpinare*. Dar scopul ei real era evident. Serviciile de securitate de pe Kalimahr erau eficiente şi discrete, şi nici măcar un Je'daii nu putea să treacă aşa, pur şi simplu. Ea îi respectă pentru asta. Şi, până când fu liberă să plece de la capsula de interviu, cei trei ofițeri din interior îi respectară, de asemenea, intimitatea. O împingere subtilă, un cuvânt blând. Poate că în câteva zile vor începe să pună la îndoială decizia de a o lăsa să scape atât de uşor, deşi, la vremea aceea, ar fi demult plecată. Dar, în timp ce se deplasa cu cele trei ascensoare de la platforma turnului la nivelul solului, Lanoree începu să bănuiască că era urmărită.

Se opri în vastul hol al turnului portului spațial, îşi cumpără o băutură de la un vânzător droid şi se topi în umbre sub un copac scund, cu trunchiul mare. Acolo erau mese şi scaune şi o femelă Zabrak grasă şi masivă aduna nişte insecte mari din partea inferioară a coroanei copacului, le prăjea şi le vindea clienților dornici.

Lanoree decise că nu îi era foame. În timp ce bea, urmărea grupul de ascensoare pe care tocmai le părăsise. Sentimentul că era urmărită era puternic, dar deşi aşteptă o vreme, niciunul dintre cei care ieşeau din lifturi nu părea să o caute. Ciudat. Era sigură că nu era unul dintre obiceiurile vamale.

— Doamnă, eşti foarte fină, spuse o voce.

O siluetă înaltă, îmbrăcată în robe, se apropiase şi Lanoree se enervă pe ea însăşi pentru că nu îl observase.

— Beau, spuse ea.

— Atunci, bea cu mine.

— Nu, mulțumesc.

— Haide, Ranger. Eşti tânără. Eu am aproape două sute de ani. Am experiență. Am trei sticle de vin chay în camerele mele, aproape la fel de bătrân ca mine, aşteptând o ocazie specială.

Ea îşi sprijini mâna pe mânerul sabiei. Forța era calmă şi stabilă, iar arma făcea parte din ea.

— A-ți pierde viața constituie o ocazie specială?

El se uită la ea de sub glugă, amuzat şi nesigur. Apoi flutură o mână şi se întoarse să plece.

— Ah, Je'daii. Sunt atât de încordați.

Ea îşi termină băutura, apoi traversă sala. Erau sute de ființe acolo, un amestec variat de multe specii care se răspândiseră de pe Tython pentru a coloniza sistemul. Oamenii şi Wookieei se amestecau cu Twi'leki, cu cozi lor cefalice şi cu Sithi cu pielea roşie. Zabrakii aproape umani, cu coarnele lor vestigiale, mergeau alături de Iktotchi, ale căror coarne grele le dădeau o înfățişare înfricoşătoare. Kalimahr fusese prima planetă colonizată după Tython şi lunile sale şi rămăsese cea mai amestecată şi mai diversă din punct de vedere rasial. Erau atât de mândri de diversitatea lor şi era o mândrie bine-meritată. Chiar şi pe Tython era rar să vezi atât de multe specii într-un singur loc, la un moment dat, şi Lanoree se opri o clipă în centrul sălii pentru a simți fluxul şi refluxul atâtor ființe în trecere.

Se oprise şi pentru a încerca să-l repereze pe urmăritor. Tot nimic. Nu văzuse

pe nimeni care să se oprească în mod evident, atunci când se oprise ea. Şi, deşi unele ființe au privit-o atunci când au trecut pe lângă ea, ea simțise că era doar din interes, atunci când recunoşteau steaua Je'daii. Şi, ocazional, poate chiar dezgust. Ştia destul de bine încât unele ființe de pe Kalimahr se credeau deasupra Je'daiilor.

Sunt singură prea des şi de prea mult timp, gândi ea. Poate că un pic de paranoie subtilă era ceva firesc când te aflai din nou printre atât de multe ființe.

Părăsind sala turlei, trecu pe lângă un grup de călugări Dai Bendu strigând una dintre scandările lor ciudate, obsedante. Un grup mic de călători se opriseră în jurul lor, iar unii se legănau încet, odată cu cântecul. Chiar în fața uşilor principale, pe o rampă largă şi lungă care ducea la nivelul străzii, era un cerc de Cathari felini care meditau la o imagine a zeului lor, pictată pe pământ. Imaginea era frumos realizată şi meditațiile lor atrăseseră mai mulți şerpi de fum din pământ pentru a dansa într-un ritm lent, hipnotic.

Lanoree auzise de şerpii de fum ai Catharilor dar nu îi văzuse niciodată.

Astfel de convingeri diverse erau sărbătorite atât de aproape una de alta.

Scufundarea ei în Forță însemna că ea nu credea în nimic altceva, dar încă era plăcut să vadă o asemenea incluziune. Străzile de afară erau pline de lume, de tarabe comerciale, de artişti de spectacol, de grupuri religioase, de vorbitori, de ofițeri de securitate şi de copii şi adulți, deopotrivă, arătând şi vorbind încântați de ceea ce vedeau împrejur. Se simțea aproape nebăgată în seamă şi salută lucrul acesta. Dar ştia, de asemenea, că era un mediu ideal din care să fie urmărită şi sentimentul acela persista. Deşi îşi extinsese simțul Forței în jur, erau atât de multe ființe încât gândurile îi erau confuze. Va trebui să rămână alertă.

Dirijabilele Cloud Chaser pluteau deasupra şi, ocazional, nave mai mici veneau jos pentru a lua pasageri. Dar Lanoree studiase hărțile pe navă şi ştia că taverna pe care o căuta era aproape. Alese să meargă pe jos.

* * *

— Pariez că nu ai mai văzut niciodată unul ca mine, nu? Ei?

Tre Sana rânji peste paharul de vin. Ochii lui galbeni şi pielea roşie aprinsă îi dădeau o aparență înfricoşătoare, dar ea percepu o inteligență blândă în spatele exteriorului uimitor.

— Culoarea ta este destul de rară, spuse Lanoree. Şi mai rar pentru un Twi'lek, este lekkuul suplimentar.

— Mai rar? Oh, da, într-adevăr mai rar. Mângâie cea de-a treia coadă de pe cap care crescuse în spatele celorlalte două obişnuite. Cel puțin foloseşti terminologia corectă. Nu ți-ar veni să *crezi* cum le numesc unele ființe.

— Probabil că aş crede.

— Mă numesc *ciudat*. Mârâi brusc şi se aplecă înainte, dezvelindu-şi dinții care păreau să fi fost ascuțiți până la extrem. O ciudățenie înfricoşătoare!

— Nu mă sperie, spuse ea.

— Hmm.

Lekkurile lui Tre – acele trei tentacule lungi, curioase, crescute în spatele craniului – zvâcniră puțin, unul dintre vârfuri mângâind umărul stâng, iar celelalte două care arătau ca nişte degetele care băteau ritmic în aer.

— Da, ei bine, cățeaua *asta* este un Je'daii, traduse Lanoree.

Ochii lui Tre se deschiseră largi.

— Ştii limba Twi'lekă!

— Desigur. Asta te surprinde?

— Hm! Nimic despre Je'daii nu mă mai poate surprinde.

— Oh, nu fi atât de sigur.

Lanoree luă băutura şi se uită prin Taverna lui Susco. Cu peste cincisprezece planete şi luni colonizate şi întinse pe şaisprezece miliarde de kilometri pătrați, erau locuri ca acesta peste tot prin sistemul Tythos. Locuri unde lumea se aduna, bea, mânca şi vorbea, indiferent de culoare, specie, credință sau rasă. Unde se asculta

muzică în fundal – fie o melodie locală sau poate ceva mai exotic de pe alt continent sau dintr-o altă lume. Unde călătorii găseau un punct comun iar cei care alegeau să nu călătorească puteau auzi poveşti ciudate despre locuri îndepărtate. Şi, în astfel de taverne, lumea era slobodă la vorbă, se răspândeau ştiri şi se auzeau secrete.

Lanoree iubea locuri ca acesta, pentru că de multe ori, după o băutură sau două, ar fi putut pleca oriunde.

Băutura pe care o sorbea acum fusese recomandată de Tre – un vin local, făcut din struguri din adâncul mării şi îmbogăţit cu swing dust[14] de la una dintre minele aeriene de la polul nord al Kalimahrului. Era incredibil de puternică, dar ea folosi o undă blândă de Forță pentru a se asigura că băutura puternică nu îi va ameți simțurile. Poate că se bucura de asemenea taverne, dar tot în locuri ca acestea fusese atacată. Şi, de asemenea, trebuise să ucidă în ele.

— Maestra Dam-Powl garantează pentru tine, spuse Lanoree.

Ochii lui Tre Sana scânteiară de umor.

— Oh, mă îndoiesc de asta.

— Ei bine, ea spune să te supraveghez. Şi că ar trebui să te omor cu prima ocazie în care dai un indiciu cât de mic de trădare.

Lanoree se uită prin cârciumă, dar de fapt cerceta reacția lui Tre. Ciudat. Nu simțea nimic. Se întoarse spre el şi îi spuse:

— Dar Dam-Powl mă asigură nu ai nicio urmă de trădător în corpul tău.

Tre ridică din sprâncene şi lekkuurile, care acum i se odihneau pe umeri, se atinseră blând între ele, aproape senzual, cu vârfurile.

— Bine, spuse Lanoree zâmbind. Atunci hai să mâncăm şi să împărtăşim în acelaşi timp ceva informații.

— Carnea de vită de mare este foarte bună aici, spuse Tre.

Ridică o mână şi atrase atenția barmanului. O mişcare din mână şi un clic al degetelor, iar barmanul aprobă din cap, rânjind.

Lanoree se întinse spre exterior şi atinse mintea barmanului. Icni uimită – nu se putea pregăti niciodată cu adevărat pentru a experimenta gândurile altcuiva, deoarece primul val era întotdeauna copleşitor – dar filtră rapid gândurile aleatorii, pe cele violente, pe cele bolnave şi dezgustătoare şi ajunse la ceea ce căuta.

Tre cel atât de rece, atât de calm, atât de roşu, stând acolo cu ea, cu acea Je'daii şi dacă va fi norocos, ea îl va mânca de viu.

Se desprinse de mintea barmanului şi se uită fix la Tre până când acesta îşi mişcă într-o parte ochii galbeni. Dar ea nu spuse nimic. Ştia că era atrăgătoare şi dacă el chiar se gândea la ea în felul acela, nu era nimic rău.

— Voi fi foarte deschisă cu tine, spuse Lanoree, sinceră. Este o modalitate bună de a începe, pentru amândoi. E ceva la tine ce nu pot citi, dar nu am nevoie de Forță pentru a înțelege lumea. Eşti trufaş şi superior. Poate că ăsta eşti tu, dar în momentul ăsta cred că este pentru că tu crezi că m-ai pus în dezavantaj. Poate pentru că Dam-Powl ți-a spus mai multe, dacă nu totul, din ceea ce ştiu şi de ce sunt aici.

Tre clipi încet, lekkuul atingându-l cu blândețe în semn de acceptare.

— Şi astfel, ştii pe cine caut. Ştii că este fratele meu. Am zvonuri şi poveşti spuse în taverne, informații de mâna a doua din surse pe care nu le pot verifica şi în care nu am încredere. Şi suma tuturor informațiilor pe care le dețin nu-mi oferă practic nimic. Nici măcar nu ştiu pe ce planetă se află acum.

— Nu poți – îşi flutură degetele, mişcându-şi brațele în sus şi în jos – să-i *Forțezi* locația?

Lanoree îi aruncă o privire furioasă. Comportarea lui copilărească nu justifica un răspuns.

— Maestra Dam-Powl m-a trimis la tine şi mi-a spus că s-ar putea să mă ajuți. Aşa sper. Pentru că nu ştiu cât mai pot bea din poşirca asta.

Lanoree îşi goli paharul dintr-o înghițitură.

---

[14] Swing dust – tip de mirodenie.

— Şi acum voi fi şi eu foarte deschis cu tine, spuse Tre, brusc serios. Împreună cu discuțiile despre fratele tău, aud zvonuri despre o tehnologie Gree.

Lanoree înclină capul, ridicând o sprânceană.

— Nu mă refer la hiperpoartă. Oricine are un pic de minte ştie teoriile despre Oraşul Vechi cum că ar fi de origine Gree. Tre se aplecă mai aproape, aruncând o privire în jur. Mă refer la ceea ce *activează* hiperpoarta.

— Nu înțeleg, spuse ea, dar deja se gândea la ceea ce îi spuseseră Maeştrii pe Tython. *Materie întunecată...*

— Adică există şoapte despre planuri de proiectare. Detalii tehnice. Tre ridică din umeri. Scheme. Şi toate sunt Gree.

Lanoree se dădu înapoi şocată. Gree? Într-adevăr? Se ştia atât de puțin despre acel popor antic. Existau teorii despre faptul că Gree locuiseră cândva în Oraşul Vechi de pe Tython, dar teoreticienii erau împărțiți cu privire la faptul că Gree îl construiseră ei înşişi. Deşi Gree dispăruseră demult din galaxie, unii sugerau că Vechiul Oraşul era chiar şi *mai* vechi. Lanoree întâlnise un bărbat pe Tython – nu un Je'daii, ci cineva aliat lor – care îşi petrecuse toată viața cercetând Gree şi moştenirea lor şi chiar şi ceea ce ştia el putea fi redat în puțin mai mult de o oră de discuții. Şi acum apare Twi'lekul ăsta misterios care, dacă ceea ce îi spusese Dam-Powl era adevărat, întreprindea activități infracționale, şi susținea că Dal găsise ceva ce Gree lăsaseră în urmă.

— Planuri? întrebă ea.

— Îți spun doar ce am auzit. Mai vrei vin?

Lanoree se zburli. Se juca cu ea. Se juca cu un Ranger Je'daii la fel cum ar fi încercat un infractor meschin şi slab să scoată mai mult dintr-o afacere abjectă. Se lăsă pe spate în scaun şi se prefăcu obosită, dar în spatele pleoapelor ei căzute simți curgerea Forței, agitându-i simțurile, sporindu-i-le, şi se mai întinse încă o dată pentru a atinge mintea lui Tre. Dar el se închisese pentru ea.

Ochii lui Tre se largiră şi, pentru o clipă, arătă inexplicabil de trist, cu umerii căzuți şi lekkuurile atârnându-i epuizate. *Arată ca un animal de companie bătut*, gândi Lanoree. Nu era sigură de unde îi venise imaginea asta, dar ajunsese să se încreadă în primele ei impresii. Forța sălăşluia şi în subconştientul ei şi uneori îi vorbea. El nu-i întâlni privirea, uitându-se în schimb la paharul pe jumătate gol.

Ea pipăi pe la marginea minții lui, dar nu putea intra şi asta era ceva cu care nu era obişnuită. Unele specii erau foarte greu de citit – mintea Catharilor funcționa într-un mod foarte diferit, gândind mai degrabă în simboluri şi în abstract, decât în cuvinte şi imagini – dar, de obicei, putea atinge cel puțin mintea cuiva, fie ea umană sau extraterestră. Mintea lui Tre avea un perete. Părea să-i înconjoare conştiința şi eforturile ei se loveau de el, aproape sugerând că nu exista deloc minte. Şi, totuşi, ştia că nu era aşa. Tre era o persoană inteligentă şi alertă, adăpostind dorințe şi scopuri, şi ea putea vedea că se cunoştea bine pe sine. Foarte bine.

— Tre, ce ți s-a întâmplat? întrebă ea, pentru că-l simți că voia să vorbească.

Sentimentul nu avea nicio legătură cu Forța; era doar empatia unei ființe simțitoare față de alta.

— Sunt doar un alt sclav spion folosit de Je'daii.

— Eşti alterat, spuse ea, dându-şi seama de adevărul uimitor. Genetic?

— Adânc şi permanent.

— Niciun Je'daii nu ar face asta, spuse ea.

— Ha! scuipă Tre.

Câteva persoane din apropiere aruncară o privire în jur, la izbucnirea lui şi el se încruntă la ele, roşu şi feroce când voia să fie. Privitorii se întoarseră la băuturile lor.

— Dar este..., spuse Lanoree, dar nu îşi încheie fraza.

Interzis, voia să spună. Dar şi ea avea în desfăşurare un experiment de alchimie pe navă şi ştia că unii Je'daii s-ar fi încruntat dacă ar fi aflat. Ceea ce era considerat interzis pentru unii era explorare pentru alții.

— Sunt jucăria lui Dam-Powl, spuse Tre Sana, mai liniştit acum. Mi s-au făcut

promisiuni. Se ridică mai drept în scaun, mândru. Şi vor fi ținute! Bani. O nouă identitate. O moşie pe o navă Ska Gora din oraş.

Dădu din cap cu fermitate, dar lekkuurile i se zvârcoliră, arătând incertitudine şi vulnerabilitate. Lanoree nu era sigură cum să-l înțeleagă şi o neliniştea faptul că era închis la sondajele ei blânde. Dar nici nu se putea abține să nu admire opera lui Dam-Powl. Oricare ar fi fost adaptările genetice subtile pe care i le făcuse, indiferent ce alchimii stranii păstrau mintea lui Tre doar pentru el, făcându-l să fie în mod evident doar al ei, erau probabil imorale, dar uimitor de strălucitoare.

— Şi vei primi toate astea, spuse Lanoree. Maestra Dam-Powl este un Je'daii de cuvânt.

Le sosi mâncarea. Tre începu imediat să mănânce, mestecând şi înghițind aproape fără pauză. Părea lacom.

— Gree, întrebă Lanoree. Planurile lor. Trebuie să aflu mai multe.

— Acum că eşti aici, *putem* afla mai multe, spuse Tre, scuipând peste masă carnea pe jumătate mestecată – unele bucăți aterizară pe farfuria lui Lanoree.

— Când?

— Trebuie să găsesc pe cineva, spuse el. Cineva care nu este uşor de găsit. Dar… de unul singur. Un Ranger va atrage atenția. Ştii zicala: Când apare un Ranger, îl urmează repede problemele. Ei bine, dacă aude că eşti cu mine, se va topi. Poate pentru o lungă perioadă de timp. Aşa că lasă-mi-o mie. Ne întâlnim aici la asfințit. Până atunci, o să ştiu unde se află.

— Cine este persoana asta?

— Un Kalimahr bogat. Distribuitor de swing dust şi alte mirodenii de aer. Şi un *Stargazer*[15].

— Din nou cuvântul ăsta, spuse Lanoree.

Tre îşi şterse gura şi bău puțin.

— Nu este unul pe care să-l cunoască prea mulți. Nu-l folosi prea des. Dădu din cap spre farfuria lui Lanoree. Mai mănânci aia?

— Nu. Serveşte-te.

Tre îşi trase farfuria spre el şi începu să mănânce. Parcă fiecare muşcătură era prima pe care o lua de mult timp.

— Deci, aici, la amurg, spuse Lanoree.

— Hmmm.

Dădu din cap fără să-şi ridice privirea de la mâncare. Emana indiferență, şi totuşi se autodenumise sclav. Un caracter conflictual, complex, tulburat. Exact cel pe care nu şi l-ar fi dorit să o ghideze în timpul investigațiilor.

— Bine, spuse ea.

Când se ridică să plece, văzu fețele care se întorceau de la ea şi se îndreptă spre uşă într-o bulă de tăcere întreruptă doar de şoaptele uimite de *Ranger!* şi *Je'daii!* şi de mormăituri mai întunecate – *necazuri*. Spera doar că pe Kalimahr va putea scăpa de vechea zicală pe care i-o reamintise Tre.

Dar speranța nu schimba nimic. Şi la scurt timp după ce părăsi Taverna lui Susco, Lanoree ştiu că era din nou urmărită.

* * *

— Prima zi este întotdeauna cea mai rea, spuse Maestrul uman Ter'cay în timp ce îi conducea pe Lanoree şi pe Dal spre suprafață. Deşertul tăcut poate fi un loc neliniştitor.

Ştim, gândi Lanoree. *Ştim sigur asta*.

Urcară prin vasta peşteră.

Este mai mult ca un oraş decât un templu, gândi Lanoree şi Ter'cay se uită înapoi la ea.

Ascultă când vorbesc sau altfel nu vei învăța nimic, vorbi el în mintea ei.

---

[15] Stargazer – Privitor la stele.

Nu era supărat. Mai degrabă amuzat. Surpriza ei când văzu cât de uşor comunica în tăcere, îi era evidentă pe chip. Telepatia forțată era bine cunoscută de ea, dar un astfel de control trebuie să fi luat mulți ani de meditație şi studiu pentru a-l dobândi.

Ter'cay râse cu voce tare, iar Lanoree îi zâmbi într-o parte lui Dal. El era încruntat. Nu auzise nimic.

Ea încă este uimită de dimensiunea şi posibilitățile Qigong-ului. Auzise totul despre el, desigur, de la părinții ei şi de la acei *Călători* care se aventuraseră prin Templul Bodhi după ce vizitaseră Qigong în călătoriile anterioare. Relatările lor erau întotdeauna despre templu mai întâi – dimensiunea sa incredibilă, complexitatea cavernelor şi a tunelurilor, puterea Forței în acest nod natural – şi apoi, inevitabil, se terminau cu poveşti despre Deşertul Tăcut.

Un loc bântuit. Aproape nenatural.

Ea şi Dal petrecuseră deja mai multe zile traversând deşertul spre Qigong şi se întâlniseră cu unele dintre pericolele sale. Dar simțea că experiența reală pe acele nisipuri ciudate abia începea.

— Aici e răcoare, spuse Ter'cay. Uneori nisipurile sunt suficient de fierbinți pentru a vă topi pantofii şi o mică adiere de vând vă va băşica pielea. Dar asta se întâmplă, de obicei, mai târziu în cursul zilei. Aici suntem protejați de soare, iar clima este controlată de şase climatizoare. Unul este chiar acolo.

Traversară o peşteră largă, delimitată pe trei laturi de pereți strălucitori, fiecare dintre ei având lespezi şi scări, cu lumea agitându-se pe ele. Ter'cay arăta spre un al patrulea perete, unde se afla o maşinărie uriaşă, înaltă cât treizeci de oameni, cu protuberanțele curbate de parcă era ceva biologic, nu mecanic. Scotea aburi, gemea, şi umezeala se aduna pe suprafața ei şi cădea în băltoace în jurul bazei sale.

— E o maşinărie? întrebă Dal.

Oarecum, emise Ter'cay. Se uită la Lanoree, ridică o sprânceană, apoi rosti cuvintele cu voce tare.

Se aşteaptă ca Dal să audă tot ce spune, gândi Lanoree. Fratele ei pare neştiutor, captivat de climatizorul uriaş.

— Oarecum? întrebă Lanoree.

— Multe dintre mecanismele sale interioare sunt... *crescute* la Anil Kesh.

— Deci este vie?

— Nicidecum.

Ter'cay se întoarse şi merse cu paşi mari prin grotă, iar ei trebuiră să se grăbească ca să-l ajungă din urmă.

Când ajungem la suprafață, totul va deveni tăcut, spuse Ter'cay în mintea lui Lanoree. *Dar tăcerea este subiectivă. Tu şi cu mine putem comunica aşa cum o facem acum şi aceasta este prima lecție. Telepatia în Forță este un talent care unii Călători îl au deja când ajung aici; dar cei care nu îl au, îl prind destul de repede.* Se uită înapoi peste umăr la ea, cu fața sumbră. *Este un talent fundamental. Nu ca vederea la distanță sau folosirea Forței pentru a proiecta iluzie. Dacă eşti predispus la Forță, atunci la fel vor fi şi cuvintele şi gânduri tale. Dar fratele tău...*

Ridică din umeri în timp ce continua să meargă.

— El este..., începu Lanoree, dar Dal se uită la ea.

Ea tuşi, prefăcându-se că înghiți nişte praf. Apoi încearcă să vorbească fără cuvinte. Mama ei o învățase elementele de bază. Uneori, tatăl ei îi atingea mintea când era târziu şi erau obosiți, spunându-i o poveste la culcare. Acum era şansa ei de a folosi acele lecții.

El este mai greoi cu Forța, proiectă ea şi ştiu că Maestrul Ter'cay o aude. *Dar vrea să învețe.*

Nu, spuse Ter'cay. *Nu simt nicio dorință în el. Numai rezistență. Nu încântare, ci doar suspiciune.*

Va face tot posibilul.

Ajunseră la marginea peşterii, unde se deschidea o gaură mare în perete care ducea spre tunelurile mai mici, mai aglomerate. Droizii cu şase brațe umblau de

colo-colo, oferind băuturi. Droizii mai înalți ofereau îngrijire fizică unui grup de ființe care erau îmbrăcate în haine murdare, având pielea înroşită de la soare, feţele obosite şi ochii bântuiți. Nu încetau să vorbească, de parcă ar fi o noutate. Lanoree suspectă că erau *Călători* învățăcei care tocmai terminaseră o altă lecție la suprafață.

Dacă va face tot posibilul, atunci la fel voi face şi eu, spuse Ter'cay, dar Lanoree îi auzea deja îndoiala. Părea să fie ecoul propriei ei îndoieli.

Maestrul Ter'cay vorbi, pentru amândoi.

— Urcarea principală la suprafață. Există lifturi şi tuburi ascendente, dar îmi place ca elevii mei să meargă. Exercițiu fizic. Îşi bătu pieptul şi râse. Este bine pentru plămâni! Pentru inimă! Îşi mângâie fruntea. Sănătatea corpului alimentează sănătatea minții.

Începură să urce scara naturală. Lanoree număra mai mult de o mie de paşi.

* * *

În prima lor seară, pe când soarele ardea roşu peste deşertul vestic iar nisipurile înviau cu scorpioni, şerpi şi altele lucruri întunecate, Lanoree Forță o iluzie în fața Maestrului Ter'cay. Un shire cu aripi grațioase, vânoase, şi cu un singur corn care îi ieşea din cap, scormonind nisipul, lovindu-şi copitele de umbrele care parcă nici nu observau, pufnind, şi ea auzea chiar şi orice lovitură şi respirație. Ter'cay zâmbi la solo-cornul care se agita în fața lui şi dădu din cap spre Lanoree.

Bună treabă, vorbi el tăcut. *Dar vei afla că o iluzie despre ceva real este mult mai grea. Ştii că solo-cornul este o creatură mitologică, puternică în mintea ta, şi o astfel de iluzie este uşor de format. Încearcă ceva mai banal. O piatră, un fruct, un pantof. Nu e la fel de uşor.*

Lanoree lasă iluzia să se topească în amurg şi făcu aşa cum îi sugerase Ter'cay. Nu reuşi.

Lecțiile tale abia au început, spuse Ter'cay. Se întoarce de la ea şi se apropie de Dal, ținând mâinile băiatului în ale sale, atingându-i obrajii şi tâmplele.

Apoi Maestrul închise ochii şi ochii lui Dal se măriră.

Îl aude! gândi Lanoree, încântată. *Simte Forța şi aude cu ea!*

Dar entuziasmul ei fu de scurtă durată. Dal se ridică şi lovi cu piciorul în nisip, trimițând grăunțele în fața Maestrului Ter'cay. Reacționase de parcă ar fi fost invadat sau atins de ceva dezgustător. Apoi se întoarse şi plecă în amurg.

Lanoree îşi dori să-şi poată chema fratele înapoi.

* * *

Primii lor zori în tabăra din Deşertul Tăcut alături de Maestrul Ter'cay făceau parte dintre cele mai ciudate amintiri din viața lui Lanoree. Stând în tabără cu Dal, pe drumul lor până aici, nu semăna deloc cu ce se întâmpla acum; erau vremuri de frică şi griji, nu de minunare. Poate că fiind atât de aproape de templu, legătura naturală cu Forța atrăgea viața în acel loc.

Pe măsură ce răsăritul soarelui aprindea orizontul estic în flăcări, deşertul prinse viață, iar tăcerea păru mai uluitoare ca niciodată. Creaturile nocturne se ascunseseră deja sub pământ cu o oră înainte de ivirea zorilor, ca şi cum ar fi ştiut că lumina soarelui îi va expune în curând. Umbrele se retraseră, răceala nopții era încălzită şi o ceață de căldură sclipitoare dansa peste nisipuri. Păsările din deşert zburau spre locurile unde vor dormi. O mică specie de shire – mai subțire decât cei din alte zone de pe Tython, cu cocoaşe de apă pe spate şi gât – se mişcau în turme pe un deal îndepărtat. Şopârlele se zbăteau şi dansau în jurul zonelor stâncoase; pendlele[16] zburătoare îşi deschideau aripile puternice în timp ce străbăteau curenții

[16] Pendle – specie de şopârlă.

de aer ai zorilor; şi văzu un mankle[17] uriaş urmărindu-i din depărtare, cu spinii săi vicioşi ridicaţi ca pentru vânătoare. Cu toate astea, acea prezentare magnifică a vieţii şi diversităţii exista în liniştea nefirească a deşertului, urletele şi ţipetele, datul din aripi, mârâitul şi sunetul vânătorii, toate fiind neauzite.

Acolo, spre dealuri. Uite. Clipeşte şi s-ar putea să-l ratezi.

Ea nici măcar nu ştiuse că Ter'cay se trezise; cortul lui părea netulburat, neatins. Totuşi, în timp ce el îi vorbea în minte, îl vede ghemuit la sud de tabără, la fel de nemişcat ca bucata de stâncă lângă care stătea aşezat.

Se uită unde îi spusese el şi văzu. Nu părea să fie niciun vânt care să ridice nisipul, nicio perturbare în sol care să poată ridica aşa ceva. Sculptura părea să aibă dimensiunea unui om, deşi distanţa putea fi înşelătoare. Părea fluidă, mişcându-se şi dansând în timp ce miliarde de particule de nisip din interior se schimbau şi curgeau constant. Forma era ambiguă.

Dal ar trebui să vadă asta, gândi Lanoree. Şi totuşi ştia că nu-l poate trezi cu gândul şi dacă s-ar fi mişcat, ar fi putut strica momentul.

Întinde-te spre el cu gândul, zise Ter'cay, iar Lanoree o făcu. Forţa era vie în ea şi sondă cu simţurile, simţind că sculptura îndepărtată era puţin mai caldă decât nisipul din jur, iar mirosul părea să fie de la ceva îngropat demult şi expus, în sfârşit. Şi, cel mai uimitor dintre toate, în interior, nisipul cânta cu un sunet puternic. Sunetul era confuz şi nu părea să aibă vreun sens. Nu erau nişte cuvinte pe care Lanoree să le ştie. Cu toate astea, putea simţi în zgomot un fel de libertate şi pasiune neînfrânate şi pentru câteva bătăi de inimă ea fu umplută de un optimism mai arzător decât soarele. Apoi forma se dezintegră şi, după încă o bătaie de inimă, se întoarse în deşert. Sunetul dispăru. Mişcarea încetă. Lanoree respiră greu de entuziasm şi aruncând o privire spre Ter'cay, îi surprinse zâmbetul.

Ce a fost asta?

Un mister. Ar trebui să-l trezeşti pe fratele tău. Antrenamentul începe chiar acum.

* * *

Îşi petrec restul zilei antrenându-se în Deşertul Tăcut. Lanoree este încântată de talentele pe care le posedă şi de cele pe care le învaţă, şi este încântată de cât de pricepută pare să fie deja. Ter'cay îi testează limitele. Şi ea reuşeşte, cerând în tăcere sarcini mai grele, probleme mai complexe. Relaţia ei cu Forţa se extinde rapid în acel loc tăcut şi simte pe deplin, pentru prima dată, că face parte din el.

Sugestie, telepatie, control – abilităţile ei cresc şi se extind cu fiecare clipă care trece. Se bucură de timpul petrecut acolo cu Maestrul Ter'cay. Şi totuşi, de multe ori, ea îşi dă seama de puterea mândriei ei, atunci când uită că pentru Dal toate astea nu sunt uşoare. El nu se poate integra în Forţă şi cu cât Ter'cay lucrează mai mult el, cu atât mai puţin vrea Dal să încerce. Lanoree devine frustrată şi enervată de desele sale manifestările de iritare. Seara, când mănâncă şi se relaxează, încearcă să comunice cu el. Îi atinge mintea ca o soră, mânată de dragoste şi îngrijorare. Totuşi, este întâmpinată cu un potop de gânduri haotice – înfricoşătoare, furioase, şi totuşi speriate.

Când căzu amurgul în a treia zi şi se întorceau la Templu, Lanoree era însufleţită de succesele ei şi întristată de eşecurile lui Dal.

Îl ia de mână, fiind surprinsă când îi dă voie. Şi îi zâmbeşte.

Îi vine o idee. Încearcă o sondare subtilă şi…

Se plimbă de-a lungul râului de acasă, aproape de Templul Bodhi. Acesta este singurul loc în care Dal se simte cel mai liniştit cu el însuşi. Păsările trecuseră pe acolo recent şi adierea purta nenumărate fire de aur. Râul curge rapid şi puternic, umflat de ploile recente din dealurile Pădurii Edge. Aerul miroase a flori şi aduce promisiunea unei mese de familie în acea seară, când tatăl lor va găti tocană de rumbat, iar mama

[17] Mankle – specie mare, prădătoare, care putea fi găsită în Deşertul Tăcut de pe continentul Thyr pe Tython. Avea spini pe care şi-i ridica atunci când era la vânătoare.

lor le va citi o parte din poeziile ei. Este frumos.

Este fals.

Dal îi strânge mâna atât de tare încât simte oasele măcinându-se şi rănile făcute de şoimul cu cârlig încep să sângereze din nou. Apoi el se prăbuşeşte în genunchi în nisip şi varsă.

Lanoree îngenunchează lângă el, întrebându-se dacă făcuse ceva rău. El *urăşte* faptul că ea îi atinge mintea, folosind Forța pentru a-i invada gândurile. S-au certat pe tema asta de mai multe ori.

Dar, după atâta timp petrecut în acest loc ciudat, se gândise că poate ar fi fost binevenite acele gânduri de siguranță şi calm, acele imagini de acasă.

Când se uită la ea, îi văzu veninul din privire.

Nu-i poate atinge din nou mintea pentru a-i spune că-i pare rău.

Capitolul 4
CA UN BĂRBAT

Nu vă puneți niciodată toată încrederea în Forță. Este mereu acolo, dar asta nu înseamnă că poate fi apelată întotdeauna. Fiecare Je'daii este o persoană în sine, cu propriile sale talente. Învață să le folosești. Hrănește-le. Dacă visezi la Forță, tu ești visătorul și uneori trebuie să te trezești. Uneori, tu ești tot ceea ce ai la dispoziție.

— Maestrul Shall Mar, *O viață în echilibru*, 7.523 TYA[18]

Tre Sana îi spusese deja mai mult decât Maeștrii Je'daii care o trimiseseră în această misiune. Ei menționaseră despre rețeaua clandestină a Kalimahrului bogat implicat, aparent, în secta *Stargazer* a lui Dal și Tre susținuse acest lucru vorbind despre găsirea unei anumite persoane pentru a-i pune întrebări. Vorbiseră despre utilizarea materiei întunecate pentru încercarea de activare a presupusei hiperporți. Dar nu menționaseră nimic despre Gree. Ceea ce se știa despre Gree era atât de îndepărtat în istorie, așa departe în timp, încât devenise mit și legendă. Lanoree voia să se întoarcă la computerul navei sale pentru a afla tot ce putea.

Dar, mai întâi, trebuia să descopere cine sau ce o urmărea. Își imagină că districtul acesta din Rhol Yan trebuia să fie undeva la capătul inferior al experienței turistice – străzile erau murdare, unii vânzători se ocupau cel mai probabil de bunuri, servicii sau substanțe ilegale, și clientela diferitelor stabilimente manifesta puține dovezi că erau simpli vizitatori. Era o zonă dură, dar nu una în care Lanoree să simtă că nu are ce căuta. Fiecare oraș de pe fiecare planetă avea astfel de zone, iar ea le vizitase pe multe dintre ele. Uneori, chiar se potrivea în peisaj.

Dirijabilele Cloud Chaser se deplasau pe deasupra, speederele bâzâiau pe carosabilul ușor ridicat din centrul străzii și mai multe tipuri de animale de povară indigene duceau diferite ființe pe spate sau pe membre. Dar Lanoree alese să meargă. Asta însemna că avea control complet asupra mișcărilor ei și îi va fi mai ușor să fie atentă. Voia să-și atragă urmăritorul, nu să scape de el sau de ea.

Folosi strălucirea lustrului speederelor, sticla panourilor de afișaj și reflexiile din ochii celor care treceau pe lângă ea pentru a privi în spatele ei. Și când nu vedea, clipea încet, aruncând simțurile spre înapoi pentru a încerca să descopere cine și unde era urmăritorul. Era frustrant. Se simțea observată și asta nu mai putea fi doar curiozitatea obișnuită la vederea unui Ranger Je'daii; își îndepărtase steaua de Ranger pentru a încerca să se topească în peisaj.

Capătul străzii se deschise într-o piață mare, cu tarabe construite de-a lungul incintei largi, pavată cu marmură și suspendată pe trei structuri masive ce semănau cu niște copaci, în jurul perimetrului pătratului. Câteva Cloud Chaser mici erau ancorate de unii dintre aceștia copaci, transportând ființe și mărfuri către și dinspre

[18] Anul 7.523 TYA – Anul 28.930 BBY

navele mai mari care bâzâiau şi pluteau deasupra.

Lanoree pătrunse pe treptele de piatră curbate care duceau spre piață. Apoi se opri, se întoarse şi fugi înapoi. Se opri pe treapta superioară şi se uită în jur. Strada pe care mersese era plină de viață. Se uită la lumea care mergea spre şi pe lângă ea, oameni şi alte ființe. Îi privi pe mulți alții care treceau mai departe. Sondând cu simțurile, atingând pulsul Forței, căută orice imagine a ei în privirea celorlalți... şi îl găsi.

Stătea acolo, privind-o, fără să uite că era un Ranger, periculoasă, misterioasă...

Atinse mânerul sabiei şi o scoase parțial din teacă, apoi se întoarse şi văzu o familie de Cathari oprită la douăzeci de paşi de ea în timp ce mama şi tatăl se agitau cu cei şase copii ai lor. Stând chiar în spatele lor, prefăcându-se că face parte din grup şi totuşi, evident, nu, era o siluetă care nu avea ce căuta acolo.

Bărbatul era mic, dar îndesat, îmbrăcat într-o robă gri largă şi o mască mare. Lanoree fu sigură că era Noghri – luptători pricepuți, asasini de clasă. În timp ce îl privea, el se uită în sus şi îi întâlni privirea.

Ea ridică o mână, gata să-l împingă cu Forța la pământ în momentul în care ar fi trebuit să-l prindă. El scoase un blaster laser şi trase înspre grupul de familie.

Țipete. Panică. Lume care aleargă, se îndepărta, cădea. Noghriul trase din nou, la întâmplare. Lanoree îşi scoase sabia şi fugi spre trăgător. El fugea deja, cu blasterul într-o mână şi altceva în cealaltă. Ea nu putu distinge ce era acel dispozitiv. Se întinse spre el, împinse, dar el se eschivă în lateral şi lovitura în Forță nimeri într-un animal de povară, care-i răsturnă pe cei trei pasageri ai săi.

Când trecu pe lângă familia de Cathari, aruncă o privire în jos şi o văzu pe femelă la pământ, cu sângele pulsând dintr-o rană teribilă, de culoare neagră, de pe scalpul blănos. Tatăl încerca să-i îndepărteze pe copii în timp ce striga într-o durere nebună. Lanoree voia să rămână şi să ajute, dar erau alții care să poată face asta.

Cel mai bine ar sluji-o pe femela moartă dacă l-ar prinde pe ucigaş.

Noghriul coborâse treptele şi alerga spre una dintre stațiile de ancorare. Când îl văzură venind, majoritatea ființelor se îndepărtară, intenția sa violentă fiind evidentă. Dar când doi milițieni se ghemuiră în fața lui şi țintiră spre el armele lor lungi, asemănătoare unor sulițe, îi împuşcă pe amândoi. Mişcarea fu aproape prea rapidă pentru a fi văzută şi, când milițienii căzură pe spate, ucigaşul intra deja în umbra arborelui de ancorare. Era bine antrenat. Ar fi fost nevoie de cineva foarte priceput ca să-i doboare pe cei doi gardieni fără să facă vreo pauză.

Ea se apropie de el în timp ce intra printr-una din multele uşi din structura de ancorare pentru Cloud Chaser. El încă mai făcea ceva cu obiectul din cealaltă mână, iar ea se opri şi se întinse, concentrându-se, îndreptându-şi Forța spre el, mâna ei ca o gheară închizându-se încet în timp ce se străduia să-l prindă. Dar era prea multă lume în jur şi panica era prea mare. Izbucniră mai multe explozii laser în holul interior al platformei de ancorare şi se auziră şi mai multe țipete. Lanoree folosi Forța pentru a-şi mări viteza, forțându-şi muşchii să se întindă şi să se contracte mai repede, pompând din brațe, împingând sângele prin vene. Erau o sută de călători şi comercianți în hol şi două persoane erau deja la pământ, cu sângele împrăştiat în jur, alte persoane grăbindu-se să-i ajute. Dar îl văzu imediat pe Noghri. Conecta dispozitivul la o consolă de comunicare. Aruncă o privire înapoi peste umăr, dar nu îşi ridică blasterul.

Este mai preocupat să trimită ceea ce trebuie să trimită, gândi ea.

Şi, în timp ce alerga spre el, se întinse spre consola de comunicare, sondând, încruntându-se de concentrare. Trebuia să-i oprească transmisia şi dacă...

Auzi tusea uscată a unui blaster şi îşi ridică sabia, iar acea simplă reacție instinctivă fu cea care îi salvă viața. Proiectilul lovi sabia şi ea se împletici înapoi, apoi căzu, cu arma zăngănind pe pardoseala de marmură. Încă îi strângea mânerul – nu ar lăsa-o niciodată din mână – şi simți căldura dispersându-se prin lamă.

Lanoree împinse şi, la patruzeci de paşi distanță, Noghriul fu ridicat şi se izbi de un perete. Blasterul îi căzu din mână şi se rostogoli de-a lungul podelei. Mulțimea se risipise şi se ascunsese cât de bine putea, lăsând în urmă doar cele două persoane

împuşcate. Lanoree simți că erau moarte amândouă.

Furia se adună în ea, dar şi-o stăpâni. Îi va hrăni acțiunile, dar i-ar putea tulbura şi simțurile. Folosirea Forței în timp ce era furioasă i-ar putea deranja echilibrul interior şi asta ar fi dus la greşeli.

Sări în picioare şi fu singura persoană care se ridicase.

— Stai jos! strigă ea.

Întinse mâna şi, prin Forță, îşi lipi urmăritorul de pământ. Îl auzi icnind după aer. Apăsă puțin mai tare. Mergând înainte, cu sabia ținută în față, Lanoree aruncă o privire spre consola de comunicare şi la dispozitivul pe care îl ataşase acolo. Percepu o umbră de mişcare şi ştiu ce urma, ridicând sabia pentru a respinge proiectilul cu o fracțiune de secundă înainte de a veni. Urmă un al doilea. Se deplasă spre stânga şi îşi deplasă lama spre dreapta. Lovitura fu înghițită de metalul fierbinte. Asasinul avea un al doilea blaster, ascuns. Lanoree mormăi de frustrare, apoi se întinse şi ridică Noghriul deasupra solului, ținându-l acolo, strâns, tot mai strâns.

— Las-o jos, spuse ea.

Deşi liniştită, vocea ei se auzi prin tot holul deschis. El aruncă arma. Ea îl ridică şi mai sus… apoi îl lăsă să cadă. Se auzi un zgomot de oase rupte atunci când lovi pământul, urmat de icnetul colectiv al celor care priveau.

Lanoree alergă spre el. Se zvârcolea, cu piciorul cu pielea cenuşie răsucit, osul ieşind vizibil de sub roba slăbită. Cu ochii pe mâinile şi picioarele sale mari, cu gheare, şi fiind conştientă de reputația Noghrilor de luptători şi ucigaşi, îşi ținu sabia scoasă, în caz că mai avea şi alte arme ascunse.

Şi, în timp ce îngenunchea lângă el, întinse mâna după mască.

— Ține-l pe loc! strigă cineva.

Miliția. Lanoree înjură în sinea ei, ştiind că asta va complica lucrurile. Voise să-l ducă undeva, într-un loc liniştit, să-l interogheze şi faptul că-l preda Miliției de pe Kalimahr nu i-ar folosi la nimic. Oftă şi ridică privirea spre cele două femei în uniformă care alergau spre ei, întrebându-se dacă le-ar putea convinge să nu-l ia.

— I-a împuşcat şi doar…

— Ea l-a urmărit aici şi l-a *aruncat*; trebuie că este un *Je'daii* şi…

— Mort, fratele meu este *mort* şi îşi împrăştie creierul peste tot…

Se auziră mai multe voci în timp ce lumea îngrozită începea să vorbească despre evenimente. Şi, în acea cacofonie, se auzi strigătul unui copil care îi salvă viața lui Lanoree.

— Atenție!

În timp ce se uită înapoi spre Noghriul rănit, văzu cochilia măştii decojindu-se şi un fir de fum ieşind din interior. *Activare vocală!* avu ea timp să gândească şi apoi puse fiecare fărâmă de putere şi fiecare dram de energie pe care o avea în Forță, pentru a se feri de ceea ce avea să vină.

Abia auzi explozia.

* * *

Pentru o clipă, când văzu fața Wookieeului şi îi simți mâinile puternice, cu blană, care o ridicau în picioare, crezu că se afla din nou pe Ska Gora, cu degetele pe declanşatoarele tunurilor laser. Apoi îşi aminti ce se întâmplase şi mirosi fumul acru din aer.

— Sunt bine, spuse ea.

Amețeala o cuprinse şi se adună, respirând adânc. Femela Wookiee mormăi o întrebare, iar Lanoree dădu din cap.

— Într-adevăr. Chiar sunt bine.

Puținele persoane din jurul ei – femela Wookiee, mai mulți oameni, un Miraluka înalt, fără ochi, cu o mască cu lamele – priveau într-o tăcere uluită.

Când Lanoree se uită dincolo de ei, le înțelese uimirea față de supraviețuirea ei. Noghriul chiar avusese ceva explozivi cu el. Nu mai rămas nimic din el, iar locul exploziei era centrul unei zone largi de marmură înnegrită şi spartă. Resturile de

marmură erau împrăştiate pe hol. Se sinucisese fără ezitare şi era incredibil că nimeni altcineva nu mai fusese prins de explozie.

Eu am fost acolo, gândi Lanoree, uitându-se la micul crater crăpat în podeaua de marmură. Fusese aruncată de-a lungul holului, protejată şi ferită de Forța cu care era într-o atât de strânsă legătură, încât, pentru câteva momente, se simți aproape de extaz. Inspiră profund şi simți un fior de bine. Poate că era uşurare. Sau poate, pur şi simplu, îşi dădea seama că era bine să fie în viață.

— Tu! strigă o voce. Je'daii!

Era una dintre femeile miliția n care se apropiaseră atunci când Noghriul se sinucisese. Cealaltă era însângerată şi era ajutată să se ridice în picioare. În timp ce femeia venea mai aproape, Lanoree aruncă o privire rapidă la consola de comunicare. O partea din ea fusese prinsă în explozie, dar rămăsese întreagă, deşi era îndoită şi răsucită. Putea vedea punctul de comunicare în care Noghriul conectase dispozitivul. Fugi spre el.

— Stop! strigă din nou femeia miliția n, supărată.

Lanoree trebuia să fie atentă. Femeia era zguduită de explozie şi, din cauza confuziei, ar fi putut decide să tragă asupra ei.

Ridică o mână, zâmbi, apoi încetini alergarea.

— Doar până aici, spuse ea, arătând. Merg doar până aici.

— Opreşte-te sau...

— Mă vei aştepta, spuse Lanoree, împingând încet cu Forța.

— O să... te aştept, spuse femeia, încruntându-se chiar în timp ce înceta să mai alerge.

Se uită în jur, confuză, iar Lanoree ajunse la consola de comunicare.

Examină dispozitivul, apoi îl scoase din priză. Era o cutie mică, neagră, cu mai mulți conectori şi un ecran aprins o parte. Avea şi o cameră, printre altele. Lanoree atinse ecranul şi derulă lista imaginilor stocate. Toate erau despre ea.

* * *

— Când vine un Ranger, moartea urmează întotdeauna, spuse bărbatul.

— Am crezut că zicala este că *pericolul urmează întotdeauna*?

— Tot aia e.

O aduseseră la cel mai apropiat post de miliție, iar Lanoree merse fără să se certe. Misiunea ei devenise deja mult mai complexă decât spera şi, dacă fugea, asta însemna că răspunsurile ar fi fost şi mai dificile de găsit. Muriseră ființe. Era de datoria ei să răspundă la întrebările autorităților de pe Kalimahr. În plus, avea să se întâlnească din nou cu Tre abia la amurg. Avea timp de pierdut.

Căpitanul era Lorus, un membru înalt al mândrei specii Sith, bine făcut şi, evident, obişnuit să fie lider şi ca ordinele să-i fie respectate şi cererile îndeplinite, fără îndoială. Părea să nu fie tulburat de faptul că ținea un Je'daii în celulă. Probabil că ştia că dacă ar fi vrut ar fi putut scăpa în orice moment, dar asta ar fi provocat un incident diplomatic. Deci, deocamdată, exista un echilibru blând între ei, de care ar fi putea beneficia ambele părți. Faptul că amândoi ştiau acest lucru, făcea lucrurile mai uşoare. În oricare alte ocazii, ar fi putut fi amuzant.

— E ceva amuzant, Je'daii?

— Nu, nu chiar. Şi ți-am spus care este numele meu.

— Prefer să îți spun Je'daii.

— Foarte bine, Lorus.

— Ar trebui să mi te adresezi cu *Căpitanul* Lorus.

— Ar trebui?

Căpitanul oftă şi se sprijini de perete. Cele două femei miliția ieni care o aduseseră aici, stăteau în colțurile camerei, de ambele părți ale uşii. Amândouă păreau înspăimântate şi o priveau, minunându-se. Probabil era pentru prima dată când vedeau un Je'daii în acțiune. Camera era puțin mai mare decât camera principală de control de pe *Pacificatorul ei*, cu o singură uşă, mai multe scaune pe

margini şi o singură celulă de izolare în centru. Celula era prea mică pentru a te întinde pe jos, şi consta dintr-un câmp arhaic de căldură care ținea loc de bare. Lanoree simțea o atingere de căldură acolo unde stătea – generatorul era vechi şi avea scurgeri – şi ştia că, dacă s-ar fi apropiat prea mult de zidurile sclipitoare, ar fi fost arsă destul de tare. Ştia, de asemenea, că ar fi putut elimina generatorul cu un singur gând, şi cu ceva mai mult efort, s-ar fi putut proteja şi ar fi putut păşi direct prin câmpul de căldură. Dar nu avea nicio dorință să se lupte cu Căpitanul Lorus şi cu miliției lui.

— Cinci morți, spuse Lorus.

— Şase, domnule, spuse una dintre femeile milițian.

Lorus se încordă, dar nu se întoarce şi femeia deveni brusc nervoasă.

— Ăăă... inclusiv sinucigaşul.

— Nu-mi pasă de el, spuse Lorus. Sunt doar cinci persoane moarte de care îmi pasă, inclusiv două din miliția mea.

— Da, domnule, spuse femeia, mai încet.

— Eu nu am ucis pe niemni, spuse Lanoree.

— Sunt morți pentru că te urmărea sinucigaşul.

— Da.

— De ce?

— Sunt aici la ordinele Consiliului Je'daii, spuse Lanoree.

— De ce?

— Nu pot să dezvălui scopul misiunii mele.

— De ce? zâmbi Lorus.

Lanoree nu răspunse. Se uită în jos la picioare şi sondă încet, atât de blând încât spera că el nu va simți. Nu o surprinse ceea ce descoperi. El se bucura de puterea pe care i-o dădea poziția sa. Era tipul agresiv față de personalul său. Şi, deşi mai fusese înainte în prezența unor Je'daii, nu-i plăcea deloc.

— Nu am făcut nimic pentru care să mă urăşti, spuse Lanoree.

Lui Lorus îi căzu fața.

— Îți cunosc mintea. Şi mai pot face multe altele.

— Nu şi dacă apăs butonul de purjare al celulei tale şi te prăjesc bine.

Lanoree nu spuse nimic. Tăcerea era mai eficientă. Proiecta încredere.

Lorus pufni.

— Je'daii. Rangeri! Am cunoscut un Ranger o dată, cu mai mulți ani în urmă. Vulk. Îl cunoşti?

— Nu, spuse Lanoree. Dar îşi aminti de numele acesta şi de tristețea oamenilor pe care îi iubea. Părinții mei l-au cunoscut.

— Era arogant. Superior. M-a dat deoparte, o dată. Eram milițian pe atunci, încă în pregătire, şi el venise, undeva aproape de aici, cu doi Je'daii mai tineri. Cei pe care voi îi numiți *Călători*. Prea tineri şi incapabili să-şi controleze puterile pe care le aveau. Dificili. Fusese o dispută la acea vreme, două dintre familiile mai bogate de pe Kalimahr se certau asupra drepturilor miniere pentru unul dintre asteroizii mai îndepărtați. Vulk spunea că venise să soluționeze disputa înainte ca aceasta să escaladeze. Nu ştiam de ce au fost implicați Je'daii, nu-mi păsa. Dar, când l-am întâlnit pe stradă – i-am spus că am întrebări şi că el, împreună cu tinerii săi dificili trebuiau să mă urmeze – mi-a spus nu era timp. Mi-a spus că are o întâlnire şi un cadou de făcut, altfel se ajungea la vărsare de sânge. Şi apoi a ridicat mâna şi... m-a dat deoparte. M-a ridicat, aproape că m-a strivit cu Forța aceea nenorocită cu care vă faceți voi de cap. M-a dat din calea lui, şi a mers mai departe, fără să-mi mai arunce vreo privire.

Lanoree zâmbi. Nu se putea abține, chiar ştiind că asta îl va înfuria şi mai mult pe acest bărbat mândru. Dar îşi auzise părinții vorbind despre Vulk, iar asta suna exact ca omul care fusese. Nu permisese niciodată, să-l împiedice ceva să facă ceea ce credea că era corect. Era o lecție pe care părinții ei i-o predaseră bine.

— Râzi de mine, Je'daii? spuse Lorus.

— Numai de amintirile despre Vulk.

— Atunci *l-ai cunoscut*?

— Nu. Aşa cum am spus, părinții mei l-au cunoscut. Şi a fost în urmă cu mai mult de câțiva ani. Vulk a murit acum opt ani într-un accident de Cloud Chaser la o mie de kilometri de aici. Dar cred că eşti atât de limitat, încât nu ai auzit despre asta. Omorâse deja paisprezece terorişti Xang şi era rănit de moarte. Şi-a condus nava departe de zonele populate, salvând sute, poate mii de ființe. S-a prăbuşit în mare.

Lanoree nu mai spuse nimic. Dar privi cum expresia lui Lorus se schimbă, subtil, dar definitiv, şi se bucură. Se părea că bărbatul avea o oarecare onoare până la urmă.

— Deci, spune-mi despre Noghriul mort, spuse Lanoree.

Lorus mormăi.

— Eu nu te voi da din drum.

Zâmbi, încântată să vadă o zvâcnire de răspuns pe buzele lui Lorus. El o privi o clipă, apoi dădu din cap către una dintre femeile miliția. Femeia apăsă câteva butoane de pe un panoul de control de pe perete. Câmpul de căldură care o închidea pe Lanoree sclipi şi apoi se estompă, dispărând.

Lorus se ridică şi făcu semn spre un scaun vizavi de el.

— Este cunoscut, spuse Lorus. Nu a rămas mai nimic din el.

Rânjind, arătă înapoi peste umăr către femeia miliția.

— Ducianne a găsit una dintre ghearele de la degetele de la picioare înfipt în uniforma ei. L-am identificat din filmările de securitate luate din copacul de andocare. Ceea ce nu ştim, este de ce ar deveni ucigaş un predicator.

— Un predicator? întrebă Lanoree. Era Noghri, nu-i aşa? Ei nu sunt cunoscuți pentru predicile lor.

— Este un cult, spuse Lorus. Există multe pe Kalimahr, prea multe pentru a le urmări. Spre deosebire de Tython, aici suntem permisivi. Primim orice specie, crez sau rasă.

— La fel ca noi. Dar Tython este un loc provocator pentru un non-Je'daii.

— Da. Bine. Noghriul era un *Stargazer*.

— Ce ştiți despre ei? spuse Lanoree, aşezându-se confortabil.

Îşi încărcă întrebările cu cel mai subtil dintre impulsurile în Forță, aproape ca o sugestie. Şi poate că acum va afla ceva.

— Nu prea multe, spuse Lorus ridicând din umeri. Pielea lui roşie de Sith arăta ciudat în lumina artificială, culoarea fiind mai profundă, mai însângerată. Sunt una dintre sectele mai mici, abia adunând câțiva membri, fără nicio influență reală. Una dintre multele care caută să privească dincolo de sistemul Tythan, înapoi în istorie. Nu am mai avut de-a face cu ei înainte. Nu au provocat niciodată probleme. Se încruntă. Până acum.

— Vor să plece acasă, spuse Lanoree, amintindu-şi-l pe Dal, spunând: *Într-o zi, îmi voi găsi drumul spre casă*.

— Sunt mulți care îşi păstrează interesul pentru locurile de unde vin strămoşii noştri. Care detestă faptul că am fost aduşi aici, pe Tython.

— Eşti unul dintre ei?

— Deloc, spuse Lorus. Îmi este bine aici.

Lanoree puse mai multe întrebări despre *Stargazer*, informații despre ei şi despre oricare membru proeminent al lor. Abia atinsese mintea lui Lorus şi el nu păru să observe. Consultă fără ezitare un computer vechi din perete şi îi dădu un nume şi o adresă.

— Ah, da. Kara. Nu este în mod deschis afiliată la *Stargazer*. Dar este incredibil de bogată – şi-a făcut avere din exploatarea de swing dust – şi se şopteşte că îi finanțează, îi lasă să stea pe proprietățile pe care le deține în jurul lui Rhol Yan şi nu numai. Dar acestea sunt doar zvonuri. Nu am găsit nicio dovadă.

— Într-adevăr? ridică Lanoree o sprânceană.

— Nu am avut nevoie să caut. *Stargazer* nu au făcut nimic greşit.

— Cinci cazuri de crimă?

— Şi asta trebuie să investighez. Te rog, Je'daii, nu escalada situația asta. Este

una dintre elitele din Rhol Yan şi asta ne-ar crea mult mai multe probleme.

— Voi face tot posibilul, spuse Lanoree. Sunt recunoscătoare pentru timpul acordat.

Şi cu un semn din cap către cele două femei miliţian, ieşi din cameră. Aruncă o privire înapoi, o dată, pentru a-l vedea pe Lorus privind la celula inactivă, încruntat şi probabil că deja se întreba cine pe cine interogase. Părăsind postul de miliție, Lanoree se pierdu rapid în forfota după-amiezii târzii.

* * *

— Cineva a încercat să mă omoare, spuse Tre.

— Pare cava destul de comun pe aici.

— Şi pe tine?

— Cine a fost? întrebă Lanoree ridicând din umeri.

— Nu am văzut. Au tras o dată, apoi au dispărut.

— Nu pari prea tulburat.

— Nu este prima dată când mi se întâmplă. Tre Sana încerca să arate calm, dar dădea semne că era deranjat – îmbrăcămintea era puțin aiurea, ochii îi zburau în stânga şi în dreapta, lekkuurile erau neliniştite.

Se întâlniseră în fața Tavernei lui Susco şi mergeau pe străzi. Acum era seară şi peste tot era mai mult sau mai puțin ocupat. Mai devreme, pasarelele erau pline de rezidenți şi vizitatorii care mergeau cu toții undeva, cu un anumit scop. Acum, fluxul era mai puțin rapid, destinațiile mai puțin sigure. Au băut şi au mâncat, iar muzica emana din multe stabilimente, concurând pentru cel mai mare volum şi cea mai subtilă chemare. Era o scenă mai relaxată decât mai devreme, dar şi ceva mai haotic.

Dirijabilele se ridicau deasupra oraşului, navele intercontinentale mai mari se vedeau mai sus, iluminate cu afişaje extravagante care dansau şi pulsau lumina pe cer. Navele mai mici coborau şi se ridicau din nou, transportând lumea de la copacii de andocare până la navele mai mari. Câteva se îndepărtau spre est şi Lanoree se întrebă ce se afla în direcția aceea.

Ea luase deja legătura cu *Pacificatorul* ei pentru a se asigura că totul era cum trebuia. Ironholgs scuipase şi bâzâise, enervat parcă de faptul că era deranjat, dar totul era bine. Acum tânjea să fie înapoi pe navă, singură.

— Este uşor pentru oricine să ne urmărească aici, spuse Tre.

— Ştiu, răspunse ea.

Şi poate că ar fi ştiut. Era mult mai alertă acum şi îşi păstra mintea deschisă la gândurile amenințătoare, la mişcările bruşte. Noghriul fusese mai mult decât dispus să omoare spectatorii inocenți pentru a o ține departe – până când îşi făcuse transmisiunea, cel puțin – şi ea nu putea lăsa mulțimea neprotejată. Dar nu putea să ştie chiar totul. Şi existau ființe ca Tre, care erau modificate special pentru a nu putea fi citite.

Maestră Dam-Powl, ar fi trebuit să-mi spui mai multe, gândi Lanoree.

— Fratele meu ştie că vin, spuse Lanoree.

— Şi încearcă să te omoare?

Ea nu răspunse. Camera Noghriului fusese conectată la console de comunicare pentru a trimite imaginile cu ea şi părea probabil că îi fuseseră trimise lui Dal. Din cele spuse de Maeştrii Je'daii, el părea a fi şeful *Stargazer*, sau al acestei facțiuni, cel puțin. Dar de ce fusese Noghriul atât de dispus să se sinucidă mai degrabă decât să fie capturat? Lorus îi numise cult, dar ei nu se închinau la nimic. Ei doreau un singur lucru, dar asta îi făcea mai degrabă o bandă de criminali decât un grup de fundamentalişti nebuni. Erau o enigmă pe care trebuia să o rezolve.

— Atunci când o vedem pe Kara? întrebă ea.

Surpriza lui Tre fu evidentă. Lekkuul său suplimentar tresări de enervare pentru că ea aflase ceva ce el credea că era un secret. Poate că ascunderea acestui lucru față de un Je'daii îi dăduse o senzație de putere. Oricum ar fi fost, scurta sa manifestare de iritabilitate nu-l făcu deloc mai plăcut pentru Lanoree.

— Nu-ți face griji – nu ți-am smuls numele din minte.

— Ştiu, spuse Tre, încercând să zâmbească din nou. Deci, unde ai auzit despre ea?

— Am sursele mele.

Nu era rău să-l lase să creadă că nu era singurul ei contact pe Kalimahr.

— Am vorbit cu servitorii ei mai devreme, aşa cum am spus că voi face, zise Tre. Înainte ca ticălosul ăla să tragă în mine. Ne va vedea la miezul nopții.

— Unde?

— Atunci nu ştii totul despre ea, spuse Tre cu încrederea puțin restaurată.

— Numai numele şi unde locuieşte.

— Şi nu pleacă niciodată de acolo. Se zvoneşte că nu şi-a părăsit apartamentul de treisprezece ani.

— De ce?

— Nu poate. Haide. E timpul să îți fac cunoştință cu cultura Kalimahră. Suntem aproape de locul unde locuieşte – putem pierde câteva ore.

Lui Lanoree nu-i plăcu felul în care formulase fraza, dar îl urmă, mereu în gardă, ținându-şi mintea deschisă, ascultând şi adulmecând după probleme. Simțea destule. Dar, deocamdată, nu era nimic care să li se adreseze lor.

* * *

Gropile era un nume foarte potrivit. O tavernă subterană, aflată adânc sub unul dintre cartierele mai salubre ale lui Rhol Yan, afişa mai mult decât orice văzuse vreodată Lanoree despre amestecul de culturi, ființe şi filosofii care existau pe Kalimahr. Auzise despre luptele de gladiatori de pe Nox, şi, o dată, pe una dintre lunile lui Mawr, vizitându-i pe solitarii Je'daii Ni'lander, asistase la rezultatele unei lupte full contact cu cuțitul. Ni'lander îi spusese că luptele erau deseori aranjate pentru bani sau pentru ierarhie, iar cel care pierdea nu supraviețuia întotdeauna. Pe un astfel de avanpost precum Mawr şi lunile sale, acest lucru nu o surprinsese. Pe Nox, o astfel de brutalitate era banală. Dar ea crezuse că Kalimahr era mai bine văzut decât celelalte. Mai aşezat. Mult mai civilizat. Se părea că doar la suprafață.

Chiar în timp ce coborau pe scara în spirală, care ducea spre o cavernă mare, slab luminată, parfumul violenței, al emoției şi al disperării ajunse până la ea. Sudoare umană, mirosuri de Krevaaki, dulceața sângelui de Sith – toate umpleau peştera, ridicându-se pe valurile de căldură nocivă dinspre tumultul de dedesubt.

Taverna era construită pe podeaua cavernei, la treizeci de metri sub străzi. Punctul său focal era un jgheab adânc din interior, o groapă naturală în care luptau doi combatanți. Unul era un om mare cu un set suplimentar de brațe transplantate pe şolduri. Celălalt era un Wookiee, cu pielea neuniformă, blana sfâşiată, iar în jurul gâtului avea un guler masiv de control. Luminile străluceau pe măsură ce impulsurile electrice îl îndemnau să devină tot mai furios. Urletele lui erau atât de durere cât şi de furie. Avea un baston ghintuit cu metal, care deja sclipea de la resturile de carne umană.

— Asta e cultură? întrebă Lanoree în timp ce coborau ultima curbă a scării.

— Sfârşitul ei, spuse Tre. Te obişnuieşti cu ea. Îi folosesc mai ales pe criminali şi pe ucigaşi. Aşa spun ei, oricum. Eu încerc să nu o pun la îndoială. Se uită înapoi la ea şi la cele trei lekkuuri se atinseră şi zvâcniră, spunându-i: *Este un loc bun în care să rămâi anonim.*

Şi, pe cât ura să recunoască asta, probabil că era mai adevărat decât ştia chiar şi Tre. Pentru că nu doar că *Gropile* era plină cu ființe de toate felurile şi rasele, dar, de asemenea, era un loc undeva toată lumea era egală. Fiecare client era aici pentru băutură şi lupte. O persoană care nu era isterică, beată şi dornică de sânge ieşea în evidență. Ar fi fost uşor pentru Lanoree să vadă pe oricine îi urmărea.

Ajunseră la nivelul podelei şi Tre îşi făcu loc cu umerii spre cel mai apropiat bar. Erau mai multe, plasate în jurul gropii, şi majoritatea făceau afaceri bune. Lanoree îl urmă, cu simțurile în alertă, cu mâna pe sabia prinsă la şold. Se auzi un

bubuit, un țipăt gâlgâit şi un strigăt. Mâinile fluturară şi mulțimea urlă. Jetoanele de pariuri erau iluminate şi, de cealaltă partea a gropii, mai multe gherete de jocuri de noroc erau aglomerate pe măsură ce lumea venea pentru a-şi pretinde câştigurile.

Lanoree nu avea nicio dorință să vadă, dar totuşi se ridică în vârful picioarelor pentru a privi în groapă. Wookieeul se sprijinea de un perete cu sângele mânjindu-i barba zdrențuită. Pentru o clipă, ea crezu că fusese învins, dar apoi, un braț mecanic se răsuci în jos şi se înfipse în cadavrul uman, ridicându-l, legănându-l peste capetele mulțimii şi ducându-l în umbrele din extremitatea cavernei.

Se auzi un sunet de corp căzând şi apoi o frenezie de mişcare, când creaturile nevăzute se ocupară rapid de cel învins. Închise ochii şi inspiră adânc. Fiecare dram de decență Je'daii o făcea să vrea să închidă acest loc. Şi latura ei umană voia doar să o facă să plece. Dar ăsta era un loc bun ca să sondeze cu simțurile şi fiecare minte pe care o atingea îi era deschisă. Emoțiile primare inundaseră *Gropile*. Emoții neplăcute, e adevărat, pe care ea învățase să le controleze cu mulți ani în urmă, în timpul instruirii Je'daii. Dar simple de citit pentru a depista orice amenințare sau orice sentiment că erau observați.

Tre îi împunse brațul şi îi întinse o băutură.

— Nu este chiar cel mai bun vin de pe Kalimahr.

— M-ai surprins. Luă paharul şi se uită în jur. Vii des aici?

— Nu, spuse Tre.

Poate că se simțea o urmă de dezgust în vocea lui.

— Aceste locuri sunt permise?

— Tolerate. Ele canalizează agresiunea şi Consiliul din Rhol Yan se bucură de asta. Aşa că închid ochii.

— Cât de civilizat, spuse Lanoree. Chiar sunteți o societate care acceptă multe.

— Nu este societatea *mea*. Eu vin aici doar din când în când. Luă o înghițitură. Oricum, nu judeca Kalimahrul din cauza asta, Je'daii.

— E dificil să nu o fac.

Inițiе o comunicare către *Pacificator*, întrebând dacă existau comunicări de pe Tython sau din alte părți. Nu era niciuna.

— Începe următorul meci, spuse Tre, iar de data asta dezgustul lui era evident.

Poate că îşi bea vinul aspru doar pentru a-şi ameți simțurile. Devenea tot mai mult o enigmă.

În groapă, un Cathar cu aspect ponosit, gol, dar cu manşete cu țepi în jurul încheieturilor, stătea tremurând. Iar când cele trei porți cu bare se deschiseră şi nişte creaturi de dimensiunea unui om, cu piele gri, apărură urlând prin perdelele de foc, Lanoree îşi reaminti de a doua oară când îi salvase viața fratelui ei.

* * *

Mergând spre sud de-a lungul Câmpiilor Strafe, spre Stav Kesh, Lanoree speră că ea şi Dal vor găsi un punct comun. Departe de Thyr şi de Deşertul Tăcut, chiar şi ea răsufla uşurată, deşi în timpul petrecut la Qigong Kesh făcuse mari progrese în înțelegerea abilităților ei în Forță. Simțea furnicături de Forță. Mintea îi era inundată de Forță. Totuşi, îşi aminti de promisiunea pe care le-o făcuse părinților ei.

Acea *Călătorie* era atât pentru Dal, cât şi pentru ea.

— Se face frig, spuse ea.

— Bun. Îmi place frigul.

Dal era liniştit, iar când vorbi, ea nu simți nicio animozitate dinspre el. Poate că doar se gândea la ceea ce se întâmplase. Încercând să se liniştească, să găsească echilibrul.

Îmi doresc ca mama şi tata să fie aici, gândi Lanoree, pentru că ei ar fi putut să-l înțeleagă pe fiul lor.

De când părăsiseră Qigong Kesh, el părea mult mai liniştit, şi ea spera că acesta era un semn bun. Călătoria lor spre zona sudică a coastei continentului Thyr fusese una interesantă, întâlnindu-se cu diferite ființe pe drum, împărtăşind poveşti

cu *Călătorii* care îşi efectuau *Marea Călătorie* în direcţia opusă şi având posibilitatea să vadă unele dintre atracţiile minunate ale lui Tython. Şi, odată ajunşi pe coastă, marele aeroport pentru Cloud Chaser era o minune de privit. Sus, pe stâncile de deasupra oceanului care vuia, urmăriră împreună lansarea mai multor dirijabile mari, care pluteau în jos şi pe deasupra oceanului într-o măreţie tăcută.

Le venise rândul, iar zborul spre sud, către acel tumultuos continent Kato Zakar, fusese ultima lor şansă de odihnă. Kato Zakar era adesea menţionat ca fiind *Ţinutul de Foc* din cauza activităţii vulcanice extreme. Dar o mare parte din această activitate vulcanică era situată în inima continentului, la aproape trei mii două sute de kilometri sud de coasta unde aterizaseră. Destinaţia lor era mult mai aproape. În munţii înalţi, la aproape cinci sute kilometri în interior, se afla Stav Kesh, Templul Artelor Marţiale.

Câmpiile Strafe erau un mediu dur, rece – măturat de vânturi, predispus la furtuni frecvente de Forţă, localizate, şi împânzit de coloane înclinate de siliciu, ascuţite, şi de găuri periculoase, pline de magmă, care puteau apărea fără niciun avertisment. Modelate în mare parte de Forţa elementară în sine, Câmpiile Strafe erau o manifestare a ceea ce atrăgea toate fiinţele vii împreună.

Forţa era ceva tactil. Puternic. Ascuţit.

Pe măsură ce peisajul se transforma constant în munţi înalţi, Lanoree rămase alertă, urmărind viaţa sălbatică din Câmpiile Strafe. Se spunea că păsările spinner obişnuite puteau simţi iminenta apariţie a unei găuri de magmă şi că vor zbura în spirală în jurul oricărei zone pe cale să erupă.

Dar nu o gaură fusese cea care aproape că îi ucisese pe amândoi.

* * *

Pe alocuri, mormanele de grohotiş aruncate din găuri deveneau case pentru creaturile atrase de uşurinţa cu care puteau să facă tuneluri prin materialul moale. Dinspre una dintre aceste movile mari, inegale, veni atacul.

Lanoree nu văzuse niciodată un tygah în flăcări[19], dar auzise despre ele. Când era mică, le credea un mit spus de părinţii ei ca să o sperie. Pe măsură ce crescuse, auzise poveşti şi văzuse câteva holoimagini ale acestor creaturi rare. Şi, cu câteva zile înainte să înceapă *Călătoria* lor, părinţii îi avertizaseră pe amândoi.

Animalul izbucni dintr-o scobitură ascunsă în vârful unei movile de copaci rupţi, şi pietrele sfărâmate erupseră în urma lui în timp ce se repezea în jos spre ei.

— Dal! ţipă Lanoree, dar el făcuse deja un pas înainte pentru a înfrunta fiara. Nu, Dal, pot să…

— Taci! strigă el, scoţând de la curea vechiul blaster.

Animalul era unul mare, lungimea sa fiind de peste două ori mai mare decât înălţimea lui Lanoree, capul ajungând la umărul ei, iar fiecare dintre cele şase labe grele, având mărimea capului ei. Focul picura din vârfurile ghearelor şi sclipea în amprentele pe care le lăsa în urmă. Pielea sa uleioasă şi cu solzi reflecta soarele în pete multicolore, coada biciuia un foc alb prin aer, ochii i se aprinseseră şi gura îi era plină de dinţi care sclipeau într-o ceaţă de caldură. Era la fel de frumos pe cât era de mortal.

Dal trase atunci când fiara ajunsese la treizeci de paşi distanţă. Aceasta nici măcar nu şovăi. Se ghemui şi trase din nou, iar Lanoree putu vedea reculul vechii arme. Tygah mârâi, un strop de sânge arzând aerul deasupra umărului şi îşi acceleră atacul.

Lanoree ar fi putut să o oprească, era sigură. Avea pregătită o lovitură de Forţă pentru a o ameţi şi, odată imobilizată, se putea duce să-i paralizeze muşchii de la

---

[19] Tygah în flacări – animal asemănător unei feline, cu şase labe şi piele uleioasă, cu solzi pestriţi. Corpul îi degaja atâta căldură, încât coada îi zvâcnea ca un foc alb, iar dinţii şi ochii îi străluceau cu intensitate. Era o creatură agresivă, principala sa formă de luptă fiind să-şi folosească ghearele de foc pentru a lăsa urme fierbinţi şi a-şi aprinde prada. Un tygah în flacări mare, putea avea labe de mărimea capului unui om adolescent.

picioare, să atragă Forța şi să-i provoace atât de multă durere încât creatura să se întoarcă şi să fugă. Dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut chiar să o omoare.

Dar ezită. În Qigong Kesh, îl făcuse de ruşine pe Dal, plasându-i acea imagine a casei în minte, atunci când nici măcar nu o invitase. Avea nevoie să-şi revină din acel şoc. Dacă învingea acum animalul în locul lui, va fi doar o altă demonstrație despre cât de inadecvat era el şi cât de puternică devenise ea.

Aşa că rămase deoparte, dar era pregătită.

Dal se eschivă în lateral şi trase de aproape în coastele creaturii. Animalul urlă şi se scutură şi Dal sări pe spate, trăgând încă o dată chiar înainte să cadă. Era condus de condiția fizică şi de puterea lui, nu de Forță, dar efectul este acelaşi. Creatura era confuză şi avea dureri. În timp ce se întorcea pentru a lovi cu laba uriaşă, Dal era deja ghemuit şi gata să-i dea ultima lovitură între ochi.

Animalul se ridică, focul sclipind din ghearele sale fierbinți.

Dal zâmbi. Apasă pe trăgaci, dar nu se întâmplă nimic.

În timp ce Lanoree văzu surpriza pe chipul lui Dal, tygah se repezi şi îl lovi cu o labă mare. Dal fu aruncat în lateral, lovindu-se şi rostogolindu-se pe solul dur. Şerpii de foc se învârteau în jurul brațelor şi umerilor lui.

Lanoree repezi o lovitură puternică de Forță spre animal şi îl aruncă într-o parte. Cu un ochi pe Dal – care acum se zvârcolea pe pământ, rostogolindu-se pentru a stinge flăcările – mai repezi o lovitură în pieptul fiarei, împingând puternic, simțind puterea Forței prin ea şi în animalul înfuriat. Fiara urlă de durere, cu un sunet surprinzător de uman. Focul erupse din gura sa şi tulbură aerul. Căzu cenuşă.

Ai o şansă, gândi Lanoree, oprindu-se şi retrăgându-se. Îşi menținu mâinile ridicate, pregătindu-se să arunce o lovitură mai grea şi mai puternică decât orice făcuse vreodată. Pentru o clipă, întâlni privirea creaturii şi înțelese durerea pe care i-o putea pricinui.

— Pleacă, spune Lanoree, presând mintea creaturii chiar în timp ce vorbea.

Tygah se uită o dată la Dal şi apoi plecă, trecând pe lângă movila din care ieşise şi apoi dispărând în depărtare.

Lanoree lasă să-i scape un oftat de uşurare şi apoi se duse la Dal.

— Aş fi putut să-l omor, spune el.

— Blasterul tău a dat rateu. Aproape că sărise pe tine.

Lanoree era surprinsă de furia din vocea lui, de suferința lui.

— *Eu mă luptam* cu ea, nu tu.

— Te-am salvat, Dal, spune ea.

— Nu.

Se ridică nesigur, îmbrăcămintea încă fumegându-i acolo unde îl lovise fiara. Părea furios şi trist în acelaşi timp.

— Nu, Forța m-a salvat.

Acum tremura de la arsurile pe care le suferise.

Pot să le vindec, gândi Lanoree.

— Ai fi putut să mori.

Ea plânse cu lacrimi tăcute. Dar Dal părea doar amar.

— Cel puțin aş fi murit liber. Ca un bărbat.

Îi întoarse spatele şi răceala lui făcu mai mult decât să o întristeze.

Pentru prima dată în viață, fratele ei o speria.

Capitolul 5
MUCHII ASCUȚITE

Va fi Marea Călătorie. Călătorii pot merge pe jos sau pot călări pe animale sau în vehicule mecanice, dar va fi prima lor aventură independentă pe suprafața lui Tython, vizitând fiecare templu pentru a învăța şi a-şi rafina talentele în Forță. Tython este un loc tumultuos şi noua noastră casă are încă nenumărate colțuri ascunse şi adâncimi neexplorate. Fiecare Călător va întâlni diferite pericole. Mulți vor găsi călătoria perfidă şi tulburătoare. Şi vor exista, inevitabil, unii care nu îi vor supraviețui. Dar pentru a exista într-un echilibru în Forță, trebuie mai întâi să te confrunți cu muchiile sale ascuțite.

— Nordia Gral, primul Maestru al Templului Padawan Kesh, 434 TYA[20]

— Îmi place sentimentul de plutire. Pentru cineva ca mine este... o eliberare. Aproape ca şi cum nu ar mai exista nimic pentru mine. Uneori cred că sunt una dintre creaturile norilor care trăiesc adânc în atmosfera lui Obri. Imense, imateriale. Asta cred uneori.

— Sunt speculații, spuse Lanoree. Un mister. Nimeni n-a văzut vreodată una.

— Ştiu, spuse Kara. Şi îmi place şi ideea asta, de asemenea.

Lanoree nu era sigură dacă Kara era poetă sau nebună. Oricum ar fi fost, poate că avea să-i spună ceea ce venise să descopere.

După ce plecaseră din *Gropile*, Lanoree şi Tre merseră până la baza acestui turn. Tre le anunțase prezența sistemului de santinele. Un ascensor cu aer îi aduse până la etajul două sute. Privelişțea, pe măsură ce se ridicau, era uluitoare şi amândoi priviseră în tăcere din cabina transparentă a liftului. În timp ce Lanoree simțea cum lumina argintie a celor trei luni ale lui Kalimahr purifica duhoarea care îi intrase în piele la *Gropile*, meditase asupra Forței. Curățându-şi mintea. Nu va uita mirosurile, sunetele, şi moartea, la care fusese martoră, dar nici nu o mai apăsau.

— Ei bine, pe mine mă sperie de moarte, spuse Tre.

Stătea în picioare aproape de unul dintre pereții interiori, sprijinit pe spate, cu mâinile strânse. Lekkuurile îi erau înfăşurate protector în jurul gâtului.

— Vă mulțumim că ne-ați primit, spuse Lanoree. Înțeleg că prețuiți intimitatea.

— Da, spuse Kara. Dar cum aş putea respinge o cerere din partea unui Ranger Je'daii?

— Mulți o fac, spuse Lanoree.

— Sistemul este plin de proşti. Kara pluti pe podeaua de cristal transparent din imensa cameră principală a apartamentului şi se apropie de o masă joasă care era plină cu tot felul de mâncăruri şi băuturi.

— Băuturi răcoritoare?

— Apă, vă rog.

---

[20] Anul 434 TYA – Anul 36.020 BBY

Un droid turnă în pahar, dar Kara îi aduse chiar ea băutura lui Lanoree. De aproape, Rangerul văzu cât de mare era femeia. Era umană, dar dimensiunea ei imensă o făcea să pară că era o specie diferită, unică. Folosea o unitate de suspensie care era ascunsă de roba ei până la podea. Era cheală, de parcă i-ar fi crescut capul mai mult decât părul şi prin despărțitura robei Lanoree văzu rulourile grele de grăsime şi piele palidă. Folosea un parfum care nu era neplăcut, dar pe sub el se simțea propria duhoare naturală. Brațele îi fuseseră prelungite artificial, aşa că puteau ajunge în jurul circumferinței ei. Fața îi era atât de umflată încât ochii păreau că se uitau unul la celălalt. Dar, oricât de ciudată ar fi părut, Lanoree ştia că nu o putea subestima pe Kara niciun moment.

Înmânându-i băutura lui Lanoree, Kara o ținu o clipă prea mult, privind fix în ochii Rangerului.

— Ce este? întrebă Lanoree.

— Un Je'daii, atât de pur, şopti Kara. Iartă-mă. Au trecut ani...

După cuvintele acelea enigmatice care atârnau în aer în spatele ei, pluti înapoi la masă şi începu să mănânce. Lanoree luă o înghițitură pentru a-şi relaxa nervii, privind în jos, la picioarele ei, în timp ce înghițea. Camera aceea principală, mare, a apartamentului se afla în vârfului turnului înalt, iar podeaua era compusă dintr-un cristal subțire, incredibil de transparent. Îi dădea impresia că stătea în aer şi, la miezul nopții, vederea oraşului de mai jos era uluitoare. Luminile se schimbau şi se deplasau pe solul de jos, trecând de-a lungul rețelei de străzi şi piețe care înconjurau imensa structură. Şi mai aproape de sol, luminile balizelor de navigație ale dirijabilelor Cloud Cruiser de mici dimensiuni şi ale altor nave, se mişcau înainte şi înapoi în jurul turnului. Lanoree îi aruncă o privire lui Tre. Era încă la marginea camerei, încercând tot ce-i stătea în putință să nu privească în jos. Dar era şi aproape de uşă. Se gândi că poate nu doar frica îl ținea acolo, ci şi precauția, şi pentru prima dată fu recunoscătoare pentru prezența lui.

— Ştiți, probabil, de ce sunt aici, spuse Lanoree.

— Da?

— Motivele mele par să fie deja mai cunoscute decât mi-aş dori.

— Ah, da. Am auzit de atentatul asupra vieții tale.

— Asta a fost? întrebă Lanoree.

— Un asasin Noghri s-a aruncat în aer aproape de tine. Ce altceva ar putea fi?

Nu voia să fie prins, gândi Lanoree, dar nu răspunse.

— Cu toate acestea, sunt în dezavantaj, spuse Kara. Eu nu plec niciodată de aici. Exist doar pentru mine şi sunt singură.

— Sunt sigură că aveți o influență puternică, spuse Lanoree.

Îl văzu pe Tre rupând un zâmbet în spatele lui Kara, dar îşi păstră propria expresie neutră.

— Fac donații pentru a afla ceea ce trebuie să ştiu, spuse Kara. Apoi râse încet. Sunt foarte, foarte bogată. Afacerile mele se conduc singure, dar tot îmi trebuiesc informații. Ele sunt obsesia mea. Şi singura monedă cu adevărat universală.

— *Stargazer*, spuse Lanoree.

Urmări orice reacție, dar în afară de o uşoară pauză înainte de a răspunde, Kara nu arătă nimic.

— Ştiu de ei. Nu au mai nimic de-a face cu mine.

— Îi finanțezi.

— Donez. Sunt o cauză caritabilă.

— O sectă de nebuni, spuse Tre.

— Doar pentru cei care nu îi înțeleg.

— Ai încerca să părăseşti sistemul? întrebă Lanoree.

— Tu n-ai vrea?

— Nu. Lanoree clătină din cap, confuză. Era o întrebare ciudată. Asta e casa mea.

Kara se uită fix la ea şi, pentru o clipă, Lanoree simți ceva ciudat, de parcă o conştiință din exterior zgâria peretele minții ei. Apoi sentimentul dispăru. Dar încercă

să îl reţină, pentru a-l analiza. Nu semăna cu nimic din ce mai simţise vreodată înainte.

— Ai fost vreodată la *Porţile Furiei*?

— Nu, spuse Lanoree.

— Eu am fost, spuse Kara. Cu mulţi ani în urmă, înainte să devin aşa, am călătorit destul de mult. Durează minimum trei sute de zile ca să ajungi la planeta aceea mică şi nu sunt mulţi care să facă drumul acela. Nu am avut niciun motiv pentru a merge acolo. Dar am simţit... nevoia. Nevoia de a-mi extinde limitele. M-am simţit întotdeauna aşa şi am făcut-o atât fizic cât şi mental. Chiar şi înfăţişarea mea este un produs al acestei dorinţe. Am petrecut douăzeci de zile acolo, pe *Staţia Furiei*, şi în cea mai mare parte a timpului, pur şi simplu... am privit. Afară, în Nucleul Adânc. Afară, dincolo de ceea ce ştie oricine din sistemul Tythan. Am vrut să văd o urmă a navelor Sleeper care se întorceau, una dintre acele nave trimise de-a lungul mileniilor pentru a reveni în galaxia normală. Am vrut să călătoresc eu însămi mai departe, dar ştiam că moartea avea să fie cel mai probabil rezultat. Dar chiar de când am întors spatele *Staţiei Furiei* şi m-am întors aici, am continuat să privesc spre exterior.

— Privind la stele, spuse Lanoree şi îşi aminti atâtea despre tânărul ei frate – furia pentru că strămoşii fuseseră aduşi pe Tython, dorinţele şi interesele sale.

Nu fuseseră niciodată şi ale ei. Şi totuşi fusese întotdeauna un loc în interiorul ei, în care prezenţa îngrijorătoare a întunericului şi luminii duceau propria lor luptă.

— Nu mi-e ruşine de asta, spuse Kara. Mulţi din sistem arată spre exterior. Cel mai mult doar în visele lor, pentru că viaţa de zi cu zi nu le permite altfel. Dar eu... sunt bogată. Pot *investi*.

— Deci, le daţi celor din *Stargazer* bani pentru a căuta o cale de plecare.

Kara ridică din umeri, iar corpul ei imens se undui şi se cutremură în valuri de grăsime.

— Îl cunoşti pe fratele meu.

— Frate?

Confuzia ei părea autentică.

— Dalien Brock.

Acelaşi freamăt din umeri, din nou.

— Sincer, nici măcar nu i-am întâlnit vreodată. Finanţez mai multe dintre templele lor mici din jurul Kalimahrului, le dau locuri unde să se întâlnească şi să vorbească. Plătesc pentru contemplările lor. Se întoarse de la Lanoree, probabil pentru a minţi. Sunt doar unul dintre grupurile mele de interese.

Lanoree încercă să atingă mintea Karei, dar nu putu. Femeia era un tumult de sentimente, gânduri, senzaţii; şi dacă era vreun sens în tot acel zgomot de fond, Lanoree nu îl putu găsi.

— Ei sunt mai mult decât un proiect pentru tine, spuse Lanoree.

— Sunt o visătoare cu bani, spuse Kara.

— Aşadar, îi finanţezi din pură filantropie.

— Da.

Kara continuă să culeagă de pe masă, mâncând cantităţi atât de delicate pentru o femeie atât de mare.

— Am auzit de tehnologia Gree, spuse Lanoree.

Din nou, o urmări să-i vadă reacţia. Din nou, simţi acea ciudată zgârietură în mintea ei. Deranjată, se întinse cu simţurile, încercând să simtă cine sau ce ar putea încerca să o citească. Dar nu era nimic. Poate că sentimentul chiar venea din interior. Poate că astfel de întrebări atingeau dorinţele ascunse plantate acolo cu atât de mulţi ani în urmă de interesele fratelui ei mai mic. Oricât de mult încerca, nu îşi putut nega fascinaţia despre ceea ce fusese înainte de venirea pe Tython.

Kara îi aruncă o privire şi apoi începu să mănânce mai departe.

— Gree, insistă Lanoree.

Femeia îi întoarse din nou spatele lui Lanoree şi se aşeză mai aproape de masă, unitatea ei de suspensie atingând uşor podeaua de cristal. Oftă puternic, părând să-

şi schimbe forma în interiorul hainelor. Umerii i se relaxară.

— Sunt obosită, spuse ea. Audiența s-a încheiat. Vorbeşte cu cei din *Stargazer*, dacă trebuie. Cel mai apropiat templu al lor se află în cartierul estic al Peninsulei Khar. Este un vechi templu Dai Bendu abandonat pe care îl dețin. Acum, pleacă.

— Nu am terminat, spuse Lanoree. Tython, întregul sistem, ar putea fi într-un pericol teribil din cauza a ceea ce fac cei din Stargazer.

— Pleacă!

Kara continuă să mănânce. Şi, doar pentru o clipă, Lanoree recunoscu ceva despre ea. O manieră, o prezență, o purtare.

— Eşti Je'daii? icni Lanoree.

Părea uimitor şi totuşi asta ar explica acea zgârietură ciudată, insistentă, în mintea ei. *Umbra lui Bogan* trecu prin mintea Lanoreei şi asta o făcu şi mai confuză.

— Am fost odată, spuse Kara, râzând amarnic. Dar nu mai sunt. Forța este învechită în mine. Acum pleacă, Ranger. Am propria securitate şi sunt cei mai buni pe care îi pot cumpăra banii.

Şi acum, brusc, mă amenință, gândi Lanoree.

Se auzi o tuse, o bufnitură şi Kara se lăsă pe o parte, căzând de pe sistemul de suspensie şi părând că se revarsă peste podea. Respirația şuieră în gâtul ei.

— Ce ai..?

— Am neutralizat-o, asta-i tot.

Tre ținea o armă mică într-o mâna, abia de mărimea unui deget. Un tub de neutralizare. Purta o singură încărcătură, dar era eficient timp de câteva ore. Sau poate mai puțin pentru cineva de mărimea aia. Ridică o sprânceană.

— Acum că ai vorbit cu ea, vrei să afli tot ceea ce *nu* ne-a spus?

— Vei aduce toți paznicii peste noi!

Lanoree se uită în jurul marii camere. Nu putea să nu fie parțial de acord cu acțiunile lui Tre. Şi, indiferent că îi plăcea sau nu, se terminase vremea discuțiilor.

— Acum că ai făcut-o, nu vom avea prea mult timp.

Începură să caute. Tre o făcea la întâmplare, deschizând dulapurile şi aruncând deoparte pernele de pe câteva fotolii imense, joase, care erau răspândite prin jur. Dar Lanoree încerca să-şi focuseze eforturile. Lăsă Forța să curgă şi căută acolo unde ar fi putut să-şi ascundă secretele un Je'daii.

Chiar a fost vreodată cu adevărat Je'daii? se întrebă ea. *Sau a spus-o doar ca să mă încurce?* Kara era o jucătoare, asta era sigur, răspunzând la unele întrebări şi evitându-le pe altele. Părea foarte deschisă în privința dorințelor şi ambițiilor ei. Cu toate astea, încă era un mister şi ceva mult mai profund şi mai complex decât acea femeie grasă, limitată la propriul apartament. Se putea să fie bogată şi puternică şi, fără îndoială, avea o influență puternică. Dar faptul că Lanoree recunoscuse ceva despre ea – ceva Je'daii – era chiar şi mai confuz. Erau unii care se antrenau cu Je'daii, dar apoi părăseau Tython. De obicei, se întâmpla în faza Padawan, când copiii odată puternici în Forță păreau să piardă acea putere pe măsură ce ajungeau la maturitate. Nu era nicio ruşine. Şi Je'daii înşişi recunoşteau că, uneori, puteau să greşească şi să ia în considerare instruirea celor care nu ar fi ajuns niciodată confortabili şi echilibrați în Forță.

Fratele meu, este unul dintre ei, gândi Lanoree.

Se uită fix la corpul prăbuşit al Karei, binefăcătoarea bogată a *Stargazer*, şi îşi dori să poată să o întrebe mai multe.

— Grăbeşte-te! spuse Tre. Gărzile ar putea veni chiar acum.

— De ce ar face-o?

— Aşa cum a spus şi ea, e cea mai bună securitate pe care o pot cumpăra banii. Sigur au senzori pentru ca citi descărcările de arme.

— Oh, grozav, spuse Lanoree.

Mai multe conflicte erau ultimul lucru pe care îl dorea acum. Timpul scurt petrecut pe Kalimahr fusese deja mult mai plin de evenimente decât sperase ea.

Se uită în jos, dincolo de picioare, la pământul de dedesubt. Un haos de lumini roiau în jurul bazei turnului, dar erau trei lumini albe care se ridicau rapid pe

peretele exterior al turnului. Ascensoarele cu aer.

Îşi atinse gulerul şi activă comunicatorul.

— Ironholgs, am nevoie să aduci nava. Sunt la nivelul două sute al Turnului Gazz, la opt kilometri sud-est de turnul de andocare.

Nimic.

— M-ai auzit?

Ironholgs răspunse cu o pâlpâire de paraziți şi gemete. Ca de obicei, părea un bătrân trezit dintr-un somn confortabil, dar ea auzi deja zgomotul de fundal al motoarelor *Pacificatorului* fiind pregătite.

— Ce e? întrebă Tre.

— Avem companie. Vom pleca în curând.

Ochii lui măriți de frică nu ar fi putut fi simulați.

— Plecăm cum?

— Hai să ne facem griji pentru asta atunci când va fi cazul. Acum, caută.

Lanoree se întoarse şi privi ferestrele panoramice largi care dădeau spre arhipelagul Rhol Yan, încercând să se relaxeze, amintindu-şi de pregătirea abilităților şi savurând echilibrul pe care îl putea simți în interior. Întuneric şi lumină, văzând şi căutând. Examină camera vastă, căutând unde ar fi putut să fie ascuns ceva. O femeie precum Kara avea multe de ascuns şi nu toate erau în monede. Era o femeie bogată, cu un apartament măreț şi bogăție materială. Ar avea şi *lucruri* de ascuns.

În colțul îndepărtat al camerei era o vitrină de perete cu obiecte marțiale – lame, sulițe, buzdugane, alte arme de lovire, toate alimentate doar de puterea celui care le purta. Pe Lanoree nu o surprinse faptul că Kara putea fi un colecționar de astfel de antichități şi nu ele o interesau. Dar o interesa ceea ce se putea afla în spatele vitrinei. Nu exista nicio uşă evidentă, dar simți o scobitură în perete.

Şi nu mai avea timp să găsească mecanismul de deschidere ascuns.

Lanoree îşi scoase sabia şi lovi. Sărira scântei şi un val intens de energie apăru pe vitrina cu arme vechi, iluminându-le pentru scurt timp cu Forța. Lovi din nou şi unul dintre panourile de perete cedă. Câteva arbalete căzură pe podea. Lanoree îşi croi drum prin deschizătură spre spațiul îngust de după zid.

— Lifturile alea sunt destul de aproape! strigă Tre.

— Încuie uşile. Baricadează-le. Dă-ne cât de mult timp poți.

Vocea ei suna mai încet în camera mică, neiluminată, parcă înghițită de ceva moale. Lanoree scoase o mică baghetă luminoasă de la centură şi o porni. Lumina se răspândi în cameră şi, văzând ce era acolo, înțelese mirosul curios de mucegai.

Cărți. Poate o duzină, fiecare aşezată pe un soclu, într-o vitrină separată. Trecuse mult timp de când nici măcar nu mai văzuse o carte. Părinții ei aveau una – un vechi volum cu instrucțiuni scrise de marele Maestru Je'daii Shall Mar în urmă cu mai bine de trei milenii – şi i-o arătau ori de câte ori dorea. Îi plăcea tipăritura, grija şi atenția care fuseseră depuse în procesele de producție. Dar acestea...

Deschise prima vitrină, simți un miros de mucegai şi vârstă, şi când deschise cartea, îşi dădu seama că era unică. Nu era tipărită. Nu era un produs în serie. Era scrisă de mână.

— Sunt în afara camerei! se auzi vocea lui Tre, înăbuşită de peretele dintre ei.

Lanoree ştia că nu mai aveau prea mult timp.

— Ironholgs, cât de departe eşti?

Droidul îi răspunse că *Pacificatorul* era la mică distanță.

— Bun. Coboară, aşteaptă până mă vezi, apoi vino mai aproape. Se auzi un zumzet întrebător din comunicator. Nu-ți face griji. Nu ne vei putea rata.

Deschizând restul vitrinelor, tresări la gândul daunelor pe care ar fi putut să le pricinuiască acelor cărți. Dar timpul nu era de partea ei. Dând paginile, cu inima calmă, dar cu mintea mai rapidă ca niciodată, găsi în cele din urmă ceea ce căuta.

Strecură cartea subțire în jachetă şi ieşi din cameră.

— Repede! şopti Tre.

Era în centrul camerei mari, stând pe una dintre zonele joase de şezut, astfel încât să nu trebuiască să se uite în jos. Lanoree gândi că, de fapt, chiar tremura de

frică, lekkuurile atingându-l nervoase sub bărbie.

Kara gemu, corpul ei masiv schimbându-şi poziția cu o mişcare bolnavă şi fluidă. Comunicatorul de pe masa de lângă ea strălucea încet, sunând fără răspuns. Securitatea ştia deja că ceva era foarte în neregulă.

Lanoree se năpusti spre ferestrele mari şi înalte şi îi făcu semn lui Tre să vină.

— Acolo? întrebă el.

— Crezi că putem pleca în alt mod?

Ceva se izbi de uşile largi, cu trei lovituri grele. Masa joasă pe care Tre o ridicase, înclinată, pentru a bloca uşa, căzu pe podeaua de cristal.

Lanoree se uită prin fereastră la marea de lumini de dedesubtul şi din jurul lor, apoi văzu ceea ce dorea. Răsuflă uşurată.

— Droizi de luptă, spuse Tre, venind lângă ea. Toți bogații îi angajează, ca securitate privată. Îi iau ieftin şi îi reprogramează, înarmându-i mult mai bine. Unii dintre ei au luptat în Războaiele Despot. Chiar am auzit că unii păstrează amintirile din bătăliile lor cu Je'daii. Nu-i plac, îi *urăsc*, şi unii chiar visează la...

— Te bâlbâi, spuse Lanoree. Şi droizii nu visează.

— Ți-am spus că nu-mi plac înălțimile.

Se auziră mai multe impacturi dincolo de cameră. Şi apoi un zgomot mai tare, mai profund, vibră prin podea şi uşile se deschiseră într-o explozie de fum, flăcări şi metal rupt. Lanoree îşi trase din nou sabia şi se uită la uşă. Intrară trei droizi, scunzi, subțiri, concepuți pentru viteză şi oferind ținte mici pentru orice agresor. Capetele lor de mărimea pumnului se învârtiră în timp ce scanau camera.

Lanoree îşi lipi mâna de pieptul lui Tre pentru a-i opri mişcarea şi îi simți inima bubuind sub palma ei. Şi apoi, fără avertisment, droizii deschiseră focul.

Lanoree îşi flutură sabia în stânga şi în dreapta, prinzând şi îndepărtând proiectilele trase de armele lor. Tre se micşorase în spatele ei. Ea se concentră, cu poziția perfect echilibrată şi cu mâna liberă împinse cu Forța un droid, izbindu-l de perete. Se lovi, căzu şi apoi se ridică repede, din nou. Avea cicatrice de la câteva leziuni din explozii vechi. Călit în lupte.

— Pregăteşte-te! strigă Lanoree.

— Pentru ce?

— Vei şti când se va întâmpla.

Înclină sabia şi respinse câteva proiectile în fereastră. Cristalul se spulberă, şi o placă mare de fereastră izbucni în afară cu un zgomot puternic.

Vântul fluieră prin cameră, măturând farfuriile încărcate cu alimente de pe masă, iar Lanoree văzu ochii Karei deschizându-se. Cu sabia încă mişcându-se în fața ei, Lanoree îşi strânse mâna stângă, ridicând un droid şi aruncându-l în altul. Îl lovi un proiectil şi explodă, cu un țipăt scurt de metal torturat, urmat de o grindină de componente alb-fierbinți care ricoşară prin cameră.

Lanoree ştiu că nu mai avea prea mult timp. Ar fi putut sări cu Forța de-a lungul camerei şi să se ocupe de cei doi droizi de luptă rămaşi, dar în momentul acela prioritatea ei nu era distrugerea lor. Prioritatea era evadarea. Se întoarse, îl apucă pe Tre de talie şi sări prin fereastra spartă. Vântul îi opri respirația. Îi apucă şi îi învârti în timp ce coborau în spirală dinspre apartamentul suspendat al Karei, tragându-i mai aproape de turn, astfel încât ferestrele păreau să curgă într-o ceață. Vântul le urlă în urechi. Lanoree miji ochii, ignorând țipătul de teroare al lui Tre în timp ce se prăbuşeau, luptându-se să-l țină lângă ea.

Proiectilele laser trecură pe lângă ei şi nu putea face nimic, în niciun caz nu-şi putea aduna gândurile pentru a se proteja de focul susținut care venea de la fereastra spartă de deasupra. Doar spera...

Pacificatorul ieşi din umbra turnului şi se lăsă sub ei, căzând, cu motoarele urlând, potrivindu-şi viteza astfel încât impactul, atunci când loviră suprafața sa superioară, să fie cât mai blând posibil. Lanoree gemu şi îl ținu strâns pe Tre în timp ce atingeau suprafața navei, fluturând cealaltă mână în care încă mai ținea sabia. Având în vedere că dacă avea să aleagă pe cine să salveze, ştia că arma va câştiga, speră că nu va trebui să facă acea alegere.

Proiectilele laser ricoşară din corpul curbat al navei, dar Ironholgs pilotă nava perfect. Făcu un cerc blând în jur turnul astfel încât droizii să nu îi mai poată lovi de deasupra, apoi nava plană pentru a le oferi şansa de a intra înăuntru. Trapa de sus a *Pacificatorului* se deschise.

— După tine, spuse Lanoree.

Tre se târî pe spatele neted al navei şi se aruncă înăuntru cu capul înainte. Lanoree se lăsă lângă Tre, aterizând încet pe picioare şi trapa se închise deasupra ei. Fiind din nou acasă, abia dacă se legănă în timp ce nava se îndepărta de Rhol Yan şi zbura peste marea întunecată.

— Eşti nebună? strigă Tre. N-ai minte? Dacă nava nu ar fi fost acolo, dacă...

Ea ridică o mână, făcându-l să tacă şi să inspire adânc, cu calm.

— Un simplu *mulţumesc* este îndeajuns.

Cu computerul *Pacificatorului* conectat la sateliţii de navigaţie ai Kalimahrului şi cu nava traversând oceanul spre Peninsula Khar, Lanoree dorea să folosească timpul pentru a face un bilanţ. La început, Tre Sana încercase să vorbească, dar ea ridicase un deget în semn de avertizare şi dădu din cap spre pat.

— Stai acolo. Nemişcat. În linişte. Acum eşti pe nava mea. A fost uşor să te aduc la bord. Mi-ar fi şi mai uşor să te arunc peste.

— Asta numeşti tu *uşor*? scuipă el.

— Patul! Şi fă linişte.

Tre se aşeză, cu lekkuurile atât de palide încât erau aproape roz. Încerca să arate dur, dar Lanoree îi putea vedea uşurarea că avea în sfârşit şansa să se odihnească. Ea întoarse scaunul din cabină spre partea din faţă şi se lăsă pe spate un moment, privind fix marea cenuşie de dedesubt. Lumina lunii strălucea pe valuri. Luminile navelor sclipeau pe suprafaţa apei, iar ici şi colo, luminile de navigaţie ale navelor aeriene se mişcau prin noapte. Era senin şi pe cer se vedeau o mulţime de stele. Strămoşii ei veniseră de undeva de acolo, iar acum fratele ei se pregătea să rişte totul pentru a călători încă o dată acolo. Fratele ei şi alţii.

Lanoree era conştientă de pericolul îngrozitor în care eforturile lui Dal ar fi putut pune Tython şi sistemul în sine şi o cuprindea o răceală chiar şi dacă-şi imagina cum el se apropia de scopurile sale. Dar, în astfel de momente, uitându-se la stele, nu-şi putea reţine interesul. Fascinaţia. În multe privinţe, era la fel de curioasă ca oricine altcineva despre originile ei, dar îşi hrănise curiozitatea în alte moduri.

Kara păruse destul de deschisă despre legătura ei cu *Stargazer*. Trecutul ei Je'daii era un mister, mai ales că acum emana antipatie pentru ei şi credinţele lor. Dacă informaţiile împărtăşite de ea erau corecte, îi trimisese de bunăvoie la un templu *Stargazer* şi, poate, cu un pas mai aproape de Dal. Cu toate astea, îi ascunsese unele secrete. Lanoree adusese unul dintre ele cu ea. Scoase, în linişte, cartea din sacou şi o aşeză pe panoul de control din faţa ei. Nu simţi nicio mişcare dinspre Tre. Dacă s-ar fi ridicat din patul din zona de zi din spatele ei, ar fi ştiut şi nu avea nevoie de simţuri Je'daii pentru asta. *Pacificatorul* era la fel de mult o casă pentru ea ca şi cea pe care o avesese cu părinţii ei şi ştia fiecare curent de aer, fiecare scârţâit de panouri slăbite şi fiecare umbră aruncată de luminile din plafon sau de indicatorii panoului de control. Era mai sigură aici decât oriunde altundeva.

Cartea era legată în piele, cu coperta roasă în jurul marginilor şi goală. Era subţire; abia avea cincizeci de pagini. Vârsta emana din ea, o combinaţie a aspectului de manual purtat, cu miros slab de praf, şi simplul fapt că era o carte de hârtie, carton şi cerneală. Mai erau unii care încă produceau cărţi, dar numai ca o noutate sau ca obiecte speciale. Dar asta era adevărată.

Câţi au atins-o, oare? se întrebă ea. *Câţi s-au uitat la ea aşa cum o fac eu acum, pregătindu-se să vadă ce e înăuntru?* Bântuită de istorie – parfumul vremurilor pierdute, senzaţia veacurilor – reprezenta ceva pe care niciun ecran sau holoimagine nu îl putea reprezenta vreodată. Deschise coperta şi privi prima pagină. Puţinele cuvinte care fuseseră tipărite acolo era într-o simbologie ciudată pe care nu o recunoscu decât cu greu. Trecu vârful degetelor peste pagină şi simţi urmele de sub ele, praful veacurilor. Mângâind un panou de pe braţul scaunului, îl ascultă pe Tre în

timp ce un mic glob se ridica din panoul de control al *Pacificatorului*. Tăcea, şi totuşi... Lanoree ridică globul şi îl răsuci pentru a ținti spre carte. Acesta zbură lângă obrazul ei drept şi când atinse din nou panoul, porni şi începu să fredoneze încet. O lumină albastră slabă pica pe carte şi sub ea, simbolurile începură să tremure. Dură mai mult decât se aşteptase. Tipăritura părea să se mişte şi să se schimbe, deşi numai în interiorul luminii albastre a globului, şi în cele din urmă se aşeză în cuvinte pe care le putea citi. *Gree şi tot ce am găsit despre ei în Oraşul Vechi*. Numele de mai jos era Osamael Or. Şi acest nume răsună în memoria lui Lanoree. Încruntându-se, se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii, concentrându-se. Cine era? *De unde* ştia numele? Se uită din nou la stelele aflate atât de departe de tot ce ceea ştia şi iubea, iar conceptul de explorare îi veni în minte. Ce era ea, dacă nu o exploratoare? Un Ranger Je'daii, un călător al acestui sistem care încă mai conținea nenumărate necunoscute, chiar dacă era locuit de zece mii de ani. Mai erau multe de aflat – mistere, confuzii, ambiguități. Mai erau...

* * *

— Există adâncuri, şopti ea.

Acestea fuseseră cuvintele lui Osamael Or şi îşi aminti unde le mai auzise. Erau dintr-o poveste de culcare a tatălui ei, spusă cu mult timp în urmă şi niciodată amintită din nou, până acum. Chiar şi după tot ce se întâmplase cu ea şi cu Dal, Templele Je'daii, căutarea şi ceea ce găsise. Nici chiar atunci nu se gândise la acele vremuri, cu aproape douăzeci de ani în urmă, când tatăl ei stătuse pe un scaun de lângă patul ei, cu părul lung dezlegat pentru a-i cădea pe umeri, mâinile împreunate la piept, în timp ce le spunea povestea de avertizare despre Osamael Or şi ultima sa aventură, cea mai mare – în adâncurile Oraşul Vechi, unde insista că încă mai erau secrete de găsit.

Aşa că s-a angajat în următoarea sa expediție, singur, pentru că pe atunci nu voia să mai meargă nimeni cu el. Au spus că era nebun. Au zis că erau lucruri mai importante de făcut pe Tython şi că împrejurimile erau prea periculoase.

Trebuie să îți aminteşti că asta a fost acum nouă mii de ani, într-un moment în care îngrozitoarele Furtuni de Forță devastau planeta şi Je'daii erau uneori măturați împreună cu ele, în loc să ia putere şi echilibru din ele.

Erau mulți ca Osamael Or pe atunci. Se numeau Oameni de Frontieră, dar pentru Osamael Or, cea mai mare frontieră nu exista neapărat la cea mai mare distanță. Aşa că a coborât în Oraşul Vechi de pe Talss. Şi nu a mai fost văzut niciodată. L-au căutat. Familia lui a simțit totuşi un sentiment de responsabilitate, deşi l-au considerat nebun, ca toți ceilalți. Aşa că l-au căutat, dar nu a fost găsit nimic, niciodată, şi nimeni nu a mai fost dispus să meargă în adâncuri.

– Există adâncuri, îi spusese Osamael surorii sale cu o seară înainte să plece şi ea repetase ultimele lui cuvinte ori de câte ori o întreba cineva despre fratele ei.

Pentru că ea a fost singurul membru al familiei care a insistat că încă era în viață.

– Încă explorează acolo, în adâncurile acelea, spunea ea. *Merge tot mai adânc şi găseşte tot mai multe lucruri şi, într-o zi, o să vină cu veşti care ne vor uimi pe toți.*

Dar nu a mai venit niciodată înapoi. Şi de aceea Oraşul Vechi este un loc atât de periculos, dulcea mea Lanoree. Pentru că există adâncuri.

* * *

— Jurnalul lui Osamael Or, şopti Lanoree, uluită.

Pentru ca ea să îl țină în mână acum, nouă mii de ani mai târziu... asta însemna că el trebuia să fi venit înapoi.

O străbătu un fior, de parcă cineva aflat la mare distanță atinsese partea cea mai adâncă din ea şi o cunoscuse. Întoarse pagina şi începu să citească.

Capitolul 6
MITURI VECHI

Nimeni nu poate lupta fără echilibru.
— Maestrul Rupe, Stav Kesh, 8.466 TYA[21]

Stav Kesh. Numele în sine inspira un fior de anticipare, o undă de entuziasm. Pentru Lanoree, Qigong Kesh fusese un loc de contemplare şi scufundare în abilitățile Forței, de îngrijire şi creştere, şi de meditare la ce însemna Forța pentru ea.

La Templul Artelor Marțiale din Stav Kesh, va învăța să lupte.

Abia în zori, Lanoree şi Dal se apropiară de templu. Făcuseră tabără la câțiva kilometri spre nord şi o strânseseră atunci când soarele apăru deasupra orizontului estic. Fusese un moment incredibil. Aerul de aici era rarefiat, munții erau înalți şi amândoi erau amețiți din cauza lipsei de aer. Dar aerul rarefiat părea să purifice culorile uimitoare ale zorilor.

Dal păru entuziasmat. Fusese întotdeauna bun la lupte, aşa cum demonstrase în mai multe certuri cu copiii altor Je'daii de la Templul Bodhi. Lanoree spera că va găsi aici Forța şi că o va întâmpina cu adevărat, în cele din urmă. Când va vedea ce poate face... când va simți cum l-ar putea ajuta...

— Acum e rândul meu, spuse el în timp ce poposeau pe o potecă stâncoasă, cu o râpă superficială în dreapta lor. Zăpada căzuse noaptea trecută şi pătura uşoară înmuia împrejurimile aspre. Nu încerca să-mi fii profesor aici, Lanoree. Şi nu încerca să fii Mama şi Tata. Eşti sora mea, atât. Orice mi se întâmplă aici e responsabilitatea mea.

— Părinții noştri au făcut să fie responsabilitatea *mea*.

— Nu mai suntem copii. Şi sunt bărbat.

E un lucru surprinzător pentru Dal să spună asta. Dar în timp ce merge în fața ei spre templu şi vede forța din poziția lui şi în determinarea umeriilor săi, nu mai pare deloc ridicol.

Briza se întețeşte. Zăpada dansează prin aer. Peisajul este dur, vremea la fel. Lanoree ştie că Stav Kesh nu este niciodată un loc uşor în care să te afli.

* * *

— Numele meu este Tave şi sunt unul dintre Maeştrii Templului. Vă aşteptam. Cum a fost călătoria la sud de mare?

— Fără probleme, spuse Dal.

Nu menționează tygah în flăcări şi când Maestrul Tave aruncă o privire spre arsurile vindecate de pe antebrațe, Dal nu spuse nimic.

După o scurtă pauză, Maestrul Noghri zâmbeşte.

— Bun. Aşteptați aici şi voi trimite un droid să vă conducă la camerele voastre.

---

[21] Anul 8.466 TYA – Anul 27.987 BBY

Dimineața e pentru exercițiile de respirație, ca să vă aclimatizați cu altitudinea. Antrenamentul începe după prânz. În după-amiaza asta, respirați în Forță.

— Respirație? spuse Dal. Am crezut că ăsta este un templu de arte marțiale.

Maestrul Tave se uită fix la Dal, îi aruncă o privire lui Lanoree, apoi se întoarse cu spatele la amândoi.

— Dal! şopteşte Lanoree. Nu fi nepoliticos!

— Nepoliticos? întrebă el, dar cel puțin îşi menținu vocea scăzută. Dar…

— Nu crezi că Maestrul Tave ştie ce face?

— Da. Bine. Dar să respirăm?

— Sunt sigură că totul va căpăta sens.

Trece pe lângă Dal şi pătrunde prin uşile largi ale templului, fiindu-i brusc frică că se vor închise şi o vor lăsa afară. *Poate că aşa se simte uneori Dal*, gândi ea. Fratele ei o urmează înăuntru şi privesc împreună la împrejurimi.

Ea văzuse o mulțime de holoimagini cu Stav Kesh şi auzise multe poveşti de la acei *Călători* care trecuseră pe acolo înainte să vină la Templul Bodhi, în propriile lor *Mari Călătorii* de învățare. Dar nimic nu o putuse pregăti pentru realitate.

Puterea Forței, pentru început.

Lanoree putea simți Forța aproape ca pe o prezență fizică, Ashla şi Bogan exercitau asupra ei o gravitație care pare să se întindă, să tragă în toate direcțiile şi să-i dea corpului o uşurință incredibilă. Era uşor să se lase să cadă în curentul acela şi talentele la care şi le perfecționase la Qigong Kesh se simțeau şi mai rafinate aici. Forța este aproape şi este nevoie de atât de puțin efort pentru a deveni una cu ea. Se uită la Dal. El se uita în jur, minunându-se, şi ea speră că o parte din această minunare era recunoaşterea Forței. Dar după ceea ce îi spuse afară, nu-l va întreba.

Stav Kesh nu se agăța la fel de mult de versantul muntelui, cât îl forma.

Aflorimentele stâncoase erau vizibile ici şi colo, dar majoritatea lucrurilor pe care Lanoree le putea vedea deasupra ei, erau clădiri. Începeau la nivelul ei şi se ridicau pe versantul muntelui, proiectând în afară contraforturi solide şi formând, în alte părți, stânci pure din piatră gri, netedă.

Ferestrele răsăreau pe fațadele largi şi balcoanele susținute de suporturi zvelte, incredibil de puternice, se ridicau deasupra pantelor abrupte. Draperiile în culori de la ferestre fluturau deja în briza zorilor, împrumutând o duzină de pete de culori oraşului de gresie. O cascadă se prăbuşea din înălțimi, lăsând un polei strălucitor pe clădirile şi pe rocile peste care trecea. O serie de roți erau acționate de apa în cădere. Particulele de apă tulburau aerul, iar soarele abia răsărit arunca mai multe curcubee peste zonele iluminate ale oraşului. În timp ce Lanoree urmărea linia soarelui deplasându-se în jurul circumferinței muntelui, curcubeele părură să aducă umbre în fața lor. Scena era frumoasă şi îşi aminti, în cele din urmă, să inspire.

Pe versantul muntelui de sub ei se afla Tho Yor. Trecură pe lângă el în ascensiunea lor. Era misterios, enigmatic şi ninsoarea recentă îl acoperise cu un strat sclipitor.

— Pariez că încăperile noastre este chiar sus, spuse Dal.

Lanoree râse mai mult decât cerea comentariul, pentru că era atât de încântată să audă acel indiciu de umor de la fratele ei.

Sosi un droid plutitor care le spuse numele cu un bâzâit electronic. Îl urmară. Până când ajunseră în camerele lor, Dal râsese mult şi gâfâia, şi poate că se plângea, doar puțin.

— O mie trei sute, spuse el gâfâind. Am pierdut numărul de paşii după aceea.

— Un antrenament bun, gâfâi Lanoree.

Se uitară în camera lor – paturi, bănci, puține altele. Hainele de antrenament le erau aşezate pe paturi, şi ea putea deja să-şi dea seama cât de aspre erau şi cât de rece le va fi când le vor purta. *Ne vor întări*, gândi ea.

Îl întrebară pe droid unde va avea loc sesiunea de după-amiază.

— Maestrul Tave îşi face întotdeauna cursurile la nivelurile inferioare de antrenament, toarse droidul.

— Bineînțeles că da, spuse Lanoree. Desigur.

* * *

— Atacați-mă, spuse Maestrul Tave, cu tot ce puteți.

Elevii ezitară. Chiar şi Lanoree ezită, deşi ştie că Maestrul nu sugera nimic ce nu ar fi dorit să spună. Apoi se îndreptă spre raftul cu arme, ridică o praştie şi trase o piatră spre capul Maestrului. El păşeşte într-o parte şi piatra îl ratează. Ea împinse o lovitură de Forță înspre el şi el o respinge cu o mişcare din degetele. Lanoree se duce spre stânga şi mişcarea ei bruscă pare a da viață camerei. Sunt şase *Călători* care se pregătesc în curte, inclusiv ea şi Dal, şi îi iau entuziasmul ca pe o permisiune de a ataca. Gemenii Cathari îl atacară pe Maestrul Tave cu lanțuri grele cu țepi, pe care el le evită cu uşurință, lăsându-i încurcați şi inutili. Dal se aruncă în jos şi repede, balansând un buzdugan spre picioarele... care nu mai erau acolo. Tave îl împinge pe Dal pe spate şi îi smulge deoparte buzduganul. O femelă Wookiee răcni şi roti două bastoane scurte şi grele, dar Maestrul Tave se lăsă în jos şi se învârti în loc înainte de lovi cu cizma în dosul femelei Wookiee, aruncând-o pe podea. Ultimul student care îl atacă este un Twi'lek, care trage o lovitură de Forță atât de puternică încât o lasă chiar şi pe Lanoree fără respirație. Maestrul Tave respinge lovitura înspre inițiatorului ei şi Twi'lekul se clatină înapoi cu nasul însângerat.

Marea curte răsună cu respirații grele, trupurile lor încă nefiind obişnuite cu aerul rarefiat. Lupta le agitase inimile, pompând sângele, ascuțind simțurile. Dar este departe de a se fi terminat.

— Din nou, spuse Maestrul Tave.

El nici măcar nu respira greu.

De data asta Lanoree, Dal şi femela Wookiee atacară simultan din trei direcții diferite, gâfâind, mormăind – Lanoree încercând să mătură picioarele lui Tave de sub el cu o lovitură de Forță vicleană, Dal țintind o lovitură de picior în cap, iar femela Wookiee, fiind neîndemânatică dar puternică cu bastoanele ei mortale – şi, în câteva momente, sunt cu toții pe jos, ținându-se de vânătăi şi zvârcolindu-se cu mândria rănită. Lanoree şi Dal se priviră unul pe altul, iar fratele ei rânji. Atacară din nou.

Curtea deveni o confuzie de corpuri căzute şi nasuri însângerate şi zăpadă învolburată şi, când Lanoree fu aruncată deoparte, cu uşurință, pentru a treia oară, văzu că Twi'lekul îl atacă pe Maestrul Tave cu o combinație surprinzător de pricepută de mişcări Alchaka, viguroasele Arte Marțiale ale Forței. Tave părea să nu fie niciodată acolo unde ateriza un pumn sau o lovitură de picior şi câteva clipe mai târziu, Twi'lekul se roti prin aer spre un zid îndepărtat. Maestrul ridică o mână şi încetini impactul zborului băiatului.

Lanoree transpira chiar şi în haina ei subțire, cu inima bubuind, respirând din greu. Dal arată la fel, dar părea mai viu decât fusese în ultima vreme. Era bine să-l vadă aşa, dar şi îngrijorător, de asemenea. Fiecare dintre atacurile sale fusese tradițional – nu încercase nici măcar o singură dată să-şi canalizeze Forța.

— Încercați prea mult, cu toții, spuse Maestrul Tave. Merse printre ei cu mâinile la spate şi nu dădu niciun semn că şi-ar fi cheltuit energia când le oprise atacurile. Tu cedezi la efort şi laşi asta să-ți dicteze mişcările. Arătă spre gemenii Cathari. Voi amândoi v-ați ținut respirația în timp ce atacați şi inimilor voastre nu le place asta. Spre Wookiee: Urletul nu va distrage atenția unui inamic puternic în Forță, dar îți va lua respirația, îți va goli plămânii, te va obosi mai repede. Şi spre Lanoree. Şi tu. Te împleticeşti, mai degrabă, decât să te mişti în curent. Cu fiecare mişcare cheltuiți de trei ori mai multă energie decât ar trebui. Se opri în mijlocul studenților împrăştiați, gâfâind, sângerând şi suspinând. Deci... Respirați.

În restul acelei după-amieze, Maestrul Tave îi învață cum să respire. Pentru început, păru nenatural şi era împotriva a tot ceea ce Lanoree credea că ştie, pentru că respirația era ceva la care nu se gândise niciodată. Făcuse asta dintotdeauna. Pur şi simplu se întâmpla, precum inima care îi bătea, sângele care îi curgea prin vene, mintea care lucra atât când era trează, cât şi când dormea. Dar până au luat pauză, după-amiază, pentru băuturi şi o mână de fructe şi nuci locale, ea realiză adevărul.

Tave le arătase cum să respire atât Forță, cât şi aer. Poate că mai târziu va trebui să-şi regândească funcționarea inimii, a sângelui, a modului de gândire.

Studenții se bucurară de sesiune, dar Lanoree nu îşi permise să se apropie prea mult de ceilalți. De obicei sociabilă şi dispusă să-şi facă prieteni, acum simțea presiunea responsabilității față de Dal. Şi acum, că îşi manifestase independența față de ea şi de părinții lor, presiunea se simțea şi mai mare.

Dal rămase, de asemenea, oarecum deoparte. Se bucurase de antrenament, putea vedea asta, dar era, de asemenea, selectiv cu privire la ceea ce învăța din el.

Cu cât Maestrul Tave le spunea mai mult că Forța era prietenul lor, protectorul lor, echilibrul pe care trebuiau să-l găsească, cu atât mai mult percepea că atenția lui Dal rătăcea aiurea.

Poate că este pur şi simplu dezechilibrat, gândi ea. Şi, odată ce ajunse la această idee, Lanoree o lasă să crească. Este incomodă, dar era ceva ce înțelegea. Ceva care putea fi rezolvat. În mintea ei era mult mai bine decât alternativa. Aceea că Dal ura cu adevărat Forța şi făcea tot ce putea ca să se rupă de ea.

* * *

— Prima voastră sesiune de antrenament în Stav Kesh este aproape de sfârşit, le spuse Maestrul Tave mai târziu, în după-amiaza aceea. În seara asta veți pregăti mâncarea, veți curăța bucătăriile, apoi veți reveni aici pentru a curăța curtea de antrenament de zăpadă şi noroi. Puteți să vizitați Tho Yor şi să meditați pentru un timp. Meditația este o parte a luptei. Centrați-vă, găsiți şi asigurați-vă echilibrul. Şi acum, atacați-mă încă o dată, cu tot ce puteți.

De data asta existară puține ezitări. Lanoree şi Dal fură primii care reacționară. Lanoree folosi Forța pentru a trimite un fluierat pătrunzător către urechile Maestrului Tave, deranjându-i echilibrul fizic, dar atacul următor, cu combinația de lovituri Alchaka, fu parat şi contracarat, iar fața ei întâlni pavajul de piatră. Simți că îi țâşnea sângele din nas – a doua oară în acea zi – şi se rostogoli pe o parte, la timp pentru a-l vedea pe Dal învârtindu-se prin aer, victima unei lovituri de Forță a lui Tave.

Şi ceilalți atacară, folosind combinații de Forță şi fizic. De data asta nu mai existară gâfâieli şi urlete, gemete şi mormăituri, iar singurele sunete care răsunară în curte fură foşnetele de haine largi, sunetele de picioare goale pe pavajul acoperit de zăpadă, şi impactul loviturilor. Maestrul Tave rămase în picioare şi combătu fiecare atac. Expresia sa rămase impasibilă şi mişcările lui erau fluide şi încrezătoare.

Dal fu cel care înscrise prima şi singura lovitură a zilei. Cu Tave evitând un atac cu săbii al gemenilor Cathari, Dal simulează un atac Alchaka stângace, dar apoi alunecă spre Tave şi îi dădu un cot în față. Maestrul Tave face un pas înapoi şi capul său se întoarce în lateral, petele de sânge stropindu-i umărul.

Curtea deveni brusc nemişcată. Dal îşi coborî cotul, frecând uşor locul cu care lovise sprânceana deasă a lui Tave. Se lăsă o linişte uimită.

Maestrul Tave zâmbi.

— Bine, spuse el. Foarte bine, Dalien. Îşi aruncă un braț peste umărul lui Dal şi îi apasă un deget cu gheare pe piept. Înveți să respiri bine, profund şi încet, din stomac, nu din piept. Înveți să-ți controlezi corpul în loc să-ți laşi corpul să te controleze. Acum, imaginează-ți ce ai putea face dacă ai fi dispus să accepți Forța.

Tăcerea din curte trecu de la uimire la jenă. Dal nu spuse nimic. Dar Lanoree îi putea citi expresia şi gândurile, în timp ce privea la tâmpla zdrobită a Maestrului.

Cine are nevoie de Forță?

* * *

— Te-a lăsat să-l loveşti.

— Ba nu!

— Bineînțeles că a făcut-o. El e Maestrul Tave! Crezi că ar fi putut fi păcălit de

o mişcare care era mai potrivită la o bătaie într-o tavernă?

— Era obosit, şi a lăsat garda să-i alunece. L-am prins descoperit. L-am lovit!

Dal era supărat, putea vedea asta. Dar Lanoree nu-l putea lăsa să creadă ceva de genul ăsta. Nu va face decât să-i alimenteze impulsul de a fugi de Forță.

— Am auzit poveşti despre el. Se poate ascunde în Forță! Poate să dispară. Să se întoarcă. Ea zâmbi încet. A vrut să te lase să câştigi încredere. Ai fost cel mai neîndemânatic dintre noi, şi el nu vrea ca tu…

— Vorbesti serios? întrebă Dal. Nu mă trata ca pe un copil, Lanoree. S-ar putea să fiu mai tânăr decât tine, dar văd mai multe. Ştiu mai multe adevăruri. Şi adevărul este că puterea nu vine doar din Forța ta prostească.

— Forța *mea*?

Dal pufni. Erau amândoi sus, în vârful sălbatic, măturat de vânt, al templului. Era noapte, iar priveliştea câmpiilor era uimitoare. Dar Dal se uita spre cer.

— Nimic din toate astea nu este pentru mine, spuse el, şi păru aproape melancolic. Nimic din tot ce este aici, jos.

Chiar şi atunci când Lanoree se îndepărtă, Dal încă se uita la stele.

* * *

Multă vreme Lanoree se uită la cerul nopții. Singură, zburând prin sistemul Tython, stătea uneori şi se uita la stele, lăsând *Pacificatorul* să zboare singur, şi se întreba ce era acolo. Era o parte din motivul pentru care i se potrivea să fie Ranger. Într-o zi, va deveni Maestru, şi atunci probabil că va petrece mai mult timp pe Tython, contemplând Forța, instruindu-i şi îndrumându-i pe alții şi, în cele din urmă, va deveni un Je'daii în vârstă. Dar curiozitatea tinerească încă o conducea şi, fiind singură în spațiu, avea timp să viseze. În plus, îi plăcea aventura. În această privință, poate că ea şi fratele ei se asemănau.

Aruncă o privire înapoi în zona de zi şi văzu că Tre Sana dormea. O cuprinse puțin supărarea, pentru că el dormea atât de uşor în patul ei. Dar era cel mai bun loc pentru el în acel moment. Pe măsură ce zburau peste marea Kalimahr spre Peninsula Khar, Lanoree simți nevoia să raporteze. Erau multe de povestit.

Reduse volumul ecranului şi apoi introduse codul Maestrei Dam-Powl. Clipitul uşor continuă ceva timp, şi apoi ecranul se aprinse şi apăru fața lui Dam-Powl.

— Ranger Brock, zise Dam-Powl. Arăta de parcă ar fi dormit. Nu mă aşteptam să te văd atât de curând.

— Maestră Dam-Powl, spuse Lanoree, plecându-şi capul. Am un moment de linişte. Şi am făcut progrese. Progrese tulburătoare.

După o scurtă întârziere, Maestra Je'daii îi auzi cuvintele şi păru brusc mai alertă.

— Fratele meu Dalien ştie că îl urmăresc, spuse Lanoree. Are spionii săi şi m-au urmărit din momentul în care am aterizat. Sunt în drum spre unul dintre templele *Stargazer* chiar acum. Cred s-ar putea să fie aici, chiar pe Kalimahr.

— Ai luat contact cu Tre Sana?

— Da.

— S-a dovedit util?

Lanoree se gândi la asta pentru o clipă, apoi aprobă din cap. Decise să nu menționeze manipularea genetică a lui Tre. Părea irelevantă şi poate chiar intruzivă. Era o Maestră Je'daii, la urma urmelor.

— Ai cestionat pe vreunul dintre apropiații fratelui tău şi ai *Stargazer*?

— Da, o femeie pe nume Kara. Bogată, venerată în societatea Kalimahr. Oarecum pustnică, deşi pare foarte conştientă de orice evenimente care au interes pentru ea. Ea finanțează *Stargazer*. Nu părea îngrijorată că ne anunța asta.

— Hmmm, spuse Dam-Powl. De la cineva ca ea am primit câteva dintre puținele informații pe care le avem. Se pare că nu toți cei care finanțează *Stargazer* sunt de acord cu ceea ce încearcă ei acum.

— Cred că Kara este de acord.

— A spus ea asta?

— Nu în atâtea cuvinte. Dar i-am cercetat apartamentul. Şi eu am găsit ceva.

Dam-Powl se foi pe măsură ce deveni mai interesată.

— Maestră, eşti familiarizată cu poveştile despre Osamael Or?

— Ar trebui să fiu?

Lanoree zâmbi.

— Poate că nu. E o poveste pe care mi-o spuneau părinții mei când eram fetiță. Este un mit, de acum cel puțin nouă mii de ani. Un explorator din primele zile ale strămoşilor pe Tython. Se spune că şi-a dezvoltat interesul pentru Oraşul Vechi şi a dispărut acolo jos, pentru a nu mai fi văzut niciodată.

— Şi care este relevanța?

— Era real. Şi când am căutat în apartamentele Karei, am găsit o cameră secretă care conținea câteva cărți foarte vechi. Au fost necazuri – au venit droizii ei de securitate şi a trebuit să-mi croiesc o cale de ieşire creativă. Dar am luat cu mine una dintre cărți.

— Şi?

— Şi este jurnalul lui Osamael Or din timpul explorării Oraşului Vechi. Unul dintre ele, cel puțin.

— Unul din ele?

— Este incomplet. Dar conține ceva care…

Îşi strânse buzele.

— Ranger?

— Se pare că a găsit acolo jos ceva de la Gree, spuse Lanoree. Şi dacă traducerea mea a formulării obtuze a jurnalului este exactă, tehnologia despre care au auzit spionii tăi – dispozitivul cu materie întunecată – ar putea fi de origine Gree.

Dam-Powl tăcu o vreme şi nu îşi ascunse şocul.

— Conține instrucțiuni? şopti ea.

— Nu, spuse Lanoree. O mare parte din ceea ce spune este obscur şi mă face să cred poveştile despre nebunia lui Osamael. Dar sunt trei menționări care se traduc în genul *paşi către stele*. Şi spre sfârşitul jurnalului – este foarte scurt şi bănuiesc faptul că a fost mai mult, cândva – spunea că era în căutarea unor planuri.

— Le-a găsit?

— În acest moment nu există nicio modalitate de a şti.

— Proiecte pentru un dispozitiv care să inițieze o hiperpoartă, spuse Dam-Powl.

— Deci există?

Dam-Powl nu răspunse. Parcă nici măcar nu auzise întrebarea.

— Se ştiu foarte puține lucruri despre Gree, spuse ea în schimb. Dacă cei din *Stargazer* chiar au planuri tehnice pentru ceva de origine Gree, se joacă cu o tehnologie mult dincolo de înțelegerea noastră.

— Chiar credeți asta?

— Chiar dacă Gree au dispărut de milenii, spuse Dam-Powl, o tehnologie atât de veche ar putea fi la fel de bine cu zece mii de ani înaintea noastră în loc de zece mii în urmă. Este obscură. Arhaică. Nu ar trebui să fie atinsă.

— Voi face tot posibilul să-l găsesc.

— Acest lucru ar putea fi mai rău decât am crezut, spuse Dam-Powl. Trebuie să vorbesc cu Maestrul Lha-Mi şi el va dori să contacteze Consiliul.

— Mai este un lucru, spuse Lanoree. Kara. Cred că a fost cândva Je'daii.

— Cândva?

— Este confuz. Nu puteam să o citesc deloc. Dar nu în acelaşi mod în care nu îl pot citi pe Tre Sana.

Un colț al gurii lui Dam-Powl se ridică într-o jumătate de zâmbet. Un semn nerostit de recunoaştere a tot ceea ce era între ea şi Tre.

— A susținut că Forța era învechită în interiorul ei.

— Spune-mi numele ei, din nou?

— Kara. Asta e tot ce am. Om, poate şaptezeci de ani. Şi mare.

— Mare?

— Imensă.

— A căzut rău?

— Maestră, nu am ucis-o.

— Atunci cum ai căutat în apartamentul ei?

— Trebuie să-i mulțumim prietenul dumneavoastră Tre pentru asta.

Dam-Powl dădu din cap, dar părea mai distantă acum, cu mintea lucrând.

— Lanoree, ai grijă, spuse ea. Am auzit de astfel de cazuri, dar sunt foarte, foarte rare. Majoritatea ajung pe Bogan o vreme şi apoi revin la noi. Unul dintre ei a rămas acolo.

— Daegen Lok.

— Da, el. Dar câțiva... noi, în Consiliu, îi numim *Evitați*. Persoane în care Forța nu se poate linişti niciodată şi nici nu poate găsi echilibru între lumină şi întuneric, şi care dezvoltă un dezgust pentru Forța însăşi. Cei mai mulți dintre ei fug departe, în sistem, rupți mental şi fizic, apoi mor.

— N-am auzit niciodată de *Evitați*.

— Puțini au auzit. Nu sunt un grup... ci doar un nume. Dam-Powl o privi fix de pe ecran pentru o clipă, zâmbind nesigură. Studiile tale?

— Sunt în aşteptare, spuse Lanoree. Dar... Tre Sana este impresionant.

— Este folositor. Periculos, deteriorat, există multe lucruri bune în el. Dar este înecat de egoism, din păcate.

— Ei bine, este destul de enervant, spuse Lanoree.

— Spune-i că va primi ceea ce i-am promis.

— Şi va primi?

Dam-Powl păru surprinsă.

— Desigur, Ranger. Crezi că aş face o promisiune pe care să nu mi-o țin?

Veni rândul lui Lanoree să zâmbească în loc să răspundă.

— Găseşte-ți fratele, spuse Dam-Powl, aplecându-se mai aproape de ecran. Opreşte-l. În orice fel poți, şi oricum trebuie.

— Veți păzi Oraşul Vechi, pentru orice eventualitate?

— Pentru orice eventualitate, spuse Dam-Powl. Fie ca Forța să meargă cu tine, Ranger Brock.

— Maestră Dam-Powl, spuse Lanoree, plecând capul.

Ecranul deveni întunecat. Calculatorul navigațional al *Pacificatorului* bâzâi încet. Tre Sana se trezi.

— Unde suntem? întrebă el.

— Mai aproape de *Stargazer*, spuse Lanoree.

Auzi mormăitul plin de paraziți la contactului de la turnul de andocare al Peninsulei Khar, dar îl opri şi preluă controlul manual asupra navei. Acum nu mai era timp pentru politețuri.

— Conform computerului, există doar un singur templu vechi Dai Bendu în acea zonă, care nu mai este folosit de ei. Dacă ce a spus Kara este adevărat, acolo îi vom găsi pe cei din *Stargazer*.

— Aşadar, aterizăm şi luăm un transportor până acolo, spuse Tre.

— Nu. Ne aterizăm pe templu.

— *Pe* el?

— Pune-ți centura. S-ar putea să fie o aterizare dură.

Capitolul 7
BINE ŞI SĂNĂTOS

Tython este frumos şi puternic, enigmatic şi periculos, plin de mistere şi deschis celor care se simt confortabil cu Forța. A fost aici mult timp, cu mult înaintea noastră şi aceste mistere au persistat fără să fie ochi care să le vadă, nici minte care să le contemple. Şi de aceea mă tem de Tython. Înseamnă totul pentru noi şi, totuşi, noi nu însemnăm nimic pentru el. Suntem doar în trecere pe aici.

— Je'daii solitar Ni'lander, 10.648 TYA[22]

Zorile tocmai începeau în timp ce ei zburau peste un ocean furtunos, spre Peninsula Khar. Şi dacă Rhol Yan fusese impresionant, Khar era uimitor.

Peninsula în sine avea aproximativ nouăsprezece kilometri în lungime şi un kilometru şi jumătate în lățime, ieşind dintr-o insulă mult mai mare, care se pierdea la orizont. Şapte turnuri se ridicau din centrul ei, incredibil de înalte, grațioase şi frumoase. Nivelurile lor superioare prindeau lumina soarelui şi, pe măsură ce *Pacificatorul* se apropia, Lanoree şi Tre putură să vadă cum lumina soarelui aluneca pe exteriorul turnurilor. Sub ele erau nenumărate alte structuri înalte, pitice pe lângă turnurile de peste un kilometru, dar impresionante în sine.

Aproape fiecare clădire avea culoarea fildeşului, singurele excepții fiind mai multe clădiri cu vârful plat care păreau să servească drept grădini şi parcuri. Acestea dădeau Peninsulei Khar un strop de verdeață exotică peste nuanța altfel uniformă.

Peninsula arăta ca o bijuterie aruncată în mare. Dar Lanoree nu avea timp să fie impresionată.

— Ce-i aia? întrebă Tre.

Stătea în spatele scaunului din carlingă, lăsându-se pe spate şi enervând-o de fiecare dată când se mişca. Ea era prea concentrată pentru a-l mai certa. Nu avusese încă îndrăzneala de a sta pe scaunul liber de lângă ea şi asta o mulțumea.

— Forța de aplicare a legii din Khar, spuse ea.

Văzuse deja cele patru nave mici şi elegante, ridicându-se în fața lor şi se pregătea să treacă de ele.

— Nu se vor lua de un *Pacificator*.

— Probabil că nu. Dar nu i-am răspuns turnului de control. Din punctul lor de vedere, sunt în cădere liberă. Ține-te bine.

Lanoree se pregăti şi apoi lovi un buton. Accelerația o împinse înapoi în scaun, lăsând-o fără respirație, blocându-i brațele, comprimându-i stomacul şi pieptul, şi totuşi ea reuşi să chicotească când auzi țipătul surprins al lui Tre şi sunetul pe care îl scoase când căzu din nou în cabina cea mare. El mormăi şi Ironholgs zăngăni, iar Lanoree ştiu că droidul îl prinsese pe Tre. Probabil pentru a-l împiedica să mai strice ceva prin navă. Râse din nou.

---

[22] Anul 10.648 TYA – Anul 25.805 BBY

Cele patru nave Khar trecură pe lângă ei şi dispărură din vedere.

Lanoree le verifică poziţiile pe ecranul scanerului şi se asigură că nu se întorceau pentru a trage asupra *Pacificatorului*. Apoi se lăsă brusc în jos spre aglomeraţia de construcţii din Peninsula Khar. Zvâcni nava spre stânga şi spre dreapta, trecând pe lângă clădiri, evitând aeronavele şi navele mai mici care zburau aici şi acolo, aruncând în acelaşi timp o privire spre ecranul din dreapta pe care era afişată o hartă. Aceasta arăta topografia zonei, iar la marginea ecranului pulsa o lumină verde. Dacă se lua după computerul navei, aceea era locaţia templului neutilizat Dai Bendu despre care vorbise Kara, care devenise casă pentru *Stargazer*.

— M-ai fi putut avertiza, spuse Tre.

— Am făcut-o.

— Dar nu mi-ai dat timp să...

— Ţine-te bine.

Lanoree întoarse nava spre dreapta, făcând o curbă strânsă în jurul bazei largi a unuia dintre cele şapte turnuri masive. Îi umpluse câmpul vizual şi o serie de deschideri chiar deasupra nivelului solului ofereau spaţii de parcare pentru speedere de teren. Roiau înăuntru şi în afară precum insectele într-un stup.

Tre se ridică din nou şi apoi sări în scaunul de rezervă de lângă ea. Ea se încruntă la el. El se încruntă înapoi.

— Ai făcut-o intenţionat, spuse el.

— Nu avem timp să ne mai obosim cu permisiunile de aterizare.

— Eşti Je'daii. Ai făcut-o vreodată?

— Când a fost nevoie. Nu-mi place că stai acolo.

— Aşadar, faci ce vrei şi la naiba cu băştinaşii?

— Băştinaşii? Lanoree ocoli un Cloud Chaser mare care cobora, având grijă să nu se apropie prea mult. Asta e umilitor. Aşa crezi că gândim despre toţi ceilalţi?

— Nu-i aşa?

— Nu, spuse ea.

Dar se încruntă. Mai avusese de-a face cu antagonismul coloniştilor din alte lumi decât Tython, şi de obicei îl atribuia opiniilor şi loialităţilor rămase din Războaiele Despot. Dar poate că se păcălea singură şi doar alegea un motiv simplu şi clar pentru care lumea nu-i plăcea pe Je'daii. Poate că era într-adevăr o problemă mai profundă şi mai complexă decât atât.

— Noi încercăm doar să facem tot posibilul pentru toată lumea.

— Vă amestecaţi. Vă slujiţi doar pe voi şi Forţa voastră. Mă dai de toţi pereţii prin nava ta, în loc să-mi spui ce vrei să faci. Arătă prin fereastră spre frumuseţea şi complexitatea Peninsulei Khar. Vei ateriza şi vei pleca din nou, fără permisiune şi fără să spui cuiva de ce, şi asta va adăuga un alt motiv la neîncrederea celorlalţi.

Asta o tulbură pe Lanoree. Dar numai puţin. Avea misiunea de a preveni o posibilă catastrofă la nivel de sistem şi faptul că restul lumii din sistem ştia sau nu despre ea, nu îi scădea importanţa.

— Tu faci afaceri cu noi, spuse ea. Cu Maestra Dam-Powl.

— Crezi că am de ales? întrebă Tre.

— Da, spuse Lanoree. O mulţime.

— Sunt om de afaceri, spuse el. Presupun că... sunt la fel de mercenar ca Je'daii în atingerea scopurilor mele.

— Eşti un criminal, spuse Lanoree. Şi nu te-am avertizat despre curba aceea pentru că aveam nevoie să râd.

— Complexitatea unui Je'daii, zise Tre, iar ea nu se putu abţine să zâmbească la tonul său lejer.

O enerva. Dar, totuşi, era ceva eminamente plăcut la Tre.

— Tot nu te vreau în scaunul acela, spuse ea.

El se uită la ea, dar nu răspunse.

Se auzi un sunet dinspre panoul de control – alertă de proximitate.

— Te rog, ţine-te bine, Tre, spuse ea pe un ton ascuţit.

Apoi puse nava într-o coborâre rapidă. Plonjară sub una dintre clădirile largi,

acoperită de grădini, zburând printre picioarele groase şi scurte care țineau în poziție verticală structura aceea uimitoare şi apoi o luă la dreaptă şi urcă repede înapoi.

— Templul este la un kilometru în față.

Verifică harta, unde templul Dai Bendu era marcat cu un verde tulbure.

— Chiar vei ateriza pe acoperiş?

— Nu. M-am razgândit. Este prea expus.

— Bun!

— O să intrăm pe uşa din față.

Tre nici măcar nu răspunse, dar tăcerea lui şocată fu suficientă. Apucă centurile de siguranță şi le asigură peste piept şi solduri.

Lanoree ştia că era o manevră dificilă şi riscantă, dar avea nevoie să nu piardă timp. Ar fi fost mult prea vizibili pe acoperişul templului şi, indiferent că era corect sau greşit, luase deja decizia că nu avea timp să îi abordeze prin canale diplomatice. Dal şi *Stargazer* ştiau că era aici şi, oricare ar fi fost planurile lor, asta i-ar fi făcut să le accelereze. Trebuia să fie creativă.

Clădirea era joasă, mare, dreptunghiulară, cu turle în cele patru colțuri şi un acoperiş abrupt. În timp ce Lanoree cobora *Pacificatorul* în curtea largă din fața templului, cercetă în interior după Dal. Nu avea habar dacă va fi sau nu în stare să-l simtă, dar trebuia să încerce. Era nervoasă. Se temea de ceea ce ar fi putut aduce o confruntare.

Un alt sunet de avertizare din navă îi atrase atenția şi îşi dădu seama că uitase să se mai concentreze. Aproape că fusese gata să se izbească de pământ.

Lumea se feri de navă, scăpându-şi lucrurile, grăbindu-se să se adăpostească în timp ce motoarele sale puternice declanşau furtuni violente de praf. Băncile erau suflate prin curte. Copacii erau aplecați şi dezbrăcați de frunze. Lanoree pluti cu *Pacificatorul* de-a lungul fațadei templului până când văzu uşile sale principale din lemn. Erau destul de largi. Totuşi erau închise. Dar nava era îndeajuns de solidă.

O împinse înainte şi sparse uşile cu nasul *Pacificatorului*, rupând o bucată semnificativă de zidărie odată cu ele. Apoi aşeză nava jos, cu nasul în interiorul templului şi cu corpul în curte. Nu era prea discret, dar nu plănuia să stea prea mult timp pe acolo.

— Ironholgs, menține motoarele pornite. S-ar putea să plecăm în grabă. Tre? Vii?

El se uită la ea, lekkuurile formând o serie de cuvinte care ar fi putut să o facă pe mama lui să roşească. Lanoree rânji.

* * *

Dal nu era acolo. Nu era nimeni. Dar fusese, până de curând.

În interiorul templului era o cameră centrală mare, cu mai multe camere mici pe marginile sale. Camera principală în sine avea înălțimea maximă, pereții şi plafoanele fiind decorate extravagant cu fresce care transmiteau poveştile şi istoria religioasă Dai Bendu. Ferestre înalte permiteau accesul luminii multicolore a zorilor prin vitraliile cu simboluri. Nasul *Pacificatorului* se răcise şi carena era punctată de culorile de pe vechile uşi de lemn ale templului care erau sparte pe podeaua din jur.

Găsiră dovezi de locuire recentă în unele dintre camerele mai mici. Saltelele de dormit erau împrăştiate pe podea. Mâncarea era pe jumătate consumată pe mai multe mese lungi, rece dar nu înghețată. Lumânările încă ardeau în unele dintre încăperile interioare fără ferestre. Ici şi acolo se vedeau rămăşițe de echipament spart în grabă. Şi, într-o cameră mică, Lanoree găsi ceva despre Dal.

— Verifică celelalte camere, spuse ea.

— Au plecat, spuse Tre. Kara trebuie să-i fi avertizat.

— De ce ne-ar fi spus unde sunt şi apoi să-i avertizeze? Verifică şi celelalte camere. Trebuie să ştiu încotro se îndreaptă.

Tre trebuie să fi simțit ceva în vocea lui Lanoree pentru că nu argumentă şi nu răspunse cu o altă zeflemea. Se topi şi ea îi auzi paşii răsunând prin camerele

templului.

Era un lucru minor. Dal iubise întotdeauna fructele şi mepplesul[23] era preferatul lui, pulpa sa picantă şi dulce fiind completată de izul condimentat al semințelor mici şi multe. Le mesteca mereu până la miezul pietros lung şi apoi, când termina, aşeza pietrele cap la cap până formau un cerc. Uneori erau doar cinci sau şase care alcătuiau forma, ocazional cincisprezece sau mai multe.

Acum erau nouă pietre pe podea şi cercul era incomplet. Dacă l-ar fi lăsat ca semn pentru Lanoree, cu siguranță ar fi terminat cercul. Dar ultima piatră lipsea, de parcă ar fi părăsit templul în grabă. Lanoree se uită fix la cercul incomplet şi îşi dori să fie terminat. Cel puțin atunci Dal i-ar fi dat semn că se bucura de urmărirea ei şi chiar o dorea, ca o amintire a rivalității între frați.

— Nu aşa, şopti ea. Nu disperat.

Atinse uşor una dintre pietre, apoi merse prin camera mică. Era dezordonată. Îmbrăcămintea zăcea împrăştiată pe podea, farfuriile erau pline cu resturi uscate de mâncare veche. Pe peretele de piatră, o rețea de ace de metal arătau locul unde fusese expus ceva. Planuri? Hărți? Nu exista nicio modalitate de a şti.

Luă o jachetă, o lipi de față şi inspiră. Dar nu era nimic acolo pe care să-l recunoască. Trebuia să ştie încotro se îndrepta, cât de multe informații – dacă avea vreuna – avea despre acele planuri vechi, cât de departe putea fi dispozitivul. Poate chiar şi *cu* planurile, i-ar fi fost imposibil să reproducă tehnologia Gree în detaliile necesare. Dar erau prea puține lucruri aici care să indice ceva, într-un fel sau altul, iar Lanoree simți o undă de disperare. Se apropiase atât de mult şi, totuşi, Dal ar fi putut acum să se îndrepte în orice direcție. Privind încă o dată prin camera mică, încercă să-şi amintească ultimele momente bune pe care le-au petrecut împreună cu fratele ei. Gândurile ei se îndreptau foarte des în direcția aceea, de obicei atunci când Dal apărea în mintea ei pe neaşteptate. Ştia că acestea fuseseră cu mult timp înainte de *Călătoria* lor pe Tython. Poate chiar din perioada când erau copii, mai tineri şi mai inocenți față de adevăruri. Dar, chiar şi atunci, el fusese diferit.

— Ar fi trebuit să te ascult, şopti Lanoree.

Păstrase mereu vinovăția pentru moartea lui, deoarece crezuse că desfătarea ei în Forță – şi determinarea cu care îl împinge spre ea – fusese cea care îl alungase, în cele din urmă. Acum, o încerca aceeşi vinovăție, încă o dată, dar era despre ceva mai rău decât moartea. Se prea poate ca ea să-l fi transformat în ceea ce devenise.

— Ai găsit ceva? strigă ea. Părăsi repede camera, împrăştiind pietrele de mepples. Tre? Ai găsit ceva?

Ieşind în camera principală, aruncă o privire spre nasul *Pacificatorului* care bloca intrarea spartă din celălalt capăt. Motoarele navei pulsau de energie. Tre apăru pe o uşă din templu şi alergă spre ea. Ducea ceva cu el. Părea palid.

— Trebuie să plecăm.

— De ce?

— Au plecat repede, dar nu înainte de a seta un cronometru.

Simțurile lui Lanoree se ascuțiră, iar venele ei se inundară de energie.

— Cât timp avem?

— Secunde.

Fugiră spre navă, urcară pe rampă şi chiar în timp ce Lanoree sărea în scaunul cel mic, fereastra se lumină cu o lumină incredibil de puternică.

— Rampa! strigă ea, dar Ironholgs o închidea deja.

Un val de foc cuprinse templul şi înghiți nava. Explozia se simți incredibil de tare în interiorul navei, coca tremurând şi totul de afară estompându-se pe măsură ce pereții tremurau şi o parte din acoperiş fu ridicată de pe imensa clădire.

Tre țipă, cu vocea abia audibilă.

Orbită momentan de lumina focului, Lanoree decolă. Se auziră lovituri în carenă atunci când clădirea începu să se prăbuşească. Manşa tresări în mâna ei şi ea dădu înapoi, încercând să-şi amintească schema curții. Dacă s-ar fi lovit de o altă

[23] Mepples – fruct cu pulpa picantă şi dulce, ale cărui semințe îi ofereau o tentă condimentată.

clădire, ar fi avut multe necazuri. O altă explozie îi lovi şi Lanoree îşi strânse buzele, apucând manşa cu ambele mâini. Nu mai avea timp pentru precauții. Dădu înapoi şi se întoarse, cu ochii cercetând panoul de instrumente. Alertele de proximitate sunară şi un perete în flăcări se zdrobi peste fereastră, pietrele vechi dislocându-se în afară. Apoi plecară, imaginea clarificându-se şi nava aproape că păru să ofteze uşurată când o ridică din curte. Înclinându-se uşor pentru a îndepărta orice resturi rămase pe carenă, se uită în jos, la timp pentru a vedea templul implodând – acoperişul prăbuşindu-se, turnurile căzând spre interior şi sporind norii ondulați de praf şi flăcări care izbucniră în sus şi în afară.

— A fost cât pe ce! spuse Tre de pe celălalt scaun.

Strângea cotierele, lekkuurile fiindu-i palide şi agitate.

— Bătrânica asta de navă poate rezista la mai mult decât atât.

— Mă refeream la noi!

Verificând scanerul pentru a căuta forțele de aplicare a legii, ştiind că vor fi aici în curând, Lanoree mai aruncă o privire asupra ruinei arzătoare a vechiului Templul Dai Bendu.

— Kara va fi, probabil, foarte supărată.

— Cred că ştia exact ce avea să se întâmple.

Lanoree nu răspunse, dar nu putu să nu fie de acord cu evaluarea lui Tre. Până acum fusese condusă ici şi colo, îndrumată de cuvintele unor persoane pe care nu le ştia sau în care nu avea încredere. Kara merita încă o vizită. Dar nu acum.

— Ce ai găsit? întrebă ea.

— Ce a mai rămas dintr-o unitate de comunicare, spuse Tre. Au spart totul destul de rău, dar cred că una dintre celulele de memorie este întreagă.

— Dă-i-o droidului. Îi oferi lui Tre o jumătate de zâmbet. Nu-ți face griji, asta nu a fost deloc *cât pe ce*.

— Poate în comparație cu lucrurile pe care le-ai făcut tu. Dar eu îmi prețuiesc pielea. Nu-mi place să fie *cât pe ce*. Nici măcar *pe aproape*. Îmi place *bine şi sănătos*.

— Atunci de ce ai fost de acord să ajuți un Ranger?

— Nu am avut de ales.

— Există întotdeauna o alegere, spuse Lanoree.

Şi se gândi din nou la Dal, la alegerile pe care le făcuse şi cum, poate, îl forțase ea să facă unele dintre acele alegeri.

S-au ridicat, zburând peste Peninsula Khar şi înapoi deasupra oceanului, unde nu era atât de mult trafic. Tre o lăsă singură, iar Lanoree petrecu ceva timp evaluând starea navei şi căutând avarii. Nu era nimic semnificativ. Ridicându-se până când ajunseră la marginea spațiului, ea lăsă nava să zboare singură şi se întoarse să vadă ce găsise Ironholgs.

Tre era aşezat pe pat, iar droidul încă mai lucra. Unitatea de comunicare fusese mai distrusă decât crezuse Tre şi Ironholgs fluieră că ar putea dura ceva timp până să-i extragă informațiile rămase în celulele de memorie.

Lanoree îşi dădu seama pentru prima dată de cât de înghesuit se simțea *Pacificatorul*. Fusese conceput pentru a transporta cu uşurință doi piloți şi patru pasageri, dar fusese atât de mult timp casa ei, şi numai a ei. Nu era obişnuită să împartă acest spațiu cu nimeni altcineva decât Ironholgs. Şi pe el îl putea opri.

— Deci, chiar e confortabil, spuse Tre, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Baia e acolo, spuse ea, arătând spre una dintre cele trei uşi care duceau în spatele compartimentului principal. Uşa din mijloc duce la camera motoarelor şi la unitatea de încărcare a tunului laser. Nu ai ce căuta acolo. Cea de-a treia uşă este a locuinței de rezervă, dar acum este magazia mea. Alimente, apă, baterii de rezervă pentru laser. Presupun că ai *putea* să degajezi suficient spațiu pentru a dormi acolo.

— Îmi e bine aici, spuse Tre.

Lekkuurile se răsuciră uşor, într-o mişcare întâmplătoare care nu trăda nimic.

— Deocamdată, spuse Lanoree. Trebuie să ştii că nu-mi place să am pasageri.

— Hei, eu nu am cerut să vin cu tine.

Nu putea să îl contrazică. Lanoree deschise un compartiment şi scoase două

recipiente cu băutură. Aruncă unul spre Tre şi îi ricoşă de pe umăr. El îl prinse, îl examină scurt, apoi rupse un colț şi bău. Îl ridică într-un toast tăcut şi dădu din cap în semn de mulțumire.

— Deci, care-i povestea ta? întrebă Lanoree. Dam-Powl mi-a spus că erai periculos.

— Şi nu o crezi? întrebă el.

— Poate că ai fost rău. Poate că eşti periculos pentru unii. Dar nu pentru mine.

Tre Sana îşi privi mâinile de parcă ar fi analizat ceea ce făcuseră în trecut. Zâmbetul lui era contemplativ.

— Am făcut lucruri despre care nu ți-aş putea spune niciodată, unor persoane pe care nu ți-ai dori niciodată să le cunoşti.

— Nu mă şochez prea uşor, spuse Lanoree.

— Nu. Desigur că nu. Eşti Ranger.

Ceva din apărarea lui căzu atunci – ea bănui că, poate, se dezvăluise singur – şi îl văzu, dincolo de Twi'lekul uşor dificil, speriat de înălțimi, pe bărbatul de dedesubt. Ochii îi erau de gheață, inima îi era o bucată solidă şi, bursc, ea crezu fiecare cuvânt pe care i-l spusese Dam-Powl.

— Baia, spuse el încet. Mă scuzi...

— Să nu te pierzi, spuse Lanoree.

Îi întoarse spatele şi privi spre zona de zi şi, când auzi uşa băii deschizându-se şi închizându-se în spatele ei, răsuflă în tăcere. *Dam-Powl, pe cine m-ai pus în cârcă?*

— Droid. Fă-ți treaba.

Ironholgs băzăi ceva despre abuzuri, topi mai multe fire, făcu mai multe conexiuni. Încăpere mirosea a echipament electric şi Lanoree porni climatizarea la maxim pentru a curăța aerul. Se aşeză pe cel de-al doilea scaun şi urmări scanerele să vadă dacă erau probleme.

* * *

— O, grozav, spuse Tre. Asta-i bună.

Lanoree se smulse din somnolență, supărată pe ea însăşi pentru că adormise. *Asta nu este profesional*, gândi ea. *Nu e bine*. Se ridică din scaunul cabinei şi se întoarse spre locul în care Tre privea în jos, la Ironholgs.

Droidul conectase un mic ecran mobil la unitatea de comunicare spartă, iar acum, pe el, străluceau încet mai multe linii de informații.

— Eşti *bine şi în siguranță*? rânji Lanoree.

Ecranul afişa şaptesprezece comunicări recente între *Stargazer* şi un destinatar anonim de pe Nox.

Nox. A treia planetă a sistemului, era şi cea mai poluată, cea mai bogată în zăcăminte minerale şi acum găzduia zeci de oraşe devotate în întregime producției. Cu cinci secole în urmă, atmosfera devenise atât de poluată încât oraşele au fost închise în domuri uriaşe, şi în mod ironic, cea mai bogată aglomerație era Keev Crater, unde se fabricau componentele de domuri şi se încasau bani mulți pentru supravegherea ridicării şi întreținerii acestora. Aerul din afara domurilor era acid şi otrăvitor, şi puternic coroziv pentru orice navă expusă prea mult timp. Bătăliile nu erau ceva necunoscut pentru oraşele concurente. În timpul Războaielor Despot, unii i-au luat partea Reginei Despot Hadiya, alții Je'daiilor, şi restul cu cine plătea mai bine. Multe dintre aceste discordii încă erau adânc întipărite în mintea unora. Lanoree mai fusese în unele locuri periculoase, dar Nox ar fi putut fi cea mai periculoasă planetă din sistem.

— Ei bine, lasă-mă aici înainte să pleci, spuse Tre.

— Sigur. Deschid imediat uşa.

Tre se încruntă la ea.

— Vorbesc serios.

— Şi eu la fel. Ei au deja avans față de noi şi nu ştim ce fel de navă au. Dacă îi finanțează Kara, poți să fii sigur că mai primesc bani şi de altundeva. Nu se vor

îndrepta spre Nox cu cine ştie ce navă spaţială veche. Dacă aterizez pentru...

— Vreau să cobor de pe navă.

— Iar eu vreau să plec de pe planetă. Lanoree îi întoarse spatele lui Tre şi se strecură pe scaunul pilotului. Vino aici şi pune-ţi centura, spuse ea.

— Nu e momentul să începi cu politeţuri.

Pacificatorul se cutremură şi vui în timp ce scăpau de gravitaţia lui Kalimahr şi îmbrăţişarea spaţiului rece şi mort nu fuseseră niciodată mai binevenită.

* * *

Timpul petrecut la Stav Kesh fusese cea mai intensă perioadă de învăţare pe care o experimentase Lanoree vreodată, atât din punct de vedere psihologic, cât şi fizic. Ea şi Dal se antrenau din greu toată ziua – meditaţie, luptă, mişcare în Forţă – şi seara pregăteau mâncarea, curăţau sălile de antrenament şi holurile, spălau hainele şi învăţau modului de îngrijire a armelor. De asemenea, coborau la peşterile de sub templu, locuri încălzite de lacurile adânci de magmă, şi îngrijeau fructele şi culturi de legume din vastele grădini hidroponice. Mâncarea, curăţenia, întreţinerea, apa, îmbrăcămintea... Nimănui nu i se dădea nimic pe gratis la Stav Kesh şi trebuiau să lucreze împreună pentru a asigura o funcţionare lină al templului.

Dal păru să găsească o formă de acceptare în pregătirea lor. Lanoree putea simţi în continuare frământările Forţei din jurul său în timp ce lupta, dar zâmbetul său de copil reapăruse, în cea mai mare parte.

O vreme, ea începu să creadă că era aproape împăcat.

Până la sfera Darrow.

— Sfera Darrow este următorul vostru mare test, le spuse Maestra Kin'ade într-o dimineaţă.

Maestra Zabrak îi luase locul Maestrului Tave de mai multe ori, iar Lanoree o plăcea foarte mult. Mică de statură, zveltă, cu pielea tatuată la fel de întunecată precum cafeaua de Bodhi, ar fi putut să fie cea mai mortală persoană pe care o întâlnise Lanoree vreodată. Totuşi, laolaltă cu acel talent pentru luptă, veneau şi manierele bune şi un echilibru blând, evident în mişcările ei calme şi în expresia liniştită. Relaţia ei cu Forţa era la fel de naturală ca respiraţia.

Maestra Kin'ade îi dus deasupra Templului Stav Kesh, aproape de vârful muntelui. Aici era chiar mai frig decât în orice altă parte, fiind expuşi vânturilor puternice şi atmosferei şi mai rarefiate. Nu era prea mult de urcat, dar drumul era lung şi mersul energic şi, până când ajunseră pe micul platou din vârful muntelui, transpirau cu toţii. Fiind mai obişnuită acum cu aerul rafiat de la acele altitudini, Lanoree tot se simţea ameţită şi necoordonată.

Vântul începu să le îngheţe sudoarea. Robele lor subţiri de antrenament erau ineficiente. Niciunul dintre ei nu voia să fie acolo. Cu excepţia Maestrei Kin'ade. Ea lasă jos rucsacul în care îl cărase şi se întoarce pentru a-i privi.

— Nu avem timp pentru admirarea priveliştii, spuse ea. Veniţi aici. Priviţi.

Ridică rucsacul şi din el căzu ceva. Dar nu lovi pământul. Sfera lumina, fredona, strălucea. Se repezi dincolo de capul cu coarne al lui Kin'ade şi pluti sus, mutându-se la stânga şi la dreapta ca şi cum ar fi privit peisajul. Avea dimensiunea capului unui om... apoi mai mare... şi apoi din nou mai mică, asemenea unui pumn. Ţâşnea din loc în loc şi plutea. Era netedă şi strălucea ca un fluid, era dură şi avea nenumărate protuberanţe. Existau atât de multe contradicţii în privinţa sferei aceleia, era atât de ambiguă, încât atunci când atacă, lui Lanoree îi trebuiră câteva momente pentru a se dumiri ce se întâmpla. Până să o facă, piciorul ei sângera şi o durea braţul, iar ceilalţi studenţi erau dezorientaţi.

Sfera Darrow ataca şi apoi se retrăgea, se ridica şi cădea, trăgea săgeţi de lumină şi se lovea de ei. Acum părea că vrea să îi ucidă pe toţi, apoi se îndepărta, strălucind într-o nuanţă aproape senină de albastru, în timp ce părea să contemple priveliştea. Se îndreptă către Maestra Kin'ade, care efectuă o mişcare Alchaka şi dădu deoparte sfera.

— Concentrați-vă, spuse Kin'ade. Nu intrați în panică. Nu vă tulburați. Lăsați Forța să curgă prin voi, simțiți mişcarea sferei. Aflați-i intențiile.

Lanoree încercă. Îşi calmă mintea şi respiră lung şi adânc, amintindu-şi tot ce îi învățase Maestrul Tave. Forța în interiorul ei era perfect echilibrată. Se simțea una cu Forța, nici stăpân şi servitor, dar...

Sfera Darrow alunecă în spatele ei şi îi livră o încărcătură paralizantă în picior. Ea gemu şi se lăsă la pământ, masându-şi muşchiul spasmodic şi fiind supărată pe ea însăşi. Rămase acolo o vreme în timp ce durerea se risipea, privindu-i pe ceilalți studenți căzând pradă sferei. Femela Wookiee reuşeşte să-i o lovească cu pumnul ei greu. Dar poate că sfera a lăsat-o, pentru că urlă atunci când firele de păr de pe braț i se ridică iar pumnul ei fu străbătut de scântei şi sfârâi.

— Destul, spuse Maestra Kin'ade.

Făcu un gest grațios cu mâna şi sfera se lasă la pământ, pălind până când devine aproape transparentă. Lanoree avu impresia că avea o minte a sa proprie şi că Kin'ade abia dacă o controla.

— Ce *este* chestia aia? întrebă Dal.

Era ghemuit pe un mic platou, separat de restul, cu nasul sângerând şi articulațiile înroşite pentru că încercase să lupte cu sfera.

— Asta este sfera Darrow, spuse Maestra Kin'ade. Eu însumi am creat-o pentru a ajuta la pregătirea studenților, aici, la Stav Kesh, şi este singura de acest fel. Un student de-al meu de acum câțiva ani a numit-o *Năpasta Je'daii*, şi aproape că i-am schimbat numele. Îmi place cum sună. Îşi ridică privirea spre cer, zâmbind. Şi la fel ca orice alt lucru care are două nume, sfera are ambiguitățile sale. Dădu din cap către locul în care se afla sfera şi Lanoree nu fu surprinsă să vadă că dispăruse.

— Unde este? întrebă Dal.

— Acolo, spuse Kin'ade. Sau poate că nu. Eşti prea încrezător în simțurile tale, Dalien Brock?

— Sunt tot ce am.

O tăcere încărcată căzu peste platoul adânc, chiar şi vântul părând să moară la vorbele lui Dal.

— Nu, şopti Kin'ade. Sunt cel puțin din ceea ce ai. Şi astfel poți ajunge pe ultimul loc.

— Să ajung ultimul unde?

Maestra Kin'ade îl ignoră pe Dal şi îi făcu semn lui Lanoree să înainteze.

Lanoree se îndreaptă spre ea şi, în timp ce se apropia, Maestra începu să vorbească încet.

— Amintiți-vă, Forța nu minte, deşi, dacă eşti dezechilibrat, te poate păcăli. Simțiți curgerea ei. Savurați-i echilibrul.

Bagă mâna în rucsac şi scoase o cârpă pentru legat la ochi, o clemă pentru nas, dopuri pentru urechi şi o mască.

— Dacă o să port toate alea..., protestă Lanoree, dar Maestra Kin'ade o opri.

— Atunci va trebui să ai încredere în Forță.

Respirând adânc, Lanoree aprobă din cap. Şi le puse şi era ca şi cum s-ar fi rupt de lume. Legătura pentru ochii crea un întuneric perfect. Dopurile pentru urechi se mulau bine şi opreau orice sunet, lăsându-i doar bătăile inimii. Clema de pe nas îi fură orice miros. Putea gusta zăpada din aer, dar sfera...

Simți un impact asupra piciorului şi strigă, clătinându-se spre stânga. Nu putea auzi nicio instrucțiune de la Kin'ade şi îşi dădu seama că asta şi intenționase. Lanoree încearcă să-şi găsească echilibrul, respirând lung şi adânc, simțind Forța din interiorul ei şi făcând parte din ea. Îşi scoase sabia şi aşteptă. Simți o înțepătură în umăr. Se scutură de durere. Ceva trecu pe lângă chipul ei, aproape şi rapid.

Întinse mâna şi îi simți pe toți ceilalți din jurul ei, apoi...

Se învârti pe piciorul stâng, ghemuindu-se şi lovind cu sabia.

Simți că a lovit ceva şi impactul i se deplasă prin braț. Se rostogoli înainte, apoi sări din nou în picioare, ridicându-şi mâna stângă cu degetele răsfirate, aruncând o lovitură de Forță, simțind cum loveşte sfera. Inima îi bătu puternic, respirația i se

acceleră şi simți curgerea sângelui şi a Forței prin vene. Era extaziată. Sfera o lovi în spate şi întinse pe podea.

Legătura i se luăde pe ochi, clipsul şi dopurile îi sunt luate de pe nas şi din urechi. Impulsurile îi inundă simțurile şi începe să simtă durerea.

— Nu e rău, spuse Maestra Kin'ade. Deşi, mândria te-a lăsat descoperită. Să nu presupuneți niciodată că pericolul a dispărut, dacă nu ştiți sigur.

Lanoree dădu din cap şi se aşează. Ceilalți studenți se uitau cu toții la Maestra Je'daii şi la sfera care îi plutea lângă umăr, pulsând, deplasându-se. Toți, cu excepția lui Dal. El se uită la Lanoree, iar ea nu purea citi expresia de pe fața lui. Resemnare? Determinare?

— Foarte bine, spuse Maestra Kin'ade, măturând cu mâna zăpada acumulată pe coarnele ei vestigiale. Următorul.

Încercară cu toții, apoi fu rândul lui Dal.

Lanoree îl urmări cum i se puse legătura la ochi, dopurile în urechi şi clema pe nas. Rămase nemişcat şi răbdător în timp ce Maestra Kin'ade i le punea şi nu putea simți în el nicio tensiune sau nemulțumire.

Deşi văzuse fiecare *Călător* suferind într-o oarecare măsură din cauza sferei Darrow, el părea calm. Nu îl sondă... ar fi fost greşit să încerce să-i atingă mintea înaintea unui astfel de test... iar el emana încredere.

Kin'ade făcu un pas înapoi şi se uită la Lanoree şi apoi spuse:

— Începe.

Dal se eschivează în stânga şi în dreapta, se lasă spre pământ, înclină capul de parcă ar asculta. Dar totul este doar de spectacol. Sfera se apropie încet şi apoi îl loveşte în glezna stângă. El nu o vede sau simte că vine. Mişcările sale sunt aproape îngâmfate, iar Lanoree se întrebă de unde ştia că Dal se prefăcea.

El căzu la pământ, se rostogoli, şi apoi îl văzu scoțând blasterul din jachetă.

— Dal! icni ea.

Începe să tragă. Salvele sale erau sălbatice şi fără scop, iar Lanoree şi ceilalți se aruncă la pământ, protejându-se cu Forța în timp ce aşchiile de piatră erup, zăpada căzută sfârâie, prefăcută în aburi, iar cineva țipă. Simți o căldură şi o durere pe mână şi braț.

Dal țipă şi scăpă blasterul. Lanoree îl văzu strălucind acolo unde fusese supraîncălzit, iar apoi Maestra Kin'ade răsuceşte o mână cu gheare în direcția lui Dal. El se ridică şi fu imediat aruncat înapoi, învârtindu-se, dispărând din vedere în norii de zăpadă. Pentru un moment, ea crezu că Maestra îl aruncase pe Dal prea departe şi că avea să cadă peste parapet, aterizând la trei sute de metri mai jos pentru a-şi găsi sfârşitul pe unul dintre acoperişurile de dedesubt.

Apoi el lovi pământul cu o bubuitură puternică. Când se întinse spre Dal cu mintea, căderea lui în inconştiență deveni, pentru un moment, şi a ei.

Capitolul 8
AMINTIREA DURERII

Un Je'daii nu are nevoie decât de încredere şi confort în Forță. Haine pentru a se încălzi, o navă în care să călătorească, hrană pentru energie, apă pentru a-şi potoli setea, o sabie ca să înjunghie, un blaster ca să tragă... toate acestea sunt un lux. Forța înseamnă totul, şi fără ea, nu suntem nimic.

— Maestrul Shall Mar, *O viață în echilibru*, 7.538 TYA[24]

Lanoree se relaxă pe scaunul ei de pilot, înclinat. Calculase cel mai rapid curs care o putea duce de la Kalimahr la Nox, iar acum era dornică să vadă dacă Ironholgs putea descărca mai multe informații din celula de memorie nedeteriorată. Nox era o planetă mare şi din aproape nouăzeci de oraşe industriale cu cupole, aproape jumătate ar fi putut, în teorie, să fie capabile să preia o comandă pentru dispozitivul Gree. Lanoree nu avea nicio îndoială că expertiza specifică necesară ar fi redus acel număr la doar două sau trei, dar încă nu avea nicio idee reală ce ar fi putut implica tehnologia aceea antică. Habar nu avea dacă făcea bine ceea ce făcea, dar asta era singura direcție pe care putea să o ia.

O contactase pe Maestra Dam-Powl şi îi relatase situația.

Maestra Je'daii promisese că îi va instrui pe acei puțini Je'daii care se aflau în prezent pe Nox să monitorizese navele care veneau din afara planetei, dar era o planetă notoriu de perfidă şi majoritatea zborurilor spre şi dinspre Nox nu erau înregistrate. Găsirea lui Dal şi a navei *Stargazer* ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să găsească un anumit fir de nisip pe o plajă, mai ales având în vedere că Lanoree încă nu avea nicio idee despre tipul de navă cu care ar fi putut zbura.

Dam-Powl o întrebase dacă Tre încă mai era cu ea, iar Lanoree aprobase. Tăcerea care rezultase fusese încărcată de semnificații. Dar Twi'lekul nu coborâse din patul lui Lanoree pentru a vorbi cu Maestra Je'daii, iar Dam-Powl dădu din cap şi apoi întrerupsese semnalul. Lanoree se uită fix la stele şi mângâie porțiunea cicatrizată de pe partea din spate a mâinii stângi. Încă îşi amintea ziua în care Dal i-o dăduse. Începutul sfârşitului.

— Deci tu chiar *trăieşti* în chestia asta? întrebă Tre Sana.

— Este nava mea, da.

— E cam... sumbră. Nu prea seamănă a casă. Nu devii claustrofobă?

— Cu o asemenea perspectivă?

Lanoree nici măcar nu ridicase spatele scaunului de zbor. Dar poate că Tre se plictisea şi discuția avea să facă să treacă timpul.

— Nu mi-au plăcut niciodată călătoriile spațiale. Mă fac mereu să mă simt rău. Noi nu am fost făcuți pentru a călători prin spațiu. Oricât de bine ar fi protejată o navă, tot nu sunt convins că nu mă vor coace radiațiile de fiecare dată când părăsesc atmosfera. De asemenea, unitatea gravitațională e configurată greşit. Simt că am de

[24] Anul 7.538 TYA – Anul 27.915 BBY

două ori greutatea mea obişnuită şi asta mă face să mă simt şi mai rău.

Lanoree ridică scaunul şi îl întoarse, zâmbind.

— Asta e tot?

— Nu. Aici pute ceva. Ştiu că probabil tu eşti obişnuită, dar... electricitate şi uleiuri şi mirosul *tău*. Şi să recunoaştem, nava ta este *mică*. Atunci când mănânci stai unde dormi. Şi toaleta aia... Trebuie să-ți spun, Je'daii, am fost în unele dintre cele mai ponosite taverne din cea mai rea dintre cele nouă case de pe Shikaakwa şi chiar şi ei au facilități mai bune decât tine. Cum te poți spăla cu apă reciclată? Unde este duşul? Fața îi căzu de parcă ar fi recunoscut un adevăr teribil. Şi ce mănânci?

— Ah, spuse Lanoree. Mâncare. Bună idee.

Se ridică şi intră în zona de zi, deschizând un mic dulap fixat într-un perete. În timp ce făcea asta, îl împunse pe droidul care lucra pe un banc vertical.

— Ai aflat ceva, Ironholgs?

Droidul nici măcar nu răspunse. Modifică şi ajustă un aranjament delicat de fire şi piese pe capătul rupt al celulei de memorie şi apoi făcu o pauză scurtă ca şi cum ar fi fost deranjat, dar în cele din urmă continuă.

— Să înțeleg că nu, spuse Lanoree. Deci, Tre... Ia de aici. Alege.

Aruncă o mână de pachete pe pat, câteva dintre ele aterizând pe picioarele lui Tre.

— Ce-s astea?

— Mâncare uscată. Ce, crezi că ascund o capsulă hidroponică undeva în spatele navei?

Tre luă un pachet argintiu şi îl privi dezgustat. Fața i se încreți, lekkuurile dându-se înapoi ca şi cum ar fi fost ceva otrăvitor.

— Tu mănânci chestiile astea?

— Cu apă fierbinte şi puțină sare. Unele dintre ele pot fi destul de bune. Deşi tu ai acolo un amestec de dangbat. Trebuie să recunosc, nu este cel mai bun.

— Cât timp petreci în chestia asta? întrebă Tre, privind în jur, simulând neîncrederea.

Lanoree începu să se enerveze. Nu dorise cu adevărat să-l ia cu ea – nu avea încredere în el, mai ales de când îl văzuse pe adevăratul, durul, Tre în spatele fațadei false şi şmechere pe care o afişa. Dar se pricopsise cu el, şi el cu ea. Politețea nu costa mult.

— O dată, am fost în spațiu timp de peste două sute de zile, urmărind o celulă a Forțelor Speciale a mercenarilor fugari de pe Krev Coeur.

— Două sute..., clătină Tre din cap, disperat.

— Nu am aceleaşi nevoi ca tine, spuse Lanoree.

Strecură un pachet de mâncare într-un buzunar metalic din spatele uşii dulapului şi îl încărcă cu apă fierbinte. Mirosurile delicioase umplură cabina, dar fură imediat neutralizate de climatizor.

— Ştiu ce ți-a promis Dam-Powl şi sunt sigur că vei primi. Dar pe mine nu mă interesează proprietățile vaste. Nave rapide, bogăție multă, faimă, un statut în comunitate. Conturi fabuloase pe o duzină de lumi. Luă pachetul şi începu să mănânce. Bărbați. Adorare. Chiar şi respect. Eu nu am nevoie de nimic din toate astea.

— Atunci eşti..., râse Tre.

— Pentru că ştiu că există ceva mai important în viață, zise ea, întrerupându-l.

Era obosită de stupiditățile lui şi era supărată că putea fi atât de superficial. Având în vedere tot ceea ce ştia ea şi tot ce trebuie să fi ştiut el, superficialitatea lui o jignea.

— Există Forța. Ne leagă şi ne ține laolaltă, şi face ca totul să fie prețios pentru mine. Este motivul nostru de a fi. Nu există ignoranță, ci există cunoaştere. Şi e mult mai prețioasă decât mâncărurile fine sau să ai unde să faci un duş confortabil.

— Vorbeşti ca unul dintre clanurile de pe Kalimahr care se roagă la unul dintre zeii lor Sprash.

— Diferența fiind că eu ştiu că Forța există.

Tre Sana zâmbi şi dădu din cap, fără să-şi ia deloc ochii dintr-ai ei. Era un moment ciudat. Dam-Powl îl făcuse de necitit şi Lanoree se întrebă de ce angajase Maestra Je'daii o astfel de persoană periculoasă. Sau, poate, ce anume îi făcuse ea pentru a-l face să fie în felul acesta.

— Dar nu există întotdeauna echilibru, nu-i aşa, Je'daii? întrebă el, de parcă ştia totul.

— Mănâncă, spuse ea. Nu este chiar atât de rău.

Îi întoarse spatele din nou, se aşeză pe scaunul din carlingă şi se gândi la acele experimente pe care le pusese în aşteptare. Era ceva întunecat acolo, dacă nu era folosit cu prudență. Dar ea se simțea confortabil. Era echilibrată. Nu exista niciun motiv de îngrijorare.

* * *

Lanoree rămase acolo o vreme şi Tre trebuie să-şi fi dat seama că voia să nu fie tulburată. Se bucură de asta. Nu-i plăcea să mai aibă pe cineva în nava ei şi în ciuda tuturor eforturilor, reamintirea constantă a prezenței lui începea să o deranjeze.

Ashla şi Bogan nu puteau fi văzute, împreună cu Tython, fiind la o sută şaizeci de milioane de kilometri distanță, de cealaltă parte a lui Tythos. Totuşi, le simțea atracția şi prezența, la fel ca orice Je'daii, oriunde s-ar fi aflat în sistem. Ashla era luminoasă iar Bogan întunecată şi ambele trăgeau de ea cu o forță gravitațională reconfortantă, de parcă ar fi fost suspendată în cel mai perfect punct de echilibru dintre luni, influențată de amânduă şi, totuşi, nefiind atrasă în nicio direcție.

Nu întotdeauna fusese aşa. După ce îl pierduse pe Dal, la jumătatea drumului prin *Marea* ei *Călătorie*, experimentase o perioadă de dezechilibru. Se întorsese acasă. Învățase de la părinți să aibă din nou încredere în Forță şi să fie demnă de încrederea ei. Nu fusese nici pe departe un motiv suficient de serios pentru a justifica exilul, dar atunci o tulburase foarte mult şi încă o mai tulbura şi acum.

Şi Dam-Powl o avertizase că experimentele ei aveau potențialul să-i mai strice încă o dată echilibrul. *Alchimia cărnii* – manipularea genetică a celulelor care, deşi fuseseră însămânțate din propriul ei trup, aveau o viață proprie – genera astfel de pericole. Dar Lanoree nu se putea abține să nu se joace cu puterile ei. Să le ignore, ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să nege Forța însăşi şi ea văzuse deja rezultatele unei astfel de încercări.

Moartea, crezuse ea. Dar acum, în Dal, se părea că era ceva mai rău. Un fel nebunie teribilă. Poate că, la un moment dat, în timpul acestei misiuni, va putea găsi motive să se întoarcă la studiile ei.

* * *

— Stația Greenwood, spuse Lanoree. Cei din *Stargazer* au comunicat cu cineva de acolo. Asta nu e bine.

— Nu este? întrebă Tre.

Lanoree se uită la comunicările parțiale pe care Ironholgs reuşise să le extragă din celula de memorie. Fuseseră codificate toate, şi chiar şi atunci când fuseseră descifrate de droid, folosiseră un limbaj banal, care era dincolo de înțelegerea oricărui spărgător de coduri. Cu excepția faptului că originea şi destinația fiecărui semnal fuseseră codificate cu un cifru de nivel militar.

— Stația Greenwood este unul dintre cele mai rele locuri al uneia dintre cele mai periculoase planete din sistem, spuse Lanoree. Dacă pe Nox există o antipatie generală pentru Je'daii, acolo ne *urăsc*. Este înconjurată de trei cupole distruse, bombardate de Je'daii în timpul Războaielor Despot. Eram tânără pe atunci, aveam doar treisprezece ani. Dar părinții mei au plecat la război, iar tatăl meu a efectuat o parte din stagiu pe Nox. Mi-a spus că era un loc teribil. Cu ploi acide, furtuni cu gaze corozive. Au avertizat domurile că aveau să fie bombardate – o aprovizionau pe Hadiya cu arme, indiferent cât de multă presiune non-militară am exercitat noi – dar

tot au murit cu miile. Multe mii. Nimeni n-a ştiut vreodată cu adevărat câți au murit.

— Sunt mai în vârstă decât tine, spuse Tre. Parcă îmi amintesc că Stația Greenwood a fost, de asemenea, bombardată.

— Dar nu distrusă. Domul original a fost penetrat, dar a fost reparat rapid. Este un loc deteriorat şi tot ceea ce este în jurul lui este în ruină.

— Dar tot este locul unde se face cea mai avansată tehnologie militară în afară de Tython, spuse Tre.

Se părea că ştia totul despre Stația Greenwood, dar se prefăcuse ignorant şi o lăsase pe ea să vorbească. Era un alt joc de-al său.

— Şi de unde ştii tu asta?

— Am avut motive să îi folosesc, din când în când.

— Ai fost acolo? întrebă Lanoree.

Nu o interesau deloc afacerile lui Tre sau motivele pentru care utilizase tehnologie de ultimă generație. Nu în acel moment.

— Desigur că nu! Ți-am spus că urăsc călătoriile spațiale.

— Dar vei fi recunoscut acolo?

Tre ridică o sprânceană, apoi ridică din umeri.

— Nu de cineva care să ne ajute.

— De ce nu?

— Pentru că eşti Je'daii.

— Super, spuse Lanoree.

Era un loc perfect în care să se refugieze Dal şi ceilalți din *Stargazer*, acum că ştiau că era pe urmele lor. Şi totuşi…

Nu era vorba despre evadare. Unele dintre comunicările mai vechi pe care le scosese droidul din celula de memorie dovedeau asta. Mergeau la Stația Greenwood dintr-un anumit motiv, şi acesta putea să fie doar construcția dispozitivului Gree. Lanoree nu-şi putea da seama cât de complete erau planurile lor. Vechiul jurnal al lui Osamael Or era departe de a fi cuprinzător şi nu exista nicio modalitate de a şti dacă găsise vreodată acele planuri Gree. Dacă ar fi existat, poate că se aflau într-un alt jurnal. Unul pe care Kara îl prețuia prea mult pentru a-l lăsa chiar şi în camera ei ascunsă. Şi chiar dacă cei din *Stargazer* aveau oarece planuri, nimeni nu putea şti dacă ar fi putut, efectiv, să construiască dispozitivul – şi să-l facă să *funcționeze*.

Misiunea rămânea plină de necunoscute şi ambiguități.

De un lucru *era* sigură: ajunseseră deja mai departe decât ar fi putut ea spera. Pericolele erau prea mari, şansele ca Dal să aibă succes erau prea îngrozitoare pentru a fi acceptate. Urmărirea trebuia să se termine pe Nox şi acolo se va confrunta cu fratele ei.

— Voi stabili cursul, spuse Lanoree. Apoi îți voi pregăti un loc unde să dormi.

Tre se prefăcu surprins şi îşi întinse mâinile, indicând patul îngust dar confortabil.

— Nici măcar nu te gândi la asta, spuse Lanoree.

Arătă spre uşa pe care i-o arătase mai înainte.

— Cu bateriile pentru laser? Şi magazia de alimentare? S-ar putea să fie şobolani spațiali acolo.

— Eu îmi păstrez nava curată, spuse Lanoree. Şi sunt sigură că ai dormit în locuri mai rele.

— Ei bine…

Cele trei lekkuuri ale sale se întinseră arătând amuzament. Lanoree încercă să nu zâmbească; simțise că şi el voia să fie la fel de fără dureri, cum dorea şi ea.

— Haide, spuse ea. Hai să ne apucăm de treabă. Voi încerca să zbor până acolo cât de repede pot.

— Nu sunt sigur că *vreau* să ajungem atât de repede, spuse Tre, şi zâmbetul său obosit ar fi putut fi primul autentic pe care i-l văzuse.

— Vom fi în regulă. O să am eu grijă tine.

— Şi cine are grijă de tine?

Forța va fi ghidul meu, gândi Lanoree. Se întoarse cu spatele pe Tre şi urcă din

nou în cabină pentru a trasa cel mai rapid şi mai sigur curs spre Staţia Greenwood de pe Nox. În tot acest timp, se gândea la Dal şi că, în timpul *Călătoriei*, nu înţelesese niciodată cu adevărat cât putea fi de periculos.

Nu până aproape de final.

* * *

Chiar dacă Maestra Kin'ade era pricepută la vindecare, pe Lanoree încă o dureau mâna şi braţul. *Te vor durea ceva timp*, îi spusese Kin'ade. *Pot să repar rănile, dar cicatricile vor rămâne şi amintirea durerii este mai puternică decât crezi.*

Amintirea durerii însemnase că abia putea sta liniştită, chiar şi în camerele din Templu ale Maestrului Lha-Mi. Dal era şi el acolo. Rănile sale erau mai puţin grave decât ale ei. Vânătăi şi zgârieturi de la impactul cu solul – dar Maestra Kin'ade le acordase la fel de multă atenţie.

— Nu eşti aici pentru a fi pedepsit, îi spuse Maestrul Lha-Mi lui Dal.

Chiar dacă încăperile erau mari şi impresionante, Maestrul Lha-Mi stătea într-un scaun simplu din lemn, cu sabia sprijinită lângă el. Lanoree auzise multe poveşti despre el şi despre sabia lui.

— Eşti aici, ca să aud ce s-a întâmplat pe Stav Kesh. Am învăţat de-a lungul vieţii că poveştile sunt... fluide. Şi că adevărul se găseşte adesea în suma părţilor. Deci, vreau ca fiecare dintre voi să-mi spună propria versiune a evenimentelor.

— Este foarte simplu, spuse Dal. Stătea în faţa lui Lha-Mi, alături de Lanoree şi, de cealaltă parte, stătea instructorul lor. Maestra Kin'ade mi-a luat toate simţurile şi s-a aşteptat să trag cum trebuie.

— Nu v-am cerut încă să vorbiţi, spuse Lha-Mi. Vocea nu îi era severă, dar purta autoritatea vârstei şi a experienţei. Maestră Kin'ade. Dacă doreşti să începi?

Ea se ridică în picioare şi îşi pleacă capul.

— Maestre. Antrenam un grup de studenţi cu sfera Darrow...

Continuă să povestească evenimente exact aşa cum se întâmplaseră, fără a-şi exprima opiniile, ci doar relatând faptele. Lanoree nu percepu nicio elaborare în povestea ei – era exactă şi corectă în fiecare detaliu. Kin'ade termină şi se înclină din nou.

— Şi acum tu, Lanoree Brock, spuse Lha-Mi.

— Aşa cum a spus Maestra Kin'ade, am făcut tot posibilul să simt Forţa şi să lupt cu sfera, dar recunosc că am devenit prea încrezătoare. Alţii s-au descurcat mai bine, oarecum. Au fost unele vânătăi, arsuri, nasuri însângerate şi una sau două lovituri în sferă, de asemenea. Şi apoi a venit rândul lui Dal. S-a deplasat bine, şi la început am crezut că încerca să caute Forţa şi m-am simţit... mândră. Încântată de el. Dar apoi sfera l-a doborât cu uşurinţă şi el şi-a scos blasterul. A tras mai multe focuri înainte ca Maestra Kin'ade să-l oprească.

— M-a aruncat la pământ şi aproape că mi-a rupt braţul, spuse Dal. Aproape că am zburat peste parapet.

Lha-Mi nici măcar nu se uită la Dal. Încă se uita la Lanoree, cu ochii lui bătrâni aproape închişi în timp ce asculta şi gândea.

— Şi care au fost gândurile tale când una dintre acele lovituri de blaster a trecut aproape de braţul tău?

— M-am speriat pentru Dal, spuse Lanoree.

— Din cauza a ceea ce i-ar fi putut face Maestra Kin'ade?

— Nu. Din cauza propriei sale pierderi a controlului.

— Şi acum, versiunea *ta* despre evenimente, Dalien Brock.

Dal oftă adânc, o respiraţie aproape nerăbdătoare. Dar Lanoree îi putea simţi frica.

— Haide, Dal, spuse ea.

El îi aruncă o privire dură, apoi privirea i se îndreaptă spre braţul şi mâna ei bandajate, şi păru nefericit.

— Am încercat, spuse el. Am încercat să găsesc Forţa.

Minte, gândi Lanoree. *Îl cunosc atât de bine, încât îi aud minciuna în voce.*

— M-am străduit din răsputeri – şi când sfera m-a lovit, am scos blasterul şi am încercat să... urmez Forța, să trag acolo unde îmi spunea. Ridică din umeri. Nu a funcționat. Îmi pare rău, Lanoree.

— Fiecare cicatrice spune o poveste, spuse ea, repetând ceva ce le spusese odată tatăl lor.

Maestrul Lha-Mi aprobă din cap.

— Este un noroc că nu a fost ucis nimeni. Maestra Kin'ade este pricepută la vindecări şi mă consider norocos că a ales Stav Kesh în locul lui Mahara Kesh. Poate repara răni şi lipi oase, dacă are timp. Dar niciun Je'daii nu poate învinge moartea. Acțiunile tale au fost prosteşti, Dalien. Conduse de impetuozitate, nu ghidate de Forță. Pun asta pe seama entuziasmului tău tineresc. Poate că ar putea fi necesară o instruire cu arme mai tradiționale pentru următoarele câteva zile, Maestră Kin'ade.

— Este exact ceea ce aveam în minte, spuse Kin'ade.

Se ridică ca la un semnal tăcut şi le făcu semn lui Lanoree şi Dal să se ridice şi ei.

— Rămâi cu mine, Lanoree, spuse Lha-Mi.

Ceilalți doi pleacară şi Lanoree rămase singură cu Maestrul Templului. Era bătrân şi puternic, dar nu intimidant. Exista o bunăvoință în el care o făcea să se simtă confortabil şi ea îi putea simți îngrijorarea.

— Fratele tău, spuse el, şi apoi nu mai zise nimic.

Era o întrebare?

— Încearcă, spuse Lanoree. Ştie ce înseamnă *Marea* noastră *Călătorie* şi face tot posibilul.

— Nu, spuse Lha-Mi. Mă tem că a renunțat deja. Pentru unii, Forța nu este niciodată confortabilă sau nu este uşor de găsit echilibrul în interior.

— Nu! spuse ea, stând în fața Maestrului Templului. El rămase aşezat şi calm. Părinții noştri sunt Je'daii şi la fel vom fi şi noi.

— Tu *eşti* deja, Lanoree. Simt un viitor minunat pentru tine. Eşti puternică, sensibilă, matură şi ai echilibru... Întinse mâna şi o înclină la stânga şi la dreapta. Mai mult sau mai puțin. Dar fratele tău este diferit. Poartă în el un întuneric şi fuga lui de Forță îl face prea întunecat pentru a fi citit, prea adânc pentru a-l putea sonda. S-*ar putea* să mai existe o cale de întoarcere pentru el. Dar trebuie să înțelegi cât ar putea fi de periculos. Trebuie să fii atentă.

— Am făcut o promisiune părinților mei. Este fratele meu, îl iubesc şi îl voi salva.

— Uneori dragostea nu e de ajuns.

Lha-Mi se ridică şi o luă de mână. Nu mai vorbi. Dar simți o atingere în minte, scurtă dar puternică, care îi arătă o sclipire din ceea ce gândise Dal în camera Maestrului Templului.

Gânduri adânci şi întunecate...

Capitolul 9
CICATRICE

Je'daii spun: Nu există ignoranță, există cunoaştere. Dar ei sunt ignoranți în ceea ce priveşte viața ta, luptele tale şi superioritatea lor îi orbeşte. Ei spun: Nu există frică, există putere. Cu toate astea, sunt îngâmfați cu puterea lor. Şi îi voi face să se teamă de mine.

— Regina Despot Hadiya, 10.658 TYA[25]

Chiar şi de la distanță, Nox arăta ca un iad. Lanoree trasă un curs care să-i aducă în atmosfera planetei, în emisfera cea mai opusă față de Stația Greenwood, zburând într-un arc în jurul planetei şi apropiindu-se dinspre partea în care era noapte. Mările erau de un cenuşiu puternic şi întunecat, zonele de teren fiind acoperite în cea mai mare parte de nori gălbui care parcă erau bolnavi şi care străluceau şi pulsau de furtuni interioare. Micile petice de pământ pe care le putea vedea printre nori aveau o culoare uniformă de bronz. Nu se vedea nimic verde. Se întrebă cum fusese Stația Greenwood atunci când fusese numită astfel sau dacă numele era doar o ironie amară.

Tre stătea din nou pe scaunul copilotului. Nu spusese mai nimic de foarte mult timp, iar Lanoree începuse să se teamă că va ceda în fața bolii spațiului. Dacă s-ar întâmpla asta, nu i-ar mai fi de niciun folos şi va trebuit să-l lase în *Pacificator*. Şi *nu* îl va lăsa niciodată singur şi treaz în nava ei. Ştia exact unde să-l lovească.

— Frumos, spuse el în timp ce începeau să atingă atmosfera.

— Nu prea. O să devină o intrare dură.

Intră într-o coborâre mai abruptă decât era normal, dornică să ajungă în atmosferă cât mai repede posibil. Cu cât erau mai lungi abordările, cu atât era mai probabil să fie observați. Putea vedea cel puțin alte şapte nave pe scanere, toate efectuând diferite coborâri spre părți diferite ale planetei şi nu auzise niciun fel de semnal în comunicator. Dar asta nu însemna că nu erau urmăriți cu toții. Şi poate că ceilalți şapte erau aşteptați.

Căldura se adună în jurul nasului *Pacificatorului*, iluminându-le fereastra şi apoi încețoşând-o complet. Scuturile ferestrei se închiseră automat, iar Lanoree îşi ținu ochii pe scanere, menținând controlul manual.

— Într-adevăr, spuse ea. Va fi dură.

— Încerci să scapi de mine? întrebă Tre. Nu-ți face griji. Cred că voi rămâne aici. Prins în centuri.

Chiar şi după şase zile, *încă* nu-i plăcea că el stătea în cabină lângă ea, pentru că nu mai putea vorbi cu ea însăşi.

Pacificatorul începu să vibreze pe măsură ce îşi croia drum în jos, prin atmosfera toxică a planetei. Lanoree întoarse nava spre stânga şi apoi o luă în jos, crescând viteza şi unghiul de coborâre, şi, din când în când, arunca o privire în

[25] Anul 10.658 TYA – Anul 25.795 BBY.

lateral, spre Tre, pentru a vedea cum se simte. Zborul în spațiu era simplu în comparație cu traumele intrarii în atmosferă. Şi, în ciuda a tot ceea ce spusese, el părea calm şi încrezător în ceea ce se întâmpla.

— Aproape am ajuns, spuse ea.

— Bun. Expiră adânc, de parcă ar fi fost brusc conştient că era privit. Nu-mi place deloc chestia asta.

Coborâră îndeajuns şi, în curând, Lanoree îndreptă nava, zburând peste planetă şi simțind răspunsurile navei la revenirea într-o atmosferă din nou sub controlul ei. *Pacificatorul* era zdruncinat, dar fără probleme. Zbura.

Lanoree pilotă de-a lungul coastei unuia dintre cele mai mari continente, suficient de jos pentru a evita scanerele bazate pe radar, dar nu prea jos pentru a fi periculos şi, ceva mai târziu, o coti spre interior, spre destinația lor.

Nu spunea şti dacă Dal şi *Stargazer* erau deja aici. La fel ca atunci când intraseră în atmosfera lui Nox, Lanoree ştia că erau orbi.

* * *

Distrugerile erau mai rele decât şi-ar fi putut imagina. Lanoree îşi aminti câte ceva despre Războaiele Despot. Avusese doar treisprezece ani pe atunci, dar nu va uita niciodată cum îi privise pe părinții ei plecând de acasă, cu zâmbete false care le ascundeau teama că şi-ar putea lăsa copiii orfani. Privise holoimagini şi auzise rapoartele, dar cunoştințele ei reale despre război proveneau din ceea ce citise şi văzuse despre asta, în anii care trecuseră. În momentul în care se întâmpla, războiul era întotdeauna confuz. Adevărul apărea abia după aceea.

Aflase despre Regina Despot Hadiya, care îi unise pe Baronii crimei Shikaakwa sub conducerea ei carismatică şi apoi încercase să-şi exercite influența asupra restului lumilor colonizate. Reuşise să adune surprinzător de mulți entuziaşti la cauza ei, promițându-le siguranță, şi bogăție, şi eliberare de interferența Je'daii.

Negând Forța, demonizând-o în fața tuturor celor care o urmau şi o ascultau, agresiunea ei fusese brutală, dar de scurtă durată. Je'daii juraseră să înfrunte orice agresiune împotriva lor şi, de asemenea, să-i protejeze pe toți cei care nu doreau să fie subjugați sub stăpânirea lui Hadiya. După o perioadă de război fals, în care au avut loc mai multe ciocniri mici în spațiu şi pe unele dintre lunile lui Kalimahr, Hadiya aduse războiul pe Tython. Lucrând în secret, adunase o armată formidabilă, bine echipată şi puternic înarmată şi îi luase pe Je'daii oarecum prin surprindere. Invazia fu masivă, brutală, iar luptele acerbe. Dar Je'daii aveau Forța de partea lor, şi tot ce ura Hadiya lucrase împotriva ei. Momentul definitoru al războiului fusese catastrofal. În urma morții Hadiyei la Kaleth şi a înfrângerii armatelor ei, dură mult timp ca să se calculeze adevăratul cost al conflictului. Muriseră o sută de mii de persoane pe Tython. Din forțele Hadiyei, muriseră de zece ori mai mult şi chiar mai mulți fuseseră grav răniți. Rănile fuseseră adânci şi rămăseseră aşa chiar şi acum, după mai bine de un deceniu.

În fața lui Lanoree, se desfăşura acum o astfel de rană.

Ştia despre oraşele industriale cu domuri de pe Nox care fuseseră bombardate de Je'daii – atacate pentru că furnizau arme şi muniții pentru armatele Hadiyei – şi văzuse holoimaginile actului în sine. Dar fuseseră luate de la distanță, iar imaginația fusese limitată. Nimic nu ar fi putut să o pregătească să vadă adevărul cu ochii ei. Era surprinzător să vadă cât de eficient putuse fi atacul militar Je'daii, şi, deşi văzuse o mulțime de lupte, nu fusese niciodată implicată într-un război pe scară largă. Nici măcar nu ştia numele primei ruine pe lângă care trecură.

Pacificatorul trecu repede pe lângă ea, dar amploarea devastării încă era amețitoare. Oraşul trebuie să fi avut o lățime de opt kilometri, şi acum mai rămăsese foarte puțin din cupola sa originală de protecție. Ruinele din interior erau un amestec carbonizat, topit, plin de lacuri cu apă râncedă şi îndreptând țăndări de clădiri distruse spre cer. Fu o uşurare să treacă de distrugeri şi să zboare pe deasupra pământului netulburat, chiar dacă peisajul era atât de poluat şi otrăvitor. Creşteau

foarte puține plante aici. Şi dacă vreo creatură ar fi putut trăi şi respira aerul acela, nu se arătă vederii. Trecură de o altă cupolă, aflată pe partea stângă, la mai mulți kilometri distanță, dar încă vizibilă ca o cicatrice în peisaj.

Fiecare cicatrice spune o poveste, gândi Lanoree, iar această poveste trebuie să fi fost groaznică. O porțiune a domului rămăsese în picioare, spulberată şi punctată de multiplele impacturi de proiectile, iar resturile din oraş erau împrăştiate pe câmpiile din jur. Exploziile care distruseseră acea cupolă trebuie să fi fost imense.

Simțea greața acumulându-se în ea şi un sentiment de lipsă de speranță care o învăluia. Forța oferea atât de multe, totuşi încă exista nevoia de conflict, durere şi moarte. O mie de persoane ar fi putut fi iubitoare de pace şi hotărâte să-şi trăiască viața cum trebuie, dar era îndeajuns numai unul care să planteze o sămânță otrăvită ca să se răspândească prin populație. Câți dintre milioanele de morți ai Armatei Despot ar fi fost încă în viață astăzi, dacă nu ar fi fost Hadiya? Probabil că majoritatea. Unii încă ar fi putut avea dezgust față de Je'daii sau anumite nelinişti vagi, sau sentimente de neîncredere. Sau chiar ură. Dar fără cineva care să aibă carisma şi hotărârea Hadiyei, astfel de sentimente rămâneau interiorizate, nefocalizate. Ea îi făcuse să se manifeste şi pe mâinile ei era sângele milionului de victime din ambele tabere.

— Văzând asta, chiar te face să înțelegi, spuse Tre.

Părea atât de necăjit, atât de sincer, încât nu semăna deloc cu Tre Sana. Lanoree aproape că ar fi putut să-l placă.

Întoarse *Pacificatorul* şi căută Stația Greenwood pe scaner. Era un haos de mişcare – nave care decolau şi aterizau şi transportoare terestre mari care se deplasau în jurul cupolei masive. Dar era mai preocupată de navele apropiate de ea. Dacă Stația Greenwood avea ceva de genul unei forțe militare organizate sau a unei forțe de apărare finanțate de marile conglomerate producătoare, va detecta foarte repede *Pacificatorul*. Iar sosirea ei trebuia să rămână ascunsă. Era esențial, pentru că dacă Dal şi *Stargazer* ar fi ştiut unde şi când sosea ea, reacția lor ar fi fost instantanee. Acesta era un loc mult mai sălbatic decât Kalimahr şi acolo nu prea fuseseră atenți.

La douăzeci şi şase de kilometri de Stația Greenwood, doi nave santinelă mici se ridicară din peisaj la un kilometru în față şi accelerară spre cupolă. Lanoree reacționă instantaneu, apăsând un buton pentru a le bloca sistemele de comunicații. Auzi câteva cuvinte panicate…

— Greenwood 4? Greenwood 4, ne auzi? Vine o navă Je'daii, clasa *Pacificator*, trebuie să fie cea pe care o aşteptam! O vom conduce, dar nu o vom ataca, în niciun caz. O vom lăsa în grija tunurilor cu impulsuri ale lui Greenwood…

… înainte să oprească comunicatorul.

— Par prietenoşi, spuse Tre.

Lanoree îl ignoră. Atinse un buton de pe manşă şi sistemul de arme se declanşă, aruncând o grilă albastră strălucitoare peste fereastra cabinei. Cele două nave santinelă erau conturate în roşu, iar o serie de informații din partea stângă arăta stadiul pregătirii *Pacificatorului*. Trei linii se schimbară rapid din alb în verde: țintirea, rachetele cu plasmă, tunul laser, toate fiind gata.

— Serios? întrebă Tre.

— Nu sunt aici pentru a începe un război, spuse Lanoree. Şi i-ai auzit. Mă aşteaptă. Dal trebuie să-i fi avertizat, poate că a mințit despre motivul pentru care sunt aici. Dacă Stația Greenwood află că sunt aici, s-ar putea ajunge la o luptă.

Se relaxă în scaun şi simți Forța curgând prin ea, terminațiile nervoase furnicând-o, simțurile ascuțindu-i-se. Deplasă manşa spre stânga şi mângâie trăgaciul, iar una dintre nave explodă într-o ceață de foc şi fum. A doua navă santinelă luă măsuri de evitare, deplasându-se în sus şi către dreapta, în încercarea de a ajunge în spatele *Pacificatorului*. Dar, deşi erau rapide, navele acelea atmosferice mici nu fuseseră proiectate pentru o manevrabilitate atât de complexă. Lanoree o urmă, şi când nava atinse apexul ridicării şi încetini odată cu creşterea efortului motoarelor, trase cu tunurile laser. Aripa dreaptă a santinelei explodă, iar nava

începu o întoarcere lungă spre pământ. Lanoree se răsuci şi o distruse. Nu era nevoie să lase pilotul să sufere mai mult decât era necesar.

Respiră adânc şi se gândi puţin la cei pe care îi ucisese – la persoanele care îi iubeau şi la prietenii, familiile şi poveştile lor. Je'daii erau învăţaţi să empatizeze cu toţi cei pe care erau obligaţi să-i rănească sau să-i ucidă, dar Lanoree nu atribuise niciodată aceste gânduri Forţei. Toate aste gânduri vorbeau despre caracterul ei.

— Bine tras! spuse Tre.

Bătu din palme o dată, lekkuurile întâlnindu-se deasupra capului său într-o îmbrăţişare ca de sărbătorire.

— Tocmai am ucis două fiinţe, spuse Lanoree.

— Dar a fost nevoie!

— Asta nu o face să fie mai bine. Vom ateriza în curând. O parte din sectorul nordic al Staţiei a fost bombardată în timpul războiului. Vom intra pe acolo.

— Vrei să spui că aterizăm *în afara* domului?

— Crezi că vor întâmpina *Pacificatorul* cu bucurie la aterizarea în hangarul lor?

Tre tăcu în timp ce Lanoree zbura spre cupola îndepărtată.

Nava ateriză, ticăind şi scârţâind în timp ce motoarele sale se opreau iar carcasa începea să se răcească. Lui Lanoree îi plăcea de obicei această parte a unui zbor lung, imaginându-şi că *Pacificatorul* ofta de satisfacţie şi se odihnea după o treabă bine făcută, gata să-şi reîncarce puterile. Dar acesta nu era nici pe departe sfârşitul călătoriei. Îşi schimbă hainele, îmbrăcând o robă lungă, curgătoare, care îi ascundea sabia, dar o făcea să semene cu un călugăr Dai Bendu.

— Gata? întrebă ea.

— Sincer? întrebă Tre Sana. După tot ceea ce am spus, încă mai am cred că prefer să rămân la bord decât să merg acolo.

— Haide, Tre. Oricum ai spus că nava mea pute.

Ea rânji şi tastă codul pentru trapa navei. Cu un şuierat şi un geamăt, trapa se desfăşură într-o rampă, briza învolburându-se în jurul lor pe măsură ce atmosferele se egalizau. Chiar şi în spatele măştii respiratorii pe care o purta, Lanoree jură că putea simţi mirosul rânced al atmosferei acestui loc. Şi chiar dacă nu ar fi fost în stare să o miroasă cât era de toxică, era destul de uşor de văzut.

Ieşiră din navă într-o ceaţă galbenă. Tre o urmă în jos pe rampă, masca de rezervă pe care o găsise pentru el stând aiurea pe faţa lui. Fusese creată pentru un om, nu pentru un Twi'lek, dar ar fi trebuit să fie îndeajuns. Nu plănuiau să stea afară mai mult decât era necesar.

Aterizaseră într-o adâncitură în pământ, iar Lanoree strecurase cu pricepere nava pe sub pintenul de piatră de deasupra. Stătea oarecum ascunsă, dar oricine ar fi căutat, chiar şi ocazional, ar fi putut să o găsească uşor. Şi-ar fi dorit să aibă timp să o camufleze cumva – cu praf sau chiar cu unele dintre plantele târâtoare zdrenţuite pe care le văzu crescând aici şi acolo. Dar nu aveau timp. Era foarte conştientă de curgerea timpului şi că fiecare secundă îl apropia pe Dal de îndeplinirea planul său nebunesc.

Îi dădu semnal navei să se închidă în spatele lor şi se opri pentru a privi rampa cum se îndoaie şi se închide. Îl zări pe Ironholgs exact când trapa se închise. Droidul ar fi protejat nava din toate puterile, dar încă era îngrijorată. Acesta ar fi putut fi cel mai ostil mediu în care aterizase vreodată.

Staţia Greenwood era o curbă lină în depărtare, abia vizibilă prin ceaţă. Ea îi confirmase lui Tre că, într-adevăr, acesta era răsăritul soarelui pe Nox, Tythos abia fiind o ceaţă chiar deasupra orizontului, dincolo de dom. Atmosfera era atât de plină de poluanţi toxici, adunaţi în milenii de minerit şi producţie, încât Nox îşi nega vederea stelei în sine.

Lanoree cercetă exteriorul, simţind probleme. Erau forme de viaţă prin apropiere, dar nu multe, şi nu erau gânditoare. Nu simţi nimic periculos, dar nu şi-ar fi coborât niciodată garda. Simţurile ei şi precauţia erau acum sporite şi vor rămâne aşa tot timpul cât aveau să rămână aici.

— Este frumos, spuse Tre, cu vocea înăbuşită de mască.

— Taci, spuse Lanoree. Măştile astea nu au prea mult aer şi îl consumi aiurea.

Au mers pe jos, prin peisajul pustiu, spre cupolă. După toate aparenţele Nox fusese cândva o lume plină de verdeaţă şi, deşi era mult mai cald decât pe Tython, susţinuse vaste păduri de copaci uriaşi, cu frunze foarte mari, care să emane căldura spre cer, şi sub care se dezvoltaseră ecosisteme complexe. Se zvonea că o insulă mare de pe Nox găzduise mai multe specii de păsări şi mamifere decât întregul Tython. Dar coloniştii folosiseră rapid depozite sale bogate de metale şi rezerva interminabilă de lemn pentru a construi instalaţii de topire gigantice, extrăgând 90 la sută din metalele utilizate în tot sistemul. De-a lungul a o mie de ani, majoritatea pădurilor se prefăcuseră în cenuşă, odată cu creaturile pe care le adăpostiseră.

Avusese loc o jefuire nemiloasă a planetei, dar în acel moment, sistemul era o cucerire nouă, misterioasă, şi cei care fuseseră aduşi acolo de Tho Yor, erau disperaţi să-şi facă o casă. Je'daii îşi croiseră propria cale pe Tython, iar coloniştii de pe Nox lăsaseră nevoia şi lăcomia să le călăuzească minţile. Era foarte trist, dar Nox nu mai putea fi salvată. Ceea ce mai rămăsese, abia se agăţa de viaţă. Mutaţiile genetice se înmulţiseră şi rămăsese puţină viaţă vegetală sau animală pe Nox care ar fi putut fi recunoscută de cineva de acum şapte mii de ani.

Copacii dispăruseră şi singura viaţă vegetală rămasă era reprezentată de nişte tufişuri scunde, târâtoare, cu frunze subţiri, care abia găseau puţin dioxid de carbon în aer, rădăcinile crescând adânc în căutarea nutrienţilor. Şopârlele mici se vedeau ici-colo. Lanoree văzu urme de şerpi pe solul prăfuit, deşi nu zări niciodată vreunul. Bănui că stăteau ascunşi, trăind probabil cea mai mare parte a vieţii sub pământ, acolo unde aerul nu i-ar fi putut ucide şi ploile nu i-ar fi putut topi.

Când ajunseră la jumătatea drumului spre Staţia Greenwood, pielea începu deja să o mănânce şi să ardă acolo unde era expusă la atmosferă.

Pe măsură ce se apropiau şi aşezarea ieşea din ceaţă, deteriorarea structurii cupolei deveni evidentă. Arăta de parcă un picior uriaş călcase pe cupola netedă, îndoindu-i curba obişnuită, reducându-i suprafaţa cu o zecime şi cauterizând urmele cu o întunecime neuniformă. Ajungând mai aproape, Lanoree putu să vadă că întunecimea aceea era un strat de metal răsucit şi de panouri topite, structura deteriorată fiind sprijinită de suporturi gigantice din piatră cenuşie şi stâlpi groşi, alcătuiţi grosolan. Lucrările de reparaţii păreau neglijente şi întâmplătoare, dar afacerile Staţiei Greenwood erau reprezentate de tehnologie, nu de construcţii. Şi specializarea lor era războiul.

Ridică o mână şi se opri lângă un lac cu apă galbenă bolnăvicioasă.

Staţia Greenwood ocupa jumătate din privelişte, şi fiind atât de aproape, Lanoree dorea să se ferească de gardieni sau de droizi de securitate.

— Vreau să mă întorc acasă, spuse Tre, cu vocea înăbuşită.

— Vom intra în curând, spuse Lanoree. E uriaş.

Ştia, desigur, cum erau cupolele mari. Văzuse rămăşiţele celor bombardate de Je'daii şi văzuse multe holoimagini în timpul petrecut la Padawan Kesh. Dar, fiind atât de aproape, Staţia Greenwood îşi dezvăluia adevărata sa dimensiune. Scurta cercetare pe care o făcuse asupra ei, pe drumul încoace, nu însemna nimic faţă de vederea construcţiei în sine. Cunoaşterea faptului că era un spaţiu închis într-o cupolă imensă, ar fi putut să creeze nişte limitări în mintea ei, dar adevărul era că acesta chiar era un oraş. Având peste opt kilometri, structura domului se ridica brusc de la sol şi apoi se curba uşor spre vârf, un loc invizibil care era susţinut de un turn uriaş. Acest turn interior găzduia consiliul de conducere al oraşului, proprietarii de afaceri, şi alte personaje din elită. Răspândite de la baza sa, pentru mai mult de trei kilometri în toate direcţiile, erau fabricile, drumurile de transport şi canalele, blocurile de locuinţe şi parcurile de agrement ale acestui masiv oraş industrial.

Nenumărate coşuri de fum străpungeau cupola şi se ridicau mai sus, toate emanând fum şi aburi care se scurgeau spre sud.

— Gândul de a sta în astfel de structuri nu este confortabil, spuse Tre. Deci, ce facem? Batem la una dintre porţi?

— Nu. Ne strecurăm înăuntru.

— Prin Cicatrice, spuse Tre.

— De unde ştii că se numeşte aşa?

Tre ridică din umeri.

— Am crezut că este ceva bine cunoscut.

Din ce în ce mai suspicioasă în privința lui Tre Sana, Lanoree o luă înainte spre zona distrusă a domului.

* * *

Deşi bombardamentul se petrecuse cu aproape doisprezece ani înainte, molozul şi rămăşiţe erau încă împrăştiate pe o zonă largă. Supraviețuitorii reparaseră breşa şi sigilaseră zona avariată, dar nimeni nu văzuse necesar să îndepărteze ruinele. Se părea că orice se afla în afara graniței Stației Greenwood era irelevant. Pe suprafața curbată a domului se vedeau câteva poziții defensive. Lanoree putea vedea tunurile cu impulsuri şi mortierele cu plasmă cuibărite în compartimentele din structură, dar nu credea că pozițiile mai erau ocupate. Auzise de luptele dintre domurile industriale – uneori din cauza resurselor sau afacerilor, alteori din cauze necunoscute – dar Stația Greenwood era acum atât de izolată de ruinele din jurul ei, încât de obicei lucra în pace.

— Vom urca până acolo, sus, spuse ea, indicând o cărare care se ridica printre resturi. Să sperăm că vor exista ecluze în structură.

— Bine, spuse Tre. Să mergem. Îmi arde pielea şi mă mănâncă lekkuurile.

Urcară pe muntele neuniform de resturi – stânci spulberate, resturi răsucite de material de structură şi câteva secțiuni opace ale cochiliei cupolei care fuseseră bombardate şi pe jumătate topite. Materialul transparent era aproape la fel de gros pe cât era Lanoree de înaltă şi fragmentele sfărâmate aveau uneori 30 de metri în lățime. În curând se aflau în interiorul perimetrului secțiunii distruse a domului. Trecerea deveni mai puternică pe măsură ce ruinele deveneau mai confuze, cu clădiri distruse amestecate cu piatra topită şi sculpturile zimțate de material distorsionat. Ici şi colo se formaseră băltoci, unele dintre ele fiind acoperite cu straturi atât de groase de cenuşă şi praf încât păreau a fi pământ solid. Lanoree trebui să-l scoată pe Tre dintr-o astfel de băltoacă şi el începuse să tremure, udat până la brâu de apa râncedă.

— Acolo e, spuse în cele din urmă Lanoree, arătând spre o ridicătură de cupolă topită şi metal.

— Ce?

— O ecluză. O cercetă cu Forța, dar nu simți pe nimeni. Nu cred că este păzită. Haide.

Ecluza deveni evidentă doar când ajunseră la zece paşi distanță. Lanoree ridică mâna şi încercă să tragă uşa deoparte. Se strâmbă şi se concentră mai tare, iar uşa se supune în cele din urmă cu un scâncet torturat. Nu fusese folosită de foarte mult timp. Era conştientă că Tre o urmărea cu un amestec de fascinație şi frică față de talentele ei, dar se refăcu că nu îi observase privirea.

Aerul vui pe lângă ei şi intrară, iar Lanoree închise uşa în spatele lor. Presiunile se egalizară. Se aprinseră câteva lumini mici şi aerul se curăță, iar apoi îi stropi o ceață fină. După terminarea decontaminării, Lanoree deschise uşa interioară. Se pregăti pentru confruntare. Dacă *erau* gardieni dincolo de uşă, ar fi urmat întrebări multe şi rapide, dar avea să intre în mintea gărzilor, dezorientându-i suficient de mult timp pentru a-i putea neutraliza. Nu dorea să mai ucidă pe nimeni decât dacă era necesar. Dar nu va ezita dacă asta ar fi însemnat că se apropia de Dal. Şi că-l putea opri, desigur. Asta era misiunea ei. Uneori, trebuia să-şi reamintească că nu era doar o căutare a fratelui ei pierdut. Dar nu erau gardieni dincolo de uşă şi nu se vedea niciun indiciu că intrarea ar fi fost chiar monitorizată. Un coridor dărăpănat, cu lumini tremurânde, pornea din ecluză şi îl urmară până când ajunseră la o altă uşă. Îşi scoaseră măştile, iar Lanoree le ascunse cât putu de bine după un panou slăbit de tavan.

— Toate astea trebuie să fi fost construite după bombardament, spuse Tre. Am auzit că cei din consiliul Stației Greenwood au aprobat uciderea câte unui Je'daii pentru fiecare sută de locuitori ai orașului uciși în atac.

Lanoree era conștientă de seria de asasinate care avuseseră loc la doi-trei ani după Războaiele Despot. Rangerii erau ademeniți în capcane și uciși, misiunile diplomatice fuseseră atacate; și existaseră decese chiar și pe Tython.

— Au pierdut cam vreo două mii de persoane, continuă Tre.

— Știi din ce în ce mai multe despre groapa asta, spuse Lanoree. Mă face să mă întreb dacă nu cumva ai aici interese de afaceri despre care ar fi trebuit să știu.

— Nu am.

— Dar ai *făcut* afaceri aici.

— Doar din necesitate.

Ea se întoarse spre el.

— Atunci fă-mi o favoare, Twi'lekule. Permite-mi să-mi văd de treburi fără să mai vorbim despre trecut.

Tre zâmbi, scuzându-se și își înclină capul.

— Haide, spuse ea. Pierdem timpul.

Își croiră drum printr-o serie de coridoare și săli construite grosolan, toate pustii și nefolosite. Lanoree rămase alertă și era mai conștientă ca niciodată de greutatea reconfortantă a sabiei de sub roba ei.

Aerul deveni mai greu. Senzația de arsură și izul de metal fierbinte crescu, iar un miros mai dulce parfuma aerul, parcă pentru a le distrage atenția de la celelalte mirosuri. În timp ce traversau o cameră mare, Lanoree începu să audă sunetele orașului. Dincolo de cameră, urmă un drum scurt până la o ușă. Și apoi ajunseră în afara zonei reparate și ieșiră pe panta unui deal, la marginea interioară a domului, privind vasta, murdara, dar încă minunată imagine a Stației Greenwood.

— Uau, icni Tre lângă ea și, după acest cuvânt, Lanoree fu sigură că el nu mai fusese niciodată aici.

Și ea fusese aproape să exclame la fel ca el.

La câțiva kilometri distanță se afla masivul turn central pe care se sprijineau nervurile structurale grațioase și curbate ale cupolei. Fațada sa întunecată strălucea cu nenumărate lumini pe care Lanoree le presupuse a fi ferestre și deschideri mai mari care ar fi putut fi locații de lansare pentru micile dirijabile care zburau încoace și încolo prin spațiul închis. Dincolo de turn, abia vizibil în depărtarea tulbure, putu să distingă cealaltă parte a zidului, aflată la aproape opt kilometri distanță.

Clădirile aglomerau terenul prin toată cupola. Drumurile se vedeau ici și colo, și câteva zone larg deschise care ar fi putut fi cândva parcuri, păreau să fie acum folosite ca zone de depozitare a gunoiului, cu utilaje stricate și piese de schimb inutile îngrămădite într-un abandon neglijent. Incendiile ardeau prin aceste zone și fumul era aspirat de purificatoarele de aer mobile – mașinării plutitoare care îl ventilau spre exterior prin niște conducte lungi, flexibile. În altă parte, coșurile de fum mai solide se ridicau și străpungeau cupola. Erau sute de coșuri de fum și toate erau iluminate cu benzi strălucitoare de neon. Se părea că nu exista nicio relevanță asupra culorii folosite – verde, albastru, roșu, galben, alb murdar – întreaga parte aeriană a cupolei era luminată strident și, poate, frumos.

Priveliștea o șocă pe Lanoree și, pentru o clipă, ea simți o tresărire a inimii.

Dar adevăratul scop al acestui loc deveni evident când examină mai atent clădirile, drumurile și structurile de depozitare. Scoase un mic telescop puternic din discreta centură utilitară pe care o purta pe sub robă și îl ridică la ochiul drept.

La poalele pantei pe care stăteau era o zonă deschisă folosită pentru parcarea vehiculelor militare. Păreau a fi noi. Unele erau mari și greoaie, purtând arme puternice și roți masive, cu țepi. Altele erau elegante și mici, concepute mai degrabă pentru infiltrare decât pentru atac. Câteva aveau cochilii pe spate, în care se aflau baloane gata de umflare rapidă, pentru a ridica vehiculul în caz de primejdie. Multe aveau roți, altele aveau șenile segmentate, iar unele erau echipate cu unități repulsoare care le-ar fi permis să alunece și să plutească chiar pe deasupra solului.

Mai în depărtare, începea zona fabricilor.

— Sunt tare ocupați, spuse Tre. Vocea îi era înaltă şi plină de şoc. Unde este cererea? Adică, pentru cine sunt toate astea? Parcă se pregătesc pentru război.

— Există întotdeauna cerere, spuse Lanoree. Unii dintre Baronii crimei Shikaakwa nu vor avea niciodată suficient armament. Kalimahr are nevoile sale. Şi există locuri pe Ska Gora despre care nici măcar Je'daii nu ştiu prea multe lucruri. Cineva se pregăteşte întotdeauna pentru război.

Fabricile vuiau şi urlau, bubuiau şi duduiau. O ceață cenuşie atârna prin aer, chiar dacă nenumărate coşuri de fum eliminau aburul şi gazele otrăvitoare cauzate de această industrie nesfârşită şi grea, în atmosfera toxică din exterior. Trenurile circulau pe piste aflate în centrul drumurilor largi, vagoanele înalte fiind umplute cu materii prime sau produse finite. La trei kilometri de unde se aflau ei, un tren intră într-un tunel care trebuia să ducă afară. Se părea că, deşi fusese izolată de rezultatul războiului, Stația Greenwood încă era foarte implicată în activitățile de import şi export. Dronele de întreținere bâzâiau prin aer şi Lanoree observă că se desfăşura o cantitate imensă de lucrări de construcție. Unele clădirile erau extinse sau reparate, în timp ce altele erau demolate, materiale recuperate şi puse deoparte pentru clădirile noi. Zgomotul acestor lucrări era zumzăit constant de fundal şi chiar de unde se afla, putea vedea cel puțin cinci locații unde lucrările majore de construcții erau în plină desfăşurare. Dar, pe cât de impresionantă era imaginea, mintea ei lucra deja la problema ivită. Stația Greenwood avea aproape patruzeci de kilometri pătrați de clădiri industriale, locuințe, depozite, porturi spațiale şi alte zone de construcții. Indiferent dacă Dal şi *Stargazer* erau deja aici, munca de a-i localiza părea imensă.

— Petale Ringwood, spuse Tre, inspirând adânc.

— Ce?

— Nu simți mirosul din aer? Pe sub toate celelalte mirosuri, se simte parfumul de petale de Ringwood. Probabil că îl pompează în aer pentru a contracara duhoarea. Este un arbust de pe Kalimahr. Florile sunt frumoase.

— Îți plac florile, spuse Lanoree cu voce tare.

— Nu este la fel pentru toată lumea?

Tre devenea tot mai mult o enigmă pentru ea. Simți nevoia bruscă să-l întrebe despre istoria sa – familia şi legăturile sale – pentru a-i afla povestea adevărată.

— Cunoşti lumea de aici, spuse ea. Ai făcut afaceri, deci îi cunoşti.

— Aşa cum ți-am mai spus, nu am fost niciodată aici eu însumi.

— Asta nu este o negare.

Tre părea incomodat. Lekkuurile îi fluturară şi se atinseră, până când îşi aminti că ea putea citi limbajul acela şi preluă din nou controlul asupra lor. Dar fața lui roşie păru să strălucească mai roşie ca niciodată, iar ea văzu mai degrabă ruşine decât furie.

— Ce e? întrebă ea.

— Cei cu care am avut de-a face aici... nu sunt drăguți.

— Nici nu m-aş aştepta să fie.

Tre privi în altă parte şi încuviință din cap absent, de parcă ar fi conversat cu el însuşi. Se încruntă. Apoi se uită înapoi la Lanoree şi păru să fi luat o decizie.

— Să nu mă judeci, spuse el.

Ea ridică o sprânceană surprinsă. El nu părea a fi cineva căruia să-i pese ce credea lumea despre el.

— Vorbesc serios, spuse el. Te voi duce la cineva, dacă îl pot găsi. Dar este... o persoană neplăcută.

— În comparație cu tine? întrebă Lanoree, dorindu-şi imediat să nu o fi făcut.

Tre nu făcuse nimic care să merite întrebarea aia.

— În comparație cu el, eu sunt un înger spațial. E un ticălos. Şi dacă ne va ajuta sau nu, te rog să nu mă judeci după el.

— Nu o voi face, spuse Lanoree. Dar de ce crezi că am nevoie de ajutorul tău?

— Pentru ce altceva m-ai fi adus? Zâmbetul încrezător al lui Tre se întoarse şi Lanoree fu surprinsă de cât de încântată era să i-l vadă.

Capitolul 10
SPAȚII LIBERE

Mândria este o îngăduință periculoasă.
— Maestrul Lha-Mi al Templului Stav Kesh, 10.670 TYA[26]

Mai petrecură paisprezece zile în Stav Kesh, iar uneori Dal era dus şi învățat pe cont propriu. Asta o îngrijora pe Lanoree. Voia să rămână aproape de el pentru a-l urmări şi, când erau despărțiți, părea să nu mai poată ajunge la el. Încerca, dar el o bloca. Numai cei slabi la minte erau întotdeauna deschişi la simțurile unui Je'daii, iar Dal era departe de a avea mintea slabă. Avusese la dispoziție ani de zile să învețe cum să respingă sondajele blânde ale surorii sale.

Maestra Kin'ade continua să-i învețe pe Lanoree şi pe ceilalți, dar în acele ocazii în care Dal era luat de lângă ea, Maestrul Tave era cel care îl antrena. În serile în care Dal alegea să se întoarcă în camera lor, Lanoree îl întreba unde se dusese şi ce făcea.

— Antrenamente cu arme, spunea Dal. Mi-au văzut talentele de războinic, iar Tave îmi acordă atenție individuală.

Dar ea vedea că nici chiar Dal nu credea asta. Când grupul era instruit în folosirea armelor cu Forța, îl antrenau separat. Poate că se temeau că va scoate iar blasterul şi va răni din nou pe cineva. Şi mai rău, ar fi putut crede că făcuse asta intenționat.

În ultima lor zi acolo, Maeştri Kin'ade şi Tave îi întâmpinară în Sala Mare. Era o structură construită adânc în munte şi, de-a lungul secolelor, devenise un loc legendar printre *Călători*. Se spunea că Maestrul Vor'Dana al Templului luptase şi ucisese treisprezece Asasini de Nisip în sala aceea, cu două sute de ani în urmă, şi uneori, când vântul bătea cum trebuie, grăunțele solitare de nisip încă mai şuierau şi se loveau de pietrele antice. Acum, holul era răcoros şi liniştit, iluminat de o serie de torțe şi aşteptându-i în tăcere. *Călătorii* stăteau de-a lungul unui perete, după cum fuseseră instruiți, iar Tave şi Kin'ade erau împreună, şoptind şi aşteptând ceva.

Ce este asta? se întrebă Lanoree. Se uită într-o parte la gemenii Cathari, iar ei se uitară înapoi şi zâmbiră. Există o legătură specială între cei doi, care era mai puternică decât Forța şi asta o nedumerea. Se uită în cealaltă direcție la Dal. Era relaxat şi calm, aruncând o privire la tapiseriile din sală şi la seria de arme vechi atârnate de cârlige şi dispuse în vitrine de-a lungul perimetrului. Îi văzu privirea şi rânji.

— Maestră Kin'ade..., spuse ea, dar femela Zabrak ridică o mână, cu degetele desfăcute.

Venea cineva. Lanoree putea simți asta şi simțea apropierea în curgerea Forței. Câteva clipe mai târziu apăru o umbră în uşa din partea cealaltă a sălii. Maestrul Lha-Mi intră, mergând încrezător spre studenți. Cei doi Maeştri se înclinară uşor şi

[26] Anul 10.670 TYA – Anul 25.783 BBY

apoi Lha-Mi făcu o pauză şi îi examină pe *Călători*. Petrecu ceva timp privindu-i din cap până-n picioare, iar când ajunse la Lanoree, ea îi putu simți forța privirii.

Uneori dragostea nu este suficientă, îi spusese Lha-Mi, dar astăzi nu avea niciun mesaj special. Privirea lui trecu la Dal, apoi, după o privire aruncată Maeştrilor Tave şi Kin'ade, rosti un singur cuvânt.

— Luptați.

Cei doi Maeştri menținură un control total. Când o lovitură de Forță era aruncată cu prea multă vigoare, Maestrul Tave întindea mâna şi absorbea o parte din impact. Când o serie de împingeri în Forță mult prea entuziaste erau repezite de către Wookiee, Maestra Kin'ade le prindea din aer şi le diminua cu un simplu mormăit. Lanoree evită să lupte cu fratele ei cât de mult putu. Dar, în curând, se trezi stând lângă Dal şi, schimbând o privire, văzu cât de mult îi plăcea.

— Aici nu luăm partea nimănui, spuse Dal.

Sări spre Lanoree într-o mişcare Alchaka neîndemânatică, dar puternică, şi ceea ce se întâmplă în continuare îi rămase în minte mult timp după aceea. Îl lasă să o lovească. Ea se prăbuşi, alunecând pe podeaua de piatră şi zdrelindu-şi spatele, şoldurile şi coatele. Folosi Forța pentru a se opri să se lovească într-un perete. Apoi se ridică, iar Dal o atacă din nou. Se strecură pe sub lovitura lui Dal, alunecă pe lângă el în timp ce se întorcea şi o lovea cu pumnul, apoi îi puse piedică, îl lovi în gleznă şi sări călare pe el, cu pumnul ridicat, gata să-l lovească în față.

— Nu am nevoie de Forță ca să te dobor, frate, spuse ea zâmbind.

Încearcă să-i ridice starea de spirit, apelând la strânsa lor legătură. Dar ochii lui erau plini de furie. O lovi pe Lanoree cu pumnul în tâmplă şi ea căzu în lateral, mai mult şocată decât având dureri. Urmă o lovitură în coaste, apoi o altă lovitură în stomac. Se îndepărtă de el, dar el venea mereu peste ea şi apoi ea gândi: *De ce nu ar trebui să folosesc Forța? Mă abțin pur şi simplu din cauza sensibilităților sale?*

Îl lovi cu putere şi o bubuitură grozavă reverberă prin sală. Dal fu împins înapoi, cu brațele şi picioarele în lături, zburând prin aer. Cineva îl prinse şi-l lasă jos, înainte să se lovească de perete. Lanoree nu văzu cine, dar presupuse că fuseseră Tave sau Kin'ade. Ea se ridică în picioare, ținându-se de cap şi alungând durerea puternică, palpitantă, din interior. Dar, uneori, nici chiar Forța nu putea domoli o astfel de agonie, iar în studiile ei, ajunsese să aibă încredere în durere. Era acolo dintr-un anumit motiv şi dacă o masca, asta putea duce mai tarziu la mai multe daune şi la dureri mai grave.

— Ți-ai coborât apărarea, spuse Kin'ade şi la început Lanoree crezu că vorbea cu Dal. Dar, de fapt, i se adresa ei. Ar trebui să poți anticipa astfel de atacuri stângace şi să le contracarezi. Mişcările Alchaka ale fratelui tău sunt rudimentare în cel mai bun caz şi el nu apelează la Forță pentru a le folosi.

— Ştiu, spuse ea încet, cu fața spre Maestra Kin'ade, dar aruncând o privire spre Dal.

El stătea în partea cealaltă a holului şi părea abătut, învins.

— Încetați, spune Lha-Mi, şi luptele se încheiară.

Gemenii Cathari se îmbrățişară, însângerați şi zâmbitori. Femela Wookiee şi Twi'lekul se apropiară unul de altul şi se bătură reciproc pe umeri.

Lanoree se uită la Dal, dar el îi întorsese deja spatele.

* * *

Kin'ade mergea înaintea lui Lanoree, fără să spună nimic. Lanoreei i se spusese să o urmeze şi bănuia că era dusă la Lha-Mi, o ultimă dată înainte de plecarea din dimineața următoare. Mâine, ea şi Dal vor începe călătoria lor lungă şi periculoasă către Anil Kesh. Templul Ştiinței se afla la mai mult de o mie de kilometri înspre est, pe Talss. Vor trebui să traverseze Insulele Lunii pentru a ajunge la Tals şi, odată ajunşi acolo, vor fi confruntați cu o cățărare lungă printr-un teren sălbatic. Lava erupea spre înălțimi din tunelurile vulcanice antice; pantele muntelui erau sufocate de frasini, şi creaturi ciudate, uneori mortale, împânzeau văile şi râpele.

Chiar mai sălbatic este Anil Kesh însuşi, aflându-se în mijlocul misterioasei şi mortalei prăpăstii aflată în vârful munților. Niciun Je'daii care a coborât vreodată pe fundul ei n-a supraviețuit şi mulți dintre cei care au încercat, au înnebunit.

Daegen Lok, prizonierul de pe Bogan, era unul dintre ei – fascinația sa pentru prăpastie dusese la căderea lui. Tuturor tinerilor Padawani li se spune povestea lui.

Lanoree aşteptase cu nerăbdare timpul petrecut împreună cu Dal. Dar acum, era şi ea înspăimântată. De Dal, de ceea ce devenise şi de ceea ce ar fi putut să facă. Era disperată să nu-şi dezamăgească părinții. Şi, deşi încă încerca să mai creadă că fratele ei putea fi salvat şi adus de partea Forței, în adâncul ei ştia adevărul.

Zilele sale pe Tython erau numărate.

— Aşteaptă aici, spuse Maestra Kin'ade. Puse o mână pe umărul lui Lanoree. E ultima dată când ne vom mai vedea, cel puțin deocamdată. Sper că drumul tău va fi sigur, *Călătorule*. Fie ca Forța să meargă cu tine.

— Vă mulțumesc pentru toată pregătirea oferită, spuse Lanoree.

Maestra Kin'ade păru că vrea să spună mai multe şi Lanoree fu surprinsă când simți îndoielile care emanau dinspre ea. Dar apoi, camera de dincolo de locul în care aşteptau nu mai fu goală, iar Kin'ade îi zâmbi doar.

— Intră, spuse o voce, iar Lanoree îl recunoscu încă o dată pe Lha-Mi.

Camera mică, hexagonală, este căptuşită cu imagini ale unor persoane pe care Lanoree nu le cunoştea. Era un amestec din toate speciile şi culorile, iar în anumite puncte din jurul pereților existau şi spații goale. Lha-Mi stătea în cadrul unei uşi din partea opusă a camerei.

— Toți cei pe care i-am dezamăgit, spuse Maestrul Templului. Toți aceia – Je'daii sau nu – pe care i-am dezamăgit de-a lungul vieții mele. Țin camera deschisă pentru oricine vrea să o vadă, pentru că este important să ştim că nu suntem cu toții perfecți. Mândria este o îngăduință periculoasă. Acum sunt un Maestru al Templului, dar nici măcar asta nu mă fereşte de eşecuri. În multe privințe, eşecurile mele sunt mai mari, deoarece, ca Maestru al Templului, există mult mai multe aşteptări din partea mea şi responsabilitatea aduce cu sine mai multe riscuri.

Lanoree nu spuse nimic. I se vorbea şi Lha-Mi nu o invitase să răspundă.

— Depinde de mine, desigur, ale cui imagini le pun aici, continuă bătrânul. Unii ar susține că sunt unii care s-au dezamăgit ei înşişi, mai degrabă, decât să-i fi dezamăgit eu. Şi sunt alții care ar putea numi unele imagini care lipsesc. Merse încet în jurul camerei. Există spații. Lacune care mai trebuie completate. Sper să văd în continuare zone de zid gol atunci când voi fi mai bătrân şi mai aproape de moarte, dar...

El ridică din umeri şi atinse piatra rece, goală.

— Tu nu vrei să vezi imaginea lui Dal aici, spuse Lha-Mi. Ai învățat bine şi experiența ta se vede uşor. Dar fața *ta* este cea pe care nu am nicio dorință să o văd pe pereții acestei camere, Lanoree. Deci, fii atentă la acest avertisment. Ignorându-l, vei suferi consecințele şi te vei dezamăgi tu însuți. Fratele tău devine tot mai instabil şi periculos cu fiecare zi care trece. Fii atentă cu el.

— Voi fi, Maestre Lha-Mi.

Bătrânul oftă.

— A fost o vreme când oamenii ca Dalien...

Vocea i se stinse.

— Ce? întrebă Lanoree.

— Vremuri mai grele, spuse Lha-Mi. Nu contează. Du-te în siguranță, Lanoree Brock, şi Forța să meargă cu tine.

Lanoree îl urmări pe Maestrul Templului întorcându-se şi ieşind din camera ruşinii lui, iar când el dispăru, ea petrecu ceva timp privind în jur la fețele care o priveau înapoi. Se întrebă ce se întâmplase cu ei.

Muriseră, fuseseră alungați, fugiseră din sistem? Spera să nu afle niciodată.

Şi jură că nici fața ei, nici cea a fratelui ei nu vor umple vreunul dintre acele spații goale.

* * *

În Stația Greenwood, Tre Sana deveni altcineva.

Lanoree îl simți când ieşiră pe prima stradă plină de magazine, taverne şi alte locuri pentru plăceri. Nu prin Forță, pentru că ceea ce îi făcuse Dam-Powl Twi'lekului îl făcea aproape imun la sondajele lui Lanoree. Dar se purta singur în felul acesta. Manierele, purtarea sa, interacțiunea cu lumea se schimbaseră subtil. Tre Sana pe care îl întâlnise pe Kalimahr şi cu care petrecuse zile întregi în *Pacificatorul* ei se transformase în bărbatul despre care o avertizase Dam-Powl. Devenise periculos.

Mergeau de-a lungul străzii unul lângă celălalt, iar Lanoree păstra gluga robei ridicată. Câteva persoane le aruncară o privire, dar numai întâmplător. Majoritatea erau prea implicați în propria lor viață pentru a fi îngrijorați pentru oricine altcineva. Vânzătorii îşi expuneau marfa în vagonete de piață, din metal – mâncare, băutură şi o serie de droguri care promiteau o evadare temporară din realitatea acestui loc nenorocit. Unii stăteau în afara localurilor cu băuturi, încercând să ademenească trecătorii înăuntru, promițându-le celei mai bune băuturi. Şi tot timpul, mai departe spre centrul cupolei, hornurile duduiau şi pompau, maşinile loveau, pământul tremura şi trenuri uriaşe intrau sau ieşeau din tunel, cu materii prime sau produse finite. Lumea era uleiul care menținea cupola funcțională, iar Lanoree simți că siguranța şi sănătatea de aici se bazau pe o pânză cât mai subțire de fum.

În timp ce mergeau, îşi păstră simțurile deschise după orice semn al lui Dal.

Dar nici măcar nu era sigură că îl va mai recunoaşte.

— Acolo, spuse Tre, arătând de-a lungul străzii.

— Ce?

— Un punct de înregistrare.

Merse înainte, împinse deoparte un bărbat înalt şi apăsă mai multe butoane de pe o cutie montată pe un stâlp scurt şi butucos.

— Îl foloseam! spuse bărbatul.

S-ar putea să fi fost cândva om, dar ceva îngrozitor îi mâncase fața şi ochii artificiali strălucitori îi erau aşezați în rămăşițele orificiilor.

— Ce-ai zice să foloseşti ăsta? spuse Tre.

Îşi dădu jacheta deoparte şi îi arătă micul blaster de la brâu.

Nici nu ştiam că îl are! gândi Lanoree.

— Poți armă! spuse bărbatul. Nimeni nu are voie să poarte arme în Sta...

Tre îl împinse cu putere. Cu brațele rotindu-se, omul se împiedică înapoi într-un grup de femei care purtau costume de lucru roşii mate şi una dintre ele îi puse piedică. Râseră toate.

Tre îi întoarse spatele omului căzut şi începu să butoneze la punctul de înregistrare. Ecranul mic afişă o hartă a Stației Greenwood, iar pe măsură ce Tre atingea tastele, harta se focusă pe un sector, apoi pe o mică rețea de străzi. Pulsă o strălucire verde. Tre şterse căutarea şi dădu din cap spre Lanoree.

— Ticălosul tău este înregistrat? întrebă Lanoree.

— Nu, dar este cineva care cunoaşte pe cineva care îl cunoaşte.

— Corect. Foarte uşor.

Tre începu să meargă.

— Ai fi putut aştepta ca să-l foloseşti, spuse ea, mergând alături de Twi'lek.

— Mențin, pur şi simplu, aparențele.

— Am crezut că nu ai mai fost aici?

— Nu am mai fost. Dar ştiu cum să mă descurc pe aici. Ai încredere în mine.

Lanoree încercă să zâmbească şi să-şi dea ochii peste cap, dar Tre nici măcar nu o privi.

* * *

Cineva fusese lovit de un tren. Lanoree văzu agitația în timp ce se apropiau de un drum larg care ducea la o gură de tunel de sub marginea inferioară a cupolei. O

femeie țipa de durere şi o mulțime mică se adunase în jurul unei pete roşii de pe suprafața accidentată a drumului. Majoritatea mergeau rapid mai departe. Trenurile trebuie să fi fost uriaşe şi grele, pentru că nu mai rămăsese nimic întreg.

— Nu au securitate? Nu au ajutoare? întrebă Lanoree.

— Există, dacă îți permiți, spuse Tre. Dar Stația Greenwood este ca orice alt oraş de pe Nox – condusă de corporații. Ei sunt legea, iar lumea lucrează pentru ei. Securitatea care există este preocupată de menținerea producției, de asigurarea siguranței membrilor corporației – majoritatea dintre ei locuind probabil în turnul central – şi de protejarea oraşului de atacurile altor oraşe.

— Încă se mai întâmplă asta?

— Mai des decât crezi. Haide. Nu e nimic de văzut aici.

Merseră mai departe şi Lanoree aruncă o ultimă privire spre femeia îndurerată.

— Seamănă mai mult cu Shikaakwa, spuse ea.

— Oh, nu este nici pe departe la fel de bine organizat, spuse Tre.

Au traversat linia largă de cale ferată şi au intrat într-un cartier aflat mai aproape de zonele industriale centrale. Pământul tremura cu o vibrație constantă, iar clădirile de cazare ale muncitorilor erau mult mai organizate. Lumea se mişca pe străzi, muncitorii îmbrăcați în roşu mergeau spre sau de la serviciu, iar aici şi acolo erau grupuri de paznici înarmați, care urmăreau să nu fie probleme, dar, aparent, neaşteptându-se să fie vreuna. Armele le erau la vedere şi păreau răi cu toții.

Lanoree îşi atinse sabia şi îşi ținu fața în jos. Era îndoielnic că o va identifica cineva drept Je'daii, privind-o pur şi simplu, dar nu se putea deconecta aşa uşor de ceea ce era. Se temea că ochii – sau expresia ei – o vor trăda.

— Aici, spuse Tre, dând din cap către un turn de cazare gri. Nu ticălosul, ci un asociat. La fel de neplăcut.

— Abia aştept, spuse Lanoree.

* * *

În interiorul turnului, urcară paisprezece etaje de scări, deoarece liftul era spart şi, când Tre bătu la o uşă, nu primi niciun răspuns. Lanoree lovi cu piciorul. Persoana căutată, care asculta de cealaltă parte a uşii, se dădu înapoi şi se împiedică de o piesă de mobilier, vărsându-şi drogurile şi sticla cu băutură cu miros rânced. Lanoree închise uşa prin Forță şi o apăsă în tocul spart.

— Ei bine, spuse Tre. Lanoree, fă cunoştință cu Domm, un contact de afaceri de-al meu.

— Încă mai ai companie bună, Tre Sana, după cum văd, spuse Domm de pe podea.

— Acum e practic adormită, spuse Tre, pe acelaşi ton.

Lanoree fu impresionată.

— Nu ți-ar plăcea să o vezi trează şi supărată.

— Recunosc un Je'daii atunci când îl întâlnesc.

Lanoree se repezi într-o clipă la cel căzut, cu sabia trasă şi apăsată pe gât înainte să mai poată inspira din nou.

— Recunoşti şi una dintr-astea? întrebă ea.

— Nu, spuse Domm. Era Zabrak, dar nişte răni teribile îi desfiguraseră fața, lăsând în urmă cicatrice. Respirația îi duhnea de la mirosul chimicalelor. Dar tatăl meu a făcut-o. Unul de-al tău i-a zburat capul de pe umeri în urmă cu doisprezece ani.

— Unde?

— În Kaleth.

— Atunci nu ar fi trebuit să fie acolo, spuse Lanoree. Îi protejam pe ai noştri. Asta fac şi acum. Şi ştii cum sunt Je'daii... când îi protejază pe ai lor. Suntem mai mult decât fericiți să zburăm capete.

Apăsă sabia, ştiind exact câtă presiunea să exercite înainte să apară sângele.

— Îl caut pe Maxhagan, spuse Tre.

— Şi?

— Haide, Domm.

— Găseşte-l singur.

— Dacă ne spui tu, vom economisi timp, spuse Lanoree. Nu fi ca tatăl tău.

Frica fu înlocuită de sfidare în ochii lui Domm. El chiar reuşi să zâmbească în ciuda presiunii sabiei.

— Nu mă vei măcelări, aşa, pur şi simplu, spuse el.

Ba da, o va face. Lanoree împinse gândul spre el. *E rea şi disperată, şi îmi va zbura capul de pe umerii mei fără să se deranjeze prea mult*.

Zâmbetul lui Domm dispăru şi se uită nervos de la Tre la Lanoree. Zâmbi, învins. Furia îi dispăru, iar Lanoree se întrebă dacă îi păsase cu adevărat de tatăl său mort. Poate că fusese doar un motiv convenabil ca să urască.

— Lasă-mă să mă ridic, spuse Domm.

— Nu.

— Trebuie să mă ridic şi...

— Nu, spuse din nou Lanoree. Te vei ridica, te vei preface slăbit, te vei sprijini de dulapul de acolo. Apoi vei încerca să ne distragi atenţia şi să iei blasterul prins sub tăblia de sus. S-ar putea chiar să reuşeşti să tragi un foc. Dar apoi te voi ucide şi ăsta va fi un inconvenient pentru mine. Deci, nu, nu te ridici. Şi acum, presiunea acestei săbii va continua să crească până când ne vei spune unde poate fi găsit Maxhagan.

Ochii lui Domm se măriră când auzi cum îi erau smulse gândurile din minte.

Lanoree zâmbi.

— Şi dacă ai putea citi gândurile mele, ai şti că spun adevărul.

Se aplecă pe sabie şi pe muchia ei ascuţită apăsă pe ţesutul cicatricizat de pe gât. Pielea cedă. Sângele începu să curgă.

— Districtul Şase, spuse Domm. În piaţă. Are o tarabă... vinde apă importată.

Lanoree se încruntă, dar nu simţi nicio minciună în cuvintele lui Domm.

— Se ascunde la vedere, spuse Tre. Cred că spune adevărul.

— Îl spune, zise Lanoree.

Începu să-şi relaxeze sabia.

— Ar trebui să-l omori, spuse Tre.

Cuvintele îi erau calme, lipsite de sentimente.

— Să-l omor?

— Ştie că eşti Je'daii. Ştie că suntem aici. Şi deja suntem în dezavantaj. Dacă apelează pe oricine din Staţia Greenwood, suntem compromişi.

Lanoree încă nu îşi întorsese privirea de la bărbatul de sub sabia ei.

Erau mulţi cei a căror piele fusesese despărţită de lama ei, dar cu toţii luptaseră la momentul respectiv. Doborârea piloţilor fusese inevitabilă, deşi moartea lor o duruse. Dar nu avea obiceiul să ucidă doar de dragul uciderii.

— Există o altă cale, spuse ea.

Îşi puse sabia în teacă şi se aşeză pe pieptul lui Domm. El nu se mişcă; părea să simtă că încă nu terminase cu el.

— Nu avem timp! spuse Tre.

— Nu va dura mult.

Lanoree se linişti şi adună Forţa, iar chipul şi vocea Maestrei Dam-Powl îi apărură în minte. *Sunt unii care sunt tulburaţi de lucrul la care excelăm tu şi cu mine, dar ei nu îi înţeleg potenţialul. Păstrează controlul, menţine echilibrul şi te va servi bine*.

Lanoree simţi puterea Forţei învârtindu-se şi curgând prin ea şi în jurul ei, personificată de Ashla şi Bogan, atracţia şi repulsia lor fiind perfect echilibrată, iar Lanoree era suspendată fără greutate, desăvârşită, între ele. Ridică praful de piele de pe podea şi alese patru particule care deveniră slujitorii ei. Concentrându-se asupra lor, extinzându-le în minte şi dându-le atingerea Forţei, le lăsă să cadă în ochii lui Domm. El clipi şi ţipă, dar nu se putu mişca. Ochii îi lăcrimară şi apoi îi închise strâns. Dar era deja prea târziu.

— Aştept afară, îl auzi Lanoree pe Tre spunând şi semăna cu un copilul care se

temea de întuneric.

Dar ochii ei erau închişi şi nu-l văzu plecând.

— Stai liniştit şi taci din gură, şopti ea cu o uşoară împingere a Forței, iar Domm deveni nemişcat sub ea.

Se scufundă în el, viziunea se întunecă, senzația de atingere fiind intensă şi şocantă în timp ce particulele de praf trecură prin ochi şi ajunseră în creier. Simți umezeala caldă din interior. Căută şi, când găsi locul dorit, se opri, adunând putere şi modelând Forța după voința ei. Asta era partea periculoasă. O simțea pe Bogan prefigurându-se şi întunericul apropiindu-se, iar echilibrul ei începu să slăbească. Puterea crescu în jurul ei şi respiră adânc, încercând să îndepărteze senzațiile extazice care curgeau prin ea. Plăcerea controlului. Extazul întunericului.

Praful se transformă în elemente ale voinței ei, iar Domm începu să se sufoce atunci când voința ei se îndeplini.

Păstrează-ți calmul, gândi Lanoree, iar de data asta vorbea cu ea însăşi.

Bogan deveni mai mare şi grea şi simți ademenirea irezistibilă a umbrei – eliberarea de constrângeri, desfătarea puterii. Şi se luptă să-şi recapete echilibrul, negarea lui Bogan fiind dificilă, dar în cele din urmă triumfă. Sentimentul pierderii fu uluitor pentru o vreme, dar se estompă rapid.

Acesta era talentul ei, spusese Dam-Powl. Alchimia cărnii, indiferent cât de mic putea fi acel element de carne. Transformarea şi tranziția. Lanoree încercă să-şi rețină sentimentul de mândrie față de ceea ce realizase. Nu se mai atinsese de experimentul de pe navă de când începuse misiunea, dar nu uitase nimic din ceea ce învățase. Se ridică de pe Domm şi se duse la uşa pe care Tre o lăsase deschisă în spatele lui.

— S-a terminat, spuse ea..

— Ai avut fața lui Dam-Powl. Întunericul ei, răspunse vocea lui Tre de pe coridor.

— Şi controlul ei, spuse Lanoree.

Desigur. Dam-Powl trebuie să-i fi făcut ceva similar lui Tre. Dar pe Lanoree nu o deranja că îl înspăimântase. Un Tre temător s-ar putea să o servească mai bine.

— Este…?

— I-am sfâşiat memoria. O vreme nu-şi va aminti nimic, nici măcar numele lui.

Domm se zvârcolea pe podea şi se străduia să se ridice în picioare.

— Pentru o vreme? întrebă Tre.

— Nu sunt sigură cât timp.

Şi chiar nu era. Ar fi putut fi câteva zile, sau poate mult mai mult, până când Domm va redeveni persoana nenorocită care fusese, cu o umbră întunecată în mintea sa, acolo unde memoria a ceea ce se întâmplase era un gol carbonizat.

— Mult mai bine decât crima.

— Dacă spui tu…

Tre stătea pe coridor, cu spatele sprijinit de perete.

— Acum spune-mi că ştii unde este piața Districtului Şase, spuse ea.

Tre aprobă din cap. De data asta nu mai există niciun zâmbet uşuratic.

Capitolul 11
SCLAVI

Există adâncuri.
— Osamael Or, circa 1.000 TYA[27]

Parte din pelerinajul unui *Călător* însemna să învețe cum să supraviețuiască în sălbaticie, iar acum ei vânau.

Lanoree pătrunse în pădurea de ciuperci uriaşe, respirând pe gură, astfel încât mirosul de carne al ciupercilor uriaşe să nu îi deranjeze simțurile. Paşii îi erau complet silențioşi; putea simți zonele cu ciuperci uscate care ar fi putut crăpa sub piciorul ei sau acele locuri unde scobiturile în pământ erau acoperite cu muşchi.

Respirația îi era uşoară şi lentă. Şi mintea ei era conectată cu prada lor: un mamifer mic. Îi putea simți bătăile rapide ale inimii şi respirația şi, dacă se concentra cu adevărat, putea vedea prin ochii lui. Percepția animalului era atât de diferită de a ei. Tot ce vedea el era umbrit de Forță.

Pe vremuri o deranja că atât de multă viață sălbatică de pe Tython era atât de bine acordată la fluxul de Forță. Dar ajunsese să învețe că era o relație pasivă. Doar Je'daii puteau exploata Forța şi să o folosească pentru a face lucruri mărețe.

Mişcările ei îndemnară mamiferul să meargă în jos, prin râpa adâncă, dincolo de puzderia de ciuperci roz care acoperea un perete, şi apoi văzu o ceață de mişcare în față. Auzi un fluierat în depărtare şi apoi Lanoree alergă printre tulpinile albe lăptoase. Se delectă cu mişcarea tăcută, cu briza care-i flutură părul desprins, cu faptul că transpirația i se usca pe frunte. Când ajunse la marginea râpei şi privi în jos, Dal ridică animalul pe care în străpunsese pe o suliță pe care şi-o făcuse el însuşi. Ea îi zâmbi. *Facem echipă bună,* gândi ea.

Dar apoi o înjunghie încă o dată durerea aceea familiară a vinovăției.

Plecaseră de şase zile din Stav Kesh şi în fiecare moment care trecea, Lanoree ştia că se mințea singură. Dal nu va accepta niciodată Forța şi nici nu se va adapta la fluxul şi curgerea ei. El jupui tăcut creatura, apoi o curăță şi o tranşă, făcu un foc şi începu să gătească carnea. Era metodic şi priceput în tot ceea ce făcea. Învățase atât de multe lucruri. Lanoree îşi aminti cum îl auzise pe tatăl lor vorbind, odată, cu mama lor. *E ca un burete*, spusese tatăl. *Fiecare întrebare la care îi răspund îi inspiră alte două. Setea lui de cunoaştere este nepotolită. Va fi un mare Je'daii într-o zi.*

O întrista cât de mult putuseră greşi părinții ei. Abilitățile lui Dal ascundeau un gol mai profund. Un gol întunecat, unde totul în jur aştepta ca Forța să-l umple.

În cele din urmă, când el începu să împartă carnea, împreună cu o rădăcină leguminoasă moale şi dulce pe care o găsiseră mai devreme, ea puse întrebarea care o sâcâia.

— Eşti trist?

El îi întinse o farfurie. Mâncarea mirosea minunat. Expresia lui Dal nu se

[27] Anul 1.000 TYA – Anul 35.453 BBY

schimbă; ştia exact la ce se referea ea.

— Mănâncă-ți cina, spuse el. Încă avem un drum lung de parcurs.

— Eşti trist? întrebă ea din nou. Cum ai fost la Stav Kesh... ca un copil, gelos pe cei din jur că aveau jucării mai bune.

Dal ridică o sprânceană şi apoi râse în hohote.

— Asta e ceea ce crezi? întrebă el.

— Ei bine ...

— Chiar crezi că sunt gelos pe tine? Pe mama şi tata, şi toți ceilalți cu care ne-am antrenat acolo? Gelos că niciunul dintre voi nu sunteți proprii voştri stăpâni?

— Bineînțeles că suntem.

— Ba nu! Îşi aşează farfuria jos şi se ridică în picioare, nu supărat, ci frustrat. Nu sunteți deloc. Sunteți *sclavi* ai Forței. Ai putea crede că te serveşte, dar de fapt *tu* o serveşti pe ea. Nu ai niciodată gânduri proprii, pentru că Forța este întotdeauna în mintea ta. Nu lupți niciodată propriile tale lupte, pentru că luptă Forța pentru tine.

— Nu este aşa, Dal, este...

— Ei bine, eu aşa văd problema, spuse Dal. Te văd când o foloseşti şi când o faci, nu mai eşti tu însuți. Nu mai eşti sora mea.

— Am crezut că ştiu ce este mai bine pentru tine, spuse ea.

— Dar nu ştii! Numai *eu* pot spune asta! Părinții noştri, tu, Maeştrii care ne-au instruit, toată lumea vrea să-mi spună ce să fiu, să mă forțeze cumva. Dar sunt bărbat. Propriul meu *stăpân*!

Ochii lui se lărgiră, la fel ca şi zâmbetul lui. Şi Lanoree nu văzu acolo nici nebunie şi nici furie. Văzu bucurie.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea.

Dal se uită la cerul întunecat, unde stelele apăruseră deja, iar Ashla şi Bogan priveau din spatele unei cețe de nori. O sută de lumini se mişcau pe sus, sateliți şi nave spațiale care se ridicau deasupra atmosferei lui Tython.

— Voi învăța tot ce pot, spuse el, din fiecare templu pe care îl vizităm amândoi. Şi după aceea mă duc spre stele.

— Spre stele?

— O să-mi găsesc drumul spre casă.

Nu mai spuse nimic, nu dădu detalii, iar sentimentul cel mai persistent al lui Lanoree fu unul de tristețe, deoarece casa pe care o aveau împreună cu părinții lor nu mai era suficientă pentru Dal.

* * *

Cinci zile mai târziu, după ce călătoriră prin extremitatea estică a lui Kato Zakar – unde pădurile de ciuperci cedară locul mlaştinilor, iar mlaştinile, la rândul lor, se transformaseră în curând în dune de nisip care se rostogoleau cale de mulți kilometri înspre mare – se apropiară de coasta de unde era vizibilă la orizont prima dintre Insulele Lunii. La o sută de kilometri şi după şapte insule, începea continentul Talss.

Deşi vorbeau şi călătoreau împreună, distanța dintre ei se mărea în fiecare zi. Lanoree putu simți asta şi Dal păru să o simtă şi el. Diferența era că lui îi plăcea.

* * *

Dal inspiră adânc. Era revigorat de energia oceanului şi de violența valurilor.

— E frumos! spuse el. Ai văzut vreodată ceva atât de frumos, Lanoree?

Ploua. Marea se spărgea de țărmul nisipos, dunele masive pe care stăteau ei fiind efemere în comparație cu Tython. Valurile erau acoperite cu o luminescență care se rostogolea în lumina zorilor, nenumăratele creaturi minuscule aruncându-şi strălucirea peste ape. Ea le putea simți puterea. Era umilitoare şi, da, frumoasă.

— Este uimitor, spuse ea.

— Îți face ruşine Forța, nu?

El rânji, iar briza mării suflă rafalele de ploaie, îmbibându-i părul.

Lanoree nu răspunse, deşi ar fi putut să o facă. I-ar fi putut spune că puterea pe care o simțea el era chiar Forța, pentru că ea curgea atât prin mare cât şi prin aer, prin stânci, plante şi prin sol, prin viețuitoarele care zburau, fugeau sau se târâiau, şi chiar prin lucrurile moarte care putrezeau sub sol şi sub valuri.

Ar fi putut să i-o spună, dar el nu ar fi ascultat. Mai rău, nu ar fi înțeles.

Aşa că închise ochii, iar ploaia şi stropii mării o îmbibară şi pe ea.

Mai târziu, în portul de coastă Ban Landing, li se oferi o traversare escortată către Talss.

— Roiurile de meduze sunt în acest an mai la sud decât oricând înainte, spuse femeia. Nu le spusese numele ei, dar avea o stea de Ranger la centură. Am fost până la Insulele Lunii şi înapoi de şapte ori şi nava pe care mă aflam a fost atacată de fiecare dată. V-aş sfătui să faceți o traversare programată, *Călătorilor*. Navele mai mari au apărători speciale pentru a face față la tot ce poate dezlănțui Canalul Lunii împotriva lor şi, dacă mergeți singuri, nu veți avea la dispoziție decât o barcă mică, cu vele.

— Mergem singuri, zise Dal. Nu, Lanoree? *Călătorim* pentru a învăța şi explora, până la urmă.

Rangerul obiectă şi totuşi Lanoree văzu o urmă de respect în ochii ei. Poate că şi ea făcuse acelaşi lucru în *Marea* ei *Călătorie*, dar nu le-o spune.

Înnoptează în Ban Landing, rămânând într-o simplă casă supraetajată, aproape de marginea apei. În grinzile de lemn care susțineau acoperişul erau sculptate mii de nume, *Călători* din anii anteriori care stătuseră aici înainte de propriile traversări periculoase până la Insulele Lunii şi apoi până la Talss. Lanoree îşi petrecu ceva timp căutând numele părinților lor, dar nu le găsi.

Mai târziu, Dal se aşeză pe platforma care înconjura casa. Valurile mari se spărgeau de plaje la jumătate de kilometru distanță şi erau vizibile numai vârfurile lor învârtejite şi luminoase, amplificate de lumina stelelor, ca nişte şerpi uriaşi care se zvârcoleau în întuneric. Dar ea se uita la fratele ei. Stătea întins pe spate cu mâinile sub cap, privind în sus.

— Vrei mâncare? întrebă Lanoree.

Dal luă farfuria pe care i-o adusese şi dădu din cap în semn de mulțumire.

— Va fi periculos.

— Nu-ți face griji, micuța mea soră, spuse Dal, deşi ea era mai mare decât el. O să am eu grijă de tine.

* * *

Călătoria lor peste Canalul Lunii durase doar trei zile, dar Lanoree şi-o va aminti în totdeauna. Marea fusese mai liniştită la plecare, în zorii zilei următoare.

Rangerul îi întâlni în port şi le spuse cum folosise ea Forța pentru a deruta şi combate amenințarea creaturilor marine – mai ales a meduzelor ucigaşe – în traversările ei anterioare. Apoi le ură drum bun.

Ei navigară de la o insulă la alta, oprindu-se doar pentru a umple bidoanele cu apă înainte să meargă mai departe. Dormiră puțin pe uscat, dar petrecură tot restul timpului navigând. Pe la jumătatea călătoriei izbucni o furtună. Un roi de meduze lovi barca şi începură să urce pe carenă, târându-se, tentaculele lor toxice biciuind aerul şi căutând carnea. Lanoree folosi Forța pentru a le lovi înapoi în mare. Dal îşi folosi blasterul pentru a le spulbera în grupuri, înainte să ajungă în barcă. Roiul trecu de ei. Dar nu scăpaseră de pericol. Un şarpe de mare apăru de nicăieri şi aproape că răsturnă barca, capul lui fiind la fel de mare ca trunchiul unei persoane, cu dinții picurând venin. Lanoree dezorientă fiara atingându-i mintea, iar Dal îl străpunse de mai multe ori cu un cârlig din barcă. Bestia alunecă din barcă şi plecă mai departe, iar Lanoree o simți scufundându-se adânc, în căutarea unei găuri întunecate în care să se ascundă şi să-şi vindece rănile.

Luptară împreună. Înfruntând pericolele lui Tython, trecând prin furtuni. Dar

când ajunseră în cele din urmă la Talss, ancorând într-un mic port maritim, Dal plecă de pe barcă fără să mai vorbească. Pentru el nu era timp de pierdut, nu avea rost să se oprească să se odihnească. De parcă Anil Kesh avea ceva pentru el şi era nerăbdător să ajungă acolo.

Furtunile se dezlănțuiră deasupra lui Talss. Ploaia abundentă îi lovea ca o grindină de pietre mici, fulgerele luminau totul, iar Lanoree simți vârtejurile în Forță. Furtuna de Forță o făcea să se simtă bolnavă şi instabilă, iar Dal o apucă de braț şi o duse mai departe. Acum exista un scop nou pentru el şi Lanoree îşi dori să afle ce anume îl îmboldea. Templul Ştiinței încă era la două zile de călătorie spre interior.

* * *

— El o numeşte Rețeaua, spuse Tre. Este o colecție de contacte anonime, informatori şi spioni, nu numai în Stația Greenwood, ci în aproape fiecare oraş cu cupolă de pe Nox. Uneori chiar şi dincolo de Nox. Atât de anonimă încât orice cedare în rețea îi protejează pe toți ceilalți. Orice perturbare a legăturilor îi eliberează pe toți ceilalți. Este genială, într-adevăr. Părea aproape respectuos. Maxhagan a avut nevoie de ani pentru a o înființa, şi nu va risca decât dacă facem să merite.

— Şi l-ai cunoscut pe Maxhagan? I-ai folosit Rețeaua?

— Nici una, nici alta. Dar el şi cu mine am făcut afaceri.

— Dar ce ai...?

— Acum trebuie să ştii doar despre el, zise Tre sever. Vorbesc serios, Lanoree. Îmi placi. Am umbre în trecutul meu şi sunt sigur că Dam-Powl ți-a spus asta. Dar Maxhagan nu e cineva cu care să te joci. Este cu adevărat dur. Un maniac. Un monstru.

Trecură un canal împuțit şi poluat pe un pod şubred şi acum erau în Districtul Şase. La capătul său îndepărtat se ridica turnul din piatră şi metal care acționa ca suport central al Stației Greenwood, fiecare coloană vertebrală gigantică a imensei cupole curbându-se în jos din vârful turnului. La nivelul solului era atât de larg încât ți-ar fi trebuit o jumătate de dimineață să te plimbi în jurul lui, iar vârful îi era ascuns în ceața de fum şi aburi. Navele zumzăiau către şi dinspre turn, indiferent că erau dirijabile sau cu motor. Se vedea chiar şi ceva verde, acolo sus, observă Lanoree. Balcoane pline cu grădini şi peste tot Districtul şase, petalele şi frunzele erau zdrobite pe trotuare de nenumăratele picioare. De parcă cei din turn îi tachinau pe ceilalți din dom cu ceea ce aveau.

Districtul Şase în sine era un amestec de clădiri mari de fabrici, depozite şi parcuri în aer liber pentru produsele mai mari – Lanoree văzuse o zonă întinsă pe jumătate plină cu rânduri de vehicule de asalt de diferite forme şi dimensiuni – şi o rețea de piețe în jurul cărora se aflau locuințele şi turnurile administrației. Piețele erau pline de persoane care mergeau la şi de la serviciu, iar cea mai mare găzduia un magazin uriaş în care îşi cheltuiau muncitorii banii. Se apropiară pe piața aceea, cu o imensă fabrică eructând şi duduind în stânga lor, şi o clădire cu cinci etaje, înnegrită de funingine, în dreapta lor. Lanoree se întrebă cum reuşea lumea să trăiască şi să lucreze într-un astfel de loc. Dar ştia că mulți nu aveau de ales. Lumea se năştea şi murea pe Nox, viața lor fiind planificată de la început până la sfârşit. Cei mai mulți câştigau doar cât să supraviețuiască într-unul dintre domuri, permițându-şi câteva excese, din când în când. Dar părăsirea planetei costa mai mult decât putea economisi majoritatea într-o viață întreagă. Fără îndoială, corporațiilor le plăcea asta.

Lanoree ridică ochii spre cupola înaltă, abia vizibilă deasupra lor, şi la fabrica zgomotoasă şi împuțită din stânga lor. Dal ar fi putut fi oriunde. Simți o undă de urgență, nu numai pentru a-l găsi, ci şi pentru a-l vedea din nou.

— Am mai avut de-a face cu monştri, spuse Lanoree.

— Da, şi pariez că ai luptat cu ei. Dar Maxhagan e un monstru cu creier. Acum patru ani a fost înşelat de o familie din Casa Volke de pe Shikaakwa. Cumpăraseră nişte informații care i-au ajutat să stabilească o bază de producție în Oraşul de Cristal, o cupolă aflată la opt sute de kilometri sud de aici. Apoi au refuzat să

plătească. I-au ucis pe trei dintre mesagerii lui şi s-au retras cu toții pe Shikaakwa cu afacerea intactă.

Se opriră pentru că se apropia un tren, dându-se într-o parte şi lăsând transportorul masiv să huruie de-a lungul şinelor sale din mijlocul drumului.

— Deci, asta e o poveste despre răzbunare şi ce pedeapsă teribilă a adus asupra lor, spuse Lanoree.

Ştia la ce să se aştepte. Vizita ei anterioară pe Nox fusese scurtă, dar mai cunoscuse ființe de genul lui Maxhagan. Le întâlnise prin tot sistemul.

— Într-un fel, spuse Tre. I-a luat ceva timp. Dar a conspirat pentru a iniția o discordie în Oraşul de Cristal, iar asta a dus la o luptă care a lăsat în urmă trei mii de morți. A distrus întreaga rețea a familiei Volke de pe Nox şi nu a existat niciun element de legătură cu Maxhagan. El nu era interesat de ego-ul său sau să afle lumea că el era cel care provocase totul. Nu voia faimă. Voia doar să se răzbune.

— Cu toate astea, a devenit faimă.

Tre ridică din umeri.

— Lucrurile astea devin cunoscute.

— Are o minte ascuțită, atunci.

— Ascuțită şi brutală. Cei trei mii de morți au inclus mulți copii. Mă îndoiesc de faptul că a avut probleme cu somnul în noaptea aceea.

— Deci îşi câştigă toți banii din informații?

— E cea mai bună modalitate de a câştiga bani. Tre făcu un gest în jurul lor, spre clădiri, spre aerul încețoşat în ciuda unităților plutitoare de tratare a aerului care se mişcau prin spațiului aerian masiv al domului. Toate astea sunt efemere, condiționate de atmosferă. Sau pot fi distruse, aşa cum am văzut la intrare. Informațiile sunt eterne şi acolo îşi plasează credința Maxhagan.

— La fel este şi Forța, spuse Lanoree. Îmi voi pune credința în ea.

— Credința mea este aici, spuse Tre, atingând blasterul de la centură.

— Apa importată, spuse Lanoree. Pare ironic că se ocupă cu ceva care reprezintă puritatea.

— E o acoperire bună, spuse Tre. Şi nu ştiu cum e cu tine, dar mie mi-ar prinde bine o băutură.

Au mers mai departe şi în curând apăru imensa piață centrală a Districtului Şase, într-o vale puțin adâncă. Era o mare de mişcare şi pentru un moment, când se uită în jos, Lanoree se simți îngrozitor. Mulțimea roia şi se învârtea, tarabele de piață şi structurile mai impresionante străduindu-se să le ia banii, mirosurile de mâncare gătită amestecându-se cu duhoarea domului industrial şi făcând să i se întoarcă stomacul. Undeva, acolo jos, se afla şeful rețelei şi, poate, calea ei spre Dal.

Lanoree porni pe o pantă uşoară şi intră în înghesuială.

* * *

Până la urmă, Maxhagan fu uşor de găsit. Poate că el crezuse că dacă se camufla, asta l-ar fi făcut să pară mai dubios. Sau poate că era pur şi simplu prea încrezător ca să se mai ascundă. Era cu siguranță unul dintre cei mai discreți bărbați pe care îi văzuse Lanoree vreodată.

— Ei bine, sunt destul de sigur că el este, spuse Tre, încruntându-se.

Stăteau într-un stand alimentar, cu movile de rădăcini leguminoase şi rafturi de carnea de jur împrejur. De partea cealaltă a pasajului larg era o tarabă de apă. Doar atât vindea – apă, în containere de dimensiuni diferite. Semnul de deasupra standului indica CEA MAI BUNĂ APĂ, IMPORTATĂ DIN KALIMAHR, CERTIFICATUL DE AUTENTICITATE ESTE DISPONIBIL PENTRU CEI CARE DORESC. Bărbatul în picioare din spatele tarabei, care vorbea cu o familie de muncitori umani, era scund şi gras, pielea lui întunecată având riduri de expresie şi cele câteva rămăşițe de păr alb de pe scalp îi dădeau un aspect comic. Ochii îi erau plini de umor şi cu doar câteva cuvinte, făcu familia să râdă alături de el.

— El este, spuse Lanoree. Are patru gărzi în jur. Noghriul de la groapa cu

şopârle de luptă de pe drum, la trei tarabe distanță, femeia aceea tatuată care citeşte soarta, pe lângă care am trecut, la o sută de paşi în spate şi sus, în clădirile din jurul pieței are un lunetist cu o puşcă blaster şi un altul cu rachete. Toți stau de gardă.

— Je'daii, spuse Tre, dar nu-şi putu ascunde admirația.

— E mai bine nu folosim cuvântul ăsta aici. Deci, hai să cumpărăm nişte apă.

Au aşteptat în spatele familiei şi, după ce aceasta a plecat, Lanoree îi zâmbi lui Maxhagan şi se apropie de tarabă. Se menținu atentă, întinzându-şi simțurile Forței spre paznicii ascunşi pe care îi recunoscuse deja. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l lase pe Maxhagan să o înşele cu aspectul său.

— Ahh, spuse Maxhagan când îl văzu pe Tre. Ce te aduce aici, Tre Sana?

Tre nu îşi putu ascunde surpriza că fusese recunoscut. Poate că nu făcuseră afaceri față în față, dar se părea că Maxhagan ştia întotdeauna cu cine făcea afaceri.

— Este ghidul meu, spuse Lanoree. Şi am vrea să cumpărăm ceva ce vindeți.

Maxhagan se uită de la unul la altul şi zâmbetul nu-i dispăru niciodată, nici măcar din ochi. Se frecă la colțul gurii, iar Lanoree se încordă, mâna apropiindu-se puțin mai mult de sabia ascunsă sub robă. Îl sondă cu blândețe, dar înainte să-i atingă măcar mintea, se trase înapoi. Gândurile lui erau groapă atât de plină de mizerie, încât aproape că îi putu gusta putreziciunea.

— Je'daii, şopti Maxhagan.

— Şi? întrebă Lanoree.

Tre stătea înghețat lângă ea. Maxhagan o privi, zâmbind încă. Turnă trei căni de apă dintr-un recipient de plastoid, fără ca măcar să se uite, apoi ridică una spre buze şi sorbi.

— Nu vezi prea mulți Je'daii pe aici.

O simțise instantaneu. Fiind pregătită de data asta, Lanoree se întinse pentru a-l citi, dar el se închisese pentru ea. Zidul pe care îl ridicase era solid şi dur şi dădea senzația că fusese îmbunătățit. Avea tehnologie implantată undeva în craniul său – sub unul dintre smocurile acelea de păr, fără îndoială – şi era marfă de primă clasă, de calitate militară. Avea mult mai multă protecție decât bodyguarzii aceia simpli.

— Fac tot posibilul să nu fiu văzută, spuse ea.

— Nu am nimic împotriva Je'daiilor, spuse el.

Îşi puse cana jos şi întinse câte una spre ei. Lanoree o luă pe a ei şi îi făcu semn lui Tre să facă la fel.

— Dar să nu..., îşi flutură mâinile deasupra capului. Ştii tu, să te joci cu mintea mea sau mai ştiu eu ce altă porcărie din asta.

— Ar putea fi greu, spuse Lanoree.

Maxhagan râse în hohote şi fu atât de molipsitor încât se trezi că zâmbea şi ea.

— Ei bine, protecția este întotdeauna recomandată, mai ales într-o groapă ca asta. Nu, Tre? Acesta mârâi şi oftă. Aşa deci. E timpul pentru pauza mea de prânz. Veniți cu mine şi vom vorbi.

I-a dus sub piață, coborând una dintre multele scări. Acolo jos erau utilajele care alimentau iluminarea şi procesul de filtrare a aerului şi, de asemenea, erau locuri în care se făceau afacerile mai puțin acceptabile. Bordeluri, baruri cu droguri, ringuri pentru lupte, Lanoree le simți şi le văzu pe toate, construite în ruinele care erau mărturia trecutului Stației Greenwood. Uneori, era mai uşor să construieşti ceva nou peste ceva vechi, dar Maxhagan nu avea niciun interes în astfel de demersuri subterane. Trecând prin trei uşi, de-a lungul mai multor coridoare, şi apoi pe nişte scări secrete, ascunse în spatele unui panou de perete încuiat, ajunseră în cele din urmă într-o cameră care i-ar fi putut impresiona pe oficialii Corporației, care erau găzduiți în turnul lor înalt.

— Frumos, spuse Lanoree în timp ce el îi poftea înăuntru.

Erau singuri, dar nu avea nicio îndoială că Maxhagan era bine protejat şi aici. Simțea greutatea droizilor de luptă încastrați în ziduri şi bănui că tehnologia implantată în el putea, probabil, să controleze tot ce se afla în acea cameră.

Dacă făceau o mişcare greşită, izbucnea haosul.

— Mă bucur de un anume confort, zise el. Oh, şi nu te gândi că e un exemplu

de încredere faptul că v-am adus aici. Am zeci de astfel de camere prin toată cupola. Nu am mai venit în asta de mult timp, după cum se poate observa din – luă câteva sticle de pe o masă şi le aruncă într-un colţ – selecţia proastă de băuturi. Scuze.

— Nu suntem aici ca să bem, spuse Tre.

— Ai venit pentru a cumpăra mai mulţi mercenari, Tre?

Ochii lui Maxhagan sclipiră în timp ce Tre se răsucea inconfortabil. Dar Lanoree nu se lăsă momită.

— Caut pe cineva şi Tre spune că ne puteţi ajuta, spuse ea. S-ar putea să fi sosit deja sau s-ar putea ca nava să fie pe drum. S-ar putea să mai aibă pe cineva cu el. Se numesc *Stargazer*.

— Îi cauţi în calitatea ta de Je'daii?

— Este fratele meu, spuse Lanoree.

Nu era un răspuns, dar păru să-l satisfacă pe Maxhagan.

— Te va costa. Dar sunt un afacerist corect, aşa că te las să-mi faci o ofertă.

— O jumătate de milion de credite, spuse Tre.

Lanoree îşi reţinu surpriza şi fu încântată să vadă ochii lui Maxhagan mărindu-se.

— E o ofertă generoasă, spuse el.

Tre zâmbi.

— Sunt un afacerist corect.

Maxhagan se plimbă prin camera sa opulentă, alergând cu degetele de-a lungul suprafeţelor şi prin praful acumulat.

— Se numeşte Dalien Brock, spuse Lanoree. Trebuie să ştiu unde este. Şi nu trebuie să ştie că sunt aici.

— O să-l omori? întrebă Maxhagan.

— Nu este treaba ta.

— E adevărat. Dar de fiecare dată când îmi folosesc reţeaua, o pun în pericol. Şi cum sunt în afaceri pentru plăcere, există întotdeauna un preţ suplimentar, în afară de bani. Chiar dacă oferta ta este generoasă, Tre.

Lanoree nu răspunse.

— În plus, continuă Maxhagan, ai idee cât multe afaceri ar avea de suferit dacă ar şti cineva că ajut un Je'daii?

— Nu vom spune nimănui, spuse Lanoree.

— Oh, ştiu asta.

Vorbi cu o asemenea siguranţă, atât de încrezător, încât Lanoree simţi un fior pe şira spinării. Doar o singură altă persoană o făcuse vreodată să se simtă aşa – Daegen Lok, pe care îl văzuse în timpul scurtului ei sejur pe Bogan. Niciunul dintre ceilalţi cu care era nu îl văzuse şi Maestrul care îi supraveghea le spuse că era imposibil, deoarece prizonierii erau separaţi prin câmpuri de forţă. Dar, deşi fusese doar puţin mai mult decât o umbră pe un deal îndepărtat, îi simţise ochii asupra ei şi greutatea privirii sale. Era dură. Întunecată.

— Deci, continuă Maxhagan, răspunsul la întrebarea mea face parte, de asemenea, din pret. Îţi vei ucide fratele?

Lanoree analiză întrebarea. Era una cu care se confruntase şi se zbătuse deja şi îi provocase mai multă suferinţă decât găsirea îmbrăcăminţii sfâşiate a lui Dal, cu nouă ani în urmă. Dar răspunsul era deja ferm în mintea ei.

— Doar dacă este absolut necesar.

Maxhagan dădu din cap. Ochii îi ardeau.

— Standul meu, la amurg, spuse el. Până atunci voi şti dacă este aici. Scoase un dispozitiv electronic de la brâu şi îl întinse spre Tre. Aş dori obligaţiuni care să nu poată fi urmărite, dacă vrei. Şi transferul ar trebui să fie suma întreagă.

— Jumătate acum, jumătate..., începu Tre.

— Suma întreagă e în regulă, zise Lanoree. Văd că eşti o persoană onorabilă.

Maxhagan se încruntă o clipă, încercând să-şi dea seama ce joc făcea Lanoree. Apoi râse din nou cu voce tare, cu capul dat spre înapoi, şi cu mâinile pe şale.

De data asta, ea nu simţi nicio dorinţă să râdă cu el.

* * *

— Am nevoie de un duş, spuse ea. Vreau să-mi schimb pielea. Cumpără haine noi. Individul ăla este ca o boală.

— Te-am avertizat.

— Şi de unde faci tu rost de atâția bani?

— Nu vrei să ştii.

Ba da, gândi Lanoree în timp ce ieşeau cât de repede puteau din Districtul Şase. *Vreau să ştiu.* Se asigură că nu erau urmăriți. Maxhagan îi va supraveghea cumva. Ştia că odată cu ajutorul lui, cumpăraseră şi atenția sa. Iar dacă îi urmărea de cineva, asta ar fi fost o amenințare prea mare pentru a o ignora. Şi chiar voia să ştie despre Tre şi de unde lua banii, iar amurgul era destul de departe.

— Ştiu un loc unde putem merge, începu Tre.

— Nu. Ne vom plimba. Nu-mi place că el ştie că sunt aici. Ne va urmări cumva, dar mă voi simți mai confortabil în mişcare. În plus... trebuie să cunosc mai multe despre locul ăsta.

— De ce? întrebă Tre.

— Va fi util în caz de luptă. Îi împunse pe Tre în umăr. Haide. Să cumpărăm câteva rezerve de băut şi să bem în timp ce mergem. Ne vom contopi în peisaj. Şi îmi poți spune câte ceva despre tine.

Au cumpărat băuturile şi au mers pe jos, şi tot timpul cât Tre vorbi, Lanoree fu atentă la împrejurimi. Învăța dispunerea terenului. Se localiza pe sine în raport cu restul cupolei şi cu sectorul deteriorat, şi căuta posibilele căi de ieşire în exterior, dacă ar fi fost nevoie. Încerca din greu să se creadă că nu fusese păcălită, ca o copilă, de Maxhagan.

— Mi-am făcut un nume prin violență şi banii, în secret.

Tăcerea lui Lanoree îl încurajă pe Tre să vorbească, iar ea nu era pe cale să-l întrerupă cu întrebări.

— Al treilea lekku m-a făcut să fiu deosebit, chiar şi în rândul comunității de Twi'leki de pe Kalimahr. A făcut să fiu ridiculizat. Nu ai crede asta, nu? Că într-o societate plină de atâtea forme, specii şi crezuri, ceva în *plus* m-ar putea face deosebit? Pufni. Am suferit în copilărie şi asta m-a determinat să merg pe calea pe care am ales-o, prin toți anii mei de tânăr adult.

Tăcu şi trecură împreună printr-o piață unde nişte creaturi mici, cu aspect bolnăvicios, erau ținute în standuri cu garduri metalice. Animalele erau complet tăcute şi oamenii şi celelalte specii erau cei care făceau zgomot, când animalele erau ridicate pe un aparat, atârnate de picioarele din spate şi apoi măcelărite. Carnea şi banii treceau din mână în mână. Turma privea, cu ochii plini de înțelegere.

— Ce cale? întrebă ea.

— Calea violenței. Am ucis pentru prima dată când aveam şaptesprezece ani. Într-o luptă de stradă din fața unei taverne, pe una dintre cele mai puțin salubre insule ale lui Kalimahr. Nimănui nu i-a păsat că era mort şi, după o zi, nu mi-a mai păsat nici mie. M-a ajutat. Batjocura lui, violența împotriva mea, au fost spalate. Se uită în jos la palmele sale în timp ce mergea. De sângele de pe mâinile mele.

— Uciderea nu ar trebui să fie niciodată ceva uşor.

— Dar a fost. Şi am devenit foarte bun la asta. Îmi apăram onoarea. Am descoperit că sunt un luptător. Şi alții au observat curând. Am trecut la crime. A existat întotdeauna o parte din mine care rezista, dar recompensele m-au ajutat cu uşurință să lupt cu acea parte. Am alungat îndoiala şi am îmbrățişat lumea nouă care mi se deschidea înainte. Bogăție, putere, statut. Am devenit temut şi venerat în egală măsură. Aveam un nume. I-am adunat pe alții în jurul meu şi mi-am format propria organizație criminală, de sus până jos. Nu am intenționat cu adevărat să creez o bandă. Dar s-a întâmplat şi am savurat fiecare moment.

Părăsiră piața cu turma condamnată şi merseră printr-o rețea de alei înguste, printre clădiri joase. Sunetele vieții se auzeau prin ferestrele deschise – sugari care

țipau, părinți care se certau, canale de divertisment, muzică. Lanoree se simțea separată de toate astea şi greutatea misiunii o apăsă şi mai mult. Inima îi bătea mai tare când se gândea la urgența ei. Ar fi trebuit să-l găsească pe Dal până acum.

— Nu arăți ca un lord al crimei, spuse Lanoree. Nu acum.

— Acum nu sunt. Aşa cum am spus, mi-am făcut un nume prin violență. Odată ce mi l-am făcut şi mi-am mutat operațiunile în Shikaakwa, am devenit... unul dintre cei mulți. Eram pierdut. Pe Kalimahr avusesem un imperiu, pe Shikaakwa eram doar un parvenit. Adevărații lorzi ai crimei de acolo ne priveau de sus, îi alegeau pe cei despre care credeau că îi pot ajuta, uneori îi măcelăreau pe cei care priveau dincolo de stația lor. Şi asta era ceva ce nu puteam să nu fac. Mă extinsesem prea repede, ajunsesem prea departe şi prea repede. Am fost remarcat.

— Şi? întrebă Lanoree.

Lekkuurile îi trădară nervozitatea şi cât de inconfortabile erau amintirile sale.

— Şi mi-au dat o şansă. I-au ucis pe mulți dintre locotenenții mei, dar au văzut ceva în mine despre care credeau că ar putea să le fie de folos. Erau...

Clătină din cap de parcă ar fi fost dificil de explicat.

— La fel ca Maxhagan, spuse Lanoree.

— Doar cei mai mici dintre ei erau ca el, spuse Tre. Cei mai răi erau... monştri. Dincolo de orice aş fi putut dori vreodată să fiu. Îmi provocau repulsie. Dar mi-au dat şansa de a trăi şi am acceptat.

— Ce şansă?

— Să câştig bani păstrând secrete. Am fost din nou pe cont propriu şi singur. Două dintre cele Nouă Case m-au angajat să le fiu mesager. Mi-au dat secrete care nu puteau fi încredințate prin cuvinte scrise sau prin tehnologie, nici nu puteau fi transmise sau purtate de către droizi de încredere. Am purtat astfel de secrete pentru ei şi, dacă aş fi scăpat vreodată unul, aş fi murit. Încă aş mai putea muri. Ți-aş putea spune nişte lucruri, Lanoree...

— Dar nu o vei face.

— Nu. Şi nici măcar cei mai puternici Je'daii nu le-ar mai putea scoate din mintea mea după ceea ce mi-a făcut Dam-Powl.

— Te-a protejat, spuse Lanoree, înțelegând în cele din urmă.

Făcându-l pe Tre Sana impenetrabil chiar şi pentru sondările mentale Je'daii îi dăduse mintea perfectă în care să păstreze toate acele secrete ale trecutului care ar fi putut duce la moartea lui.

— Este doar o mică parte din ceea ce mi-a promis, spuse Tre cu vocea înceată. Pentru că îmi doresc viața înapoi. Gangsterii nu m-au mai căutat de aproape un an întreg, dar o vor face în curând. Nu mai vreau. Vreau tot ce mi-a promis Dam-Powl – o identitate nouă, o față nouă, o casă nouă. Şi să uit tot ceea ce am făcut. Râse încet, atingându-şi cel de-al treilea lekku. Intervenție chirurgicală. Vreau să mă pierd în mulțime, în loc să ies în evidență. Vreau să fiu... normal.

Nu vei fi niciodată normal, gândi ea. *Nu după tot ce ai văzut şi făcut.*

Şi Lanoree trebuia să ştie asta. Dar nu spuse nimic pentru a-i sfărâma visele. Cât timp încă visa, putea să o ajute. Îi era milă de el, dar recunoştea şi că dorința de a părăsi o astfel de viață nu-l absolvea de vina adunată. El îi spusese doar o mică parte din ceea ce făcuse. Pielea lui roşie era pătată de sânge, deşi nu va şti niciodată despre câte victime era vorba.

— După misiunea asta, Dam-Powl mă va elibera, spuse el.

Părea atât de încrezător. Atât de sigur.

— Este o Maestră de cuvânt, spuse Lanoree. Şi tot ea mi-a dat o mare parte din ceea ce sunt eu acum.

Tre ridică o sprânceană şi lekkuurile sale se atinseră întrebătoare.

Dar Lanoree nu mai spuse nimic. Poate că el îşi deschisese inima, dar povestea ei nu era una pe care să o împărtăşească cu cineva ca Tre Sana.

Lanoree dădu din cap spre partea vestică a domului, unde o lumină galbenă, filtrată, cădea slab peste oraş.

— Amurgul este aproape. E timpul să-l vedem pe Maxhagan.

Capitolul 12
PRĂPASTIA

Ashla. Bogan. Sunt doar nişte luni. Destinul meu se află în altă parte... şi are o atracție de necrezut.

— Dalien Brock, *Jurnale*, 10.661 TYA[28]

Lanoree se trezi dintr-un vis despre casă, în care privea la stele, iar Dal stătea lângă ea. Era scăldat în lumina focului, dar cea mai mare parte a feței îi era umbrită. Totuşi, îl putea citi din poziția şi liniştea lui – se uita la ea cu o răceală terifiantă.

— Ce? Este ceva…?

Dar ştie că nu există nicio amenințare din afară. Erau la o zi distanță de Anil Kesh şi făcuseră tabără dedesubtul unui boschet cu fructe de pădure. Mâncaseră mai multe fructe fiecare, iar stomacul lui Lanoree era cald şi confortabil de plin, gustul fructelor plăcându-i foarte mult. Erau animale sălbatice pe dealurile acelea care i-ar fi putut amenința – păianjeni acizi şi erau zvonuri despre o familie de tygah în flăcări care traversau Insulele Lunii – dar ar fi simțit dacă vreunul dintre ei s-ar fi apropiat. Ar fi ştiut.

— Sunt în prăpastie, spuse Dal.

Vocea îi era mai joasă decât înainte, mai profundă, de parcă răsuna de undeva din adâncuri.

— Ce vrei să spui?

Ea pare o fetiță speriată. Chiar *este* speriată.

Dal se mişcă, întorcându-se spre foc, astfel încât lumina să-i dezvăluie fața. El încă este fratele ei, dar arată mai bătrân decât înainte. Mai înțelept. De parcă ar vedea un Dal care îşi încheiase deja *Marea Călătorie*.

— Am *adâncuri* care aşteaptă să fie umplute. Locuri pe care nu le poți vedea niciodată şi te poți apropia de ele, pentru că eşti Je'daii, iar adâncurile mele sunt doar ale mele. Eu nu sunt dirijat de altceva.

— Forța nu mă conduce, Dal.

El pufni. Ea deveni şi mai speriată. Se culcase ştiind încă cine era fratele ei, dar acum...?

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Eu sunt *Prăpastia*. Am adâncuri de explorat şi de umplut.

— Adâncurile implică mister şi plinătate. Dar în tine simt doar vid.

— Forța ta îți spune asta, zise el, aproape scuipând cuvintele, şi tu o crezi.

— Nu. Ştiu asta din cauza dragostei mele pentru tine, ca frate.

Pentru cea mai scurtă fracțiune de secundă, o privire de regret păru să-i traverseze fața. Dar poate că fusese doar o umbră aruncată de foc.

— *Marea* mea *Călătorie* se va încheia în curând, spuse el. După ce voi lua tot ce pot de pe Tython, tot ce-mi poate fi de folos, voi pleca. Nu-mi sta în cale.

---

[28] Anul 10.661 TYA – Anul 25.792 BBY

La amurg, a doua zi, se apropiaseră de Anil Kesh. Lanoree auzise multe poveşti despre acest loc, dar nimic nu o putu pregăti pentru realitate. Templul în sine era o structură incredibilă, grațioasă şi clocotitoare, uriaşă şi totuşi insectilă în forma şi proporțiile sale, o minune inginerească care depăşea orice alta de pe Tython.

Nava Tho Yor plutea deasupra, uneori aproape, alteori mai departe.

Se credea că deplasa odată cu Forța.

* * *

Sub templu, se afla *Prăpastia*. Fiind unul dintre cele mai uimitoare locuri de pe Tython, şi, de asemenea, unul dintre cele mai enigmatice şi periculoase, *Prăpastia* era o groapă aparent fără fund în interiorul căreia bântuiau Furtunile Forței şi rezida misterul. Niciun Je'daii nu ajunsese suficient de adânc pentru a-i găsi fundul... sau dacă o făcuseră, nu s-au mai întors niciodată. Cu cât erai mai puternic în Forță, cu atât mai dăunătoare era influența prăpastiei – dezorientare, durere şi, în cele din urmă, moarte. Mulți încercaseră. Unii au murit, iar alții au mers atât de adânc încât s-au întors nebuni, amăgiți. Sinuciderea era frecventă în rândul celor care ignorau toate avertismentele şi propria lor judecată, încercând.

Unul dintre obiectivele principale ale lui Anil Kesh era de a explora adâncurile *Prăpastiei*, pentru că era vorba despre cele mai mari mistere ale lui Tython – şi ale Forței. Lanoree văzuse holoimagini ale Maestrului Quan-Jang al Templului, discutând despre *Prăpastie* şi chiar îi putuse simți uimirea şi fascinația.

Je'daii, spusese el, vor găsi fundul într-o zi. Ceea ce ar putea exista acolo este lucrul care îi posedă şi îi face să continue să încerce.

Eu sunt Prăpastia, spusese Dal. Stând acum aproape de Anil Kesh, Lanoree se aşteptă ca el să se uite la rana aceea ciudată din pământ, dar el părea neatins de ea şi nepăsător. Spre deosebire de el, ea putea simți atracția *Prăpastiei* şi a puterii sale incredibile, primitive. Forța era ca o furtună în interiorul ei. I se făcu rău.

Ştia că gestionarea acestei *boli* va fi una dintre primele ei lecții învățate la Anil Kesh. Nu aceasta era destinația finală a *Marii* lor *Călătorii*. Dar Lanoree nu se poate abține să nu simtă un sentiment de finalitate care atârna peste ei doi.

* * *

Stația Greenwood era un oraş care nu dormea niciodată. Soarele apusese şi cupola era acum iluminată de sute de lumini uriaşe suspendate sub nervurile masive de sprijin. Erau un înlocuitor slab al soarelui, dar Lanoree presupuse că, pentru ei, asta însemna noapte. Turele se schimbau, aerul era plin de mirosuri industriale şi de gătit şi de canalizare, iar ea şi Tre se apropiau din nou de taraba cu apă importată a lui Maxhagan. Ea îl văzu de la distanță, închizând obloanele sparte peste mese şi instruind mai multe ajutoare cu privire la locul de depozitare al acelor recipiente pe care încă nu le vânduse. El le făcu semn cu mâna câtorva clienți întârziați cu un zâmbet de scuză, apoi o văzu pe Lanoree. Zâmbetul îi rămăsese pe chip, dar nu mai era moale.

Lanoree nu îşi întrerupse pasul, dar simți alinare în curgerea Forței prin ea. Muşchii i se încordară, sabia îi cânta de putere şi simțurile ei – întotdeauna alerte – se armonizară cu pericolul. Maxhagan era în centrul atenției ei, dar dacă ar fi vrut să-i facă rău, atunci el chiar ar dori acea atenție. Orice atac va veni de la cei din jur.

— Tre Sana! spuse Maxhagan. Lanoree! E atât de bine să vă văd pe amândoi din nou!

Tre aruncă o privire nervoasă în jur, pentru a vedea dacă îi mai auzise cineva numele, iar Lanoree nu se putu abține să nu zâmbească. Se întrebă câți duşmani îşi făcuse Twi'lekul de-a lungul anilor.

— Sunt surprins că închizi magazinul, spuse Lanoree.

— Doar pentru puțin timp. Lumea merge acum la serviciu, hotărâtă în drumul

ei. Sau alții se duc acasă sau la taverne, acolo unde nu apa este principala lor preocupare. De asemenea... consider că nici informațiile nu mai sunt la cel mai bun nivel în acest moment al zilei.

— Probabil că trebuie să umpli şi să resigilezi sticlele, nu? întrebă Tre.

Maxhagan păru cu adevărat rănit.

— Te îndoieşti de produsul meu?

Tre nu răspunse.

— Alți negustori de apă vin şi pleacă. Ei umplu sticlele la izvoarele otrăvite din peşterile de sub Stația Greenwood, aruncă înăuntru câteva tablete purificatoare, le sigilează, apoi le vând ca apă pură. Niciunii dintre ei nu rezistă mult. De aceea încă sunt aici, vânzând puritate chiar şi după patru ani. De aceea se întorc mereu la mine.

— Toată lumea îşi cumpără apa de la tine? întrebă Lanoree.

— Toată lumea care contează, spuse Maxhagan. Fața îi căzu brusc. Dar am vorbit suficient despre apă. Urmați-mă.

Se întoarse şi îşi croi drum printre perdelele din spatele standului său, iar Lanoree şi Tre fură nevoiți să sară peste mese pentru a-l urma. Îi conduse prin piața aglomerată spre o uşă într-un colț. La început, ea crezu că îi duce din nou într-una dintre camere lui opulente, dar apoi auzi sunete de veselie şi simți miros de băutură vărsată şi de mâncare condimentată. Când Maxhagan intră în tavernă, doar câțiva ochi curioşi se întoarseră spre el. Majoritatea zăboviră mai mult pe Lanoree decât pe vânzătorul de apă şi ea îşi păstră ridicată gluga robei. Nu putea niciodată să scape de sentimentul că moştenirea ei Je'daii era uşor de văzut.

— În colț, la masa rotundă, spuse Maxhagan. Voi aduce băuturi.

— Nu ne este sete, spuse Lanoree.

— Dar mie îmi este.

Se îndreptă spre bar şi Lanoree scană taverna. Era plină de muncitori, care dezvăluiau sau nu locul în care munceau. Tot felul de ființe, specii, crezuri. Niciuna nu părea înarmată. Îi aruncă o privire lui Tre, mulțumită că el îşi ascunsese bine blasterul. Până când ea examinase cabina din colț pentru a se asigura că era în siguranță, Maxhagan veni din nou lângă ei. Trebuie să fi avut gărzile de corp cu el, iar Lanoree era uşor deranjată de faptul că nu le putea distinge în mulțime.

— L-ai găsit? întrebă ea.

— Pe fratele tău? Da.

Luă o sorbitură uriaşă dintr-un pahar opac.

— Unde este? Încă pe Nox?

— Nu, spuse Maxhagan.

Sufletul lui Lanoree se prăbuşi, dar îşi ținu ochii asupra lui Maxhagan. El râdea în sinea lui. Se juca cu ea.

— Nu e *pe* Nox. El undeva... deoparte. Într-un loc care, în termeni diplomatici, nu există deloc.

— Explică-te, spuse ea.

— Eşti tânără pentru un Ranger, nu-i aşa?

Se dădu în spate pe bancă şi se relaxă, sprijinindu-şi mâinile pe burta mare. Tocmai faptul că îşi lăsase zâmbetul să-i atingă ochii, o tulbură pe Lanoree cel mai mult.

— Nu în mod special. Şi ce legătură are vârsta mea cu toate astea?

— Tinerii Je'daii nu ştiu adesea la fel de multe ca Je'daii mai în vârstă. Nu li se spun la fel de multe lucruri. Secretele au un mod anume de a fi... transmise. Ar trebui să ştiu asta. Doar mă ocup de secrete.

Lanoree bău, profitând de ocazie pentru a privi prin taverna zgomotoasă şi plină de fum. Nu-i plăcea că Maxhagan folosea cuvântul *Je'daii* atât de mult, dar nu părea să asculte nimeni. Forța ei era alertată, ironia că ambii bărbați cu care stătea la masă se ascundeau de ea, era evidentă.

— Fratele tău vizitează un loc care uneori îndeplineşte comisioane pentru cei ca tine. Se numeşte Pan Deep. Este la baza turnului central, în adâncurile sale, în

cele mai vechi fundații ale sale. Îndeajuns de aproape de suprafață pentru a beneficia de sistemele de întreținere a vieții şi de infrastructura de pe Stația Greenwood, dar şi suficient de adânc pentru a supraviețui atunci când Je'daii ne-au bombardat în timpul războiului. Destul de închis pentru fi... altundeva.

— N-am auzit niciodată de..., începu Lanoree.

— Desigur că nu. E un secret. Dar nu te întrebi de ce Stația Greenwood a suferit doar o simplă rană? Domurile din jur au fost distruse complet. Lumea a fost prăjită, zdrobită sau distrusă. Dar aici...

El ridică o mână de parcă i-ar fi arătat cupola ruptă, reparată acum, unde atacul Je'daii abia atinsese o mică porțiune a oraşului.

— Aşadar, cum ajung acolo? Ce se întâmplă în acel loc? întrebă ea, dar ştia deja că Dal îşi construia dispozitivul acolo.

O cuprinse un sentiment de urgență şi îşi calmă emoțiile.

— Chestii de înaltă tehnologie, spuse Maxhagan. Foarte înaltă. De nivel militar. Uneori chiar dincolo de domeniul militar. Ştiință cu adevărat avansată, pe care nici măcar nu m-am deranjat să încerc să o înțeleg. Îşi netezi cu mâna capul chel şi trecu de ureche, zâmbind încet. Am folosit şi eu locul, ocazional. Am un interes anume în el şi chiar mai mult interes pentru cei care îl folosesc.

— E acolo, acum? întrebă Lanoree. Cu cei din *Stargazer*?

— A aterizat acum două zile, iar nava sa încă se află în portul spațial din afara oraşului. Dar nu ştiu cu câți dintre ei a aterizat.

— Spune-ne cum să intrăm în Pan Deep, spuse Lanoree.

— Eşti atât de disperată să vorbeşti cu fratele tău, Lanoree? Şi tu, Tre... Eşti atât de dornic să o ajuți?

— Da, şi da, spuse Tre, răspunzând pentru amândoi.

Maxhagan aruncă o privire într-o parte şi, pentru prima dată, Lanoree văzu în tavernă o mişcare care îi stârni simțurile. Văzu doi bărbați umani, scunzi, dar puternici, şi niciunul dintre ei nu părea să acorde vreo atenție băuturilor. Se uitau la masa unde stătea ea, concentrându-se. Ascultând. Văzu sclipirea de metal din urechile lor. Lanoree se aplecă peste masă, fiind încântată să-l vadă pe Maxhagan trăgându-se înapoi.

— Ştii cine şi ce sunt, spuse ea. S-ar putea să fi râs de tinerețea mea, dar tu eşti un bărbat în vârstă care a supraviețuit în toți aceşti ani făcând ceea ce faci. Asta, pentru că eşti înțelept. Te menții în siguranță. Aşa că ştii că nu trebuie să te pui cu un Je'daii, Maxhagan. Te-am plătit pentru informații, care au fost primite cu multă recunoştință. Deci, acum vom pleca pe drumul nostru.

Zâmbetul lui Maxhagan rămase pe buze, dar îi dispăru din ochi.

— Mă amenințI?

— Da.

Cu ei trei înghețați în scaune, Lanoree îşi extinse simțurile prin cârciumă. Îi simți pe cei doi bărbați, privind fix spre masă. Un Wookiee la bar. O femelă Zabrak chiar în fața uşii, cu un blaster cu trei țevi ascuns în rucsac, dar la îndemână. Trei Noghri râdeau zgomotos într-un alt colț, cu lamele încă legate de picioare, ghearele fiindu-le echipate cu glande artificiale otrăvitoare. Toți erau ciracii lui Maxhagan, urmărind-o. Dacă lucrurile mergeau prost, avea să fie o baie de sânge. Şi Lanoree nu avea timp să ucidă.

— Mă bucur să fac afaceri cu tine, spuse Maxhagan rânjind.

Împinse o capsulă de memorie, mică, pe masă, întinzând mâna cu palma în sus. Lanoree luă capsula. Şi, împotriva tuturor instinctelor ei, îi strânse mâna.

— Noroc.

— Eu nu mă bazez pe noroc, spuse Lanoree.

Părăsi taverna fără să privească în spate, simțindu-l pe Tre venind în spatele ei. Ochii o urmăriră până afară. Trecură de femela Zabrak care aştepta afară şi Lanoree dădu din cap spre ea.

— Ar fi putut să ne spună mai multe, zise Tre în timp ce treceau înapoi prin piață. Nu te aştepți să fie prea multe informații în capsula aia, nu?

— Sunt multe lucruri pe care nu ni le-a spus, zise Lanoree. Dar locul va fi uşor de găsit. Ai încredere în mine.

În timp ce mergea, asigurându-se nu au fost urmăriți, strecură capsula în computerul de la încheietura mâinii şi accesă computerul principal al *Pacificatorului*. Îi ordonă să citească informațiile – cu atenție şi folosind protocolul complet de protecție, în caz că Maxhagan încerca să-i transmită vreun virus – şi să caute planurile de construcție ale Stației Greenwood.

— Haide. Nu avem timp de pierdut.

Îşi imagină fețele părinților ei, chiar dacă le va spune că Dal încă mai era în viață. Îşi aminti expresiile lor, singura dată când mersese acasă de când devenise Ranger – de parcă ar fi pierdut-o şi pe ea.

Lanoree nu putea să-i spună niciun cuvânt mamei şi tatălui ei până când nu se termina misiunea. Şi, chiar şi atunci, le va spune doar dacă totul se va termina cu bine. Dacă va trebui să-l omoare pe Dal, va duce acel secret cu ea în mormânt.

* * *

Nava localiză cele mai noi planuri de construcție pe care le putuse găsi ale nucleul central al Stației Greenwood şi le transmise calculatorului de mână al lui Lanoree. Când sirena de la miezul nopții răsună prin cupolă, Lanoree şi Tre intrară într-un depozit abandonat din Districtul Patru. Erau foarte aproape de turnul central şi, privind în sus, Lanoree putu vedea nenumăratele lumini ale celor care trăiau acolo. Mulți dintre ei profitau de cei care se aflau mai jos în ierarhie, dar întotdeauna fusese aşa. Clasele conducătoare se ridicau întotdeauna deasupra.

Din planuri, Lanoree putu vedea că subteranul Stației Greenwood nu era un loc tocmai liniştit. Fundația oraşului cel nou era făcută din clădirile vechi, prăbuşite în trecut. Existau structuri artificiale adânc în subteran, utilizările lor nefiind mereu evidente. Existau rute de transport, tuneluri masive săpate în substructura oraşului, de-a lungul cărora erau transportate către portul spațial cele mai mari dintre produse, gata pentru export. Laolaltă cu sistemele de susținere a vieții, rezervoarele de apă, centrele de gestionare a deşeurilor, centralele electrice şi facilitățile de depozitare, oraşul era aproape la fel de întins în subteran precum era şi deasupra.

Dar locul pe care îl căuta, Pan Deep, nu era de fapt atât de departe sub restul Stației Greenwood. Ceea ce îl deosebea, era că fusese construit în adâncul fundațiilor turnului central. Dură ceva timp pentru a-şi găsi drumul spre turn prin primul nivel subteran. Lanoree căută să se păstreze ascunşi; era deja incomodată de faptul că Maxhagan le ştia destinația şi era sigură că el nu le dezvăluise anumite informații. Dar era obosită de jocurile lui. Era sigură că era un mincinos desăvârşit, dar trebuia să presupună că îi spusese adevărul despre Dal şi Pan Deep. Cu siguranță se potrivea cu ceea ce ştia că încearcă fratele ei. Şi asta era ceva ce, spera ea, Maxhagan nu putea să ştie.

Coborâră din depozit pe o scară în spirală, veche, rar folosită, cu picioarele lovind treptele de metal, cu baghetele luminoase făcând să le danseze umbrele pe pereți. Lanoree îşi aminti de toate antrenamentele de la Qigong Kesh, dorind să aibă liniştea acelui Deşert Tăcut în timp ce îşi arunca simțurile în afară şi în jurul lor. Încerca să simtă pericolul, asculta după respirații reținute, căuta în umbrele adânci cu vederea ei îmbunătățită de Forță şi, dacă mintea ei ar fi atins o altă minte care intenționa să treacă la violențe, va şti.

După un timp, ajunseră la un tunel lung şi sinuos care ducea spre turn. Îşi aprinse propria baghetă luminoasă. Chiar când calculă că erau sub nucleul central al turnului, tunelul se deschise într-o peşteră excavată, un loc masiv, cu suprafața înclinată din toate părțile către groapa din mijloc.

— Oh, spuse Tre. Oh!

Îşi apăsă o mână peste nas, dezgustat, iar Lanoree nu putu decât să fie de acord cu el. Mirosiseră de ceva vreme izul rânced de canalizare, dar, vederea efectivă a acelui loc părea să facă totul cu mult mai rău. Dejecțiile întregului turn curgeau

aici. Zece mii ființe dintr-o duzină de specii, toate aruncându-şi deşeurile în toalete şi în unitățile de eliminare din locuințe şi birouri, taverne şi restaurante. Apa de ploaie deja împuțită de poluanți era folosită pentru a spăla totul, şi acum puteau vedea ploaia rezultată care cădea din tavanul înalt. Nenumăratele țevi şi rigole duceau toate aici, conținutul lor puturos căzând în întunericul acesta binecuvântat pentru a se lovi de podea. Iar podeaua se mişca, fiind un amestec gros de resturi care curgeau încet pe pantă spre gaura mare din centrul cavernei. De acolo, Lanoree bănui că se ducea într-un lac subteran sau într-o fisură profundă din scoarța planetei.

Miile de ani de resturi adunate din acest oraş putrezeau în întuneric.

— Mă aduci prin cele mai frumoase locuri, spuse Tre.

Lanoree nu răspunse, pentru că asta ar fi însemnat să-şi deschidă gura. Îşi consultă computerul de pe încheietura mâinii, apoi îl opri. Planurile nu le mai erau de niciun folos acum. Pan Deep nu era reprezentat nicăieri în schemă şi ea crezu că ştia unde să îl găsească. Bătându-l pe umăr pe Tre, îi arătă de-a lungul perimetrului masivei caverne cu bagheta luminoasă.

— Vrei să mergem pe *acolo*? întrebă el.

Lanoree aprobă din cap şi merse mai departe. Văzuse deja structura din stânga, spațiul fiind protejat de orice cădere de deasupra. Ducea la intrarea într-un coridor ascuns în spatele unui perete de protecție şi, odată ajunşi în interior, podeaua se înclină imediat în sus. Ea se opri. Tre aproape că intră în ea.

— Ce e? întrebă el.

— Ăsta este un loc ascuns, nu era în planuri. S-ar putea să nu fie ce ne trebuie nouă. Dar voi şti în curând. Lasă-mi un moment.

Încercă să se relaxeze, închizând ochii şi respirând adânc, lăsând Forța să curgă. În câteva momente, duhoarea dispăruse, simțurile ei se curățară şi se purificară prin Forță, gata să găsească ceea ce căuta.

— Ce cauți? întrebă Tre.

— Sursa de energie.

Îşi aruncă simțurile spre exterior. Era un loc întunecat, în care se simțea greutatea turnului central al Stației Greenwood de deasupra şi multele ființe care locuiau acolo. Aerul în sine părea să fie aiurea. Poate că era din cauza producției militare a oraşului, dar ea bănui că era mai degrabă o urmă a minților celor care munciseră şi trăiseră acolo. Văzuse multe ființe şi toate păreau într-o mişcare constantă, vorbind, sau mâncând şi bând. Puțini stăteau nemişcați măcar o clipă, pentru a medita, pur şi simplu, asupra vieții lor. Poate că dacă ar fi făcut asta ar fi trebuit să recunoască adevărul îngrozitor al existenței lor. Lanoree se cutremură.

Se ştia de mult timp că Nox era o planetă dezechilibrată, şi aici se simțea asta mai mult decât oriunde. Pătrunse dincolo de acea urmă întunecată şi căută energia. În turnul de deasupra erau nenumărate surse, dar aici, jos, erau doar câteva generatoare slabe, vechi, care se stingeau. Şi apoi întâlni un gol întunecat de scuturi grele. Sondă mai adânc, împingând puternic, şi simțurile ei în Forță pătrunseră.

Lumină puternică. Mult potențial. O energie amețitoare.

— Pe aici, spuse ea. Urcăm din nou. Dar nu prea mult.

Erau mai multe coridoare şi fiecare pas îi îndepărta tot mai mult de duhoare.

Mergeau de ceva vreme, iar lui Lanoree îi era foame şi sete. Dar era şi entuziasmată. Ultima dată când mai fusese atât de aproape de Dal, fusese în acea dimineață îngrozitoare şi dureroasă, când se aflau la Anil Kesh.

— Aici, spuse ea.

Tunelul prin care se deplasau avea ziduri aspre şi o podea neuniformă, dar în fața ei putea vedea o strălucire constantă. Şi, în apropiere, gândurile dure ale unui bărbat violent. Îşi opri bagheta luminoasă. Întunericul căzu, dar nu era o beznă totală. Îl apucă de braț pe Tre şi îl trase aproape, şoptindu-i la ureche.

— Paznici.

Trăgându-şi sabia, merse înainte. Tre venea în spatele ei, cu blasterul în mână. Inima îi bătea repede. Atinse din nou mintea paznicului, înfiorându-se din cauza gândurilor sale violente şi... Abia în ultima clipă îşi dădu seama de greşeala ei.

Gândurile lui fuseseră un paravan, un truc. Şi, în timp ce focul de blaster izbucnea, ea atinse mintea sa reală şi imaginile de triumf care ardeau în ea.

Lanoree era fluidă, iar Forța curgea prin ea. Mişcarea şi realitatea încetiniră, totuşi ea se mişca odată cu Forța, percepțiile şi reacțiile fiindu-i îmbunătățite. Îşi flutură sabia şi respinse două ploiectile laser, apoi avansă rapid.

Bărbatul se ghemuise în spatele unei coloane ataşate în peretele tunelului.

Purta o robă largă, asemănătoare cu cea a călugărilor Dai Bendu, dar orice aparență de sfințenie era distrusă de arma din mâna lui şi de furia pe care o simțea în el. O lovitură veni din spatele ei şi lovi peretele, departe de-a lungul tunelului, transformând stânca în praf şi aruncând o urmă de foc de-a lungul ei. În lumina aceea, Lanoree văzu mai multe siluete care se grăbeau pe drum. Timpul era scurt.

Nu-l voi pierde din nou! gândi ea şi din trei salturi – cu sabia măturând într-o parte salvele laser țintite spre pieptul ei – ajunse lângă trăgător. Văzu un moment de teamă în ochii lui şi apoi îi zbură capul de pe umeri, ghemuindu-se şi îndreptându-se spre restul atacatorilor *Stargazer* care se apropiau, chiar în timp ce simțea sângele stropindu-i gâtul. Tre se repezi de-a lungul tunelului şi se lipi de perete vizavi de ea, țintind şi trăgând cu blasterul. Se auzi un mormăit, sunetul unui impact, iar apoi o femeie începu să țipe.

— Aşteaptă aici! spuse Lanoree.

— Dar…

Ea nu se opri să răspundă la refuzul lui, ci fugi înainte cu sabia însângerată ridicată în fața ei. Împinse cu Forța în față şi auzi trei voci strigând în timp ce proprietarii lor erau aruncați înapoi. Un proiectil îi fluieră pe lângă ureche şi simți mirosul de păr ars, de îmbrăcăminte mocnită. Asta era bine. *Forța îți dă putere şi puterea sporeşte încrederea*, îi spusese Maestra Kin'ade la Stav Kesh, *dar încrederea poate fi şi duşmanul tău*. Lanoree nu uitase niciodată că era muritoare.

Tre trase pe lângă ea, ținând atacatorii cu capul în jos în timp ce ea se apropia de ei. *Nu-l scăpa din vedere pe cel căzut la pământ, rănit*, gândi ea, şi apoi ajunse printre ei, tăind spre stânga şi despicând o femelă Noghri de la gât până la stern, lăsându-se în jos, rostogolindu-se şi ridicându-se, lovind spre dreapta ei şi tăind un bărbat imediat sub mână. El strigă şi se împletici în lateral, cu sabia blocată între coaste, apoi căzu. Când fu trasă înainte, el se întoarse – lama sfâşiind şi mai multă carne, oasele crăpând – pentru a-şi ținti blasterul spre fața ei. Lanoree îşi încleştă mâna stângă şi ținti o lovitură de Forță, trimițând blasterul într-o parte. Două dintre degetele bărbatului erau strâns nemişcate în jurul mânerului. El se întoarse dinspre ea, murind, iar ea îi puse piciorul pe şold pentru a-şi scoate sabia.

Veni un proiectil din spatele ei şi se auzi un strigăt scurt şi gâlgâit. Se întoarse. Femeia rănită era căzută lângă peretele de piatră, cu gâtul şi partea inferioară a maxilarului devenite o rană deschisă, cu marginile încă sfârâind de la explozia laser care o ucisese. La zece paşi de ea, pe coridor, Tre îşi coborî arma.

— Aproape că reuşise.

Lanoree dădu din cap mulțumindu-i. Chiar a fost aproape. *Am fost stângace!* gândi ea. Dar acum nu era momentul să-şi analizeze greşeala.

— Aşa că acum ştiu că suntem aici, spuse Tre.

— Cred că ştiu de ceva vreme. Haide.

Sprintară de-a lungul tunelului, Lanoree aruncându-şi simțurile înainte şi în jurul lor. Valul de violență teribilă îi făcuse inima să bubuie şi sângele să-i vuiască, iar pulsul îi umplea urechile. Ştia să se controleze şi avea puterea de a se calma, dar ştia şi că sporirea conştientizării în timpul luptei ar fi putut să-i fie de ajutor.

Forța o completa; era cea mai mare armă a ei.

Se strecură printr-o uşă, urcă o scară, iar peretele de piatră dispăru brusc şi începu un coridor metalic. Cercetă înainte, dar imaginea i se înnorase acum, simțind Forța neclară. Pan Deep ar fi putut uneori să-i servească pe Je'daii, dacă ar fi fost să-l creadă pe Maxhagan, dar se străduia, de asemenea, şi să se protejeze de ei.

Fugi mai departe. Dacă încetinea acum, pentru a face un bilanț, asta ar fi însemnat să piardă fragilul avantaj pe care încă îl avea. Luptele ar fi trebuit să fie

auzite şi poate că Dal şi ceilalți din *Stargazer* ar fi putut să nu se aştepte ca ea să câştige atât de repede. Confuzia luptei va funcționa în favoarea ei.

Trecură printr-o altă uşă şi apoi văzură o cameră. În spatele ei, Tre icni.

Camera era mare. Pereții erau netezi, cu linii bine definite. Tavanul şi podeaua erau albe, ca nicăieri din ceea ce văzuseră anterior pe Nox. Semăna mai mult cu interiorul unei nave spațiale de lux decât cu o bază industrială subterană. În centrul ei era o masă mare, pe care se afla un obiect înfăşurat într-o folie albă.

Pe masă mai erau împrăştiate instrumente şi componente şi în jurul camerei erau mai multe dulapuri cu roți, care adăposteau mai multe instrumente, piese şi tehnologie obscură. Era mai degrabă un teatru de operațiuni decât un laborator.

Îngrămădiți într-un colț erau şase Selkath, îmbrăcați în halate albe, simple, de laborator, îngroziți cu toții. Şi, stând lângă masă, era Dal.

— Lanoree! spuse el.

Surpriza îi era evidentă în ochi şi în felul în care îşi ridicase mâinile şi, în timp ce rânjea, ea deveni din nou o adolescentă care îşi vedea fratele şi se desfăta în prezența lui. O străbătu o undă de emoție – plăcere şi tristețe, pierdere şi dragoste.

El înaintă, parcă încântat de faptul că ea era acolo şi pentru o clipă Lanoree fu năpădită de amintiri.

Şi acela fu singurul moment de care avusese nevoie fratele ei pierdut.

Tre țipă şi ceva o lovi pe Lanoree în cap. În timp ce vedea podeaua ridicându-se în întâmpinarea ei, întunericul o înghiți.

Capitolul 13
ALTE CĂI

Alchimia nu ar trebui să facă parte din experiența unui Je'daii. Este o forță întunecată, arhaică şi periculoasă. Are puterea de a deranja echilibrul. Există şi alte căi.

— Maestrul Vor'Dana, 10.456 TYA[29]

La Anil Kesh, Lanoree se regăsi, chiar şi fără să-şi dea seama că se pierduse.

Primele lor zile acolo au fost ciudate. Exista o procedură de orientare care trebuia parcursă, din cauza influenței perturbatoare a *Prăpastiei* de sub templu, iar Lanoree deveni absorbită de discuții, meditații şi instrucțiuni. Ea şi alți câțiva *Călători* îşi petrecură timpul în camere întunecate, fără ferestre, departe de orice imagine a *Prăpastiei* şi un Maestru Sith îi îndrumă prin diferitele stadii de boală şi incertitudine. Sithul este un bătrân înțelept şi mai făcuse asta de multe ori înainte. Le vedea disconfortul vag, care nu scădea, pentru că *Prăpastia* afecta întotdeauna pe oricine era puternic în Forță, dar numai încetul cu încetul. Şi, în înțelepciunea sa, el percepu faptul că Dal se bucura de toate astea. Fratele lui Lanoree vorbise foarte puțin în primele zile la templu, dar emanase un sentiment de pace pe care ea nu îl mai văzuse în el. Îi plăcea să asiste la suferințele surorii sale şi ale celorlalți *Călători*.

Li se oferiră mai multe tururi ale Templului Anil Kesh, care era chiar mai mare şi mai incredibil decât crezuse Lanoree. Fiecare dintre cele trei picioare uriaşe de sprijin găzduiau câte un fagure complex de locuințe, structurile fiind concepute pentru a avea cât mai multă forță posibilă în suporturi. Tot în picioare se aflau amortizoarele de dimensiunea unui Cloud Chaser, concepute pentru a absorbi presiunile incredibile la care era supus templul de furtunile frecvente şi violente care-şi aveau originea în *Prăpastie*. Rezervoarele imense de fluid pneumatic erau dispuse la intervale regulate, şi existau, de asemenea mai multe porturi de acces în fiecare picior, pentru navele de evacuare. Niciuna nu fusese folosită vreodată, iar ghidul lor turistic îi asigură că nu erau necesare. Tot ce se afla aici era mare şi uimitor, iar talentul arhitectural şi ingineresc expus era uimitor. Ghidul lor păru să fie oarecum satisfăcut de asta. Corpul central masiv al templului era susținut de aceste picioare, atârnând direct deasupra prăpastiei. Şi, plutind chiar în jurul templului în sine, era Tho Yor. Fiind suspendat prin mijloace necunoscute, se bănuia se deplasa în jurul Templului Anil Kesh în concordanță cu Forța.

Acea zonă centrală era inima oraşului Anil Kesh. Existau aici mai multe laboratoare mari, împreună cu săli de predare, camere de studiu private pentru Maeştrii Templului, biblioteci, seturi de holoimagini şi camere de meditație. Exista, de asemenea, o cale de lansare din care dronele şi alte echipamente erau uneori trimise în *Prăpastie*. Lanoree fu surprinsă să afle cât de rar se întâmpla asta acum. Fiecare experiment care ar fi putut fi efectuat în siguranță asupra *Prăpastiei*, fusese

[29] Anul 10.456 TYA – Anul 25.997 BBY

efectuat de nenumărate ori şi încă se ştiau atât de puţin despre gaura fără fund. Descoperirile viitoare, li se spuse, trebuiau să se facă prin mijloace mai ezoterice.

Cu toate astea, încă erau trase fascicule de energie pulsatoare în *Prăpastie*, din chiar inima Templului Anil Kesh, căutându-se informaţii şi date noi.

În a patra zi, Maestrul Sith îi eliberă de sub instruirea sa şi le spuse că noii lor Maeştri li se vor prezenta în acea seară. Restul zilei era al lor, să facă ce doreau.

— Mă voi uita în ea, îi spuse Lanoree lui Dal. Mă duc afară să o văd.

Se referise la *Prăpastie*. Chiar şi rostirea acelor cuvinte îi provoca un fior de frică şi emoţie în stomac. Era pe cale să se confrunte cu ceva ce încă era un mister, chiar şi pentru cei mai mari Je'daii şi vrea să o facă împreună cu fratele ei.

Dar era prea târziu.

— Nu este nimic, serios, spuse el direct. Este adâncă. Plină de furtuni. Am fost acolo de patru ori pe zi de când suntem aici. Sunt mult mai interesat de templu decât de *Prăpastie*, totuşi. Ai *văzut* cât de lungi sunt picioarele templului? Ai *simţit* cât de mult se îndoaie în vânt?

El se juca cu ea şi ştia că ea ştie acest lucru. Dar nu-i păsa. Imaginaţia sa era acum în altă parte, pentru totdeauna, şi curând se va întâmpla ceva. Poate că într-o zi, se va trezi, Dal va fi dispărut, şi nu-l va mai vedea niciodată. Sau poate că va fi ceva mai rău de atât.

— Mă voi uita în ea, spuse ea din nou şi în timp ce trecea pe lângă Dal, mai degrabă îi simţi decât să-i vadă chicotitul tăcut.

Existau nişte trepte care duceau spre o pasarelă şi spre exterior. Uşile metalice grele erau întotdeauna blocate din interior, ca şi cum ceva de *dincolo* ar fi putut dori să intre. Dar pericolele erau mult mai puţin fizice. Învârti mânerul de blocare al unei uşi şi aceasta se deschide spre interior. Suflul de aer fu şocant. Încărcat cu picături calde de ploaie, ţâşnind spre ea, ca respiraţia unui monstru de neimaginat, aerul purta mirosul a ceva misterios şi profund. Ploaia se împrăştie peste tot şi se răspândi înăuntru, iar Lanoree simţi un moment de panică... Ce anume lăsase să intre?

Luă o decizie rapidă şi ieşi afară, trăgând uşa după ea. Deasupra ei se arcuia unul dintre cele trei braţe mari, curbate, ale templului. Acestea acţionau atât ca o contragreutate pentru picioare, cât şi ca transmiţătoare şi receptoare, adunând încărcături atmosferice pentru a alimenta experimente din Anil Kesh şi pentru a trimite mesaje de la Maeştrii Templului către alţi Je'daii de pe Tython şi nu numai. Mărimea lui o adăpostea oarecum de furtuni. Dar putea, totuşi, să privească în jos.

Merse până la marginea platformei de vizionare şi strânse balustrada. Simţi greutatea Templului Anil Kesh în spatele ei şi barele de protecţie păreau să o ţină în strânsoarea lor ferită. Templul simţea respiraţia *Prăpastiei* şi picioarele sale robuste absorbeau fiecare impact subtil al vântului.

— Te mişti mereu, căutând să-mi atragi privirea, spuse ea.

Era o replică dintr-un poem de dragoste pe care îl citise odată într-o carte veche de hârtie a mamei ei şi se întrebă dacă poetul vizitase vreodată acest loc.

Privind în jos, se întrebă dacă toţi Je'daii erau îndrăgostiţi de Prăpastie. Era un mister. Era adâncimea şi infinitul suprafeţei acestei lumi pe care ei se hotărâseră să o cheme *casă*. Respiraţia ei era caldă şi încărcată, şi în adâncuri, prin ceaţa ploii torenţiale, putu vedea sclipirea frecventă a fulgerelor Forţei, care erupeau din întuneric şi iluminau... nimic. Era ameţitor şi palpitant, terifiant şi minunat. Strânse balustrada atât de tare încât o durură degetele şi articulaţiile îi deveniră albe, nefiind sigură că-i va mai putea da drumul vreodată. Pentru un scurt moment, extatic, fu tentată să se ridice peste balustradă şi să sară. Se va sfârşi cu moartea ei, dar va putea, de asemenea, să vadă adâncurile *Prăpastiei*, să-i cunoască secretele.

Nu poate fi fără fund. Spun asta doar pentru că nu există niciun Je'daii care să fi ajuns pe fundul ei şi să fi trăit.

— Sau nimeni nu a coborât până acolo şi s-a întors, şopti ea cuvintele furate imediat de vânt.

Era udă de ploaie. Furtuna biciuia perdele de apă înainte şi înapoi prin *Prăpastia* de sub ea. Simţi o mână pe umăr şi se temu instantaneu că Dal venise să-i

facă rău. *Eu sunt prăpastia*, spusese el, probabil referindu-se la faptul că acum era un mister pentru ea, cu o minte pe care niciun Je'daii nu va putea vreodată să o înțeleagă pe deplin. Lanoree îngheță. Nu putea lupta pentru că era prea şocată şi prea copleşită de sentimentul de infinit. Dar apoi, o voce caldă îi spuse:

— Vino înăuntru, Lanoree, unde ne putem începe discuția.

Prima întâlnire cu Maestra Dam-Powl se întinsese mult în noapte.

* * *

— Ți-am spus să nu-mi stai niciodată în cale.

Întuneric. Durere. Îşi auzi propria respirație întreruptă, simți bătăile tulburate ale inimii. Capul îi bubuia şi pulsa, precum miezul unui soare furios în mijlocul creierului ei. Şi recunoştea vocea aceea.

— Nu am crezut niciodată că te vor trimite după mine.

Ea deschise ochii, dar lumina strălucitoare o duru. Îi închise la loc. Durerea era ca o greutate care zdrobea fiecare bucățică din ea. Scalpul îi era ud şi cald şi totul era roşu. Fiind în mod normal o mare calmă, Forța din interiorul ei era acum un râu dezlănțuit de curenți confuzi.

— Am crezut că vor avea mai multă minte.

Dal, gândi ea şi încercă să se ridice. Cineva o ajută. Asta o surprinse, dar deja îşi revenea în simțiri. *Rămâi aşa. Fii slabă. Fii rănită.*

— Ştiam că erai pe urmele mele pe Kalimahr…

— Cum?

Vocea ei răsună şi îi vui în cap, lovindu-i craniul, dar nu se putu abține să pună întrebarea. Dal nu răspunse.

— Nu credeam că vei putea să mă urmăreşti. Chiar dacă te-am scuturat bine de tot. Dar eşti *persistentă*.

Era ceva conflictual în vocea lui când vorbea despre ea? Lanoree nu-şi putea da seama. El se schimbase atât de mult, iar ea ştia asta chiar şi fără să-l vadă.

În depărtare, se auzi o bubuitură profundă. *Ce a fost asta? Unde este Tre?* Îşi amintit țipătul, bănui că era mort şi simți o tristețe surprinzătoare. Tre nu era un Twi'lek bun, dar încerca să devină mai bun. Încerca să-şi răscumpere trecutul.

Lanoree deschise din nou ochii şi se uită la fratele ei. La început îl văzu neclar, legănându-se în fața ei ca un şarpe aşteptând să lovească. Închise un ochi şi vederea i se limpezi. Dal era într-un genunchi în fața ei, ca şi când s-ar fi rugat la unul dintre zeii cei vechi.

— Ai crescut, şopti Lanoree.

Dal râse. Ea recunoscu sunetul, dar era în el ceva strident, nebunesc. Şi chiar crescuse. Îi dispăruse aspectul de băiat, fiind înlocuit de o înfățişare degradată care avea încrustată pe ea fiecare zi a fiecărui an care trecuse. Îşi pierduse o parte din păr şi ceea ce mai rămăsese era de un gri pătat. Pe obrazul stâng avea o cicatrice. Ar fi putut face ceva în privința părului şi a cicatricii, dar ea nu văzu deloc vanitate în el, nici vreo dovadă de conştiință de sine cu privire la aspectul său. Roba îi era simplă şi aspră. Tot ceea ce devenise Dal acum, se vedea în ochii lui nebuni, sclipitori.

Se auzi încă o bubuitură! Mai degrabă o simți prin spate, decât să o audă.

Dal aruncă o privire spre tavan.

— Am crescut din toate punctele de vedere, spuse el. Poți să vezi. Să simți.

— Nu vreau să…

— Dar îți spun eu să o faci! țipă el.

Lanoree tresări când vocea lui îi vui în cap, trimițându-i impulsuri de durere în globii oculari. Poate că îşi fracturase craniul. Încercă să simtă, aşa cum o învățaseră în Mahara Kesh, când îşi terminase *Mare Călătorie* fără fratele ei. Dar era confuză. Forța curgea prin ea, dar părea să se bâlbâie. Nu se putea examina pe ea însăşi, aşa că se îndreptă spre mintea lui Dal. Dar şi-o retrase la fel de repede.

El râni, dând din cap încet.

— Vezi? întrebă el. Simți?

Lanoree aprobă din cap, valuri de durere curgând prin ea. Nu simți deloc Forța din el. Nu avea lumină, nici întuneric; nici Ashla, nici Bogan. Dar avea o energie incredibilă pe care abia începuse să recunoască în el, în urmă cu nouă ani. Se transformase în ceva solid. Nu putea decât să o numească nebunie şi totuşi...

Şi totuşi obiectivele şi ambițiile lui Dal erau bine definite, iar drumul către realizarea lor era ferm stabilit. Nebunia lui era metodică.

— Nu sunt prea mulți care să nu aibă deloc Forță, nu, Lanoree? Nu prea mulți. În niciun caz el.

Dădu din cap spre un colț şi Lanoree se uită, uşurată când îl văzu pe Tre sprijinit acolo. Sângera dintr-o rană care îi străbătea fruntea şi ochiul stâng şi zvâcnea inconştient.

— Nici măcar majoritatea dintre cei din *Stargazer*.

Mai erau alte trei persoane în cameră, acum, altele decât tehnicienii Selkath. Erau din specii diferite, dar toți erau îmbrăcați la fel ca Dal. Aspectul lor semăna cu cel al unui ordin religios, dar erau mult mai mult decât atât. Şi puține religii erau atât de puternic înarmate.

— Nu sunt prea mulți care să dorească să fie aşa, spuse Lanoree.

— Vezi, de aia nu m-ai găsit, spuse Dal. Acolo jos, în locul acela vechi şi întunecat. Pentru că mă căutai într-un mod greşit. Căutai de parcă aş fi pierdut ceva şi aş fi fugit, nu de parcă aş fi găsit ceva şi aş fi pornit pe propria mea cale. Căutai un animal rănit, pe moarte. Nu omul care devenisem.

— Îl căutam pe fratele meu.

— Şi îți spusesem deja că îți părăsiseşi fratele pe care ți l-ai dorit dintotdeauna în Bodhi, cu părinții noştri. Acum este mort. Mort de mult timp.

Se auzi un alt impact îndepărtat şi Lanoree îl absorbi, îl examină. Acum era mai puțin amețită şi mai conştientă. Se gândi că ar fi putut fi o explozie.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Dal se ridică şi se apropie de obiectul acoperit de pe masă. Era de mărimea capului unui Noghri şi sub folie apărea complet sferic.

— Este aproape terminat, spuse el. Aproape gata. Ştii ce este ăsta?

— Da, spuse Lanoree.

Îi ştia scopurile şi cum planificase să le folosească pentru a le face reale. Dar, de fapt, habar nu avea ce era dispozitivul.

Dal îşi sprijini mâna pe obiect aproape reverențial.

— Reprezintă tot ce mi-am dorit vreodată, şopti aproape ca pentru sine.

— Dal...

— Taci. Nici măcar nu se uită la ea în timp ce vorbea, şi apoi se schimbă brusc. Sunteți siguri? întrebă grupul înghesuit în colț. Este *precis*?

— Da, spuse unul dintre tehnicieni. Făcu un pas înainte. Cererea ta a fost... iartă-mă, vagă. Am muncit din greu. A fost o sarcină pe care am savurat-o. Iar dispozitivul este gata să facă tot ce doreşti. Este perfect. Una dintre cele mai bune creații ale noastre şi împinge granițele întregii ştiințe acumulate. Odată alimentat...

— Suficient! spuse Dal, ridicând o mână.

Se uită la Lanoree.

— Habar n-ai ce faci, spuse ea.

— Iar tu habar nu ai ce am văzut eu.

Dădu din cap spre cei din *Stargazer*. Violența fu bruscă şi şocantă. Cei trei *Stargazer* – un om, o femelă Twi'lek, şi un Cathar – scoaseră blasterele şi aruncătoare de săgeți şi deschiseră focul asupra savanților. Lanoree se înfioră dar privi, neputând să-şi închidă ochii. Selkathii dansară şi se zguduiră când îi ciuruiră salvele laser şi săgețile. Sângele sărea, focul sfârâia pe piele, haine izbucniră în flăcări. În intervalul a cinci bătăi de inimă, savanții erau morți, ultimul alunecând pe perete pentru a se prăbuşi peste tovarăşii săi ucişi.

Fii calmă, îşi spuse Lanoree, *fii calmă*, şi căută Forța, pregătindu-se să o folosească pentru a se salva. Avea să vină momentul, în curând. Trebuia să-l oprească, aici şi acum, şi nimic din ceea ce s-ar fi putut întâmpla în continuare nu s-

ar fi sfârşit cu bine.

Dal se uită la Lanoree. Ea nu-i putu citi ochii. Cercetă dacă are sabia, dar teaca era goală. *Şi acum urmez eu?* gândi ea. Panica veni şi ea o alungă, căutând Forța familiară pentru a se pregăti de acțiune. Dar durerea încă era dură, iar şocul alimenta furtuna şi incertitudinea din interiorul ei.

— Vei pierde, spuse Dal. Poate că îi vei omorî pe câțiva dintre noi. Dar amicii mei din *Stargazer* sunt pregătiți pentru tine. La prima atingere a minții lor, un blaster îți va deschide craniul sau o săgeată energetică îți va prăji inima.

Lanoree respiră lung şi încet, iar momentul se prelungi.

— Aş dori..., spuse Dal.

Căută slăbiciune în el, dar nu văzu niciuna. Era frustrare, dar nu şi regret.

— Ce îți doreşti?

— Aş dori ca tu să fi înțeles. Mi-aş dori să-ți pot deschide mintea asupra trecutului nostru. Forța ta este atât de *constrângătoare*! Crezi că îți dă putere, eşti învățată că este minunată, dar te leagă. Eşti *ametită* de ea, dar ochii mei sunt larg deschişi. Noi vedem stelele! Avem un loc în universul care ne-a fost luat de către Tho Yor. Ne-au furat, ne-au adus aici şi ne-au negat viitorul pe care îl meritam. Iar eu o să îl iau înapoi.

— O să omori pe toată lumea.

— Ba nu, spuse Dal zâmbind. Ştiu ce fac.

— Materie întunecată? Tehnologie Gree, Dal? Te joci cu ceva dincolo de orice putem spera măcar să înțelegem. Lanoree dădu din cap către corpurile care încă mai scoteau aburi şi zvâcneau în colț. I-ai auzit. Chiar şi ei au spus că acel lucru este la granița ştiinței cunoscute şi granițele se pot rupe.

— Adunați tot, le zise Dal celor din *Stargazer*, întorcându-i spatele lui Lanoree.

Se auzi o altă explozie, undeva departe.

— Dal, ce ai făcut? întrebă ea.

Se ridică încet, ținându-se de un cărucior cu scule pe roți, pentru sprijin. Catharul o privea, cu arma pregătită.

— Am început o mică luptă.

Dal se întoarse din nou cu fața spre ea. Pentru o clipă, simți un val de amintiri – dar toate erau bune – din timpul petrecut cu fratele ei. Nu aveau ce căuta aici.

— Cu cine?

— Am aranjat ca domul Knool Tandor să afle despre faptul că Pan Deep continuă să facă afaceri cu Je'daii şi ei chiar vă *urăsc*. Mulți supraviețuitori din domurile bombardate locuiesc acum acolo. Am pus una dintre navele *Stargazer* să aterizeze acolo şi până acum au ucis deja, cu o sabie Je'daii, pe câțiva dintre preşedinții corporațiilor.

— De unde ai...? întrebă Lanoree, dar apoi înțelese totul. De la Kara.

— Stația Greenwood va fi învinovățită pentru crime şi pentru această alianță cu Je'daii, spuse Dal, cu expresia neschimbată. Luptele sunt frecvente pe Nox. Şi nu va fi primul conflict între Knool Tandor şi un alt dom.

— Îți acoperi urmele, spuse Lanoree.

Dal ridică din umeri. În spatele lui, cei din *Stargazer* înfăşuraseră dispozitivul în mai multe folii. Nu părea deloc greu şi femela Twi'lek îl ținea la piept. Îl aşteptau pe Dal, ca să plece.

— La fel cum ai făcut pe Tython, continuă Lanoree.

O mână i se afundă în centura utilitară de sub robă, rostogolind obiectul pe îl căutase între degetul mare şi arătător. Un dispozitiv de urmărire, mic şi ascuțit.

— Lăsând în urmă hainele însângerate ca să le găsesc. Lăsându-ți familia să te creadă mort.

— Mi-a plăcut să fiu mort, spuse Dal. M-a eliberat de eforturile tale constante de a împinge Forța spre mine, căci eu nu am dorit-o *niciodată*. Se auzi un alt zgomot scăzut şi o vibrație de deasupra. În curând voi fi crezut din nou mort şi dispărut. Voi fi liber să-mi urmez soarta.

— Dal, nu ştii ce...

— Ar trebui să te omor.

Dal scoase un blaster de sub robă şi rămase cu el îndreptat în jos spre podea. Era incredibil de nemişcat, ca o statuie. Chiar şi ochii păreau să-i fi murit.

Este în interior, gândi Lanoree, şi se întrebă ce găsea el acolo, ce gândea şi ce decizii lua, şi ştiu că acum era momentul să împingă cu Forța. Va împinge puternic şi violent, spulberând apărările mentale pe care credea că le construise împotriva ei.

— Dar nu pot, spuse Dal.

Se întoarse şi îşi băgă blasterul în toc.

Lanoree întinse mâna şi aruncă dispozitivul de urmărire, închizând ochii, concentrându-se şi ghidându-l repede prin cameră până se ataşă de cizma dreaptă a lui Dal. Apoi deschise ochii şi se uită în jur, dar nu fusese văzută de nimeni. Poate că fusese norocoasă. *Poate*.

Dal nici măcar nu îi aruncă o ultimă privire. Cu un singur semn din cap către Cathar, părăsi camera pe aceeaşi uşă pe care intraseră Lanoree şi Tre. Îl urmă femela Twi'lek care transporta dispozitivul, alături de omul din *Stargazer*. Catharul rămase pe loc, cu arma îndreptată spre Lanoree. Era un blaster greu, iar țeava încă îi strălucea de căldură. Lanoree strânse degetele, pregătind o lovitură de Forță.

— Încearcă, spuse Catharul.

— Ştii că nu pot să stau aici şi să-l las să plece.

— Nu vei mai sta acolo mult timp.

Lanoree zvâcni din deget şi un instrument sări de pe masa largă, izbindu-se de perete. Catharul nici măcar nu clipi.

— Nu vrea să te audă murind, spuse el.

— E drept că e fratele meu.

— El *este* drept. Singurul om drept pe care l-am întâlnit vreodată.

Lanoree aruncă o privire spre corpurile însângerate, îngrămădite în colț.

— Ei nu au fost drepți, spuse Catharul. În schimb, s-au ascuns aici în loc să privească spre stele.

Simți o mişcare în cealaltă parte a camerei. Nu se uită, dar ştiu că Tre îşi revenise.

— O să-i omoare pe toți, spuse ea. Odată ce inițiază acel dispozitiv, materia întunecată va forma o gaură neagră şi toată lumea din sistem…

— Ştie că asta nu se va întâmpla. Stelele îl cheamă. Ele îi spun asta.

— O, deci îi vorbesc stelele, zise Lanoree, râzând încet. Şi nu este nebun?

Catharul clipi încet, dar nu reuşise nici măcar să-i slăbească puțin credințele.

Haide, Tre, gândi ea.

Tre gemu. Catharul îi aruncă o privire. Lanoree lovi cu toată Forța pe care o avea. Uneltele şi componentele libere zăngăniră pe masă şi zburară spre Cathar, un dulap țopăi şi sări pe podea, o grindină de piese metalice şi fire rupte deveni o ploaie de înțepături care îi pătrunseră în piept şi pe față, rupând pielea şi orbindu-l.

Se aruncă la podea şi lovi cu Forța, împingându-l pe Catar în peretele de lângă uşă. Blasterul său se descărcă, proiectilul făcând o gaură în tavan. Materialul topit şi fragmentele de rocă căzură ca un duş. Apoi Catharul se prinse de centură, plângând sânge din ochii sfâşiați şi o urmă de extaz îi apăru pe față.

— O, nu, mormăi Lanoree.

Se uită la Tre, văzu că abia era conştient, şi cu fiecare fărâmă de putere şi efort pe care le mai avea în Forță, se întinse spre el şi îl trase până la jumătatea camerei, spre ea. Ochii lui se deschiseră larg, într-un mod comic, în timp ce aluneca fără să fie atins şi, când ajunse lângă ea şi îl strânse de îmbrăcăminte, Lanoree îi strigă:

— Bombă!

Explozia fu asurzitoare, zdrobitoare, atacându-i corpul, şi mintea, şi simțurile, şi se simți aruncată prin cameră ca un fulg de zăpadă într-o furtună.

* * *

Pentru părinții ei era o artă. Mama ei scria cele mai frumoase poezii, iar tatăl ei

era sculptor, opera lui fiind venerată peste tot prin Masara. Dar chemarea lui Lanoree era către ştiinţă şi alchimie, şi modurile în care Forţa putea fi folosită pentru ambele. Asta descoperi ea la Anil Kesh. Şi se bucură de ceea ce descoperise.

Maestra Dam-Powl îi arătă calea. Maestra Cathar preda la Anil Kesh de şaisprezece ani şi la sfârşitul primei lor nopţi lungi de discuţii, îi spusese lui Lanoree că are potenţialul pentru a fi cel mai bun elev al ei.

— Le spuneţi asta tuturor? întreabă Lanoree, mândră dar şi suspicioasă.

— Nu i-am mai spus nimănui înainte, răspunse Dam-Powl.

În următoarele câteva zile începură studiile, iar Lanoree fu uimită. Se afundă în instrucţie cu Dam-Powl şi, făcând asta, necazurile ei cu Dal se estompară. Nu dispărură complet – există întotdeauna o umbră şi un sentiment de schimbare iminentă în viaţa ei – dar dormea cel mai bine de când plecase de acasă, se simţea mai fericită şi îşi dădu seama că mintea ei fusese întotdeauna prea concentrată pe fratele ei. Dam-Powl o facuse să înţeleagă că era şi *Marea* ei *Călătorie*, de asemenea. Şi, deşi Lanoree nu putea renunţa la Dal, pentru prima dată se plasă înaintea lui. Cu *Prăpastia* dedesubt, Anil Kesh se simţea diferit de toate celelalte temple. Fiecare moment era bogat, plin de potenţial şi de un sentiment de pericol. Lanoree nu se mai simţise niciodată atât de vie. Era ca şi cum celulele din corpul ei se încărcau, mintea ei aprinzându-se. Când îi menţionă acest lucru, Dam-Powl zâmbi şi dădu din cap.

— Ne echilibrăm pe prăpastia cunoaşterii, spuse ea. Necunoscutul se întinde dincolo de noi, ameninţându-ne mereu că ne atrage în jos sau ne ridică şi ne înghite. Forţa este încărcată şi puternică aici. Oricine este familiar cu ea poate simţi asta, dar dacă eşti *puternic* în Forţă... Se strâmbă şi îşi apasă un pumn de frunte. Uneori doare. Dar este o durere care merită să fie purtată.

Dam-Powl o introduse în ştiinţele despre care Lanoree abia auzise sau citise vreodată. Ştia despre Je'daii care erau deranjaţi de o parte din ceea ce se întâmpla la Anil Kesh, dar o ascultă pe Maestră cu ochii mari şi cu mintea deschisă. Găsi o mulţime de lucruri care să o îngrijoreze dar cu atât mai mult o fascinară. Ştia că Dam-Powl o privea cu atenţie, analizând-o. Era dornică să o mulţumească.

În spaţiile de depozitare ale unuia dintre braţele de sprijin ale templului se aflau animalele modificate. Luate din Prăpastia Ruh, un loc periculos aflat adânc în *Fisură*, la şase sute de kilometri spre est, aceste creaturi ciudate şi înfricoşătoare fuseseră manipulate genetic folosind Forţa, pentru a-i sluji pe Je'daii. Lanoree fu uimită de schimbările din ele – niciuna nu era rănită sau deteriorată şi arătau de parcă modificările fuseseră adevărata dorinţă a procesului de evoluţie.

Dam-Powl o conduse printr-o reţea de laboratoare. Într-unul, armele erau modificate şi adaptate folosindu-se metalurgia Forţei. În altul, erau testate armele specifice Forţei. Elementele chimice erau schimbate şi transmutate; solidele aveau structurile reformate. Iar puterea sălbatică a *Prăpastiei* de dedesubt era adunată în recipiente cu pereţi groşi, dansând şi sclipind, lovind şi izbind ca un organism viu. Abia când Dam-Powl îi arată ultima cameră, Lanoree înţelese unde era viitorul ei.

— Talentele necesare pentru asta sunt profunde, spuse Maestra Je'daii, iar riscurile sunt mari. Dar recompensele sunt uriaşe. O să te învăţ.

Lanoree se uită fix la cei doi Je'daii din centrul camerei. Înaintea fiecăruia dintre ei se afla o formă. Ceva care nu ar trebui să trăiască, şi totuşi se îndoia şi respira. Un lucru care nu ar fi trebuit să existe şi, totuşi, iată-l.

— Sunt forjate din propria lor carne şi din sângele lor, spuse Dam-Powl, şi sunt hrănite folosind Forţa.

Lanoree era îngrozită şi încântată. Auzise despre aşa ceva, dar nu crezuse niciodată că era adevărat. Nu bănuise niciodată că va vedea singură aşa ceva.

— Alchimia cărnii, şopti ea.

În ciuda fricii, era dornică să înceapă.

* * *

— Spune-mi că ne poţi scoate de aici.

Era vocea lui Tre. Urgența din ea o aduse repede în simțiri. Asta, şi duhoarea morții şi a apelor uzate. O ustura totul şi în câteva locuri o durea îngrozitor. Capul încă îi pulsa de parcă cineva ar fi sărit pe el. Simți mirosul de sânge şi ştiu că era al ei. Iar Tre fu departe de a fi blând când o apucă sub subțiori şi încercă să o ridice. Lanoree îl respinse şi îl trimise împiedicându-se de masa spulberată.

Se uită în jur şi încercă să facă bilanțul. Arăta rău. Catharul din *Stargazer* îşi explodase vesta de sinucigaş, demolând peretele şi dărâmând cea mai mare parte a tavanului. Uşa era blocată de metale rupte, pietre sfărâmate şi alte bucăți de stâncă ruptă căzuseră în după ea. Restul tavanului era mânjit de sângele sinucigaşului, o mare parte din el fiind prefăcut în cenuşă de flacăra exploziei. Restul marii încăperi era în dezordine – corpurile savanților erau împrăştiate în colțul unde fuseseră masacrați, sculele şi componentele zburaseră pretutindeni, masa centrală se rupsese şi se despicase. Dacă nu l-ar fi tras pe Tre în spatele ei, lângă ea, ar fi murit amândoi. Într-un perete era o crăpătură largă, iar prin ea se scurgea un flux constant de dejecții. O țeavă sau o riolă fusese ruptă pe undeva, iar scurgerea se mărea în loc să încetinească.

— Uite, spuse Tre, arătând. E o altă uşă acolo.

Aproape că striga, iar sângele îi curgea din urechi. Lanoree auzi, de asemenea, scâncetul scăzut al timpanelor ei torturate, dar asta era cea mai mică dintre griji.

— Bomba Catharului nu ar fi putut face asta, spuse ea, arătând spre ea gaura din zid.

Se afla pe partea opusă a camerei față de uşa blocată de explozie.

— A mai fost o explozie când încercam să te trezesc, spuse Tre. Departe, acolo sus. Dacă am simțit-o aici, trebuie să fi fost mare. Ce se întâmplă? Ce am pornit aici?

— Un război. Şi l-a început Dal. Haide. Trebuie să-l oprim să părăsească Stația Greenwood.

— Mă simt rău, spuse Tre. Miroase urât. Mă doare capul. Cred că şi craniul meu ar putea fi...

— O să ți-l rup eu dacă nu vii, spuse Lanoree. Haide! Ajută-mă cu uşa asta.

Privi prin cameră după sabie, ştiind că n-o va găsi, plângându-i pierderea. Tem Madog însuşi forjase sabia special pentru ea. Mai degrabă şi-ar fi pierdut un braț.

Poate că fusese aruncată undeva dincolo de intrarea aceea blocată. Sau poate că o luase Dal cu el. Încercară uşa, dar era blocată electronic.

— Acoperă-ți urechile, spuse Lanoree.

Se concentră pe încuietoare şi lovi cu Forța, scurtcircuitând şi zdrobind mecanismul. Uşa se deschise alunecând şi un potop de lichide de canalizare năvăli printre picioarele lor. Ea şi Tre se strânseră de mâini pentru a-şi menține echilibrul. Gândul de a cădea în mizeria aceea...

Când nivelurile de murdărie se egalară, părăsiră camera şi o luară prin unul dintre coridoarele complexului Pan Deep. Era lung şi gol, şi pe el se vedeau alte câteva uşi. Toate erau închise, fiind marcate cu numere de laborator, iar Lanoree nu dori să le deschidă. O lumină moale, reactivă, strălucea în spatele panourilor din tavan şi pe pereții erau panouri tactile, ecrane holografice tridimensionale şi mai multe compartimente care ar fi putut găzdui imprimante pentru echipamente. Era o tehnologie avansată pentru un loc atât de ascuns. Fondurile pompate în Pan Deep trebuie să fi fost uriaşe. Nu mai văzură pe nimeni. Poate că cei şase savanți ucişi erau singurii care lucrau aici. Sau poate că Dal îi plătise pe ceilalți să stea deoparte.

Nu are un avans prea mare, gândi ea, *dar va şti drumul, va avea planificată o cale de evadare de aici şi din oraş.* Abia putea să creadă enormitatea evenimentelor pe care le pusese în mişcare Dal. Inițierea unei bătălii între două domuri – orașe ale căror specialitate era proiectarea şi fabricarea armelor de război – era ca şi cum ar fi ucis el singur victimele bătăliei. Totul pentru a-şi acoperi urmele. Era foarte brutal. Inuman. Dorise eliberarea de Forță, dar îndepărtându-se de bunăvoie de influența ei, se transformase într-un monstru.

Pan Deep nu era atât de mare pe cât îşi imaginase. La sfârşitul coridorului ieşiră într-o cavernă, la celălalt capăt al ei fiind un şir de lumini ce duceau într-un

tunel care se înclina încet în sus. Podeaua peşterii se umplea cu lichide de canalizare şi duhoarea era aproape insuportabilă, dar Lanoree ştia că în circumstanțe extreme o persoană se putea obişnui cu multe lucruri. Chiar şi Tre o surprindea. Încetase repede să se plângă şi îşi ştersese sângele de pe față şi urechi, iar acum o împunse cu umărul şi îi arătă.

— Crezi că a pus capcane?

— El crede că suntem morți, spuse ea.

O altă explozie se auzi de sus, făcând să curgă pietriş şi praf din tavanul cavernei. De undeva din apropiere se auzi o crăpătură zdrobitoare, scuturând podeaua şi făcând aerul în sine să vibreze.

— Şi nu mai avem timp de precauții, spuse Lanoree. Cred că folosesc bombe cu plasmă acolo sus. Trebuie să părăsim Stația Greenwood şi să ajungem la *Pacificator*, sau aici ne va fi mormântul.

— Să ajung să-mi găsesc sfârşitul într-o baltă de dejecții, spuse Tre. Ei bine, cred că o merit.

Lanoree râse în hohote. Ochii lui Tre se lărgiră de surprindere. Şi apoi fugiră.

Fu un drum de coşmar – cu scurgeri de dejecții, cu pereți care se dărâmau, trei grilaje de securitate pe care Lanoree trebui să le deschidă cu Forța înainte să poată continua – şi ceea ce îl făcu şi mai rău fu incertitudinea cu privire la destinația lor. Cu cât mergeau mai departe, cu atât mai puternice erau zgomotele bătăliei. Dar nu aveau de ales. Frustrarea şi frica o dădură peste cap. Nu frica pentru ea însăşi, ci pentru nenumăratele ființe pe care schema lui Dal le punea în pericol şi nu numai cei care mureau în conflictul inițiat aici. Văzând forma dispozitivului de sub folie i se păru ciudat că ceva atât de mic putea conține astfel de energii. Urmărirea lui Dal îi marginalizase gândurile despre hiperpoartă şi existența sau inexistența ei. Dar văzându-l din nou pe Dal – şi nebunia lui – şi fiind atât de aproape de dispozitivul care ar fi putut fi tehnologie Gree, totul se combinase pentru a-i focusa gândurile.

Era posibil ca dispozitivul să funcționeze, ceea ce ar fi fost uimitor, iar consecințele acestui fapt nici măcar nu îşi permitea să le ia în considerare. Dar era mult mai probabil să-i condamne pe toți la moarte.

Cu cât se îndepărtau de fundația turnului masiv, cu atât impactul exploziilor era mai mare. Când va ajunge la *Pacificator*, va contacta Consiliul Je'daii şi le va spune despre evenimentele de aici şi poate că ei vor putea interveni la timp pentru a preveni o tragedie şi mai mare. Dar făcând asta, ar trebui să admită interesul lor continuu pentru Stația Greenwood şi laboratoarele şi expertiza complexului Pan Deep. Poate că ar fi fost mai fericiți să lase oraşul dom să-şi găsească soarta şi să dispară în neant.

Traseul îi duse în sus, iar Tre comentă de mai multe ori că ar fi trebuit să ajungă deja la nivelul străzii. Dar nu aveau timp să facă o pauză şi când Lanoree îşi consultă calculatorul de pe încheietură, planurile erau confuze. Nu putu să identifice locația lor în planurile oraşului.

* * *

Lumea trecea pe lângă ei în ambele direcții şi nimeni nu se deranja să-i privească. Aveau cu toții ochii mari şi speriați.

În cele din urmă, ajunseră la un set de uşi grele. Lanoree folosi Forța ca să le prăjească comenzile, iar Tre găsi o bară grea din fier cu care să le deschidă.

Căldura şi zgomotul năvăliră înăuntru, laolaltă cu duhoarea şi sunetele de haos, iar Lanoree se trezi pe un balcon larg, aflat la câteva etaje deasupra solului. Ieşiseră chiar deasupra bazei turnul central, cu vedere spre partea vestică a Stației Greenwood. Sunetele, priveliştea şi haosul războiului erau aproape copleşitoare.

Se confruntară cu o scenă care le luă respirația.

Capitolul 14
O POVESTE TRISTĂ

Poate că e o nebunie să rămâi pe Tython dacă nu eşti puternic în Forță. Nimeni nu s-ar scufunda prea mult timp sub suprafața mării dacă nu ar avea branhii. Ar ieşi la suprafață. Ar scăpa. Aşa că, dacă rămâi aici, ei bine... asta chiar înseamnă nebunie.

— Locuitor necunoscut de pe Tython, circa 9.000 TYA[30]

Când Maestra Dam-Powl bătu la uşa ei şi o trezi din somn, Lanoree ştiu că ceva nu era în regulă. Se aşteptase la asta. La fel ca sentimentul de pericol iminent care era întotdeauna prezent la Anil Kesh din cauza *Prăpastiei*, propria ei percepție despre Dal fusese că era ca un arc încordat. Acum, sosise timpul. Dal plesnise.

— Este un prost! spuse Dam-Powl în timp ce mergeau de-a lungul coridorului. Am văzut probleme în el din momentul în care ați sosit. La fel ca Maestra Kin'ade.

— De la Stav Kesh? întrebă Lanoree.

— Desigur. Crezi că Maeştrii Je'daii nu vorbesc între ei despre *Călători*?

— Ce-a făcut? întrebă Lanoree.

— A fugit în Abisul din Ruh. A pus viețile altora în pericol.

— A dispărut? icni Lanoree.

— Oh, nu. Nu a dispărut. L-au scos afară şi îl aduc înapoi. Tocmai aterizează.

Dam-Powl urcă o scară şi o uşă grea se deschise în fața ei. Vântul urlă, stropii de ploaie căzură pe podea şi fulgerul Forței lumină pătratul dezvăluit al cerului nopții.

Oh, Dal, ce ai făcut? gândi Lanoree. Plecase de patru zile, luat împreună cu alții de Maestrul Quan-Jang într-o vizită la *Fisură*, pentru a colecta exemplare pentru laboratoarele alchimice de la Anil Kesh. La început, ea salutase absența lui; îi dădea ocazia să studieze în pace, fără să-şi facă griji cu privire la ceea ce ar putea face Dal.

Dar visele ei din ultimele trei nopți fuseseră tulburate. Era aproape de parcă ar fi ştiut că se va întâmpla ceva teribil. O urmă afară pe Maestra Je'daii. Mai era cineva acolo, stând la marginea platformei şi privind spre est. Se vedea un Cloud Chaser, care se îndrepta spre una dintre zonele de aterizare ale Templului Anil Kesh.

— Maestră, spuse tânărul, întorcându-se pentru a le întâmpina. Abia îi aruncă o privire lui Lanoree. Maestrul Quan-Jang raportează despre *Călător* că nu a spus nimic. Dar pare în formă şi sănătos.

— Bine, spuse Dam-Powl. Şi ceilalți?

— Le e rău de la timpul petrecut în Abis. Se uită intenționat la Lanoree. Este un loc plin de energii întunecate, periculoase.

Lanoree aruncă o privire peste balustradă, în *Prăpastie*. Se simți groaznic şi mâna lui Dam-Powl fu cea care o sprijini.

— Respiră mult şi adânc, şopti Maestra. Forța ta este foarte puternică, şi astfel,

---

[30] Anul 9.000 TYA – Anul 27.453 BBY

Prăpastia se joacă cu tine.

— Asta credeți că face? întrebă Lanoree. Se joacă?

Dam-Powl zâmbi enigmatic.

— E un joc de cuvinte.

— Deci, ce se va întâmpla?

— Să se întâmple?

— Cu Dal?

Îi răspunse celălalt Je'daii.

— Ne vom asigura că este în regulă şi sănătos, nevătămat după escapadele sale. Şi apoi îl vom aresta şi îl vom escorta din Anil Kesh dimineața, la prima oră.

— Îl escortați unde?

Fața tânărului Je'daii deveni sumbră.

— Odată ajuns dincolo de templu, poate merge oriunde doreşte.

— Este alungat, spuse Lanoree.

— Cred că, de fapt, îi salvăm viața.

Deci, aşa se termină povestea tristă a fratelui meu? se întreabă Lanoree. Dar nu credea asta. Dal avea o greutate care îl apăsa, crescând pe măsură ce se îndepărta de Forță. În visele ei cele mai rele, sfârşitul lui venea cu o măreție teribilă.

— Aş vrea să-l aştept aici, spuse ea. Dirijabilul Cloud Chaser tocmai aterizase, vizibil printre frânturile mici de nori. Să vorbesc cu el când ajunge aici.

— Aştept cu tine. Tânărul Je'daii făcu o plecăciune. Sunt *Călătorul* Skott Yun.

Lanoree începu să obiecteze, dar îşi dădu seama că nu fusese o cerere.

— Lanoree Brock, spuse ea.

— Ştiu, zâmbi Skott Yun.

— După aceea, adu-l la mine, zise Dam-Powl. Mă duc să mă asigur că sala medicală este gata să-i primească pe ceilalți bolnavi.

Yun înclină capul în timp ce Maestra se întoarse şi plecă. Lanoree o urmări cum pleacă, surprinsă de încrederea lui Dam-Powl în sănătatea lui Dal.

— Îți aduc o jacheta, spuse Yun. Se poate răci aici.

* * *

Quan-Jang şi ceilalți avură nevoie de un timp surprinzător de lung pentru a ajunge din zona de aterizare a templului. Yun încercă să-i vorbească, dar Lanoree era prea distrasă şi tulburată pentru a mai lega vreo conversație. În majoritatea timpului stătuse cu ochii închişi, cu propriile ei gânduri.

Yun fu cel care le anunță, în cele din urmă, sosirea. Veneau spre templu pe jos, cu Maestrul Quan-Jang în frunte. Mai erau zece persoane în spatele lui, trei fiind transportate pe tărgi. Chiar dacă îl văzu pe Dal cu ei, el părea să meargă singur.

— Mă duc să-i întâlnesc, spuse Yun. Aşteaptă aici şi îl aduc eu pe fratele tău.

Lanoree aşteptă şi îi urmări. Urcară pe piciorul templului, iar Yun îi întâlni la capătul îndepărtat al platformei. Dal părea chiar mai detaşat de toate astea decât crezuse prima oară. Nu era nicio expresie pe fața lui şi nu părea să-şi dea seama unde se afla. *E mai rănit decât dăduse de înțeles Maestra Dam-Powl*, gândi Lanoree. Dar îl voia totuşi aproape, ca să-i poată evalua ea însăşi starea. Şi îşi dădu seama că, deşi trecuseră doar patru zile, îi fusese dor de fratele ei.

Quan-Jang şi ceilalți se îndreptară spre templu, iar Yun atinse umărul lui Dal. Apoi, cei doi merseră spre Lanoree, pe platforma de vizionare bătută de vânturi de jos şi de picături grele şi calde de ploaie de sus.

— Dal, zise ea când ajunseră la ea, dar expresia lui o opri.

Era atât de gravă. O expresie de adult. Era ceva ce se extinsese în el, de parcă, de când îl văzuse ultima oară, se adaptase pentru a încăpea în lumea în care va trăi. Părea sigur şi încrezător, chiar dacă pielea lui părea arsă, iar ochii umflați şi roşii.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, Lanoree, spuse el.

Cuvintele fură ciudate şi neaşteptate. Se întoarse să plece, dar Skott Yun se puse în fața lui.

— Trebuie să fii arestat şi..., începu *Călătorul*.

— Există atâtea profunzimi acolo, spuse Dal.

Vorbea direct cu Lanoree. Ea se întreabă dacă acestea erau ultimele cuvinte pe care i le va mai împărtăşi vreodată.

— Ce ai văzut? întrebă ea.

— Lucruri pe care tu nu le vei putea vedea niciodată. Ochii îi erau atât de luminoşi încât păreau să strălucească. Sunt atâtea promisiuni şi oportunităţi în Abis! Asemenea profunzimi, istorie şi potenţial. Şi acum trebuie să merg în altă parte, să găsesc ceva mai mult. Aşadar...

— Dalien Brock, spuse Yun, trebuie să mă însoţeşti la...

Dal lovi. Lanoree văzu lovitura că vine şi fu surprinsă că Yun nu. Dar, deşi *Călătorul* se simţea confortabil la Anil Kesh, încă nu vizitase Stav Kesh pentru a învăţa artele marţiale. Pumnul lui Dal îi întâlni bărbia şi, când Yun se dădu în spate, Dal se întoarse şi îl lovi cu piciorul în faţă. Un alt pumn îl lovi în timp ce cădea, iar Lanoree auzi oasele rupându-se chiar înainte ca Yun să cadă pe platforma metalică.

— Dal! ţipă Lanoree, dar văzu determinarea fratelui ei. *Nu-l pot pierde tocmai acum!*

Se duse spre el, întinzându-se cu Forţa, dorind să-l reţină şi să încerce să refacă tot ceea ce se întâmplase de când plecaseră de acasă. Era o dorinţă naivă şi care se potrivea mai mult unui copil decât femeii Je'daii care devenise Lanoree. Dar dragostea de familie era o forţă puternică în sine. Din colţul ochiului, îl văzu pe Skott Yun ridicându-se într-un cot şi apoi ridicând cealaltă mână înspre Dal.

— Nu! strigă ea. Nu încerca să...

Se va întreba întotdeauna dacă vocea ei îl avertizase pe Dal şi dacă, de fapt, chiar asta dorise ea însăşi. În momentul în care vorbise, Dal se ghemui şi se întoarse pe un călcâi, roba lui învolburându-se atunci când scoase o mână de sub falduri. Blasterul lui tuşi. Skott Yun strigă şi fu împins de impact de-a lungul platformei. Sângele îi izbucni din spate, iar hainele îi fumegară.

— Dal, icni Lanoree, simţindu-se slabă şi brusc lipsită de speranţă.

Acela fusese punctul în care totul mersese prea departe.

— La revedere, Lanoree, spuse el din nou.

Şi apoi plecă, repezindu-se dincolo de platformă şi urcând o scară înclinată, fixată în zidul curbat al templului.

Trebuia să rămână să-l ajute pe Yun. Îngenunche repede lângă el şi îi examină rana şi, deşi încă respira, ştiu că nu va supravieţui. Lanoree ar fi trebuit să rămână să-i spună Maestrei Dam-Powl tot ce se întâmplase. Dar, în schimb, îşi urmă fratele. Sus pe zidul înalt al templului, peste acoperişul curbat, unde şanţurile adânci care canalizau apa şi muşchiul crescut, făceau ca suprafaţa să fie perfidă, urmărindu-i umbra îndepărtată în ploaia crescândă până când el se scurse pe unul dintre picioarele masive până la solul solid.

Se terminase cu prima ei *Mare Călătorie* şi începuse urmărirea fratelui ei.

* * *

— Fratele tău a făcut toate astea? icni Tre.

— Aşa mi-a spus.

— Dar *cum*?

— Cu un cuvânt în urechea care trebuie. Cu un zvon, o ameninţare, o provocare. O crimă.

— Este... monstruos. Este *terifiant*.

Lanoree nu putea să-l contrazică.

Aerul era plin de violenţă. Fum, ţipete, bubuitul şi vuietul armelor, şi gemetele şi ropotul uriaşului dom aflat sub stres. Ieşiseră pe un balcon chiar deasupra bazei turnului central. Spre apus se afla zona de dom deteriorată anterior, cu contraforturi masive şi cu reparaţiile cu aspect haotic care opreau aerul toxic din exterior. Şi spre sud, era atacul în curs de desfăşurare.

Câteva părți mari ale cupolei Stației Greenwood fuseseră distruse, găurile zdrențuite fumegând şi scăpând resturi topite către clădirile şi străzile de dedesubt. Atmosfera domul vuia în timp ce era suflată în exterior, de parcă ar fi suferit de pe urma amestecului cu norii toxici de dincolo. La cea mai apropiată dintre acele răni în domul protector, Lanoree putu vedea mai multe forme voluminoase – droizi de luptă – aplecați peste gaură şi trăgând cu tunurile laser în oraş. Barajul laser părea să fie nediscriminatoriu, căci începuseră deja să apară mai multe incendii. Droizii de luptă înaintară şi primul dintre ei căzu, retromotoarele de sub numeroasele sale arme pornind pentru a-i încetini coborârea. O rachetă țâşni din turnul de deasupra lor şi lovi droidul. Acesta luă foc, apoi căzu într-un district industrial, şi explodă. Mai multe rachete țâşniră din turn, urcând în arcuri grațioase şi lovind cupola în jurul zonei spulberate. Unii droizi izbucniră în flăcări, alții se prăbuşiră în exteriorul domului. Şi mai multe forme întunecate îi înlocuiră şi barajul laser începu din nou.

La o altă secțiune distrusă, plana o navă de atac. Tunul cu plasmă începu să pulseze spre pământ, aproape de baza coloanei. Fiecare impact era imens şi zguduia oraşul, solul, şi chiar aerul în sine. Exploziile de foc şi fum se înmulțiră, iar Lanoree nu se putu abține să se întrebe câte ființe mureau la fiecare impact.

Sub coloana centrală, gândi ea, *exact unde le-a spus Dal că se află Pan Deep*. Mai multe rachete țâşniră din turn, dar în timp ce se apropiau de partea inferioară a cupolei, deveniră nori de vapori albi încinşi. Nava de atac avea propria apărare.

Lanoree îşi putea imagina cu greu distrugerile pe care le va provoca dacă reuşea să intre în dom.

— Trebuie să plecăm! strigă Tre pe deasupra zgomotului, apucând-o de braț.

Balconul vibra la fiecare impact şi dacă nava de atac îşi schimba ținta cu doar câteva grade...

— Haide, spuse Lanoree. Apucă mâna lui Tre în timp ce el o trăgea în interior, strângând-o pentru a-l linişti. Ai încredere în mine!

Apoi îl trase spre marginea balconului şi săriră peste. Orice persoană normală ar fi fost ucisă instantaneu de cădere. Dar Lanoree folosi Forța, încetinindu-şi coborârea şi aterizând cu o mică zguduitură pe strada de dedesubt. Lumea fugea în jurul lor în confuzie şi teroare. Nimeni nu păru să-i observe.

— Să nu mai faci asta niciodată! strigă Tre, aproape isteric.

— Promit că data viitoare nu te voi mai ține de mână.

Lanoree fugi, iar Tre porni după ea.

Departe spre sud, ascunsă de fum şi de ceața multor arme, părea să aibă loc o luptă terestră. Nu reuşea să distingă detaliile, dar putea vedea impactul scânteietor al focului de artilerie care lovea în exteriorul cupolei la câțiva kilometri distanță şi zgomotul constant al focului de răspuns cântând prin aer. Sute de lumini strălucitoare căzură prin diferite puncte ale cupolei. Droizi de luptă, sau poate chiar trupe de asalt la sol.

Se auzi un impact mult mai puternic, ca şi cum Nox însăşi ar fi ridicat din umeri. Lanoree simți o vibrație profundă care făcu să se legene clădirile. Sticla se sparse, resturile căzură de jur împrejurul clădirilor mai slabe care începuseră să se sfărâme. Aerul din interiorul cupolei păru să se înceţoşeze momentan, iar în afara domului uriaş al oraşului, cerurile se luminară.

— Bombe cu plasmă, spuse Lanoree. Sunt oprite pentru moment. Dar vor trece prin dom destul de repede.

— Deci, cum îi poți ajuta?

— Să-i ajut?

— Eşti un Je'daii, nu-i aşa?

— Nu suntem magicieni, Tre. Ştii asta la fel de bine ca oricine.

— Dar asta este...

— Ieşim cât de repede putem, spuse Lanoree. Dal crede că am murit acolo jos şi toate astea sunt doar pentru a fi sigur. Orice cale de evadare a folosit, ne-a fost ascunsă şi probabil că a plecat deja. Dar toate astea, tot ce a provocat sau inițiat el, vor fi fost degeaba. Pentru că vom supraviețui şi noi ştim că el încă trăieşte.

— Uite! arătă Tre.

În depărtare, spre nord, se deschisese o secțiune de cupolă şi mai multe nave se ridicară de prin oraş şi se îndreptau spre exterior. Lanoree îşi dădu seama după modul în care se deplasau că erau nave de luptă, nu transportoare civile. Încă nu se ajunsese la evacuare. Când prima navă trecu prin deschiderea în cupolă, explodă, înflorind într-o minge de foc şi muniția care erupse din ea plouă într-un duş frumos şi îngrozitor peste acea parte a oraşului. Alte nave de război trecură de nava distrusă, una dintre ele explodând în afară şi lovind apoi cupola la jumătate de kilometru mai departe. Celelalte se ridicară fără probleme şi, deşi abia erau ceva mai mult decât nişte forme înceţoşate dincolo de cupolă, Lanoree le văzu întorcându-se şi atacând spre sud.

— Haide, spuse ea. Nu cred că mai avem mult timp.

— Până la ce?

— Până vom face parte din tragedia Stației Greenwood.

Lanoree deschise calea. Se îndrepta deja spre porțiunea de cupolă bombardată de Je'daii cu ani în urmă. Ceea ce aflase despre Pan Deep – că Je'daii îl cruțaseră pentru că îl foloseau pentru a comanda tehnologii militare performante – nu îi pica prea bine. Dar nu era relevant pentru misiunea ei să se gândească la asta tocmai acum. Şi ştia, mai mult decât oricine altcineva, că Je'daii aveau deseori secrete.

— Ironholgs, vorbi ea în comunicator, pregăteşte nava pentru decolare. Sunt probleme – venim repede. Inițiază apărarea navei. Trage în oricine se apropie care nu suntem noi. Ai înțeles?

Droidul navei scârțâi şi icni, drept răspuns.

— Şi porneşte scanerul de urmărire, frecvența doi-patru-zero. Ar trebui să găseşti semnalul destul de curând, probabil în afara planetei. Fixează-te pe el şi urmăreşte-l.

— Ce semnal? întrebă Tre.

— Am pus un localizator pe hainele lui Dal, spuse ea. Sper doar că nu l-a găsit.

— Sau că nu şi-a schimbat hainele.

Tre încerca să glumească, dar Lanoree nu putea zâmbi. Un lucru atât de mic, cum ar fi o schimbare de haine, ar fi putut afecta totul. Deja trăia într-o istorie pe cale de a se împlini, tragedia Stației Greenwood care va deveni cunoscută în întregul sistem. Dacă nu reuşea să-l prindă pe Dal şi încercarea lui de a iniția tehnologia Gree mergea prost, atunci *totul* va fi istorie. Şi nu ar mai fi nimeni care să o ştie.

Mai este timp! speră ea. Pentru că ştia că dispozitivul nu era totuşi gata. Savantul menționase că era nevoie să fie încărcat. Nu simțise nicio sursă de energie, nimic care să poată indica faptul că unitatea de materie întunecată fusese pregătită sau încărcată. Ar fi ştiut asta. Studiile ei cu Dam-Powl îi oferiseră o perspectivă în astfel de probleme întunecate.

Un dispozitiv arhaic care avea nevoie de încărcare înainte să fie gata... un cip de localizare care putea sau nu rămâne pe Dal...

Totul era brusc atât de nebulos şi de nesigur.

Războiul continua în jurul lor în timp ce fugeau. Lumea fugea înainte şi înapoi panicată – părinții conducând copii, adulții alergând în grupuri – iar Lanoree putu vedea o oarecare organizare începând să devină evidentă. Deşi nu purtau niciun însemn sau uniformă, un grup de bărbați şi femei păreau să facă parte dintr-un fel de forță de securitate a Stației Greenwood. Spărgeau gardurile în jurul un complex care găzduia mai multe dirijabile Cloud Chaser militarizate, cu platforme de arme grele şi unități antigravitaționale montate pe trenurile de aterizare pentru a ajuta la zbor. Când Lanoree şi Tre trecură pe lângă ele, primul dintre dirijabile începu să zumzăie cu putere. Alte persoane care purtau arme se repeziră pe străzile din fața lor, îndreptându-se spre sud, unde părea să aibă loc cea mai mare parte a luptelor.

— Ar face mai bine să fugă, spuse Lanoree.

— Apără ceea ce au! spuse Tre.

— Ăsta este un atac total, o distrugere completă. Nu este o invazie.

Se opriră la adăpostul peretelui căzut al unei fabrici vechi. Poate că într-o zi ar

fi putut fi reparat, dar arăta ca şi când fabrica nu mai fusese folosită de ceva timp, şi cadrul metalic al clădirii se coroda sub atmosfera toxică.

— Uite. Este invazie.

Tre arătă spre sud, spre un alt nor de lumini care cobora din numeroasele zone deteriorate ale cupolei. Se schimbară focuri de arme şi dură câteva secunde până când sunetele luptei deveniră audibile.

— Droizi, spuse Lanoree. Nu trimit trupe pentru că...

O explozie masivă îi zgudui din picioare. Pământul bubui în timp ce cădea pe el şi aerul în sine păru să-i vibreze în plămâni, prin piept. Lanoree se rostogoli lângă clădire şi se uită înapoi şi în sus, uimită şi îngrețoşată de ceea ce văzu.

O bombă cu plasmă îşi găsise drum prin apărarea oraşului şi lovi aproape de cel mai înalt punct al cupolei, la mai mult de un kilometru deasupra solului.

Explozia rupsese cupola, distrugerile zdrobitoare coborând prin coloana centrală şi izbucnind din ea în flori de flăcări şi metal încins. Turnul se prăbuşi de sus în jos şi, în jurul lui, structurile de susținere ale domului mamut se rupseră şi căderau, împreună cu zone mari din cupolă. Explozia continuă să se extindă, atingând în cele din urmă pământul. O furtună de foc străbătu aerul, incinerând totul în calea ei. Distrugerea fu atât de mare şi atât de întinsă, încât păru să se deruleze cu încetinitorul.

— Lanoree, spuse Tre. O apucă de braț. Lanoree!

— Da, spuse ea.

Tre o ajută să se ridice şi plecară mai departe. Ajunseră la clădirea prin care intraseră în cupolă nu cu mult timp în urmă. În timp ce intrau în ea, lăsau în urmă o Stație Greenwood foarte diferită. Merseră prin zona ruinată şi reparată în grabă a oraşului, recuperându-şi măştile din locul unde le ascunsese Lanoree. Dar măştile pierduseră oxigenul din ele, aşa că Lanoree le aruncă pe amândouă deoparte.

— Avem un kilometru de parcurs prin peisajul acela, spuse ea. Urmează-mă. Calcă pe urmele mele. Aleargă cât de repede poți. Şi nu încerca să respiri prea adânc.

— Vom muri acolo, spuse Tre.

— Nu. Şi odată ce ajungem în *Pacificator*, am medicamente care ne vor curăța pielea şi plămânii.

— Eu nu am piele şi plămâni ca ai tăi, omule, spuse Tre, zâmbind nervos.

Lanoree îl apucă de umăr, strâns.

— Nu e mare diferență. Haide.

Deschise cu Forța uşa ecluzei şi ieşi afară, pe suprafața toxică, otrăvitoare a lui Nox. În spatele lor, bătălia şi distrugerea continuau. Afară din cupolă puteau vedea mai multe, deşi aerul era tulburat de norii puturoşi de gaz. Navele de atac se aflau la o oarecare distanță, trăgând în cupolă. Mult dincolo de cupolă, o strălucire imensă umplu cer, iar Lanoree ghici că portul spațial adiacent cupolei fusese bombardat. Cele câteva nave de apărare care decolaseră din interior şi zburaseră afară fără să fie distruse, se îndreptau spre sud, spre atacatori, şi majoritatea erau distruse în aer chiar înainte să intre în luptă. Una sau două reuşiră să scape, urcând în spirală şi apoi coborând, în timp ce tunurile laser deschideau focul. Exploziile înfloriră. Epavele arzânde căderau spre suprafața planetei. Doar abilitatea piloților lor le mai ținea în zbor, dar forța de atac părea a fi mult superioară.

Lanoree simțea deja arsura acidă pe pielea ei şi îi simți gustul în partea din spate a gâtului, iar distrugerea şi moartea din spatele ei o apăsau greu. O furnica coloana vertebrală. O mânca ceafa, de parcă morții se uitau fix la ea, acuzatori.

— Ironholgs!

Droidul răspunse imediat. Nava era pregătită pentru decolare, localizatorul fusese depistat şi era urmărit. Dar nava lui Dal se desprindea deja de orbită şi în curând va ajunge dincolo de raza de acțiune a radarelor navei.

Ajunseră la *Pacificator* şi urcară în navă, iar Lanoree nu se simți la fel de mulțumită şi de sigură, precum ar fi trebuit să fie.

— Eşti bine? întrebă Lanoree.

— Perfect, încuviință Tre din cap, deşi părea gata să vomite.

Lekkuurile îi atârnau palide şi bolnave, iar ochii şi nasul îi curgeau.

— Leagă-ți centurile, spuse Lanoree. Probabil că ne vor vedea ridicându-ne şi...

Stația Greenwood primi încă trei lovituri directe de bombe cu plasmă.

Exploziile zguduiră *Pacificatorul*, iar Lanoree porni rapid motoarele şi ridică nava, temându-se că exploziile ar fi putut provoca cutremure sau erupții în jurul oraşului. Porni toți senzorii şi sistemele de verificare, porni sistemele de arme şi abia apoi îşi făcu timp să se uite la cupolă. Cupola ruptă cădea în bucăți mari şi topite.

Oraşul din interior devenise o groapă de haos topit şi norii de fum şi flăcările se ridicau deasupra lui. Norii strălucitori, în expansiune, de la impacturile bombelor cu plasmă, înfloreau spre exterior; şi când întâlniră atmosfera toxică, formară curcubee tulburi, care în alte circumstanțe ar fi putut chiar să fie frumoase. Lanoree țâşni în sus. Şi chiar dacă se ridica şi se îndepărta de oraşul muribund, flăcările puternice ale dispariției sale iluminau interiorul cockpitului *Pacificatorului*.

— Toate acele ființe, spuse Tre, iar Lanoree nu-l auzise niciodată sunând atât de nenorocit. Ne-am dus acolo şi ăsta este rezultatul.

— Nu am fost noi, spuse Lanoree. A fost Dal.

— Dar dacă nu l-am fi urmărit până aici...

— Dacă nu îl oprim, toate astea s-ar putea întâmpla peste tot! spuse ea. Asta arată cât de hotărât este. Şi cât de nebun. Îşi coborî vocea, vorbind acum aproape singură. Nu va exista niciun motiv de clemență pentru el.

Se auzi un sunet de pe panoul de control, iar Lanoree gemu.

— Ce este? întrebă Tre.

— Avem companie.

Pe scaner îi urmăreau trei scântei, apropiindu-se rapid. Lanoree ridică nava abrupt şi acceleră, coca tremurând în jurul lor, gemând din cauza presiunii uriaşe la care era supusă. Dar îşi cunoştea nava la fel de bine ca pe ea însăşi – punctele slabe şi ceea ce era capabilă să facă. Totuşi navele se apropiau de ei.

— Nave de luptă ale Knool Tandor, spuse Lanoree.

— Şi acum au o navă Je'daii pe care să o adauge la scor, spuse Tre.

— Îi voi atrage în afara atmosferei – *Pacificatorul* este mai bun în spațiu.

— Pot să trag.

— Mi-ai spus că nu ai fost niciodată în spațiu!

— Ei bine, poate o dată sau de două ori. Dar am tras cu tunuri laser de teren de sute de ori. Am ochi buni.

— Turela de sus. Du-te.

Tre desprinse centurile şi se repezi înapoi în zona de zi, iar Lanoree încărcă tunurile laser.

— Şi pune-ți comunicatorul ca să putem vorbi! îi strigă ea.

Ciudat. În momentul acela era aproape bucuroasă că îl avea pe Tre cu ea.

Văzu ironia teribilă a situației. Dal îi făcuse pe cei din Knool Tandor să creadă că Stația Greenwood era în legătură cu Je'daii. Nu numai asta, ci şi unii dintre cei mai bine poziționați locuitori ai oraşului fuseseră, probabil, deja asasinați cu o sabie Je'daii. Şi acum, iată, în toiul atacului asupra Stației Greenwood, un Je'daii încerca să fugă de pe planetă, nava *Pacificator* dând-o de gol. Venise aici incognito dar se putea să lase în urmă semințele unui război la scară mai mare.

În acel moment, însă, prioritatea ei era evadarea şi oprirea lui Dal. Restul putea fi rezolvat după aceea. Câteva clipe mai târziu auzi paraziții şi zgomotele făcute de Tre când pornise casca cu comunicator a turelei laser superioare.

— Bine, spuse el. Bine. Armele sunt alimentate, cred că o pot face. Pedalele pentru picioare sunt pentru rotirea turelei, am ecranul de urmărire, afişajul de luptă, declanşatorul.

— Dacă îmi strici tunul, o să-ți scot mațele! spuse Lanoree.

— Da, da, Je'daii, tu şi cu ce armată care să te ajute?

Lanoree râse încet, ținându-şi mereu ochii la țintele care se apropiau. Se desfăcuseră în spatele *Pacificatorului* şi se apropiau într-un cleşte larg. În curând vor începe să tragă.

— Tunurile din față vor fi sub controlul meu, spuse Lanoree. Dar voi fi ocupată şi cu zborul. Ai cel mai bun câmp de tragere în urma noastră şi îi vei vedea.

— Îi văd deja.

— Îi vezi...?

Lanoree fu întreruptă de zgomotul surd al tunurilor laser ale turelei superioare. Cu ochii pe ecran, zvâcni nava la stânga şi lovi acceleratoarele. Apoi porni scutul deflector al *Pacificatorului* şi lăsă o mână să planeze deasupra pârghiei de control. Va trebui să încline scuturile în funcție de direcția din care urma să vină următorul atac.

— Am ratat! îi strigă Tre în urechi.

Auzi zumzetul blând al motoarelor turelei acționând în timp ce Tre se întoarse, apoi prima navă trecu prin fața lor. Erau încă în partea superioară a atmosferei. Lanoree se răsuci la stânga, dar căldura îi lumină ferestrele şi ea trebui să se bazeze pe scaner pentru a supraveghea navele atacatoare. Erau rapide şi foarte manevrabile.

— Tre?

— Nu pot vedea prea multe – cred că l-am nimerit în aripă.

Lanoree activă un comutator, şi computerul de țintire apăru în fața ei. Chiar înainte de a se fixa pe țintă, trase o salvă spre locul în care ar fi trebuit să fie nava din frunte. Aceasta zvâcni la stânga şi urcă. Împinse motoarele la putere maximă şi atacatorii rămaseră puțin înapoi. Dar ştia că era în frunte doar pentru moment; navele acelea erau cel puțin la fel de rapide ca *Pacificatorul* ei.

— Bine, mormăi Tre, iar tunul său trase mai multe salve. Da! Am doborât unul!

— Bine tras, spuse Lanoree, dar era distrasă. Schimb scutul deflector în spate, scot nava din atmosferă, stau cu ochii pe traiectoriile lor şi la luminile strălucitoare ale celor două nave rămase.

Încă mai vorbea cu sine, chiar dacă Tre era cu ea. Pentru o clipă se întrebă ce ar fi făcut dacă el nu ar fi fost cu ea... Dar atunci totul ar fi fost foarte diferit.

Datorită contactelor lui de pe Nox fusese în stare să-l găsească pe Dal.

Nava atinse cea mai înaltă zonă de aer poluat a lui Nox, stelele apărând la vedere şi era aproape ca şi cum ar fi simțit că nava învie în mâinile ei. *Pacificatorul* se descurca bine în atmosferă, dar abia în vidul spațiului devenea cu adevărat puternic.

— Am scăpat de Nox.

— Bine, acum văd din nou, spuse Tre.

— Pornesc unitățile gravitaționale, îl avertiză Lanoree.

— Oh, grozav, numai bine pentru stomacul meu.

— Ne urmăresc, rânji ea.

— Nu credeam că vor renunța. Eşti un premiu prea bun.

— Şi tu?

— Oh, nu cred că se îngrijorează din cauza...

Pacificatorul se zgudui în timp ce o salvă de lovituri îl atinse în flancul stâng.

— De unde a venit asta? strigă Tre.

— Au venit încă două nave dinspre soare.

— Da, dar...

Tunul său laser trase din nou şi el murmură în tot acest timp cuvinte pe care Lanoree nu le putu distinge. Văzu pe scaner că o altă navă se transformă într-o ploaie de părți mai mici, apoi se extinse într-un nor şi dispăru.

— Tot trei avem, spuse ea. O altă navă se propulsă spre ei... apoi dispăru. Am pierdut-o.

— Şi eu.

— Nu o poți vedea? întrebă ea.

— Nu. S-a dus. Nu poți să o vezi prin Forță sau ceva de genul ăsta?

Lanoree ignoră şocul şi aruncă nava brusc la stânga şi în sus, țintind locul unde credea că s-ar fi putut duce nava aceea. Ridicându-se dinspre *Pacificator* şi zburând deasupra lor, ar fi putut, pentru un moment, să dispară de pe scanerele ei, fiind protejată de gazele de evacuare şi de unghiul de urcare. Era un truc bun, dar

unul pe care Lanoree îl ştia. Îl folosise chiar şi ea o dată sau de două ori.

Văzu licărirea luminii stelelor pe metal chiar înainte ca scanerul să depisteze nava. Închise ochii şi răsuflă adânc, relaxată în Forță. Apoi privi din nou, dincolo de liniile computerului de țintire, de luminile care pulsau şi de datele care arătau că laserul era pregătit, dincolo de distanța până la țintă, de altitudine şi de starea navei. Şi atunci când fu timpul, atinse o dată trăgaciul. O singură salvă țâşni prin fața lor şi, la opt kilometri distanță, nava se transformă într-o floare aprinsă.

— Uau, spuse Tre. Bine țintit.

— Ultimii doi se apropie rapid, spuse Lanoree. Unul în stânga, unul în dreapta.

— Îl voi lua pe cel din dreapta.

Tunurile laser zvâcniră. Lanoree duse nava într-o rotire şi apoi acceleră direct, îndepărtându-se de Nox. Gravitația trase de navă, de parcă ar fi fost tristă să o lase să-i scape. Toată nava se cutremură. Apucă manşa de control manual a turelei inferioare şi o întoarse spre stânga, urmărind grila de țintire din stânga ecranului până când cele patru cadrane centrale se înroşiră. Trase mai multe rafale, dar ştia deja că va rata.

— Fereşte-te, vor…, strigă Tre şi apoi întreaga navă se cutremură în timp ce o torpilă cu plasmă explodă la jumătate de kilometru distanță, detonată de sistemul de ecranare al navei.

Lanoree lăsă explozia să împingă nava spre dreapta, ştiind că dacă ar lupta împotriva efectului ar pierde timp şi efort. Apoi preluă controlul încă o dată.

— Pune totul pe nava din stânga, spuse ea, deschizând focul.

Tunul lui Tre trase şi văzu în depărtare urmele convergente de proiectilelor laser. Pe scaner, văzu steaua înfloritoare a distrugerii.

— Da! Încă unul doborât! spuse Tre.

— Celălalt încearcă să scape, spuse Lanoree.

— Să mergem după el! O să le trag o salvă în motoare.

Lanoree se gândi o clipă, apoi se întoarse de la nava care fugea. Era deja la treisprezece kilometri, iar distanța dintre ei creştea repede.

— Nu e timp, spuse ea. Şi nu are rost.

Tre tăcu o vreme, apoi îi auzi oftatul. Poate de uşurare. Şi de recunoştință că încă mai erau în viață.

— Rămâi acolo o vreme, spuse Lanoree. Cred că au trimis un mesaj şi s-ar putea să avem şi mai multă companie.

— Bine, spuse Tre.

Lanoree dezactivă comunicatorul. De fapt, nu va mai fi nicio companie, pentru că blocase comunicatoarele navelor de luptă de îndată ce le văzuse. Dar voia să rămână o vreme singură, pentru a se stăpâni, pentru a se aduna, pentru a se scufunda în Forță şi în toate aspectele ei liniştitoare, aducătoare de putere.

Inspiră adânc şi aruncă o ultimă privire înapoi spre Nox.

Chiar şi de aici, muribundul oraş Stația Greenwood, era cea mai mare şi cea mai evidentă caracteristică a planetei pe care o lăsau în urmă.

Capitolul 15
NEBUNIA LUI RAN DAN

Un Je'daii trebuie să-şi cunoască limitele. Există locuri în care nu ar trebui să mergem, lucruri pe care nu ar trebui să le facem, puteri pe care nu ar trebui să le căutăm. Forța are o putere incredibilă, dar adevărata putere a unui Je'daii constă în a şti când să o folosească şi când nu.

— Maestrul Shall Mar, *O viață în echilibru*, 7.541 TYA[31]

Îl urmărea prin Talss, singură, fără arme, provizii, sau echipamente, luându-i urma acolo unde o putea găsi, făcând tot posibilul să-i simtă prezența şi direcția de mers atunci când nu-i putea găsi urma, şi abia după trei zile ajunse să-şi facă o idee despre locul spre care se îndrepta Dal. Lanoree ştiuse că nu ar fi trebuit să fugă, pur şi simplu. Ar fi trebui să o aştepte pe Dam-Powl şi se temea de ceea ce va gândi Maestra Je'daii despre ea. Dar era încrezătoare că nu va fi suspectă de uciderea lui Skott Yun. Şi dacă va fi, va veni şi timpul când o să poată îndrepta lucrurile.

Lanoree făcu tot ce putu pentru a nu-şi pierde fratele pentru totdeauna. Totul i se părea ireal, un coşmar. *Dalien era un criminal!* Îşi dorise să creadă în el şi, acum, lumea ei se schimbase pentru totdeauna.

Talss era un pământ sălbatic, slab populat, şi cu cât mergea mai spre sud, cu atât peisajul devenea mai străin. Uneori era numit Continentul Întunecat şi acum începea să înțeleagă de ce. Coborî de pe dealuri, într-o câmpie largă, nesfârşită, aproape lipsită de orice plante care să se ridice mai sus de înălțimea taliei ei. Pentru o vreme se întreabă de ce şi apoi, după o jumătate de zi, peste câmpie lovi primul dintre vânturi. Rafala inițială îi luă respirația şi o abătu în lateral, iar ea se înfăşură covrig în spatele unei stânci joase, în timp ce vântul cel mai puternic pe care îl cunoscuse vreodată, răvăşea peisajul. Ierburile înalte şi subțiri pe care ajunsese să le urască – picioarele şi mâinile îi sunt pline de tăieturi de la vârfurile şi marginile lor ascuțite – biciuiau în jur, aproape întinse peste corpul ei şi totuşi rezistând furtunii. Simți cum îi curgea sângele din rănile proaspăt tăiate de iarbă şi acum, că stătea ghemuită, şi fața îi era, de asemenea, tăiată. Se luptă ca să poată respira. Tot timpul cât încearcă să se facă cât mai mică posibil şi să găsească cât mai mult adăpost în spatele stâncii, se temu că Dal va continua să meargă prin furtună.

Se întinse cu simțurile după el, bucurându-se de curgerea Forței. Era undeva în față, mintea lui fiind un tumult de confuzii. Fusese la fel de la plecarea din Anil Kesh şi Lanoree nu era sigură dacă o făcea intenționat. El o cunoştea atât de bine, ştia că va încerca să ajungă la el. Poate că asta era cea mai bună apărare a lui.

Chiar înainte de amurg vânturile începură să se potolească, iar ea se ridică şi se grăbi mai departe. Era însetată, înfometată şi îi era frig. Gheața apăruse pe multe fire de iarbă, întărindu-le, formând un peisaj de bijuterii sclipitoare oriunde putea vedea cu ochii. Era frumos şi era ca şi cum îşi făcea drum printr-o mare de săbii.

---

[31] Anul 7.541 TYA – Anul 28.912 BBY

Dal, opreşte-te, pentru mine, gândi ea, împingând gândul cât de tare putea înaintea ei. Nu putea şti dacă o auzise. Ajunsese să creadă că destinaţia lui ar putea fi Oraşul Vechi. *Acolo trăiseră adevăraţii Tythoni*, spusese el cândva. Se ştia atât de puţin despre oraş şi foştii săi locuitori, încât nu putea să-l contrazică, iar el îşi construise o viziune romantică despre acele ruine, piramide şi despre adâncimile neexplorate ale peşterilor şi canalelor sale.

Unii spuneau că Oraşul Vechi fusese construit de Gree şi că locuiseră acolo timp de zeci de milenii. Alţii avansau ideea că Gree doar împrumutaseră locul pentru o vreme şi că adevăraţii săi constructori se pierduseră pentru totdeauna în negura istoriei. Era un mister. Şi misterele trecutului erau exact ceea ce căuta Dal.

Oraşul Vechi se afla în regiunile sudice ale continentului Talss, într-o zonă sălbatică şi îndepărtată numită Deşertul Roşu, frecventată doar de exploratori şi de aceia care doreau să lase civilizaţia în urmă. Se spunea că blood spite[32] pândeau în noapte şi că bântuiau pe sub pământ. Se zvonea că erau jumătate plante, jumătate animale, că nu puteau fi atinşi de talentele Je'daii şi că se hrăneau cu sânge cald.

Simţi un frison de frică când se gândi la ele.

Odată ajuns acolo, ce va face Dal? Nu putea şti. Poate că nici el nu ştia şi îndoiala aceea ar fi putut fi singura ei şansă de a-l aduce înapoi.

Dar era un criminal.

Încearcă să ignore gândul. Se va confrunta pe deplin cu acel gând atunci când îl va găsi şi va decide atunci ce să facă. Confuză, Lanoree părăsi în cele din urmă câmpiile cu iarbă tăioasă şi îşi urmă fratele printre primele dune ale Deşertului Roşu.

* * *

În zorii zilei următoare, Lanoree se trezi tremurând din cauza unui vis.

Se afla în întunericul de sub Deşertul Roşu. Greutatea Oraşul Vechi atârna în jurul ei, zdrobind-o din toate părţile cu istoria sa enigmatică şi cu un milion de poveşti nespuse. Era într-o reţea elaborată de caverne, toate iluminate de arderea greoaie a unor focuri pe care nu le putea vedea. Pe pereţi şi pe tavan erau încrustate pictograme Gree frumoase şi, deşi era sigură că ele vorbeau despre istorii demult uitate, nu putea percepe adevăratele poveşti. Era de parcă, chiar şi cu adevărul expus în faţa ei, ea nu putea înţelege deloc ceea ce se întâmplase aici.

Şi atunci apărură câteva blood spite: creaturi tăcute, mortale, asemănătoare liliecilor, de mărimea capului ei, cu tentacule cu cleşti şi dinţi de pe care picura sângele. Nu avea nicio şansă să se lupte cu ei. O înconjurară în spaţiul închis, repezindu-se şi muşcând bucăţi de carne de pe faţă, de pe gât, de pe braţe. Nu simţea durerea, dar îi curgea sângele. Strigă după ajutor. Dar fratele ei doar o privea din umbră.

Lanoree se ridică şi privi spre cerul larg, pătat de stele. Visul se estompa deja, la fel ca majoritatea viselor, iar ea recunoscuse creaturile blood spite din puţinele date pe care le citise despre ele şi din felul cum îşi imaginase ea că ar putea fi. Nu văzuse niciodată holoimagini cu ele. În visul ei, erau monştri, dar adevărata bestie fusese cel care doar privise. Era o senzaţie îngrozitoare. În timp ce îşi reaprindea focul şi căuta mâncare şi apă, folosind abilităţile de supravieţuire învăţate de la părinţii ei, încă de la o vârstă fragedă, ideea că Dal era un monstru *nu se estompa*. Visul ei avea corespondent în realitate. Sau, poate că doar în vise, putea să vadă adevărul. Dormi doar puţin timp şi apoi se grăbi să-i ia din nou urma lui Dal.

Încercând să-şi amintească hărţile şi legendele despre Deşertul Roşu, calculă că Oraşul Vechi ar fi putut fi cam la optzeci de kilometri mai spre sud. Şi, deşi pierduse urmele fizice ale lui Dal, acum era sigură că ruina era destinaţia lui.

Lanoree fusese întotdeauna în formă şi începu să fugă peste dunele mari şi prin Deşertul Roşu. Alergă timp de zece ore, oprindu-se din când în când în zonele unde creşteau plante pentru a căuta apă. Dădea la o parte pietrele şi mânca gândaci

---

[32] Blood spite – creatură prădătoare care trăia în cuiburi. Se spunea că o pasăre rănită, într-un cuib de blood spite, avea şanse mici de supravieţuire.

şi furnici şi, la un moment dat, alungă nişte creaturi de deşert de pe prada pe care tocmai o uciseseră. Carnea este grasă şi tare, şi o mănâncă crudă.

Deşertul Roşu era frumos şi descurajant, sterp şi tăcut. Era un loc care i-ar fi inspirat pe poeți şi pe nebuni, iar ea făcu tot posibilul să rămână concentrată atât în interior, cât şi în exterior. I-ar fi fost uşor să se piardă aici. Gândurile despre propria persoană, cine era şi ce anume voia, rămăseseră ferme, şi exista ceva familiar care îi oferea un mare confort – Forța, puternică în fiecare rocă decolorată de soare şi în fiecare bob de nisip.

Chiar înainte de amurg, văzu prima ruină. Era un perete căzut, la baza unei pante uşoare, puțin mai mult decât o grămadă de bolovani pe jumătate îngropați de mişcarea nisipurilor deşertului. Dar, evident, nu era o formațiune naturală.

Iar frigul rece pe care i-l provocă imaginea, o convinse că ajunsese aproape de țintă. Lanoree urcă panta şi spre vârful ei văzu urme de pasi. Făcând o pauză, se uită în jur, dar Dal nu se vedea nicăieri. Îşi aşeză mâna, cu degetele strânse, peste o amprentă de cizmă din nisip şi închise ochii. Dar nisipurile de aici erau fierbinți şi mereu mişcătoare şi impregnate de o istorie atemporală a cărei amploare o surprinse.

— Dal, nu ar trebui să fim aici.

Era prima dată când vorbea cu voce tare de când părăsise Anil Kesh cu trei zile în urmă. Nu-i răspunse nimeni.

Ajungând în vârful dealului, ieşi încă o dată în ultima geană lumină a soarelui zilei. La un kilometru spre vest, soarele se scufunda în ruine de parcă locul acela ar fi fost dintotdeauna casa lui, în rămăşițele dispersate ale Oraşului Vechi.

Dorind cu disperare ca totul să poată fi diferit, Lanoree se îndreptă spre ruine.

Când intră în umbra celei mai mari piramide a Oraşului Vechi, atacară primii blood spite.

* * *

În *Pacificator*, urmărindu-i pe Dal şi pe cei din *Stargazer*, pe lângă orbita Malterrei şi spre *Pata Solară*, Tre Sana era mai tăcut decât îl văzuse Lanoree vreodată. Dar nu îl întrebă de ce tace. Văzuseră lucruri groaznice, asistaseră la o tragedie de proporții zdrobitoare. Şi, deşi ştia trecutul lui de răufăcător, şocul lui Tre nu putea fi simulat.

Localizatorul părea să funcționeze bine, iar Lanoree calculă de trei ori cursul preconizat al navei lui Dal. De fiecare dată, destinația era aceeaşi – *Pata Solară*. Şi crezu că ştie de ce. Acel dispozitiv incredibil fusese construit pentru *Stargazer* de către savanții din Pan Deep, dar pentru a-l încărca cu combustibilul care îl punea în mişcare, Dal trebuia să viziteze *Pata Solară*. Minele de acolo erau adânci şi incredibil de periculoase, dar recompensa pentru munca acolo era foarte mare: elemente exotice care puteau fi utilizate pentru combustibili sau arme. Cristale care cântau în puterea Forței. Şi poate, cu o tehnologie adecvată, şi un strop de materie întunecată.

Nava lui Dal avea un avans de opt milioane de kilometri. Lanoree încercă să traseze un curs cât mai direct spre *Pata Solară*, dar dacă îl urma pe Dal, ar fi fost cel mai rapid traseu. Îşi împinsese *Pacificatorul* la viteză maximă, fiind conştientă că modificările pe care le comandase, o făceau una dintre cele mai rapide nave din sistem. Cu toate astea, Dal rămăsese de neajuns, egalându-i viteza, alegând cel mai rapid traseu pentru a întâlni *Pata Solară* pe orbita sa rapidă în jurul stelei Tythos.

Sigură de ruta lor, Lanoree inițiе un contact cu Maestra Dam-Powl. Dură un timp ca semnalul să fie recunoscut şi mai mult timp pentru semnalul conexiunii.

— Lanoree, spuse Dam-Powl şi chiar înainte ca ecranul să-i arate fața, Lanoree înțelese că Maestra ştia.

— Nu-mi vine să cred că a făcut-o doar pentru a-şi acoperi urmele, spuse Lanoree. Pentru a-i face pe alții să creadă că a murit.

— Poate că este ceva mai mult decât atât, spuse Maestra Je'daii.

Părea obosită şi secată de puteri, iar Lanoree nu putu decât să-şi imagineze conversațiile pe care le purtase cu Consiliul Je'daii. Consecințele diplomatice în

relația cu Nox, eforturile de a calma situația volatilă... Dar toate astea nu o mai interesau acum pe Lanoree. Trebuia să rămână concentrată pe misiune.

— Ce anume mai mult? întrebă ea.

— Trebuie să fi împărtăşit unele cunoştinţe rare cu Pan Deep pentru ca ei să-i poată face dispozitivul. Pentru a-i asigura unicitatea, trebuia să-i omoare pe toți.

— Dar restul Stației Greenwood? spuse Lanoree. Este monstruos.

— Nu au murit cu toții, spuse Dam-Powl. Câteva transportoare au scăpat înainte de lovitura finală.

— Câți au murit? întrebă Lanoree încet.

— Atât de mulți încât numărul lor nu mai înseamnă nimic. Maestra oftă greu, apoi păru să se adune. Deci. Ce progrese ai făcut?

— Dal şi cei din *Stargazer* călătoresc spre *Pata Solară*, probabil pentru a alimenta dispozitivul. I-am pus un localizator şi îl urmăresc, dar sunt la câteva ore în urma lui.

— Nu poți ajunge la distanța potrivită pentru a-i distruge nava?

Şi să-l ucid pe fratele meu? gândi Lanoree, dar nu-şi putu împărtăşi acest gând.

— Nu, Maestră. Cine îi finanțează nebunia, i-a dat o navă destul de specială. Nu pot să-i citesc semnătura, dar nu m-ar surprinde să descopăr că este Je'daii.

— Furată?

— Vă voi putea spune mai multe în curând.

— *Pata Solară* şi Malterra sunt aproape una de alta pe orbitele lor, zise Dam-Powl, încruntându-se. Ştii ce se întâmplă atunci când se apropie planetele alea. Interferențe magnetice, furtuni spațiale. Orice călătorie prin zona lor va fi imposibilă.

— Atunci, şi-a cronometrat călătoria la secundă, spuse Lanoree. A planificat *totul* în detaliu. Va trebui să-l ajung din urmă pe *Pata Solară*.

— Fă tot ce trebuie, Lanoree.

— Desigur.

— Orice.

Privirea Maestrei se înmuie. Lanoree nu răspunse pentru o clipă şi tăcerea dintre ele deveni grea. Apoi se gândi la nebunia lui Dal pe care abia o atinsese în Pan Deep şi cât îngrozitor se simțise.

— Fii puternică, Lanoree. Ştiu că eşti. Dar responsabilitatea este grea, prețul eşecului ar putea fi de neimaginat. Deci fii *puternică*. Experiențele de genul ăsta, astfel de tragedii, pot transforma un Je'daii bun într-unul grozav. Fie ca Forța să meargă cu tine.

Lanoree dădu din cap şi întrerupse conexiunea. Rămase un timp aşezată în cabină, gândindu-se, întristată şi înfricoşată. Şi se surprinse găsind confortabilă prezența lui Tre. Însoțitorul ei Twi'lek veni să se aşeze pe scaunul de lângă ea. Ultima dată când călătoriseră astfel, fusese oarecum uşuratic, un fanfaron protector. Nu mai era cazul. Tăcerea era grea, dar niciunul dintre ei nu o rupse. Lanoree verifică sistemele navei şi privi scanerul, întotdeauna conştientă de faptul că el stătea alături, tăcut. La mult timp după comunicarea ei cu Dam-Powl, Tre se hotărî, în cele din urmă, să vorbească.

— Mi-e rău.

— La fel şi mine, spuse ea. Orice a devenit Dal, nu-mi vine să cred că ar...

— Nu, vreau să spun...

Tre se opri şi vomită copios între picioare. Ironholgs trosni alarmat, iar Lanoree se ridică de pe scaun şi privi mizeria. Sistemele suport ale navei porniră la maxim, dar filtrele de aer nu putură funcționa suficient de repede pentru a înghiți duhoarea.

— Oh, spuse Lanoree.

Tre gâfâi şi îşi şterse gura, transpirând şi tremurând.

— S-scuze.

— Nox, spuse ea. Am respirat prea mult din atmosfera sa.

— Tu cum eşti?

— Mă simt bine.

Oare? gândi ea. Se autoevaluă şi nu găsi nimic îngrijorător, în afară de emoțiile

amestecate în privința lui Dal.

Dar mai erau încă două zile de călătorie până când ajungeau la *Pata Solară*. Dacă Tre se îmbolnăvea, nu putea face nimic altceva decât să-şi practice abilitățile medicale pe care le învățase la Mahara Kesh. Şi dacă murea, ar fi avut ecluza. Dar ea *nu* se putea îmbolnăvi. Spera doar că boala lui Tre era rezultatul atmosferei otrăvite a lui Nox, nu ceva mai rău. Dacă la un anumit moment, va deveni contagios, s-ar putea să trebuiască să acționeze.

Îşi mută privirea pentru o clipă de la Tre pentru a privi ecranele cabinei. Semnalul navei lui Dal era încă pe localizator, tot la opt milioane kilometri în fața lor. Nu putea să-şi asume niciun risc.

Dar ştia că nu ar fi putut niciodată să-l arunce pe Tre, în viață, prin ecluză.

— Foloseşte-mi patul pentru a te odihni, zise ea. Voi curăța eu. Bea multă apă.

Tre nu comentă. Trecu pe lângă ea, se întinse pe patul ei şi adormi aproape instantaneu. Lanoree se uită la voma răspândită prin cabină.

— Mi-aş dori să ai brațe, îi spuse ea lui Ironholgs.

Droidul răşni ceva care suna ca un chicotit.

* * *

În următoarele două zile, starea lui Tre nu se înrăutăți, dar nici nu deveni mai bună. Mâncă doar cantități mici de mâncare, dar de cele mai multe ori o vărsă înapoi. Bău multă apă. Tremurând şi transpirând în patul lui Lanoree, somnul îi era tulburat şi murmurele din vise erau incoerente şi alarmante.

Lanoree petrecu cea mai mare parte a timpului pe scaunul din cabină, urmărind nava lui Dal şi furând perioade de somn scurte şi incomode. Visele îi erau vagi şi neplăcute. Se trezi de mai multe ori cu ideea că ceva zbura în tăcere în jurul capului ei, zgâriind-o cu tentaculele sale cu cleşti şi căutându-i sângele.

Şi avu un vis în care privea din afara sistemului cum Tython însuşi, apoi Tythos, şi apoi fiecare planetă şi lună care le orbita, erau înghițite în nimic. Miliardele de vieți, şi iubiri, şi vise, erau şterse aproape într-o clipită.

Când se apropiară în cele din urmă de *Pata Solară*, accesă calculatorul navei pentru a-şi aminti de planeta aceea blestemată. Ştia că din punct de vedere ecologic era chiar mai neplăcută şi mai dură decât Nox. Cercetările îi amintiră cât de mult.

Pata Solară era prima planetă a sistemului. Orbita sa ajungea uneori la aproape patruzeci şi opt de milioane de kilometri de steaua Tythos. Era considerată o planetă solidă, totuşi o mare parte a suprafeței îi era încontinuu tulburată, vulcanii şi cutremurele schimbându-i peisajul aproape zilnic. Zonele sale mai liniştite erau în principal la poli, şi aici erau localizate câteva comunități miniere. Era poate cel mai dur mediu locuit din sistem, totuşi, recompensele pentru mineri erau uriaşe.

Majoritatea rezistau doar unul sau două sezoane înainte să părăsească planeta şi să promită că nu se vor mai întoarce niciodată. Aproximativ 10 la sută dintre cei care merseseră pe *Pata Solară* în căutarea îmbogățirii, muriseră acolo. Era o planetă flămândă şi, deşi oferea mult, lua, de asemenea, tot ce putea. Era, de asemenea, o curiozitate în sistem, deoarece orbita în sens invers față de restul planetelor. Erau unii care teoretizau că era doar un planetoid rătăcitor, care fusese atras în puțul gravitațional al lui Tythos în vremuri imemoriale. Acest lucru ridicase mai multe supoziții uimitoare şi, cu trei mii cu ani în urmă, avuseseră loc o serie de misiuni exploratorii a planetei, căutând orice semne de locuire anterioară. Dar nu fusese găsit niciunul: nici urmă de civilizație, nici ruine, nici dovezi că vreo formă de viață evoluase vreodată acolo. *Pata Solară* era o planetă moartă, care respira suflul fierbinte al rocii topite, şi restul sistemului o privea doar ca pe o resursă.

Chiar şi apropiindu-se de partea întunecată a *Petei Solare*, violența suprafeței sale era evidentă. Iradia o strălucire constantă dintr-o rețea fină de lanțuri vulcanice, lacuri şi râuri de magmă, şi câteva umbre de nori de gaze nocive de mărimea unui continent filtrau lumina, transformând-o într-o nuanță roz aproape atractivă.

— Polul sudic, spuse Lanoree.

Nava lui Dal încetinise considerabil şi intra în atmosferă, pregătindu-se să se apropie de polul sudic al *Petei Solare*, dinspre partea întunecată a planetei. Ea calculase deja o rută similară, iar computerul *Pacificatorului* îi ducea deja într-acolo.

Exista posibilitatea ca Lanoree să poată chiar să reducă distanța dintre ei şi să-l distrugă pe Dal înainte să aterizeze. Tunurile ei laser, personalizate, erau exacte şi puternice, iar *Pacificatorul* avea în dotare patru rachete drone care erau eficiente şi la opt sute de mii de kilometri. Dar dacă ar fi ratat, l-ar fi alertat despre prezența ei.

Da, de aceea nu deschise focul. Avantajul surprizei. Se convingea pe sine de asta în timp ce se pregătea să zboare spre suprafață, iar Tre îi privea fiecare mişcare.

— Aş vrea să pot veni cu tine, spuse el pentru a zecea oară.

— Ba nu, nu vrei, spuse Lanoree.

— E adevărat. Nu vreau. Mă duci în cele mai frumoase locuri.

— Asta o spune Twi'lekul care m-a dus la *Gropile*.

Tre o privi cum se pregătea. Îşi schimbă îmbrăcămintea şi, neavând sabia pe care o pierduse, luă o sabie de rezervă dintr-un cufăr de sub patul ei. Era arma cu care se antrenase înainte ca Maestrul Tem Madog să i-o fi făcut pe cea nouă. O cântări în mâini, o flutură de mai multe ori pentru a-şi aminti de greutatea ei.

Era surprinzător de confortabilă.

— Îți vine bine, spuse Tre.

— Va trebui să fie suficientă.

Băgă sabia în teacă – teaca din piele de şopârlă îi rămăsese la şold – şi îngenunche din nou lângă pat. Scoase două blastere din cufăr şi le strecură la centură. Tre o privi cu sprâncenele ridicate. Lanoree ridică doar din umeri.

Un sunet din cabină îi semnală începerea coborârii. Simți în stomac mişcarea familiară când intrară în atmosferă şi unitatea gravitațională a *Pacificatorului* se opri, şi îl privi pe Tre, întrebându-se dacă va vomita din nou. Dar el se ținu tare.

Îi indică faptul că ar trebui să-şi pună centurile, apoi se aşeză lângă el.

— Nu vrei să aterizezi tu singură nava? întrebă el.

— O voi face. Când ne vom apropia de suprafață. Dar, Tre, îi strânse ea umărul, te las în *Pacificator*. În nava mea. Asta este casa mea şi am încredere în tine că o vei trata cum trebuie.

— O voi păzi, spuse el.

— Ironholgs poate face asta, iar nava are propriile ei sisteme de apărare. Tu doar... nu atinge nimic. Absolut nimic!

— Ai încredere în mine, spuse el zâmbind.

Avea ochii apoşi şi obosiți, pielea palidă, iar lekkuurile îi erau neputincioase.

— Trebuie să am, spuse ea.

Pacificatorul se legănă şi se smuci atunci când ajunse în atmosfera violentă a *Petei Solare*. Luminile străluciră, sunetele de avertizare se auziră din panourile de control şi ecranele se întunecară pe măsură ce căldura încingea carena.

Lanoree se lăsă în cel de-al doilea scaun, preluând controlul asupra navei. Verifică scanerul, încărcă o hartă a terenului pe un alt ecran, şi accesă computerul navei pentru a descărca cât de multe informații putea găsi despre zona respectivă. Dal şi cei din *Stargazer* aterizaseră la un mic avanpost minier numit *Nebunia lui Ran Dan*. Conform înregistrărilor, mina săpa în adânc după o sursă de marionium şi petonium, ambele elemente fiind folosite atât pentru alimentarea navelor, cât şi pentru arme. Mina exista de aproape o sută de ani şi nu părea să fie deloc spectaculoasă pentru a fi avantajată față de celelalte afaceri de pe *Pata Solară*. Avusese loc o tragedie în urmă cu treizeci de ani, în care îşi pierduseră viața o sută de mineri. Apoi o grevă, în urmă cu optsprezece ani, care dusese la revolte violente şi la o eventuală cumpărare a ei de către forța de muncă şi familiile lor din afara planetei. Făceau transporturi şi tranzacții comerciale cu terți de pe cel puțin trei planete, inclusiv Tython. Dacă *Nebunia lui Ran Dan* era o sursă de materie întunecată, nu înregistrase nimeni nimic, şi nici nu ştia cineva. Nimeni, în afară de Dal. Pe Lanoree o cuprinse, pentru scurtă vreme, o frică îngrozitoare că fratele ei găsise dispozitivul de urmărire pe care i-l pusese şi îl ataşase de o altă navă. O

urmărise timp de trei zile, iar în tot acest timp, el se îndreptase spre Tython. Poate că obținuse deja o anumită cantitate de materie întunecată, care aştepta să fie încărcată în dispozitiv. Poate, chiar acum, se afla pe Tython, în Oraşul Vechi, coborând mai adânc decât fusese oricine şi se pregătea să activeze hiperpoarta. În orice moment...

— Dacă există într-adevăr acolo, mormăi ea.

Încă era nesigură. Dintre toate astea, existența hiperporții era singurul factor nebulos. Dar dacă exista sau nu, pericolul era la fel de presant.

— Ăsta e Dal, spuse ea, privind scanerul care îi urmărea nava până când aterizã.

Pata roşie deveni albastră când rămase nemişcată şi Lanoree îşi coborî *Pacificatorul* spre sud, astfel încât să se poată apropia de *Nebunia lui Ran Dan* pe deasupra unui rift aprins de pe suprafața planetei. Avea nevoie de cât mai multă acoperire posibilă. De asemenea, avea nevoie de un plan. Dar timpul era scurt. Malterra şi *Pata Solară* se apropiau una de cealaltă.

Dal tot mai era cu un pas înaintea ei, aşa că va trebui să se descurce din mers.

* * *

Lanoree se ghemui în spatele unei stânci, uitându-se la mină şi la colecția de clădiri adunate la nimereală în jurul ei şi se întrebă cum ar fi putut locui cineva acolo. Capul minei în sine se afla la baza unei pante de şist şi roci căzute, încastrat într-o structură şubredă de oțel, cu două macarale uriaşe care îi ieşeau din acoperiş. Clădirile din jur erau joase, construite aproape în întregime din piatră, şi conectate prin lanțuri, probabil pentru mersul între clădiri în timpul furtunilor cumplite care măturau zona. Nu existau ferestre. Trei crucişătoare terestre puternic blindate erau parcate imediat lângă zidurile clădirilor, iar epavele altor câteva erau împrăştiate prin zonă, corodându-se încet pe pământul steril.

Mai departe, de-a lungul văii joase se aflau trei platforme de aterizare pentru toate tipurile de cargoboturi, sau orice alte nave care mai puteau fi utilizate într-o astfel de atmosferă. Nava lui Dal se odihnea pe una dintre aceste platforme, şi abia acum înțelese Lanoree de ce nu reuşise să-l ajungă. Nava lui era un *Deathblaster*, şi încă una care văzuse ceva acțiune, poate chiar în timpul Războaielor Despot. O mare porțiune a flancului stâng fusese înnegrită de foc şi unele zone din corpul navei fuseseră, în mod evident, înlocuite şi reparate, judecând după culorile şi stilul lor diferit. Era o navă cu aspect amenințător, soră a faimoaselor *Deathstalker*, doar că erau suficient de mari pentru a transporta o încărcătură de bombe, echipamente sau pasageri. Acum erau şi mai rare decât *Deathstalker* – multe fuseseră distruse în timpul Războaielor Despot; multe altele fuseseră demontate după aceea de Je'daii; şi cele care supraviețuiseră, se aflau de obicei în mâinile mercenarilor, ale lorzilor războinici Shikaakwa sau ale unor colonii retrase de criminali de pe lunile lui Mawr. După viteza pe care o atinsese nava lui Dal, exista o bună şansă ca acesta să fi fost personalizată.

Verifică încă o dată zona din spatele grămezii de stânci, apoi alergă ghemuit spre *Deathblaster*. Se menținu în umbre, ştiind că Dal i-ar fi lăsat pe unii din *Stargazer* cu nava pregătită pentru o evadare rapidă. Cercetând cu grijă, simți două minți, cu gândurile netulburate. Cei doi *Stargazer* erau încântați; planurile lor erau pe cale de a se împlini. Se întrebă ce ar fi spus Dal dacă ar fi ştiut cât de mult îşi coborâseră garda. Momentul cerea acțiune, nu diplomație. Deşi dezarmarea lor ar fi fost preferabilă, Lanoree nu mai putea risca nici cea mai mică şansă ca cei doi să vină după ea atunci când se afla în mină. Înainte să se mişte, căută confort în Forță pentru ceea ce era pe cale să facă. *Măsuri disperate pentru vremuri disperate*, gândi ea. Şi îşi aminti cât de mulți muriseră în agonie pe Nox. Aproape de motoarele încă fierbinți ale navei, femela Iktotchi nici măcar nu ştiu ce o lovise, atunci când sabia lui Lanoree îi despărțise capul de pe umeri şi îi tăiase coarnele lungi, distinctive. Apoi sări în sus pe rampă, în navă, unde al doilea *Stargazer* stătea comic de nemişcat, cu capul înclinat către sunetul ciudat al oțelului care despicase carnea, pe care îl auzise

de afară.

— Nu..., spuse el, dar Lanoree îl înjunghie în inimă.

Muri înainte să se prăbuşească pe punte.

Aruncă o privire prin cala navei. Era goală, şi acum pustie, exceptându-l pe mort. Fugi înapoi pe rampă şi se îndreptă spre mină. Aerul aprins îi ardea plămânii şi ştia că ar fi trebuit să îmbrace un costum de protecție, cu aparat respirator. Dar nu voia ca mişcările şi simțurile să-i fie stânjenite în niciun fel şi, în curând, va fi în subteran. La clădirea principală a minei se opri şi se ghemui, uitându-se înăuntru prin crăpăturile din vechea structură dărăpănată. Înăuntru nu se mişcă nimic şi nu simți pe nimeni. Auzi o explozie în depărtare. Surprinsă, se întoarse şi ridică sabia. La kilometri distanță, spre nord, dincolo de o mică înălțime, cerul strălucea de la focurile uriaşe şi pulsatoare ale unui vulcan activ. Norii de fum şi de cenuşă se ridicau la înălțimi de kilometri, iluminați din interior de furtunile electrice sălbatice. Bombele mortale de lavă se arcuiau prin aer.

Pământul se zgâlțâi de parcă i-ar fi fost frică. În interiorul incintei, se apropie de cele două lifturi care ofereau acces în mină. Ambele erau nemişcate, cu uşile puțurilor deschise, dar coborâse doar una dintre cuşti. Dacă o activa pe cealaltă, ar fi putut alerta pe oricine se afla jos. Se uită în puțul întunecat şi gol al liftului. Era o cădere lungă. Băgându-şi sabia în teacă, Lanoree scotoci în centura utilitară şi scoase trei segmente scurte de frânghie subțire şi puternică. Legă două dintre ele împreună şi formă un ham pe sub brațe şi în jurul încheieturilor. Apoi apucă strâns capătul celui de-al treilea segment în mâna stângă şi, fără să-şi acorde timp să se gândească la nebunia pe care o făcea, sări, aruncând frânghia în jurul unuia dintre cablurile întinse ale liftului, prinzându-i celălalt capăt, punându-şi picioarele pe cablul de oțel şi ținându-se strâns. Se legănă o clipă până îşi găsi echilibrul, iar aerul fu umplut de un zumzet surd în timp ce cablul vibra de la impact. Începând să alunece în jos, îşi testă tăria cizmelor târându-se pe cablu, sperând că pielea dură nu va fi arsă de frecare, la coborâre. Asta ar fi durut-o. Acceleră, iar întunericul o învălui.

Cercetă înainte cu simțurile Forței şi simți spațiul deschis din jurul ei, puțul pătrat şi armat la intervale regulate cu oțel greu. Mai repede decât se aşteptase, capătul veni spre ea şi ea trase de frânghii şi îşi apăsă puternic picioarele pe cablu pentru a încetini. Judecă greşit şi lovi tare acoperişul cuştii liftului, rămânând fără aer în plămâni şi provocând un zgomot care ar fi putut fi auzit de oricine era prin apropiere. Dar nu există nicio reacție, niciun strigăt de alarmă. După ce îşi recăpătă respirația, Lanoree se lăsă în jos printre cabina liftului şi peretele puțului.

La prima vedere, mina îi aminti de tunelurile de dedesubtul turnului central al Stației Greenwood. Pâlpâiau lumini ocazionale de-a lungul coridorului îngust care ducea în două direcții, iar pereții şi tavanul erau foarte neregulate. Dar era *cald*. Căldura venea de undeva de dedesubt, podeaua făcându-i cizmele să sfârâie şi o strălucire slabă păru să inunde coridorul, departe înspre stanga.

Simți cum ceva se mişcă rapid spre ea de-a lungul coridorului. Ținându-şi vechea sabie de antrenament în față, Lanoree fu lovită de o rafală de aer fierbinte şi aruncată la pământ. Se rostogoli într-o parte şi încercă să-şi recapete răsuflarea, dar vântul îngrozitor nu o lăsă. Explozia arzătoare – probabil ca rezultat al diferențelor drastice de temperaturi – îi flutură hainele şi îi întinse pielea. Îşi închise strâns ochii.

Pata Solară încerca să o coacă vie.

Vântul fierbinte vui de pereți şi apoi dispăru, iar Lanoree inspiră adânc. Mirosi transpirația. Deschizând ochii şi încercând să se ridice în picioare, simți piatra grea legănându-se spre capul ei, şi îşi adună toate talentele în Forță pentru a nu fi rănită, dar era mult prea târziu. Simți o scurtă durere şi apoi căzu întunericul.

Capitolul 16
REPULSIE

Un Je'daii are nevoie şi de întuneric şi de lumină, şi de umbră şi de iluminare, pentru că fără cele două nu poate exista echilibru. Dacă te îndrepți spre Bogan, Ashla devine prea constrângătoare, prea pură; dacă o iei spre Ashla, Bogan devine un mit monstruos. Un Je'daii fără echilibru între cele două, nu este deloc Je'daii. El – sau ea – este pur şi simplu pierdut.

— Maestrul Shall Mar, *O viață în echilibru*, 7.537 TYA[33]

Blood spite era ca o umbră cu dinți. Avea tentaculele lungi înfăşurate împrejurul ei, care, deşi subțiri şi uşor de rupt, o strângeau. Le smulse şi le lovi, iar mirosul şi gustul atunci când se rupseră, îi amintiră de câmpiile ierboase ale Templului Bodhi, de după-amiezile lungi de vară, de serile cu muzică şi discuții în familie. Corpul chestiei săgetă iar şi iar, purtat pe aripi cu pene care nu făceau niciun zgomot în timp ce se zbăteau în aerul întunecat. Lanoree trimise o lovitură de Forță neîndemânatică şi creatura se învârti prin aer. Tentaculele îi fură afectate, iar dinții i se închiseră în gol.

Dinții erau punctul său forte. Aripile, tentaculele, corpul, toate erau uşoare şi plăpânde, oferind mai mult o senzație de fantezie sau de părere decât de organism viu. Dinții îi dădeau formă. Creatura atacă din nou. Lanoree simți pe gât stropii de fluid cald şi nu fu sigură dacă era sângele creaturii sau al ei. Momentul de panică trecu. Poate că era fără arme, dar niciodată fără Forță. Şi, cu toate că natura ciudată a acestei ființe o putea face imună la orice atac mental, Lanoree studiase la Stav Kesh. Îşi strânse pumnul, adună lovitura de Forță şi o repezi spre blood spite. Creatura fu aruncată înapoi cu o viteză şi o putere atât de mari, încât multe dintre tentaculele sale fine fură smulse, căzând la pământ. Corpul îi căzu de asemenea şi se zvârcoli o clipă înainte să se liniştească. Lanoree îşi examină rănile. Sângerarea nu este prea rea. Neavând nicio dorință să aştepte alte creaturi, se grăbi spre piramidă.

Şi exista o putere aici. Era uimită de oraş şi cunoştea istoria sa, dar ceea ce începu să simtă, era dincolo sau în afara a tot ceea ce ştia. Nu era nimic fizic – niciun sunet în pământ, nicio greutate în aer – şi, totuşi, se simți inundată de un sentiment de potențial atât de puternic, încât dinții îi scrâşniră, iar inima îi bubui. Era cea mai delicioasă frică.

Dar nu o va nimic descuraja. Îi luă urma lui Dal, singurele urme de om vizibile pe nisipul şi praful antrenat de vânt. Şi, când urmele lui dispărură pentru o vreme, ea continuă oricum, instinctul îndrumând-o mai departe. Intrase într-o zonă de vis. Era pe Tython, dar nu mai ştia când. Era acasă, dar nu se simțise niciodată atât de departe de ea. Puterea pe care o simțea dedesubt şi în jurul ei nu izvora din Forță; şi, deşi chemă acea energie puternică, protectoare, care era întotdeauna în ea, de data asta nu găsi niciun răspuns.

---

[33] Anul 7.537 TYA – Anul 28.916 BBY

Sunt respinsă de acest loc, gândi ea. Din păcate, nu fu surprinsă că Dal fusese atras aici. Ruinele erau atât de vechi încât majoritatea erau îngropate demult de efectele timpului sau erodate de vânt şi nisip, ploaie şi soare. Dar, ici şi colo, printre aceste mici dealuri şi văi puțin adânci se vedeau vârfuri de piramide, ziduri căzute sau scobituri în pământ.

Acele gropi întunecate se căscau şi păreau să expire energia aceea ciudată pe care o simțea. Şi chiar într-una dintre aceste gropi duceau urmele lui Dal. Înainte să se mai gândească la nebunia acțiunilor sale, Lanoree o luă în jos.

* * *

Mica baghetă luminoasă pe care o purta întotdeauna cu ea îi oferi o lumină blândă, dar, într-un fel, îşi dori să nu poată vedea. Străinătatea acelui loc o lovi. Toate celelalte locuri prin care mai fusese pe Tython, fuseseră create de şi pentru acele persoane care locuiau acum pe planetă – oameni şi Wookiee, Twi'leki şi Cathari, şi mulți alții. Caracteristicile lor ar fi putut fi diferite, dar principiile de bază erau aceleaşi. Catharii erau relativ scunzi, iar Wookiee erau, de obicei, mai înalți decât majoritatea celorlalți, dar existau similitudini în caracteristicile lor care făceau confortabile locurile în care trăiau şi munceau cu toții.

Aceste ruine erau diferite. Lanoree sări mai multe niveluri despre care, în cele din urmă, realizează că erau nişte trepte uriaşe, de parcă ar fi fost construite pentru giganți. Pasajul prin care mergea acum era înalt şi lat. Chiar aerul pe care îl respira – nemişcat şi învechit, bătrân şi încărcat de praful veacurilor – părea mai potrivit pentru *altceva*. Tremură, ca şi cum ar fi fost privită, dar ştia că vedea doar profunzimea istoriei. Dar nu era ea prima care venise aici.

Urmele lui Dal, apăsate în praf, o atrăgeau mai departe. Erau distanțate şi adânci, de parcă ar fi alergat, iar ea se întreabă cum putea să-şi găsească drumul pe aici şi ce anume îi călăuzea paşii. Acea energie zdrobitoare părea să bubuie pe coridoare ca un puls prin venele unei creaturi uriaşe şi adormite. Era o imagine neconfortabilă, de care Lanoree nu se putea scutura, deşi ştia că era prostească. Oraşul Vechi era doar... un oraş foarte vechi. Arheologii mai fuseseră aici. Istoricii la fel. Unii veniseră, văzuseră ce era de văzut, şi apoi plecaseră din nou, intrigați, dar nu posedați. Alții îşi petrecuseră toată viața cercetând acest loc. Câțiva nu mai fuseseră văzuți niciodată, şi existau poveşti de asemenea adâncuri... Dar ea se întreabă dacă vreunii dintre ei mai simțiseră vreodată acel potențial pulsator teribil, şi ce părere avuseseră despre el.

— Dal! strigă ea, surprinzându-se.

Vocea îi răsună din pereți şi tavan, estompându-se în depărtare, dar părând să persiste mult mai mult decât şi-ar fi putut închipui. Mai târziu, coborând o altă scară gigantică, i se păru că încă mai putea auzi numele fratelui ei răsunând în întuneric.

Sau poate că, pur şi simplu, era doar o amintire.

* * *

Coborî mai adânc. Începu să se întrebe, deşi încerca să nu o facă, cine mersese pe aceste coridoare cu atâtea milenii în urmă. Se ştia atât de puțin despre Gree, dacă într-adevăr fusese inițial o structură Gree. Legenda spunea că posedau tehnologii uimitoare, misterioase, care le permiseseră să călătorească printre stele. Că fuseseră o specie nomadă, care explorase galaxia în scopuri necunoscute. Existau zvonuri despre sculpturi Gree, undeva în Oraşul Vechi. Dar unii credeau că le fabricase expediția care se presupunea că găsise Oraşul Vechi.

Uneori, urmele lui Dal se estompau în zonele în care are podeaua părea că fusese suflată de praf, poate de furtunile subterane. Puterea creştea pe măsură ce energia aceea incredibilă se elibera, poate o dată pe an, sau o dată în viață. Erau atât de multe lucruri necunoscute, dar atenția lui Lanoree era focusată. Intenția ei *era* clară. Dal trebuia să fie salvat de el însuşi şi ea se va strădui atât cât va putea.

* * *

Lanoree pierdu noțiunea timpului. Crezu că abia trecuse o zi de când părăsise suprafața şi se aventurase aici. Era îngrijorată în privința găsirii drumului înapoi, dar existau urmele – şi ale ei, şi ale lui Dal – şi mai exista Forța. Era o mângâiere pentru ea şi singurul motiv pentru care îşi putea menține drumul.

Îi era foame şi sete. Apa curgea pe ziduri, pe alocuri, dar nu se putea hotărî să o atingă sau să o bea. Nu avea nicio idee de unde venea sau prin ce fusese filtrată, de-a lungul atâtor secole. Trebuiau să existe nenumărate locuri pe care timpul să le fi ascuns pentru totdeauna şi nenumărate lucruri care nu vor fi cunoscute niciodată.

Începu să strige după Dal din ce în ce mai des. Ecourile strigătelor ei păreau să se încontreze şi, uneori, i se părea că putea auzi coruri de Lanoree care îl implorau pe fratele ei să se întoarcă, să o ia înapoi, să vină la ea şi să plece acasă. Începu să i se pară că avea halucinații, dar nu putea fi sigură.

Ruinele erau atât de vechi încât nimic nu rămăsese neatins de trecerea timpului – uneori erau devastate, alteori doar atinse de amintirea faptului că entropia nu putea fi ignorată. Trecu de-a lungul unor pasaje mari cu tuneluri mai mici care plecau din ele şi, uneori, de nişe în pereți care ar fi putut fi odată uşi, dar care fuseseră închise de mult timp. Tunelurile acelea mai mici ofereau posibilități tentante şi terifiante, dar Lanoree nu se lăsă deturnată de pe cursul ei. Asta nu era o explorare, era o salvare.

Existau caverne mult mai mari – aproape ca nişte încăperi uriaşe – cu gropi cu forme ciudate în podea, care ar fi putut să păstreze cândva apa şi cu structuri verticale, având resturi de forme metalice. Poate că era tehnologie, putrezită în timp.

Simți că se apropia de Dal.

Un pod metalic se întindea peste o râpă adâncă şi întunecată, din profunzimile căreia se simțea o respirație caldă. Podul gemu când îl traversă.

Întunericul o chema. Mirosea a oase prăfuite şi blană umedă, şi Lanoree traversă ultima treime a podului în fugă. Dincolo, era o altă peşteră mare, unde rândurile de trepte din jur arătau ca nişte zone de relaxare, iar un podium central purta rămăşițele a mai multor obiecte mecanice verticale. Lanoree facu o pauză pentru a-şi trage sufletul.

În depărtare, se auzi un țipăt.

* * *

Lanoree era târâtă. Vocile se auzeau urgente şi furioase, fără a face niciun efort să se ascundă. Simți căldură pe corp în timp ce o lăsau jos. Se rostogoli într-o parte, cercetând după răni. Dar erau doar umflăturile şi vânătăile pe care le cunoştea deja şi alte câteva în plus. Încă mai avea armele şi comunicatorul de la încheietura mâinii. Nici măcar nu se obosiseră să o dezarmeze. Fie erau neghiobi, fie nu o mai vedeau ca pe o amenințare.

Lovită din nou în cap, gândi ea. Maestra Kin'ade ar fi dezgustată. Încercă să îndepărteze o parte din durere, eliberând-o în Forță şi o cuprinse o amorțeală calmă.

— Aproape am terminat. Te las să vezi.

Dal! Dar era mort, nu? Venise aici să-l caute şi găsise... Dar, nu, acela fusese un alt loc, în alte vremuri. Fusese în trecut.

Lanoree deschise ochii şi se adună, ridicându-se în şezut şi îmbrățişându-şi genunchii la piept. Aerul din mină tremura de căldură. Mai mulți oameni slabi şi îmbrăcați în haine reflectorizante şi cu căşti cu vizoare, se agitau în jurul unor echipamente miniere. Dal stătea aproape de ea, cu blasterul din mâna sa ațintit în direcția ei şi îl însoțeau alți cinci *Stargazer*. Erau fără chip pentru ea, adepți ai nebuniei lui. Dal era cel care îi capta toată atenția.

— I-ai lăsat să mă omoare, şuieră ea.

Gâtul i se simțea uscat şi umflat, cu limba ca o piatră în gură.

— Da, i-am lăsat. Nu mai pot să fac aceeaşi greşeală.

Ameţită şi slăbită, Lanoree încercă să-i atingă mintea. Dal îndreptă blasterul spre faţa ei, cu buzele strânse şi întreg corpul încordat. Îl putea împinge cu Forţa într-o parte şi poate că ar fi putut fi capabilă să se ridice în picioare înainte ca ceilalţi *Stargazer* să o împuşte. Poate că îi putea distrage, cumva, pe toţi. Poate, la fel ca Maestrul Tave, se putea pierde în Forţă, devenind nevăzută suficient de mult timp pentru a-i dezarma şi a-i învinge. Dar nu credea asta.

— Atunci, împuşcă-mă, îi spuse fratelui ei.

În timp ce vorbea, mintea ei fu potopită de o mulţime de amintiri ale copilăriei lor, a dragilor lor părinţi, şi a vremurilor bune care acum erau în trecut. Era tristă, dar şi incredibil de furioasă.

— Tu şi Forţa ta...

— Destul cu discuţia, Dal! Împuşcă-mă şi termină odată!

— Ai ajuns până aici, spuse el zâmbind. Nu vrei să vezi al doilea cel mai mare moment al meu?

— Al doilea?

— Cel mai mare urmează să vină.

Dădu din cap dincolo de echipamentul miner, spre locul în care dispozitivul se afla pe sol, acum expus, cu cei din *Stargazer* stând la o distanţă respectuoasă de el. Era surprinzător de simplu: o carcasă metalică rotundă, cu mai multe porturi de conectare în jurul circumferinţei ei. Nu arăta deloc uimitor.

Minerii verificară afişajele ecranelor şi manevrară maşinăriile şi, deşi funcţionau ca o şoaptă, Lanoree se întrebă dacă zgomotul profund pe care îl simţea era cauzat de ceea ce au făceau ei aici.

— Nu, spuse ea. Sunt plictisită. O să mă omori oricum, aşa că de ce nu o faci acum, în loc de mai târziu? Frate.

Scuipă ultimul cuvânt, în speranţa unui reacţii din partea lui. Dar zâmbetul lui blând rămase pe loc. Încerca să-l atragă în acţiune, sperând ca, înainte să apese pe trăgaci, să existe un moment de ezitare, un moment de regret şi îndoială, de care ar fi putut profita. Dar aici, Dal deţinea controlul. Lanoree simţea curgerea Forţei şi ştia că era la fel de puternică în ea ca întotdeauna, dar tot fratele ei bolnav şi nebun deţinea controlul.

— Iată, spuse un miner.

Maşinile din faţa lui vibrară uşor şi apoi se liniştiră şi o cutie metalică pătrată se ridică dintr-o gaură din podeaua minei. Lanoree mai văzuse aşa ceva în holoimagini şi ştia ce era – un cub de marionium, unul dintre cele mai instabile şi totuşi cele mai dorite elemente găsite în minele de pe *Pata Solară*. Dar ce se întâmpla cu materia întunecată? Era greşit tot ceea ce văzuse, auzise şi învăţase despre ea?

— În dispozitiv, spuse Dal. Ştiţi ce trebuie să faceţi.

Trei dintre *Stargazeri* păşiră înainte şi ridicară cubul, ducându-l spre dispozitiv. Lanoree se gândi să-i lovească cu Forţa, dar nu ştia ce efect ar fi putut avea asta. Aveau de-a face cu o tehnologie misterioasă, antică şi îşi aminti de călătoria ei în Oraşul Vechi, de acum nouă ani, de puterea pe care o simţise acolo şi de frica pe care i-o insuflase.

Trebuie să-i opresc! gândi ea. *Dar nu pot risca să declanşez dispozitivul.* Blocată între cele două dorinţe, se simţi sfâşiată de gravitatea ambelor posibilităţi.

— Nu, spuse ea atunci când cei trei *Stargazeri* dădeau deoparte un panou.

Inserarea era foarte simplă. Marioniumul străluci încet, în timp ce îl introduceau în dispozitivul lui Dal, apoi închiseră panoul şi se dădură înapoi.

— Deci, ce va urma...? întrebă unul dintre mineri.

Dar nu-şi mai termină întrebarea. Dispozitivul o termină pentru el. Începu să se activeze. Dal icni, iar Lanoree îşi dădu seama cu o certitudine îngrozitoare că el chiar nu avea nicio idee despre ceea ce făcea. Respecta nişte planuri vechi, urmărind un vis din copilărie. Habar nu avea ce făcea.

Se încordă, pregătindu-se să acţioneze indiferent dacă asta însemna sau nu moartea ei. Pentru că nu putea să lase să se întâmple ceea ce credea că va urma.

Se auzi un zgomot de măcinare când dispozitivul se mişcă pe podeaua de pietriş. Apoi se ridică şi pluti în aer, rotindu-se tot mai repede şi mai repede, până când păru să devină o ceață, să revină, apoi să se estompeze din nou.

Lanoree se simți brusc rău. Era o reacție fiziologică la ceva foarte greşit.

— Oh, Dal, nu ştii ce…

Forța însăşi se retrase. Lanoree căzu în coate şi genunchi şi vomită, apoi simți o *îndoire* a Forței, precum reacția naturală a unei persoane de a se feri de foc. Pentru o clipă, Forța dispăru din mina aceea şi în locul ei se afla doar dispozitivul, care încă se învârtea, se estompa, şi apoi revenea.

Şi apoi dispozitivul încetini până când se opri în aer, emanând un asemenea sentiment de putere malignă şi de energie de neînțeles, încât Lanoree vomită din nou. Slăbită, cu capul învârtindu-i-se, îşi ridică privirea spre ceilalți din jur. Minerii erau la pământ, ținându-se de cap. Dar cei din *Stargazer* jubilau, iar Dal era cel mai fericit dintre toți.

— A funcționat, şopti el, uimit şi încântat. A mers! Am făcut-o! Acum este gata. Şi-a făcut propria materie întunecată şi este gata – şi, oh, Lanoree, aş vrea să poți călători cu mine.

Nu era sigură dacă era o pledoarie voalată şi nici nu încercă să afle. Nu-i păsa.

— Ai devenit un nebun şi un monstru, Dal. Singurul meu scop este să te dobor.

— Atunci, acesta este sfârşitul tău, spuse el încet.

Dispărându-i rapid euforia, îndreptă blasterul spre pieptul lui Lanoree şi apăsă pe trăgaci.

* * *

Lanoree alergă, atrasă de strigăte, ştiind că ar fi trebuit *să fugă de ele*, pentru că erau atât de groaznice. Dar ea coborâse în Oraşul Vechi ca să-şi salveze fratele, iar acum se temea că întârziase prea mult. Îi găsi hainele aproape de un lac subteran. Erau rupte şi umede. Adulmecă sângele. Miroasea familiar.

Suprafața lacului sclipi pe măsură ce undele se calmară până când dispărură.

Fără să-i pese de ceea ce ar fi putut să o audă, Lanoree îşi țipă durerea în întuneric. Se lăsă în genunchi şi strânse hainele la piept, şi chiar dacă sângele vărsat de Dal încă era cald, sora lui începu să-l jelească.

Capitolul 17
ALCHIMIA CĂRNII

Imersiunea în partea întunecată a Forței poate părea mai puternică, mai eliberatoare, mai triumfătoare decât dacă exişti în echilibru. Dar numai din exterior. Nu fi tentat. Cei care sunt înghițiți de întuneric nu pierd doar echilibrul şi controlul. Îşi pierd şi sufletul.

— Maestrul Shall Mar, *O viață în echilibru*, 7.541 TYA[34]

În ultimul moment, ea apucă Forța din toate puterile şi o aduse în fața ei.

Apoi veni întunericul.

* * *

În visele ei, îl urmărea pentru totdeauna pe Dal prin Oraşul Vechi. El era întotdeauna chiar în fața ei – o şoaptă după un colț, un râset în următoarea peşteră, iar la suprafață, umbra lui abia era dincolo de atingerea ei, pe ziduri sau pe pantele dunelor. Cu un pas înainte, oricât de repede alerga ea, oricât de lent ar fi mers. Dar nu i se părea că o tachina. Exista o respingere între ei şi, în timp ce ea se îndrepta spre Dal, el se îndepărta de ea. Poate că respingerea aceea fusese acolo întotdeauna, chiar şi atunci când erau copii. Îşi aminti de multele dăți în care se jucaseră împreună, dar acum i se părea, de asemenea, că toate acele vremuri erau cumva umbrite de cunoaşterea dorinței crescânde de pribegie a lui Dal şi a resentimentelor lui față de familie; dar ea, cea din copilărie, putuse ignora toate acele aspecte ale lui. Vedea cu ochi adulți expresia lui de copil şi ştia ce avea să urmeze.

— Eu mă simt groaznic, spuse vocea, dar tu arăți mai rău. Poți să deschizi ochii? Deschide ochii. Te rog, Lanoree.

Lanoree încercă, dar pleoapele erau prea grele, capul îi bubuia şi parcă se extindea, presându-i ochii închişi.

— Strânge-mi mâna dacă mă auzi.

Încercă să i-o strângă şi un soare alb-fierbinte de durere îi explodă în piept şi prin corp, înjunghiind-o în gât, în maxilar şi în craniu. Încercă să țipe, dar când inspiră adânc nu făcu decât să-şi întețească şi mai mult durerea.

— Bine, stai liniştită şi…

Vocea se estompă, iar Lanoree simți cum cădea. Adâncurile de sub ea erau întunecate şi pline de malignitate. S-ar fi putut să fie încă în peşterile şi sălile Gree de sub rămăşițele de la suprafață ale Oraşului Vechi, sau în canalizările puturoase din Stația Greenwood, sau în minele aprinse de pe *Pata Solară*. Nu conta unde era. Întunericul îi promisese moartea. Înotă prin întuneric, dar nu avu puterea să se oprească din cădere.

Se mişca. Căldura o lovea din toate părțile. Duhoarea de ars depăşi orice

[34] Anul 7.541 TYA – Anul 28.912 BBY

altceva – o arsură veche, adâncă.

Încă sunt în mină, gândi ea şi încercă să-şi deschidă ochii. Chestia pe care stătea întinsă lovi ceva şi o zdruncină, iar ea țipă când durerea îi străbătu venele ca acidul. Încercă să folosească Forța pentru a calma o parte din agonie, dar avu succes doar parțial. Mişcarea încetă şi o umbră apăru deasupra ei.

— Lanoree?

Văzu conturul lui Tre Sana în timp ce se apleca deasupra ei, lekkuurile fiindu-i profilate pe strălucirea roşie a împrejurimilor lor.

Ce se întâmplă? vru ea să întrebe. *A luat foc mina? Iar distruge Dal totul în urma lui? Mi-au luat Pacificatorul... Ce faci tu aici?* Dar tot ce ieşi din gura ei fu un geamăt adânc.

— Te scot afară, spuse el. Ironholgs te trage. Ce i-ai făcut? Nu este ca niciun droid pe care să-l mai fi văzut vreodată...

Simțurile i se începțoşară din nou, iar Lanoree încercă din răsputeri să se agațe de realitate. Dar ştia că era grav rănită. Se simțea scobită şi se întrebă cât de mare era gaura făcută de blasterul lui Dal.

Dal, fratele ei, cu blasterul lui...

De data asta, când căzu, Forța fu acolo să o prindă şi, prin agonie, avu un moment de extaz atunci când simți cum o înconjura şi curgea prin ea.

* * *

Acoperişul minei ardea. Probabil că Tre o târâse până într-o cameră uriaşă, deschisă sub pământ, deşi nu-şi amintea să fi trecut printr-una în timp ce cobora. Plafonul înalt avea stropi roşii şi portocalii, galbeni şi albi, care se învârteau atât de încet, clocotind, încât putea să distingă forme şi caracteristici. Unele civilizații veneraau focul şi acum ştia de ce. Dar dacă nu vor pleca în curând, vor fi consumați de el.

— Suntem aproape de navă, spuse vocea lui Tre. Lanoree... te trezeşti? Suntem aproape de navă. Şi atunci, la dracu', chiar voi avea nevoie de tine.

Aproape de navă? gândi ea. Apoi îşi dădu seama ce anume văzuse şi, pentru o clipă, durerea atotcuprinzătoare fu înghițită de o frică pătrunzătoare, înțepătoare, care se târa din mintea ei, prin tot corpul.

Se aflau la suprafață, îndreptându-se către *Pacificator* şi cerul planetei era în flăcări. Având în vedere contextul, dimensiunea şi amploarea scenei de deasupra ei aveau mai mult sens. Aerul în sine părea să fi fost aprins şi vălătuci mari de flăcări se rostogoleau în toate direcțiile, explodând unele de altele în impacturi cataclismice. Fulgerele brăzdau cerul în raza ei vizuală, dungile violete despărțindu-se în mii de fire fierbinți. Explozii şi mai mari bubuiră adânc în atmosfera de foc, extinzându-se în pete care trebuie să fi avut chiar şi zece kilometri în diametru.

— Malterra..., şopti Lanoree, iar umbra lui Tre se aplecă deasupra ei, lekkuurile zvâcnindu-i frenetic.

— Ce?

— Cealaltă planetă... Malterra... se apropie.

— Mie îmi spui.

Se ridică din nou şi continuă să împingă. Din undeva de unde nu putea să-l vadă, Ironholgs zdrăngăni şi clicăi şi auzi paşii rapizi ai picioarelor căptuşite ale droidului, în timp ce ajuta la transportul lui Lanoree înapoi la navă.

A cui fusese decizia să vină? se întrebă ea. Dar ştiu imediat. Oricât de multă personalitate ar fi proiectat în Ironholgs, era totuşi doar un droid. Ar fi fost nevoie ca o persoană să ia decizia de a se aventura prin căldura şi haosul ăsta. Tre venise după ea... şi ea habar n-avea cât timp trecuse.

— Tre.

— Nu acum. Aproape am ajuns.

— Tre! gemu ea în timp ce valurile de durere iradiau din pieptul ei.

Targa se opri din nou, iar el se aplecă ca să o audă pe deasupra fulgerelor şi a

vuietului focului.

— De cât timp…?

— Aproape o jumătate de zi, spuse el. Am văzut pe scanere cealaltă navă decolând şi când nu te-ai nai întors…

Lekkuurile lui tresăriră ca o ridicare din umeri.

— Oh, nu…

— Lanoree… ai o gaură în tine de mărimea pumnului meu. Nu am idee cum de mai eşti în viaţă. Aşa că taci din gură cât timp te duc la *Pacificator*, şi apoi…

Începu să împingă din nou, iar ei îi păru brusc rău pentru el. Habar n-avea ce să facă. Dar ea ştia. Rămase tăcută, plutind într-o mare de durere, până când Tre ajunse în cele din urmă la *Pacificator* şi o împinse înăuntru.

În timp ce uşa se închidea, Tre se strădui să o mute de pe targa improvizată în patul ei. Ea nu-l putu ajuta. În timp ce se odihnea cu capul într-o parte, examină targa şi fu cuprinsă de admiraţie. Era o uşă de la unul dintre lifturile minei, cu o latură zdrenţuită acolo unde fusese smulsă din montaj, iar la un capăt era fixată una dintre unităţile de suspensie ale lui Ironholgs. Părea că fumegă puţin, cu alimentarea pe terminate.

Lanoree ridică mâna.

— Tre. Vino aici.

Se aşeză pe pat lângă ea, transpirat, epuizat. Îşi aminti cât de bolnav fusese când îl văzuse ultima oară. Fusese cu doar puţin timp în urmă, dar deja arăta mai slab decât îşi amintea ea, şi mai în vârstă.

— Ia-mă de mână, spuse ea.

Vorbitul îi trimitea ace de durere în piept, dar trebuia să-i spună unele lucruri. O făcu, respirând cu greu.

— Mulţumesc.

Îi strânse mâna şi încuviinţă din cap, făcând o grimasă atunci când o cuprinse un alt val de agonie, dar nu îşi desprinse privirea din a lui.

— Şi acum… trebuie să… ai încredere în mine.

Expresia lui Tre abia se schimbă atunci când îl instrui ce dulap să deschidă şi ce să scoată de acolo. Chiar şi când văzu ceea ce scosese, păru aproape să nu se sinchisească. Poate că văzuse mai mult din ceea ce putea face Maestra Dam-Powl decât suspectase Lanoree iniţial.

— Acum ajută-mă să mă ridic, spuse ea. Nu am foarte mult timp.

* * *

În camera aceea, cu mult timp în urmă şi înainte de tragedia cu Dal, era cu Maestra Dam-Powl, Lanoree încă avea ochii mari de mirare şi de potenţial, lecţiile pe care le învăţa făcând-o să se minuneze.

Viitorul tău stă în alchimia cărnii, îi spusese Dam-Powl. *Am văzut asta în tine, încă din momentul în care ne-am întâlnit, şi nimic nu m-a descurajat să o cred în continuare. Pentru unii, este un talent care se află la marginea acceptabilităţii. Este o putere provocatoare, intensă, şi trebuie să fii echilibrată pentru a o încerca. Nu trebuie să laşi alte dorinţe mai puternice să te ispitească. Latura întunecată se ascunde aproape de ceea ce facem noi aici, Lanoree, şi trebuie să fii mereu vigilentă. Nu te lăsa tentată. Nu te lăsa atrasă. Menţine-ţi echilibrul.*

Cuvintele îi rămâneseră întotdeauna în minte. Amintindu-şi-le acum, Lanoree făcu aşa cum i se spusese, dar era prea multă durere şi o presiune prea mare. Mintea ei voia să găsească echilibrul în Forţă, dar inima o trăgea în altă parte. Dal nu ar fi aşteptat ca ea să se pregătească. Fiecare moment pe care îl irosea aici, îi aducea pe toţi mai aproape de tragedie.

— S-ar putea să vrei să te întorci, îi spuse ea lui Tre.

Dar Tre scuturâ doar din cap şi rămase într-un colţ al cabinei, cu ochii pe jumătate închişi. După ce se va salva pe sine, va face tot ce putea pentru el.

Experimentul era aşa cum îl lăsase. Călătorind singură, avusese mult timp

liber în care se putea concentra asupra perfecționării acestei alchimii şi, deşi era încă tânără, ştia că talentul ei era mare. Dovada se afla chiar acum în fața ei. Ridică capacul şi carnea se frământă. Sângele curgea prin venele imperfecte, dar adecvate. Membrele vestigiale fluturau slab şi fără scop. Într-una dintre margini se deschise un ochi orb, cu pupila alb-lăptoasă. Chiar dacă ar fi văzut, nu era nicio minte care să înțeleagă. Irisul avea culoarea ca al ei pentru că totul făcea parte din ea.

Viața care anima carnea aceea fusese formată de Lanoree şi extrasă din Forță. De-a lungul timpului, modelase colecția de celule – luate din propriul braț, cu un strop de sânge şi ceva măduvă – în forma asta, un obiect cu viață proprie. Mişcarea formei încă o tulbura, la fel ca şi familiaritatea sa parțială. Dar nu exista creier, nu era nicio minte şi fără o minte, era doar carne. Asta era tot. Carne vie, pulsantă, autoreplicatoare. Continuă să-şi spună asta, chiar dacă se întrebă dacă simțea vreo durere. Puterea pe care o experimenta uneori în timp ce modela carnea după propriile ei dorințe era şocantă, dar acum găsi un sens în experimentele ei, în cele din urmă. *Nu este doar alchimie*, îi spusese Dam-Powl. *Nu este doar învățarea artei de dragul artei. Exersează pentru a fi o artistă.*

Lanoree se adună, sprijinindu-şi mâinile de ambele părți ale micului piedestal al experimentului. Rana îi era adâncă şi largă, cu marginile picurând şi arzând în profunzime. Dar, în momentul în care Dal încercase să o omoare, se ascunsese în spatele Forței şi aceasta înghițise o mare parte din impact. Dacă nu ar fi făcut-o – instantaneu, ca pe o acțiune instinctivă – inima şi plămânii ei ar fi fost împrăştiați prin mină. Fratele ei o crezuse moartă. Cel puțin îşi mai dăduse o şansă.

Respiră adânc şi salută Forța care curgea prin ea. Închise ochii. Alungă durerea care amenința să o îngrețoşeze şi oboseala care o putea face să adoarmă şi apoi să moară. Forța deveni mai puternică în ea, furnicând-o în vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare, apoi pe gât, în pieptul rănit şi o îndreptă spre experimentul ei. Alchimia prinse viață în interiorul ei. Era ca o stea arzătoare, cu un miez întunecat.

Asta chiar trebuie să văd, gândi ea, dar o cuprinse agonia, distrăgându-i atenția. Puterea era minunată. Zâmbi. Carnea dinaintea ei începu să facă bule şi să fiarbă, şi fără să deschidă ochii, îşi dezbrăcă roba zdrențuită şi lenjeria de corp şi se aplecă înainte. Mirosul de carne arzândă umplu *Pacificatorul*. Auzi un tânguit jalnic dinspre Tre, dar nu se uită. Dacă era speriat, putea să-şi acopere ochii.

Bogan se profilă şi ea deschise ochii minții pentru a-i îmbrățişa suprafața întunecată şi, în acelaşi timp, simți o atingere caldă şi umedă între sâni. Îi mângâie rana furioasă şi i-o amorți. Lanoree salută contactul şi căută mai mult, aplecându-se tot mai mult, până când ajunse chiar deasupra piedestalului cărnii.

Carnea mea, experimentul meu, alchimia propriului meu sine. O căută şi o găsi pe Ashla, o scânteie strălucitoare în Forță. Şi, experimentând echilibrul, talentele cu care făcuse conoştință la Anil Kesh şi pe care le practicase atât mult, începură să funcționeze, odată cu carnea.

* * *

Bogan era în visele ei. Fusese acolo înainte să devină Ranger, doar pentru puțin timp, în compania altora. O vizită educativă. Şi, în amintirile ei, Ashla era întotdeauna o lumină constantă care o atrăgea departe de întuneric.

Dar, în aceste vise, nu *exista* nicio Ashla. Stătea pe un deal de pe Bogan, lângă ruinele clădirilor de piatră vechi de mii de ani, privind în sus la un alt Bogan, care se uita în jos la ea. Două luni, ambele întunecate. Fără nicio speranță de lumină.

* * *

Lanoree tresări, trezindu-se, şi se ridică, strângându-şi mâinile la piept. Era pe pat, încă goală, dar cu un cearşaf subțire strâns în jurul ei. Ironholgs clicăi. Tre stătea prăbuşit într-un colț, cu capul într-o parte şi cu ochii abia deschişi.

— S-a trezit adormita, spuse el slab şi părea foarte bolnav.

Lângă patul ei, pe podeaua dintre ea şi Tre, se afla experimentul. Acum era uscat şi distrus, rămăşiţe pietrificate ale ceva mort de mult timp. Chiar şi sângele care picurase la baza sa era întunecat, uscat şi crăpat, de parcă ar fi fost acolo de mult timp. Se uită în jos la rana din piept şi inspiră adânc, cu o tresărire. Pielea îi era aspră şi cicatricizată, şi exista o mică adâncitură în pieptul ei. Dar gaura de blaster dispăruse. Închise ochii şi răsuflă adânc, răsucindu-se spre stânga şi spre dreapta şi nu simţi nicio durere înăuntru. Nimic deplasat. Nu lipsea nimic.

— Arăţi mai bine, spuse Tre.

— Tu arăţi mai rău.

Lanoree se ridică repede din pat, îşi smulse hainele, le puse pe ea, apoi îngenunche lângă Tre, punându-i o mână pe obraz.

— Cred că ceea ce m-a otrăvit pe Nox a atins undeva vital, spuse el. Inima îmi trepidează. Respiraţia... se încetineşte.

Lekkuurile îi erau inerte şi palide şi nu-i văzuse niciodată pielea roşie atât de spălăcită.

— Te pot ajuta, spuse ea, dar apoi se încruntă. *Chestia aia ofilită, uscată şi bătrână... nu a mai rămas nimic bun.* Nu cum m-am ajutat pe mine, ci folosind Forţa pentru a-ţi curăţa sângele. Pentru a-l purifica.

— Nu e timp, spuse Tre. Voi fi bine... am avut altele mai rele... Nu avem timp.

Şi Lanoree ştiu că avea dreptate. Nu mai era timp şi, poate, acum era chiar prea târziu. Poate că Dal nu o ucisese cu blasterul – *voise să o facă, voise să o omoare, o împuşcase ca să o omoare* – dar dacă ajungea în Oraşul Vechi şi iniţiase dispozitivul, atunci ar putea reuşi să o omoare până la urmă.

Lanoree deschise un compartiment şi puse o trusă medicală în poala lui Tre.

— Ţine. Medicamente. Îmi pare rău, Tre. Fă ce poţi pentru moment, şi voi...

El îi făcu cu mâna. Se repezi în cabină şi îşi trecu mâinile peste comenzile *Pacificatorului*. I se păru că parcă revenise acasă. Porni motoarele şi apoi făcu o pauză în timp ce nava tremura.

— Mulţumesc, Tre, spuse ea. Pentru că ai venit să mă salvezi.

— Doar pen'că nu am putut să-ţi fur nava, spuse el din spate.

Ea zâmbi, mulţumită că nu era nici pe departe persoana aceea rea care fusese cândva. Spera doar că va avea mai mult timp pentru a îmbunătăţi lucrurile.

Scanerele se aprinseră, luminile de avertizare sunară. Porni comunicatorul pentru a trimite un mesaj spre Tython, dar ecranul rămase o ceaţă de paraziţi şi trosnituri. Nu apăru nimic şi indicatorul de nivel fluctua rapid. Ar fi putut examina mai îndeaproape rapoartele, dar nu era nevoie. Uneori, instrumentele dădeau glas la ceea ce era vizibil în mod evident. Afară, cerul şi suprafaţa *Petei Solare* erau frământate. Norii aprinşi şi fulgerele la care asistase când o scoseseră din mină Tre şi Ironholgs, se înmulţiseră. Acum arătau devastatoare. Fulgerele cădeau în jurul lor, făcând solul să se frământe şi aerul să se curbeze. Cerul era roşu intens şi portocaliu violent, striat ici-colo cu flăcări fierbinţi care se aprindeau cu explozii masive, tunătoare. Malterra era aproape. Gravitaţiile se luptau pe măsură ce fiecare planetă îşi exercita influenţa asupra celeilalte şi se părea că ambele căutau să domine.

S-ar fi putut retrage sub pământ în cele mai adânci mine, cum făceau în astfel de ocazii majoritatea minerilor de pe *Pata Solară*. Stăteau acolo timp de patru zile, simţind marile energii care se consumau mai sus şi lumea din jurul lor tremurând. Şi apoi urcau la suprafaţă pentru a repara daunele, şi mineritul începea din nou.

Dal a planificat totul, gândi Lanoree. *Trebuie să o fi făcut. Se întâmpla o dată într-un an Malterran, adică la un sfert de an de pe Tython; o astfel de coincidenţă nu poate fi un accident.* Dar Lanoree ştia că nu avea de ales. Dacă dorea, putea să consulte computerul navei şi să calculeze care erau şansele ca ea să poată să piloteze nava printr-o asemenea furtună. Dar nu i-ar fi plăcut niciodată să audă rezultatul.

— Poţi să vii aici, să-ţi pui centurile? îl întrebă pe Tre.

Auzi un geamăt, şi apoi paşii săi în timp ce venea să i se alăture. Duhnea a transpiraţie. Respiraţia îi era întreruptă.

— Probabil că voi vomita din nou.

— Nu-ți face griji pentru asta. Ironholgs, pregăteşte-te pentru decolare.

Droidul trosni şi clicăi.

Lanoree crescu puterea motoarelor. Nava se simțea puternică şi încrezătoare în jurul ei şi, când inspiră adânc, la fel se simți şi ea.

Sunt reînnoită, gândi ea. Ştia că simțul puterii şi al superiorității pe care le simțea erau greşite; talente ei în alchimie ar fi trebuit dezvoltate lent.

La dracu' cu Ashla şi Bogan. Avea de dus o luptă mult mai importantă.

— Acum e acum, spuse ea, iar *Pacificatorul* țâşni de pe suprafața planetei şi se ridică în haosul cosmic.

* * *

Cea mai directă rută de la *Pata Solară* la Tython ar fi trecut chiar pe lângă Malterra. Lanoree programă ruta de patru ori şi de fiecare dată, computerul navei îi oferi o altul alternativă. Aşa că, în cele din urmă, preluă controlul manual, porni patru ecrane cu diagrame spațiale diferite şi avu încredere în instinctele ei.

Nu există frică; există putere, gândi ea mantra şi folosi Forța pentru a o vedea adeverindu-se. Simțea greață. Se convinse pe sine că era rezultatul vindecării, şi nu al echilibrului ei nerefăcut. *Dar carnea fusese puternică. Puternică şi cu potențial!* Nu putea să-şi stăpânească emoția pe care o simțise când practicase alchimia aceea misterioasă.

— Ar trebui să aşteptăm, spuse Tre lângă ea, slab şi speriat.

Ea nu-i răspunse. Ştia la fel de bine ca şi ea cât de multe erau în joc şi ce avans avea Dal asupra lor. Trebuiau să zboare cât de repede puteau. Nu exista nicio altă cale.

Pacificatorul încasă o lovitură în timp ce ieşea din atmosfera *Petei Solare*, dar nava fusese construită pentru a rezista. Zgomotul era extraordinar şi cu greu îşi auzea propriul strigăt. Centurile îi intrau în umeri şi piept. Ferestrele sclipiră de la căldura exterioară. Scaunul ei scârțâi în montaj, panourile slăbite zăngăniră şi se cutremurară, iar manşa vibră atât de tare în mâna ei, încât, în curând, îi amorțiră degetele şi antebrațul.

Nu se putea da bătută. Luptă cu furtuna şi se linişti cu Forța, iar Dal era încontinuu prezent în ochii minții ei. Îşi aminti de fața lui atunci când țintise blasterul spre ea şi de ochii lui când apăsase pe trăgaci, şi nu mai era nimic acolo.

Scannerele îi arătară că se afla la aproape cincisprezece kilometri deasupra suprafației planetei şi ea crescu puterea pentru a scăpa în spațiu. Odată ajunsă acolo, spera că abuzurile pe care le suferea nava s-ar fi putut diminua.

Dar se înşelase. Spațiul în sine era rupt şi sfâşiat de forțele exercitate de către cele două planete pe măsură ce se apropiau rapid una de alta. Aveau să treacă la doar o jumătate de milion de kilometri una de alta, şi părea o distanță confortabilă. Dar zborul printre ele era ca al unei pene aruncată în vânturile de pe câmpiile pline de iarbă ale continentului Talss. Instrumentele ei deveniră confuze de la haosul magnetic şi gravitațional care dansa între cele două lumi. Ironholgs alunecă prin cabina din spatele ei şi se răsturnă pe o parte, scânteile scăpărând din mai multe fante de pe cap.

— Droidul tău a explodat, spuse Tre. Chiar şi vocea lui suna aiurea, ruptă în bucăți de atacul incredibil asupra navei şi a tot ceea ce se afla în ea. Cât timp va mai trece până va exploda şi *Pacificatorul*?

— *Pacificatorul nu va exploda!* strigă Lanoree. O să-ți cadă creierul prin fund înainte să se întâmple asta.

— Cred că a căzut deja, strigă el.

Era încântată să-i audă umorul, pentru că asta putea însemna că Tre se simțea mai bine. Poate că medicamentele pe care le luase îl ajutaseră. Dar nu se putea păcăli singură.

Îşi vindecase propriile răni teribile folosind procedee alchimice misterioase şi

periculoase, dar Tre era diferit. Otravurile care îl măcinau ar fi putut fi încetinite, dar pentru a le opri, avea nevoie de servicii de specialitate.

Încercă să comunice cu Tython, să-i avertizeze, dar toate sistemele de comunicații rămaseseră nefuncționale. La o oră după încercare, îi reveni mesajul, surprinzând-o cu aerul de disperare care se auzea din el. Se simțea rău, iar Tre vomita lângă ea. Cel puțin de data asta se întorsese de la ea înainte să-i dea drumul.

— Este a doua oară când îi faci asta navei mele! strigă ea.

Tre nu-i răspunse. Aruncă o privire peste el, iar el stătea cu bărbia atingându-i pieptul. Lekkuurile îi atârnau moi şi nemişcate. Porni unitatea gravitațională, dar aceasta funcționa defectuos în timpul furtunilor.

Stomacul îi trepida. Se apăsă înapoi în scaun. Ceva păru să se fi dezlănțuit în pieptul ei şi cercetă cu delicatețe, folosind Forța pentru a simți geografia rănii ei. Se simțea bine; vindecarea fusese bună. Poate că, pur şi simplu, fusese din cauză că îşi ținuse respirația.

Timpul se scurgea mai departe, fiecare clipă părând o eternitate. *Pacificatorul* se cutremură şi vibră şi scoase mai multe zgomote. Nava era zdruncinată pe bucăți. Fulgerele îi loviră de trei ori, a treia sarcină fiind atât de puternică încât fiecare sudură şi orificiu din corpul navei, panoul de control şi structurile din interior se aprinseră de parcă ar fi ars. Lanoree țipă tare, dar nu se auzi pe sine, şi se pregăti în linişte pentru moarte.

Nu voi simți nimic, gândi ea, dar ştia deja ce va vedea în momentul morții: nebunia de pe chipul fratelui ei.

Dar nava se menținu întreagă şi nu muriră.

* * *

Când se aflau la un milion de kilometri de *Pata Solară*, Malterra trecuse de punctul cel mai mic de apropiere. Lanoree le urmări trecerea pe unul dintre ecranele scanerului şi se miră de forțele imense şi de presiunile exercitate acolo chiar şi în acel moment. Minerii stăteau înghesuiți în minele acelea adânci, şi ea nu avu decât respect pentru ei şi le dori doar binele.

În cele din urmă, pe măsură ce furtunile părură să se liniştească, în loc să devină mai rele, efectuă o verificare completă a sistemelor navei. Ironholgs era tot nefuncțional, aşa că trebui să o facă singură. Fuseseră zguduiți bine de tot. Suportul vital era deteriorat, dar aveau îndeajuns aer ca să ajungă până la Tython. Unul dintre tunurile laser fusese frânt, iar ea închise bateria care îi furniza energie, pentru a preveni vreo scurgere. O tijă de combustibil se rupsese şi o eliberă în spațiu. Dar integritatea carenei era bună şi toate sistemele vitale ale navei erau funcționale.

Pacificatorul era suficient de întreg ca să-i ducă până la Tython şi acesta era unicul ei scop. Trasă cel mai rapid traseu care să-i ducă în Oraşul Vechi şi predă controlul computerului navei. În timp ce-şi desfăcea centurile şi se ridica pentru a se strecura din nou în cabina principală, o lovi ceva.

Lanoree icni şi se lăsă la loc în scaun. O viziune. O furtună. O ondulație în Forță, mult mai mare decât orice simțise până acum.

O navă, gândi ea. *O luptă. Moarte şi haos, şi unul dintre…*

Apoi, viziunea dispăru, abia lăsând un ecou în urma ei. Nava lui Dal? Nu credea asta. Nu simțise deloc că ar recunoaşte-o; într-adevăr, o cuprinsese o răceală şi un sentiment de străinătate păru să bântuie în umbrele minții ei. În curând, dispăru şi el. Lanoree clătină din cap. Apoi îl ridică pe Tre de pe scaunul copilotului şi îl duse la pat. Ochii lui se deschiseră atunci când ea îl întinse în pat.

— Într-o jumătate de zi vom intra în atmosfera lui Tython, spuse ea.

— Aruncă-mă, pur şi simplu, în spațiu. Mă voi simți mai bine aşa.

Se ridică încet şi se încruntă spre Lanoree.

— Cum te simti?

— Cum arăt?

— Acoperit de vomă.

— Asta e ceea ce simt.

Lanoree se aşează lângă el, încruntându-se.

— Totul se simte atât de ciudat.

— Ei bine, tocmai ți-ai vindecat o gaură în piept. Ar fi trebuit să fii moartă.

Se gândi la experimentul ei şi la viața pe care o obținuse prin el.

— Poate, spuse ea. Am nevoie de odihnă. Se lăsă pe spate şi închise ochii. Trezeşte-mă când ne apropiem de Tython.

Fără ca macar să mai audă răspunsul lui Tre, căzu într-un somn profund şi tulburat.

* * *

Visele ei erau ciudate. Era conştientă că erau vise, totuşi erau mai înfiorătoare ca niciodată. Încercă încontinuu să se trezească, dar nu simțea că deținea controlul.

Era o siluetă. Înaltă, cu glugă, cu armură, iar casca nemarcată îi ascundea trăsăturile. În mâna sa era o armă cum nu mai văzuse până acum. Era o sabie, dar ciudată, având ca lamă Forța pură.

Era acelaşi vis, iar şi iar.

Doar mâinile de pe umărul ei şi vocea familiară o treziră din viziunea acea.

— Lanoree. Am ajuns la Tython. Dar ceva nu este în regulă.

Apropiindu-se de Tython, haosul de pe suprafața planetei era evident.

— Ce-i asta? întrebă Tre.

— O furtună de Forță.

Lanoree nu asistase niciodată din spațiu la vreuna, dar aceasta părea mult mai violentă şi mai răspândită decât oricare alta înainte. Încercă să o contacteze din nou pe Maestra Dam-Powl, dar, deşi unitatea de comunicații funcționa acum, semnalele nu mai puteau străpunge furtuna.

— A început deja, spuse Tre. Orice ar fi nebunia pe care încearcă să facă fratele tău, a început.

— Poate, spuse Lanoree.

Şi asta era marea ei frică. Dacă Dal inițiase dispozitivul, poate că primul răspuns al lui Tython ar fi un fior de Forța şi furtuni pentru a rupe suprafața planetei.

— Poate că am ajuns prea târziu.

Sări în cabină şi pilotă într-o scufundare aproape sinucigaşă în atmosfera planetei. Fiecare moment ar fi putut fi ultimul. Le va face pe toate să conteze.

Capitolul 18
ORIGINILE

Nu uitați niciodată că am fost aduşi aici. Tython este o planetă bogată în Forță, dar este şi un loc misterios, necunoscut pentru noi, existând aici cu eoni înainte de sosirea navei Tho Yor. Vârsta sa este mare, poveştile sale sunt şi mai mari. Noi sunt doar rezidenți aici; adevărata noastră casă este în Forță.

— Maestra Deela jan Morolla, 3.528 TYA[35]

Pentru Tre, coborârea trebuie să fi fost terifiantă. *Pacificatorul* se aprinse, carena scârțâind în semn de protest față de forțele incredibile şi de căldura teribilă, flăcările pătând geamurile, accelerația apăsându-l înapoi în scaun cu suficientă presiune pentru a-i face urechile şi nasul să sângereze şi lekkuurile să i se scurgă de sânge.

Lanoree abia băgă în seamă astfel de efecte fizice. Forța era frământată şi cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât se simțea mai pierdută.

Dar, deşi îl căuta pe Dal, cu planurile lui nebuneşti, nu era convinsă că furtuna aceasta avea vreo legătură cu el. O simțea peste tot pe Tython, izbucnind din locurile cele mai adânci ale lumii şi izvorând din înaltul cerurilor. Tulburarea era puternică, dar planeta rămânea încă solidă. Se gândi din nou la acea viziune din vis şi la sentimentul ciudat pe care îl avusese când trecuse prin spațiul violent dintre cele două planete interioare.

Dal este țelul meu, gândi ea. Apucând mai bine manşa, îndemnă *Pacificatorul* într-o coborâre şi mai dură, şi mai periculoasă. Îşi forță nava dincolo de parametrii de proiectare şi o împinse într-o zonă periculoasă. Dar nu exista altă cale. Fiecare clipă care se scurgea între momentul actual şi găsirea lui Dal, ar fi putut fi una prea lungă şi ultima pe care ar mai fi avut-o la dispoziție. *Pacificatorul* izbucni din norii de deasupra continentului Talss. Se îndreptă spre vest, zburând peste vârfurile dealurilor, urmărind scanerele confuze şi deranjate de furtuna de Forță în curs de desfăşurare, şi un sunet urgent marcă o întoarcere parțială a semnalului ei de comunicații. Trimise imediat un semnal către Maestra Dam-Powl. I se răspunse în câteva momente, iar Maestra agitată apăru pe ecranul *Pacificatorului*.

— Lanoree, spuse ea. Eu… cel mai rău.

— Maestră! Dal mi-a scăpat, dar ştiu unde se duce şi ştiu ce are cu el.

Imaginea lui Dam-Powl păru să nu-i fi auzit mesajul. Părea mai în vârstă decât înainte, distrasă şi nu era la fel de adunată ca de obicei. Lanoree nici măcar nu putu să spună de unde transmitea Maestra; camera din jurul ei era curată, modernă şi goală.

— …navă din afara sistemului…

Dam-Powl continuă să vorbească, dar Lanoree nu o auzi.

---

[35] Anul 3.528 TYA – Anul 32.925 BBY

Ajustă câteva comenzi şi verifică nivelurile de transmisie. Dar efectele furtunii erau de netrecut.

— Maestră, sunt aproape de Oraşul Vechi. Sunt cumva Je'daii acolo, care să-l aştepte?

— ...retras, dar s-au luat măsuri, spuse Maestra Dam-Powl. Păru să se adune şi să se uite la Lanoree de pe ecran. Trebuie să-l opreşti. Orice se va întâmpla... pune-i capăt.

— Maestră?

— Simt că totul este pe cale să se schimbe, spuse Dam-Powl.

Începu să mai spună ceva, dar ecranul se albi şi vocea îi dispăru într-un sunet puternic de interferențe. Lanoree mai încercă încă o dată, apoi opri unitatea de comunicații.

La ce se referise? O navă din afara sistemului? Se întorsese vreuna dintre navele trimise cu atât de mult timp în urmă? Lanoree fu mai mult decât intrigată, dar era, de asemenea, pornită pe calea ei, iar în cuvintele Maestrei Dam-Powl nu fusese nimic care să o descurajeze.

— Te rog, aterizează odată chestia asta, zise Tre. Nu mai am nimic de vomitat.

— Aproape am ajuns, spuse Lanoree.

Se uită la Tre, încântată că părea puțin mai bine. Poate că ceea ce îl otrăvise pe Nox putea fi tratat, dacă ar fi fost timp.

— Care-i planul? întrebă el.

Lekkuurile îi atingeau ambele părți ale feței de parcă voiau să-l mângâie.

— Plan? întrebă ea.

— Întotdeauna este aşa? îl întrebă Tre pe Ironholgs peste umăr, iar Lanoree zâmbi.

Droidul nu-i dădu niciun răspuns; unele dintre circuitele sale fuseseră prăjite şi avea nevoie de reparații. Din nou, *dacă ar fi fost timp*.

Nava se zgudui când un fulger de Forță se năpusti în jos şi despică cerul. Lanoree se înfioră şi smuci nava într-o parte. Să se prăbuşească acum ar fi fost...

Se auzi un sunet dinspre senzori. Se aplecă spre stânga şi protejă un scaner de lumina reflectată din exterior, şi apoi o văzu. La câțiva kilometri în față şi la cel puțin treizeci de kilometri de primele ruine ale Oraşului Vechi.

— Ce mai e acum? întrebă Tre.

— O navă prăbuşită. Modifică comenzile senzorului, apoi se lăsă pe spate şi oftă de satisfacție. În sfârşit, se întâmplă ceva bun şi pentru noi.

— E nava lui?

— Da. *Deathblaster*. Hai să aruncăm o privire.

Aduse *Pacificatorul* cu tunurile laser pregătite pentru orice agresiune. Nava *Deathblaster* ar fi putut fi o epavă, dar asta nu însemna că nu mai putea să lupte. O ocoli de la distanță, căutând forme de viață. Nu era niciuna. Dacă cei din *Stargazer* şi fratele ei erau încă la bord, erau morți.

Simți un fior la acest gând, nefiind sigură dacă era durere sau regret.

— De ce nu o distrugi, pur şi simplu? întrebă Tre.

Nava aterizase dur, scoțând brazde din solul de pe un deal jos, rupându-se apoi când lovi o bucată de stâncă. Nu era niciun semn de foc sau de explozie.

— Nu o pot face pentru că s-ar putea ca dispozitivul să fie încă în interior, zise ea. Dar nu ăsta era adevăratul motiv. Aterizez.

Aterizează lin, iar *Pacificatorul* păru să scârțâie şi să ofteze uşurat. Când fu pe punctul de a vorbi, Tre ridică o mână.

— Cine va avea grijă de tine dacă eu rămân aici?

— Voiam doar să spun că nu trebuie să vii, zise Lanoree. Asta nu a fost niciodată lupta ta.

Fața lui Tre se întunecă şi lekkuurile i se lăsară în jos pentru a comunica furie.

— E lupta *tuturor*, spuse el. Se întâmplă doar ca noi doi să fim singurii de pe aici.

— Sună ca un holoreclamă proastă.

Lanoree zâmbi şi deschise trapa. Cu mâna pe mânerul sabiei, cu simțurile Forței înceţoşate de furtunile care devastau suprafața lui Tython, coborî încă o dată pe planeta pe care o numea casă.

* * *

Se despărțiră când se apropiară de nava *Stargazer* prăbuşită şi nervozitatea lui Lanoree crescu. Nu voia să-şi găsească fratele mort printre resturi. Nu era sigură dacă asta însemna că era o persoană bună, sau dacă era doar un sentiment irațional de iertare. Pur şi simplu aşa era ea. Îşi păstrase întotdeauna speranța pentru el. Chiar şi când întorsese blasterul spre ea şi mai avusese doar o fracțiune de secundă pentru a se proteja parțial cu Forța, tot simțise că-i părea rău pentru el.

Poate că era o proastă. Dar în mod sigur, era şi sora lui. Spera că părinții ei vor fi mândri.

Lanoree se apropie de navă şi o cercetă cu simțurile Forței. Nu putea detecta pe nimeni înăuntru. Tre se apropie încet din cealaltă parte şi când ridică o piatră şi o aruncă în carenă, ea se repezi înainte pentru a bloca pe oricine apărea dinăuntru. Dar totul era tăcut. Urcă pe carcasa înclinată şi strecură o baghetă luminoasă printr-o uşă spartă. Interiorul era un haos – panouri de control zdrobite, fire şi cabluri atârnând, un scaun prăbuşit şi o spumă de impact întărită în jurul formelor goale a cel puțin patru persoane. Încă mai putea vedea două corpuri învelite în spumă, iar părțile expuse le erau grav mutilate de prăbuşire. Lanoree îi făcu semn lui Tre să aştepte unde era, apoi se cățără în interior. Niciunul dintre trupuri nu era al lui Dal. Răsuflă uşurată, apoi tresări la un fulger deosebit de puternic din exterior.

Nu exista nicio urmă de dispozitiv. Şi nici semne de luptă sau că fuseseră doborâți. Furtuna de Forță doborâse nava şi ea se miră de norocul pe care îl avea. Atinse carena la ieşire, apoi alunecă spre spatele navei, către motoare. Erau încă prea fierbinți pentru a le atinge.

— Sunt la treizeci de kilometri de Oraşul Vechi şi sunt pe jos, strigă ea.

— Cât timp a trecut? întrebă Tre.

— Nu mult. Motorul încă este fierbinte. Dar va trebui să ne grăbim.

Fugiră înapoi la *Pacificator*, iar Lanoree decolă şi zbură rapid pe deasupra peisajului. Tre stătea lângă ea şi se uita la scanere în timp ce ea naviga prin văi şi în jurul unor vârfuri stâncoase.

Era mai mult decât conştientă de elementul surprizei pe care îl avea de partea ei încă o dată. Dal credea că murise. Apropiindu-se de Oraşul Vechi, experimentă câteva amintiri de ultima dată când fusese aici. După ce găsise hainele însângerate ale lui Dal şi-l crezuse mort, se întorsese la Anil Kesh pentru a înfrunta repercusiunile actelor sale finale. În urma anchetei despre moartea lui Skott Yun – pentru care vina îi fu atribuită doar lui Dal – îi fusese acordată o perioadă de odihnă, în timpul căreia călătorise acasă şi le spusese părinților ei tot ce se întâmplase.

Se învinovățiseră pe ei înşişi, iar Lanoree dăduse vina pe sine. Se căscă o distanțare între ei şi când veni vremea să reînceapă restul *Marii* ei *Călătorii* – singură de data asta, o situație pe care avea să învețe să o prefere – se apucase imediat de treabă.

Nu se mai întorsese niciodată în Oraşul Vechi. Dal era mort, ceva îl doborâse acolo şi nu mai era nimic de câştigat din vizitarea acelui loc. În plus, existase sentimentul acela de frică care o inundase, pe care îl atribuise vârstei imense a locului, istoriei sale necunoscute, misterului pe care nici măcar Forța nu îl putea descifra. Nu mai vorbise niciodată despre asta. Credea că acel loc trebuia lăsat în pace pentru totdeauna. Şi acum, iată că se ducea din nou acolo.

— Senzorii nu arată forme de viață, spuse ea.

— Nu e niciun Je'daii aici? Cu siguranță, ar fi trebuit să păzească locul în caz că el trecea de tine?

— Cred că Maestra Dam-Powl a spus că s-au retras. Arătă spre cer. Se întâmplă altceva. Dacă are sau nu legătură, cred suntem pe cont propriu.

— Voi Je'daii şi misterele voastre, spuse Tre, cu lekkuurile tresărind într-o ridicare din umeri. Aşadar, ei unde sunt?

— Probabil că au coborât deja.

— Să coboare?

— Există tuneluri sub ruine. Peşteri. Lacuri. Locuri adânci.

— M-am săturat de subterane.

Lanoree se uită la el, cu o sprânceană ridicată, deşi de data asta ea nu îi mai spuse: *Nu trebuie să vii*.

— Hai să o facem repede, spuse Tre.

— Te simți mai bine?

— Medicamentele tale mă țin în formă.

Lanoree ateriză nava şi se apropiară împreună de Oraşul Vechi.

Peisajul părea prea familiar, deşi fusese aici doar o singură dată. Era aproape ca şi când şi-ar fi dorit întotdeauna să se întoarcă. Deschise drumul printr-o vale puțin adâncă şi trecu de un deal care ar fi putut odinioară să fi fost o piramidă. Mergeau pe urmele a patru persoane, care se vedeau în iarbă lungă şi umedă. Inima îi bătea repede şi simțea cum o strivea o groază iminentă.

Ei chiar cred că sunt aici pentru a porni o hiperpoartă! gândi ea, iar ideea fu uluitoare. Dacă totul mergea prost, asta ar fi putut condamna întregul sistem. Dar dacă hiperpoarta era reală şi dispozitivul chiar funcționa, Dal ar fi putut să facă un pas spre stele. Ce explorator nu ar fi simțit un fior de emoție la un asemenea eveniment?

În cele din urmă se apropiară de o intrare în subteranele Oraşului Vechi, iar Lanoree o recunoscu drept cea pe care o mai folosiseră înainte. O cuprinse un sentiment puternic de *déjà vu*, şi multe lucruri care se întâmplaseră de când coborâse pentru prima dată, părură să fi fost un vis.

— Nu-mi place locul ăsta, spuse Tre, readucând-o la realitate. Se simte...

— Ciudat, spuse ea.

Simt că totul este pe cale să se schimbe, spusese Maestra Dam-Powl.

Lanoree îşi urmă din nou fratele sub suprafața lui Tython, neştiind ce ar putea găsi dedesubt.

* * *

Nu la mult timp după ce coborâseră în subteran, dădură peste prima dintre măsurile lui Dam-Powl. Femela Cathar *Stargazer* fusese tăiată în mai multe bucăți. Capul i se rostogolise pe o pantă uşoară şi acum se odihnea, privind în sus la ei. Restul zăcea împrăştiat prin tunel. Sângele era încă umed şi cald, iar mirosul lui le făcu rău. Ochii ei reflectară lumina baghetei lui Lanoree, privindu-i parcă acuzator, iar Lanoree simți Forța capcanei care fusese declanşată aici. Prinse în perete, erau mai multe capsule laser, toate epuizate acum. Dar îşi împliniseră scopul.

— Au mai rămas doar Dal şi alți doi, spuse Lanoree.

— Şi acum ştiu că există capcane.

— Mă îndoiesc că vor mai cădea în următoarea.

— Să sperăm că nu vom cădea noi în ele, spuse Tre.

— Astea sunt puse de Je'daii, spuse Lanoree.

— Atunci trebuie să fie aici jos ceva care să merite protejat.

Lanoree nu-i răspunse, pentru că gândise la fel.

Consiliul Je'daii îi dăduse misiunea să-l oprească pe fratelui ei şi, cu siguranță, presupuseseră că ar fi reuşit cu mult înainte să se ajungă la asta. Acesta era ultimul pas al planului său şi totuşi era cu un pas înaintea ei. Dar nu ar fi ghicit niciodată asta. Capcanele erau aici pentru a împiedica pe *oricine* să intre în adâncul Oraşului Vechi. Şi fuseseră plasate recent.

Continuară coborârea. Lanoree cercetă înainte, cu simțurile mai puțin zăpăcite acum. Poate că furtuna de Forță de la suprafață se calma, sau poate că bucata aceea mare şi solidă a lui Tython, dintre ea şi furtună, acționa ca un scut. Forța se simțea

tulburată, dar oarecum stabilă. O folosi cu încredere, iar următoarea capcană fu evidentă. Dal şi ceilalţi fuseseră, de asemenea, conştienţi de ea. Umpluseră o haină cu pietre şi o aruncaseră înainte, iar materialul mărunţit şi pietrele crăpate purtau semnele de arsură ale capsulelor laser epuizate.

— Se mişcă repede, spuse Lanoree.

— Cum poţi să-ţi dai seama?

— Acesta este fratele meu.

Lanoree îşi scoase sabia în timp ce mergeau mai departe. Recunoscu unele dintre caverne şi tuneluri, treptele mari care coborau şi gravurile ciudate de pe unii dintre pereţi, dar rămase concentrată. Urmărirea, măsurile luate de Je'daii, erau tot ce conta. Dacă ar fi existat, nu avea nici cea mai mică idee despre cât de departe putea fi hiperpoarta.

În timp ce traversau un hol cu stâlpi şi socluri din piatră cioplită, purtând sculpturi ciudate, erodate de timp, văzu o flamă în depărtare. Ilumină pentru o clipă o uşă înaltă, arcuită, înainte să se estompeze, apoi se văzu din nou. Era lumina alb-fierbinte a unei explozii laser.

— S-a declanşat o altă capcană, spuse Tre, iar Lanoree aprobă din cap.

Erau aproape. O luară la fugă. Poate că aşteptarea îi înăbuşi prudenţa. Urmărirea era aproape de final şi hotărârea ei de a-l înfrunta din nou pe Dal înainte ca acesta să declanşeze dispozitivul era singurul lucru care o interesa. Cercetă cu simţurile Forţei, nu detectă nimic greşit şi avu încredere. Nu se gândi la faptul că simţurile ei ar fi putut fi deranjate şi că Forţa tremura din nou în furtunile de deasupra.

Oricare ar fi fost motivul, merseră direct spre pericol.

Capcana laser fusese aşezată într-un tunel larg şi fumul încă se ridica din obiectul greu care fusese folosit pentru a o declanşa. Piatra fusese tăiată în două părţi strălucitoare. *Nu pot fi cu mai mult de o sută de paşi înaintea noastră*, gândi ea şi, în timp ce se concentra să alerge în linişte, să-şi ascundă mintea şi să se pregătească pentru ceea ce avea să vină, văzu o urmă de mişcare în stânga ei.

— Lanoree! strigă Tre în spatele ei, împingând-o înainte.

Poate că se împiedicase, împingând-o în timp ce cădea. Sau poate că o făcuse dinadins. Grindina de focuri blaster răsună prin tunel, spulberând stânca în bucăţi topite, iar *Stargazerul* trase de cinci ori înainte ca Lanoree să ridice sabia. Respinse încă două focuri şi sări prin tunel aproape fără efort. Ateriză lângă bărbat şi lovi cu sabia, tăindu-i ambele braţe chiar sub coate. Braţele şi blasterul căzură la pământ. Bărbatul icni în tăcere şi făcu doi paşi înapoi până până la peretele tunelului. Se uită în jos la cioturile sale, apoi la Lanoree, cu ochii larg deschişi.

Îi trecu sabia prin piept, tăindu-l aproape în două. Când căzu mort, ea se întoarse, gata să-i spună lui Tre să meargă mai departe şi să fie atent, pentru că acum Dal şi ultimul *Stargazer* ştiau că erau pe urmele lor. Dar Tre nu mai avea nevoie să i se spună nimic, pentru că era mort. Un singur foc îl lovise în partea de sus a gâtului, arzându-l spre spatele craniul. Căzuse în faţă, cu braţele încă întinse.

— Oh, Tre, şopti Lanoree, pentru că nu ştia ce altceva putea zice.

Se repezi lângă el, gata să-i smulgă blasterul şi să alerge mai departe. La nasul lui se formase o bulă de sânge. Ea îi atinse încheietura mâinii şi simţi un puls slab, zbătându-se ca o pasăre prinsă într-o capcană. Rana arăta rău, totuşi încă mai respira. Dar Lanoree ştiu că nu avea timp pentru el.

— Îmi pare rău, spuse ea şi îl lăsă pe Tre în întuneric, alergând mai departe.

Singura consolare era cunoaşterea faptului că dacă el ar mai fi fost conştient, ar fi înţeles-o.

La fel cum fusese şi prima dată în adâncul Oraşului Vechi, acum era singură.

* * *

În curând, Dal fu şi el singur.

Fiind atentă, mai acordată ca niciodată la fluxul şi curgerea Forţei prin aceste

camere antice subterane, Lanoree îl simți pe ultimul *Stargazer* cu mult înainte ca el să ştie că ea era acolo. Se ascundea pe o treaptă înaltă care urca spre un perete masiv, cu blasterul îndreptat spre locul din care veniseră el şi Dal.

Lanoree urcă mai sus. Se mişcă repede şi în linişte, abia deranjând aerul din jurul ei şi era atentă în fiecare clipă la mişcarea care ar fi arătat că el o auzise sau o văzuse. Dar era ca o umbră. Când ajunse suficient de sus, sări înainte şi căzu peste *Stargazer*. Se gândi să-l întrebe unde se dusese Dal şi cum era înarmat, dar nu putea risca. Îl văzuse pe unul dintre aceşti *Stargazeri* explodându-şi centura de sinucigaş, fără să stea pe gânduri. Şi presupuse că era şi ceva furie în spatele loviturii sabiei ei. Capul *Stargazerului* se rostogoli pe trei trepte mari, şi ateriză încet pe pământ, exact lângă ea. Ea începuse deja să alerge din nou. Poate că Dal nu ştia că ultimul *Stargazer* era mort, dar ar fi presupus că acum era pe cont propriu.

Doar el şi sora pe care o împuşcase şi o lăsase să moară.

— Dal! strigă Lanoree, surprinzându-se chiar pe ea însăşi.

Făcu o pauză, apoi zâmbi. Îi plăcuse să-i strige numele. Şi nu pentru că era fratele ei şi ea încă mai avea speranțe, ci pentru că, în sfârşit, nu mai era cazul. Nu mai avea nicio speranță. Îi plăcea să-i strige numele pentru că în vocea ei putea auzi furia şi dezgustul pe care le simțea. Ucisese atât de multe ființe pentru a-şi alimenta fantezia. Încercase să o ucidă chiar şi pe sora lui.

Dacă părinții lor ar fi apărut brusc, el i-ar fi ucis chiar şi pe ei.

— Dal! Vin să te opresc. Fără pledoarii! S-a terminat cu şansele! Doar tu şi cu mine, iar ultima dată când am fost aici jos, ți-ai vărsat *propriul* sânge.

Vocea ei răsună cu ecou, umplând camerele imense şi tunelurile mărețe care, cel mai probabil, nu mai auziseră niciodată un astfel de limbaj. Se întrebă cum suna limba Gree şi ce se întâmplase în aceste locuri cu atât de mult timp în urmă. Simți puterea grea şi densă care umplea locul şi nu-i păsă. Era obosită şi înfuriată. Echilibrul ei era tulburat, şi acum lăsa furia să o conducă. Îi ascuțea simțurile.

Mai în adâncuri, bagheta ei luminoasă se luptă mai tare ca niciodată să învingă întunericul. Poate, cu cât cobora mai mult, cu atât era mai dens întunericul.

Şi apoi apăru Dal, stând într-o cameră care ar fi putut fi cândva un loc de îmbăiat. Aruncase mai multe baghete luminoase într-un cerc aproximativ în jurul lui şi dispozitivul se odihnea lângă picioarele sale. Probabil că îl cărase el însuşi şi Lanoree fu uimită că obiectul acela atât de puternic nu avea mai multă greutate.

— Cred că am ajuns suficient de departe, spuse Dal.

— Nu mă mai opresc acum, spuse Lanoree.

Încetini, dar continuă să meargă spre Dal.

— Nu mă refeream la tine. Mă refeream la asta. Aici. Este suficient de departe.

— Aici? Ea se uită în jur. Dar unde este...?

Dal se aplecă pentru a atinge dispozitivul.

— Nu!

Scoase un blaster şi îl îndreptă spre capul lui Dal, băgându-şi sabia în teacă. Şi ştia, fără nicio urmă de îndoială, că acum nu îi va fi greu să apese de trăgaci.

— Nu este o armă prea grațioasă pentru un Je'daii.

— Mi-ai furat sabia.

— Se pare că ai alta şi nu îți este frică să o mânjeşti de sânge.

— Asta nu este atât de specială.

— Oh. Desigur. Da, am aruncat-o pe cealaltă în spațiu.

El încă era pe jumătate ghemuit, cu degetele întinse şi ea îi privi cealaltă mână.

Ar trebui să-l împuşc chiar acum.

— Vino cu mine, spuse Dal.

— M-ai împuşcat.

— Şi totuşi eşti aici. Sora mea cea dură.

— Forța m-a salvat. Ironic, nu crezi? Ți-ai bătut joc de ea atât de mult, şi totuşi de la ea ți se va trage sfârşitul.

— Mie mi se pare că un blaster îmi va aduce sfârşitul.

Rămaseră aşa o vreme. Lanoree nu se relaxă niciun moment – degetul era pe

trăgaci, ochii erau ațintiți pe Dal, simțurile Forței fiindu-i ca un vulcan şi, totuşi, nu fu deloc pe deplin conştientă de ele. Furtuna se potolea, dar Forța de pe Tython încă era agitată.

— Eşti un om rău, Dal.

— Mă lupt pentru ceea ce cred!

— Asta nu înseamnă că nu eşti rău.

— Nu mă voi opri, spuse el. Nu voi renunța, Lanoree. Nu după atâta timp. Nu îți dai seama? Nu o *simți*? Nu ai *nicio idee...*

— Nu-mi pasă, spuse ea.

Dal se uită fix la ea, un Dal mai în vârstă şi mai nebun pe care tot nu-l recunoştea.

— Nu te întrebi deloc? zise el încet. Nu eşti nici măcar curioasă despre ceea ce ar putea fi acolo?

Ea nu răspunse.

— De unde am venit, spuse el. Originile noastre. Planetele pe care ne-am născut. Locurile unde aparținem, dar de care am fost smulşi. Moştenirea noastră între stele, Lanoree. Nici măcar o mică parte din tine nu se miră?

— Ba da, spuse Lanoree după o scurtă pauză. Dar nu riscând tot ce ştiu şi iubesc.

— Atunci, împuşcă-mă.

Se aplecă şi mai mult. Degetul lui Lanoree se strânse pe trăgaci. Apoi se relaxă din nou. În schimb, închise ochii şi îşi asumă cel mai mare risc din viața ei. Împinse spre el amintiri despre ei doi. Le împinse cu toată puterea. Forța o părăsi cu un sunet moale şi, pentru o vreme, ea chiar era vie în amintire, aşa cum se forma în mintea lui Dal, fiind la fel de reală acolo, precum era şi în acest loc subteran vechi de îmbăiere pentru Gree.

Mergeau împreună de-a lungul râului de la Templul Bodhi, tineri, aproape fără griji, uitându-se la păsările care se cuibăreau în copaci şi la apa râului pe care coborau pâlcuri rotunde de iarbă, atât de mari încât păreau nişte insule mici. Tânăra Lanoree râdea încântată şi îl vedea pe Dal făcând la fel.

Ochii lui erau mari de surpriză. Pentru un moment, se întorsese acolo cu ea – şi Lanoree văzu ochii fratelui mărindu-se şi fiind înlăcrimați, acolo unde se aplecase peste dispozitiv, şi atunci ea gândi: *Acum!* Împinse din nou, dar de data asta nu mai era doar o amintire. Adunase fiecare imagine amară, aprinsă, distructivă, la care fusese martoră zilele trecute – exploziile şi moartea celor din Stația Greenwood, din minele adânci de pe *Pata Solară*, ale celor care muriseră de sabia ei, ale cerurilor violente ale lui Tython – şi i le aruncă lui Dal. Mintea lui se retrase şi, pentru o clipă, fața îi păru ca de copil, arătând şoc şi furie la înşelăciunea ei.

Apoi, fratele ei începu să țipe. Se clătină înapoi, plângând de nenorocirea, de durerea, de suferința, pe care i le împinsese în minte. Lanoree îl împinse cu Forța. El se dădu înapoi, apoi se împiedică în propriile picioare şi căzu.

Ea se duse la dispozitiv, cu blasterul încleştat într-o mână. *L-am oprit!* gândi ea şi o mare greutate dispăru din adâncurile pieptul ei. Îşi apăsă mâna acolo şi simți căldura rănii vindecate.

Țipătul lui Dal se estompă. Stătea, clătinând din cap, frecându-se pe față şi trecându-şi degetele prin păr. Respirația îi era chinuită, tremurând la fiecare inhalare. Fiind învins, ea se aşteptă ca el să fugă. Şi l-ar fi lăsat să o facă. S-ar fi pierdut acolo şi ar fi murit, sau poate că ar fi coborât mai departe decât Osamael Or şi ar fi dispărut în Oraşul Vechi pentru totdeauna. Dar el nu fugi. Şi când ridică privirea, ea văzu o expresie complet diferită pe fața lui. Furie.

— Ieşi din mintea mea! urlă el şi se întoarse spre ea.

Lanoree ridică blasterul, dar Dal fu, cumva, mai rapid. Mâna lui țâşni şi îl văzu aruncând ceva prin aerul dintre ei, iar apoi o durere rece îi izbucni în mână. Scăpă blasterul şi se clătină înapoi, uitându-se la lama subțire de metal care îi pătrunsese prin palmă. Apoi, Dal năvăli peste ea şi fiecare secundă în care fusese atent la Stav Kesh ieşi în prim plan. Surprinsă, Lanoree nu reuşi să oprească primele lovituri. Dal

fusese întotdeauna abil în luptă, iar ea se feri de loviturile care plouau de peste tot. Îşi ţinu mâna rănită într-o parte, dar el se îndreptă spre ea, o lovitură atingând lama şi tăind-o şi mai adânc, apoi un pumn îi apăsă mâna pe şold şi, înşfăcând capătul lamei, i-o presă în haine. Lanoree ţipă de durere, iar Dal rânji.

Sări din nou pe ea, dar de data asta, îşi revenise suficient cât să fie pregătită. În timp ce Dal lupta cu talentul lui la artele marţiale şi cu toată puterea pe care o avea, la fel şi Lanoree se bază pe antrenamentul ei. Pe anii ei petrecuţi ca Ranger. Pe apropierea ei de Forţă. Se bază pe tot ceea ce ura Dal şi le folosi pe toate împotriva lui. Un pumn o lovi pe Lanoree în umăr şi ea îl împinse cu mâna nevătămată, aruncându-l cu Forţa prin cavernă. El se lovi de o coloană şi alunecă jos, luptându-se să se ridice din nou în picioare. Lanoree smulse blasterul şi nu ezită să apese pe trăgaci. Dar nu se întâmplă nimic. Blasterul căzut trebuie să fi fost deteriorat.

Dal se ghemui, luă o piatră şi o aruncă. Lanoree o respinse cu Forţa şi o spulberă în praf. Dal scoase două cuţite scurte de la centură şi atacă încă o dată. Lanoree aruncă blasterul inutil şi îşi scoase sabia, parându-i loviturile de cuţit. Ţinea lama cu o mână, dar chiar şi aşa, era sigură că era mai bună decât el. Aproape că îi fu milă.

Apoi el aruncă un cuţit spre faţa ei şi, în timp ce ea îl respingea cu Forţa într-o parte, sări spre dispozitiv. Lanoree nu avu timp să mai gândească şi, chiar dacă ar fi făcut-o, rezultatul ar fi fost acelaşi. Fulgeră cu sabia într-un arc înalt, de deasupra capului în jos, spre locul unde Dal ar fi atins dispozitivul. Închise ochii în ultimul moment şi simţi senzaţia înfiorător de familiară a cărnii tăiate de sabie. Ceva se mişcă şi lovi pământul, iar Lanoree trebui să se uite. Braţul drept al lui Dal stătea tăiat lângă dispozitiv, cu degetele încă întinse. Lama era îngropată adânc într-o parte a capului său. El căzu, mişcându-se uşor, cu pleoapele clipind. Se uită la Lanoree, corpul părând să i se relaxeze şi, pentru prima dată din copilărie, ea îl văzu pe Dal cel adevărat, aşa cum fusese cândva. Dar el nu se mai recunoştea.

Ochii lui se înroşiră, sângele îi ţâşni din urechi şi nas, şi apoi rămase nemişcat. Inacţiunea bruscă şi liniştea veniră ca un şoc, iar Lanoree lăsă să-i scape un suspin greu, uimit, de uşurare şi durere. Îl sondă încet, aşteptându-se să simtă furie şi ură, mânia lui familiară faţă de atingerea Forţei şi hotărârea sa de a finaliza ceea ce începuse. Dar nu mai era nimic. Fratele ei murise şi tot ce mai rămăsese, era trupul acela rupt. Îi întoarse spatele lui Dal, asigurându-se că dispozitivul era în regulă. Simţi că era. De asemenea, se gândi că puterea aceea ciudată pe care o simţise aici cu nouă ani în urmă, era oarecum reţinută, fiind egalată de potenţialul zdrobitor al dispozitivului. Întunericul din interiorul lui era oribil, iar ea nu voia să aibă de a face cu el.

Lăsase sabia cu Dal. Nu era sabia ei adevărată. Şi nu avea nicio dorinţă să şteargă sângele fratelui ei de pe lamă.

În curând, va duce dispozitivul înapoi la suprafaţă şi apoi în *Pacificator* şi, dacă Tre trăia, îl va ajuta cu tot ce putea. Tre cel curajos. Îi va duce pe amândoi la Anil Kesh, la Templul Ştiinţei. Je'daii mai talentaţi decât ea vor examina şi vor păstra dispozitivul în siguranţă, şi vindecători mai buni ca ea îi vor acorda lui Tre toată atenţia lor. Ea le-o va cere. Va insista.

După aceea, avea să-i întâlnească pe Maeştrii Je'daii care o trimiseseră în misiune. Le va spune tot ce se întâmplase şi le va cere permisiunea de a recupera trupul lui Dal, astfel încât să-l poată duce acasă. Hotărâse că le va spune părinţilor ei totul. După toate astea, mai era o călătorie de făcut şi încă o întrebare de pus.

Maestrul Lha-Mi al Templului îi va da tot ce îi cerea, pentru că ea fusese cea care împiedicase un cataclism.

Ceea ce *nu* le va spune *vreodată* Maeştrilor Je'daii, era cât de mult timp rămase acolo, lângă corpul rece al fratelui ei, privind fix panoul de activare al dispozitivului.

Şi întrebându-se.

Doar întrebându-se.

Capitolul 19
S-AR PUTEA

Nu pot spune nimănui ce am văzut în adâncul Oraşului Vechi. Nu există cuvinte. Dar sper că într-o zi o să le pot arăta.
— Dalien Brock, *Jurnale*, 10.661 TYA[36]

În cele din urmă, decise că părinții ei mai puteau aştepta. Era o reuniune de care se temea şi nu numai pentru că îşi omorâse fratele.

Se temea cel mai mult de ea pentru că nu reuşise să-l salveze nici a doua oară.

Furtunile încă răvăşeau Tython, în timp ce ea ateriza cu *Pacificatorul* avariat pe una dintre platformele de la Anil Kesh. Nava avea nevoie de reparații, iar droidul ei avea nevoie de atenție specială de la persoanele experte în astfel de tehnologii. Mai presus de toate, Tre era în echilibru între viață şi moarte. Făcuse tot posibilul pentru el, dar încercările ei ar fi putut fi inutile. Avea nevoie de atenția cuiva cu experiență în vindecarea prin Forță. Vorbise cu el în fiecare moment al scurtei lor călătorii spre Anil Kesh şi, deşi se afla într-o comă profundă, spera că făcuse ceva bun. Cu siguranță, o făcuse şi pe ea să se simtă mai bine, pentru că nu mai trebuia să vorbească singură.

Dar problemele întunecate ale lui Lanoree nu se terminaseră încă. Chiar dacă misiunea ei era aproape finalizată, simțea că pe Tython se întâmpla ceva mai important.

Maestra Dam-Powl o întâlni pe platforma de aterizare, cu gluga ridicată.

— Lanoree, spuse Dam-Powl cu o afecțiune autentică.

Lanoree se lăsă într-un genunchi, dar Dam-Powl o ridică într-o îmbrățişare. Ea se supuse şi-şi lăsă capul pe umărul mai scund al Maestrei.

— Echilibrul tău este neliniştit, şopti Dam-Powl.

— Da, Maestră. L-am ucis pe fratele meu.

Dam-Powl oftă greu.

— Sunt vremuri negre. Te rog, vino cu mine ca să putem vorbi. Vom mânca şi vom bea. Compania ta va fi binevenită. Sunt Maestrul interimar al Templului în absența Maestrului Quan-Jang.

— El unde este?

— Plecat. Acum, vino. Dam-Powl îi întinse mâna. Spune-mi totul. Şi apoi am multe să-ți spun şi eu.

— Am crezut că s-a terminat, spuse Lanoree, privind în sus spre est.

Fulgerele dansau acolo, iar vânturile puternice purtau ploaia înțepătoare pe suprafețele expuse ale lui Anil Kesh. Sub templu, urla *Prăpastia*. Întunericul părea să se ridice de acolo, deşi era aproape amiază. Chiar şi după tot ce văzuse şi făcuse Lanoree, asta încă o făcea să tremure.

— Misiunea ta *este* finalizată, spuse Dam-Powl.

---

[36] Anul 10.661 TYA – Anul 25.792 BBY

Priviră împreună trei Rangeri Je'daii care coborau cu grijă dispozitivul din *Pacificator*, aşezându-l pe un cărucior stabil şi împingându-l spre uşa deschisă. Era dus într-unul dintre laboratoarele lui Anil Kesh. Lanoree chiar spera că Je'daii vor putea învăța din el.

— Dar începe ceva şi mai mare.

Maestra Dam-Powl îi spuse lui Lanoree despre nava extraterestră care intrase în sistem, explodase deasupra lui Tython şi apoi se prăbuşise undeva lângă *Fisură*. Poate chiar în Abisul Ruh. Sosirea ei provocase furtunile de Forță înspăimântătoare, care încă loveau planeta, iar Je'daii erau neliniştiți.

— Maestrul Quan-Jang este unul dintre cei mulți care caută veşti despre nava prăbuşită, zise Dam-Powl. Mă tem că urmează vremuri de schimbări pentru Tython.

— Vă temeți? întrebă Lanoree.

— A existat o perturbare în Forță înainte ca nava să se prăbuşească. Un val de întuneric. O voce teribilă, îndurerată, şi apoi tăcere, când veni moartea.

— Şi eu am simțit-o, spuse Lanoree. Pe drumul dinspre *Pata Solară*.

— Mulți Je'daii au simțit-o, spuse Dam-Powl. Cei de pe navă erau sensibili la Forță.

— Din afara sistemului?

— Credem că da. Dam-Powl încuviință uşor, dar nu mai spuse nimic. Putea simți nevoia lui Lanoree de a vorbi. Deci, acum spune-mi povestea ta, zise ea.

Rămaseră în laboratorul Maestrei Dam-Powl, iar Lanoree îi spuse totul.

— Rele lucruri, spuse Dam-Powl când povestea fu aproape terminată. Lucruri atât de rele. Sper că Tre Sana va putea fi salvat.

— E o persoană ciudată, spuse Lanoree. Fu surprinsă să se trezească zâmbind. Atât de dur când l-am întâlnit. Aspru. Egoist. Avea idei supărătoare şi chiar mi-a spus câteva lucruri pe care le făcuse. Nu pe cele mai rele pe care le făcuse, sunt sigură. Dar era foarte deschis în privința trecutului său. Unii l-ar fi numit rău, sau chiar diabolic. Dar m-a ajutat de mai multe ori şi am văzut persoana mai bună din interior.

— Şi eu am simțit-o, spuse Dam-Powl. De-aia l-am ales să fie ochii şi urechile mele.

— Chiar i-ați promis tot ceea ce a spus?

— Da, spuse ea încet. Dacă va supraviețui, mă voi ține de cuvânt.

— A venit după mine pe *Pata Solară* şi m-a salvat. Şi cred că a fost dispus să se sacrifice pentru a-mi salva din nou viața în Oraşul Vechi. El ştia ce era în joc. Dacă nu s-ar fi pus în calea salvelor de blaster, s-ar fi putut ca eu să fiu moartă.

— Abilitățile tale alchimice sunt... destul de remarcabile.

— Doar ceea ce m-ați învățat, Maestră.

— Nu. Ceea ce ai făcut nu poate fi învățat, Lanoree. Eşti un talent natural. Fii doar atentă atunci când o să-ți continui experimentele.

— Nu sunt sigură că le voi continua, spuse Lanoree.

— Oh, o vei face. Dam-Powl zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru repede. Dar ceea ce ai făcut... Întunericul te ispiteşte. Te tachinează cu puterea pe care ți-o poate da. Şi uciderea fratelui tău te-a împins înspre el. Simți un conflict. Te simți... confuză.

— Da, Maestră.

— Îndepărtează confuzia, zise Dam-Powl. Acesta e primul pas în confruntarea cu orice dezechilibru. Să ştii că eşti tulburată sau să fii liniştită că nu eşti. Fii onestă cu tine însuți. Şi... sunt aici, Lanoree. Suntem cu toții aici pentru a te ajuta. Fiecare Maestru, pentru că... Ridică din umeri. S-ar putea să ne fi salvat pe toți.

— Simt că echilibrul meu s-a dereglat, Maestră. Dar încă nu am căzut. Şi nici nu o voi face.

Dam-Powl ridică o sprânceană, apoi bău puțin şi se şterse delicat la gură.

— Deci, amenințarea este anulată, iar alta se ridică în locul ei. Vei dori probabil să te odihneşti înainte de călătoria înapoi la Bodhi şi la părinții tăi.

— Nu, spuse Lanoree. Încă nu mă duc acasă. Şi odihna va putea aştepta. Mai am întrebări.

— Oh, spuse Maestra Dam-Powl, dar ştia foarte bine că Lanoree avea mai multe de întrebat.

— Hiperpoarta. Am simțit-o.

— Ai simțit ceva în Oraşul Vechi, la fel ca oricine este talentat în voința Forței. La fel cum *Prăpastia* provoacă tulburări, şi Abisul din Ruh, şi alte locuri de pe Tython. Fratele tău a avut dreptate într-o privință, cel puțin. Asta nu este planeta noastră.

— Dar am simțit o asemenea putere. Precum ceva care aşteaptă.

— Mi s-a terminat vinul. Trebuie să aduc o altă sticlă.

Dam-Powl se ridică şi dădu să se întoarcă. Lanoree o apucă de robă şi o trase înapoi, astfel încât să fie față în față. Era o mişcare îndrăzneață, să-i facă una ca asta unui Maestru. Dar Lanoree se simțea îndreptățită.

— Maestră. *Există* o hiperpoartă acolo jos?

Dam-Powl se uită în jos la mâna lui Lanoree de pe mâneca ei, aşteptând până când fu eliberată.

— Dacă există sau nu – dacă ştie cineva sigur sau nu – nu schimbă cu nimic ceea ce ai făcut, Lanoree. Dacă dispozitivul Gree ar fi fost pornit, ei bine, s-ar fi putut să nu mai fim aici, acum. Prietene. Bând vin. E posibil ca întregul sistem să fi dispărut.

— E posibil, spuse Lanoree.

— Civilizația este construită pe cuvinte. Dam-Powl zâmbi. Îi slujeşti bine pe Je'daii, Lanoree. Îți aminteşti când tu şi fratele tău ați venit prima dată la Anil Kesh? Am văzut potențialul din tine atunci. Şi când te-ai întors ca să-ți finalizezi pregătirea după ce crezuseşi că el murise şi am petrecut zile lungi împreună, în laboratorul ăsta... Făcu semn cu mâna spre colțurile întunecate şi spre lumânările strălucitoare. Atunci am ştiut sigur că într-o bună zi vei fi un mare Je'daii. Nu m-am temut să ți-o spun. Şi astăzi, nu mi-e teamă să pretind un sentiment de mândrie, pentru că am avut dreptate. Tu *eşti* un mare Je'daii. Şi în călătoria ta, *s-ar putea* să fie necesar să înveți când să te confrunți cu ceva, şi când să-i întorci spatele. Când să-ți asculți Maeştrii şi când nu. Ridică din umeri. Hmm. Din nou cuvintele astea: *s-ar putea*. Înseamnă *poate*, dar înseamnă şi *forță*. Poate că îndoiala îți dă adevărată putere, nu, Lanoree? Echilibrul este uşor. Să-ți pierzi echilibrul şi apoi să-l găseşti din nou, asta înseamnă că trebuie să fii mai puternic decât majoritatea. Şi eu am toată încrederea în tine.

Maestra Je'daii se întoarse din nou şi merse prin laborator, pe lângă băncile pe care ea şi Lanoree exersaseră alchimia şi manipularea. Când se întoarse cu o sticlă nouă de vin, Lanoree mai avea doar o întrebare de pus.

— Maestră, de unde au apărut informațiile despre Dal, *Stargazer* şi aparatul lor?

Dam-Powl încuviință din cap, de parcă ar fi aprobat ceva pentru sine.

— Trebuie să te duci pe Kalimahr.

— Da, spuse Lanoree. Pe Kalimahr.

Îşi ridică paharul pentru a bea din nou.

* * *

În drum spre Kalimahr, Lanoree avu timp să se gândească la tot ce făcuse.

Echilibrul tău este neliniştit, spusese Maestra Dam-Powl, şi Lanoree nu putu să nu fie de acord cu ea. Întunericul îi bântuia visele, şi uneori se trezea visând la Bogan. Toate astea o tulburau, totuşi, călătoria ei nu era încă terminată. Când se va termina, în curând, era încrezătoare că era suficient de puternică pentru a-şi corecta dezechilibrul. Fu surprinsă să se simtă singură. Ironholgs rămăsese la Anil Kesh, fiind reparat de un *Călător* tânăr al cărui talent era mecanica; şi fără Tre, cabina i se părea prea mare, iar nava prea tăcută. Vorbi din nou singură, dar fu tristă că nu primea niciun răspuns.

I se spusese că prognosticul lui Tre era bun. Se gândi la încântarea pe care o

simțise când auzise asta. Se gândi că poate îşi făcuse un prieten.

Un grup de *Călători* condus de Maestra Kin'ade căutase corpul lui Dal pentru o vreme, dar nu fu găsit niciodată.

Creaturi, gândi Lanoree. *Ar putea fi orice acolo jos. Există adâncimi.*

Rămase o vreme privind fix la experiment. Era zbârcit şi golit de substanță şi ar fi trebuit să îl arunce în spațiu. Totuşi, nu se putea hotărî să scape de el. Întunericul dansa în jurul cărnii împietrite, iar Lanoree încercă de mai multe ori să găsească viață în el. La început, fusese, pur şi simplu, mort. Dar apoi, la o jumătate de zi distanță de Kalimahr, simțurile Forței percepură un fir de carne care pulsa iar de viață. În timp, va reînvăța alchimia cărnii. Atracția era prea mare pentru a o ignora. Iar ea era îndeajuns de puternică.

* * *

Pe Kalimahr, nu fu nimic de găsit.

Apartamentul din turn al Karei fusese abandonat. Prejudiciul cauzat de lupta pe care ea şi Tre o duseseră cu droizii santinelă ai femeii grase, fusese reparat. Camera secretă pe care o descoperise Lanoree era curată şi goală, acum deschisă, ca parte a apartamentului. Toate lucrurile personale dispăruseră. Kara îşi părăsise apartamentul pentru prima dată în treisprezece ani şi ar fi trebuit să fie un imobil dorit. Şi, totuşi, nimeni nu voise să-l închirieze. Era ceva întunecat în spațiul acela.

Orice anchetă pe care o făcu, referitor la locația Karei, se lovi de un zid. Majoritatea pretindeau că nu auziseră de ea. De câte ori folosise un truc subtil al Forței pentru a citi mintea asociaților ei, găsi doar imagini confuze ale Karei, ca prietenă şi amenințare, dar nicio indicație despre locul unde se afla. O cunoscuseră cu toții şi mințeau despre asta. Dar când era vorba despre locul unde se afla, spuneau adevărul. Kara dispăruse.

Odată cu ea, după cum îi spuse Căpitanul de miliție Lorus, plecaseră şi alți câțiva membri de profil ai comunității Rhol Yan. Azi erau acolo, a doua zi... nu mai erau. Casele le erau abandonate, uneori încă pline cu bunurile personale. Interesele lor de afaceri rămăseseră fără directori. Nu exista niciodată vreo urmă.

— Poate că e mai bine fără ei, sugeră Lanoree.

— Şi de ce ai spune una ca asta? o întrebă Lorus.

— Pentru că nu erau ceea ce păreau. Erau firi întunecate. Aveau privirile ațintite în altă parte şi, atunci când le convenea, lăsau să se scurgă informații către Je'daii. M-au adus aici. L-au făcut pe fratele meu şi pe adepții lui să-şi accelereze planurile. Cred că, cel mai probabil, Kara şi cei ca ea au fost *adevărații Stargazer*.

Părăsi Kalimahrul în aceeaşi zi în care sosise, simțind că Lorus era bucuros să o văd plecând. Şi ea era bucuroasă.

Se gândi la reparațiile lui Ironholgs. Existau maşini şi existau stăpâni; instrumente care funcționau şi reacționau, şi programatorii care le foloseau în scopuri proprii. Suspectă că Dal fusese o astfel de maşină, un instrument, iar Kara şi tovarăşii ei dispăruți fuseseră adevărații stăpâni. Poate că Dal se mişcase prea încet cu planurile sale şi stăpânii lui doriseră să-l facă să le accelereze.

Şi ce putea fi mai bine decât să-i pui pe Je'daii pe urmele lui? Lui Lanoree nu-i plăcu sentimentul că fusese folosită şi totuşi era o idee care o bântuia.

Dar acum, destinația ei era din nou Tython. Părinții ei o aşteptau şi era timpul ca fiica lor să revină acasă. După a doua slujbă de pomenire pentru Dal, va rămâne cu ei pentru un timp. Va rătăci singură pe câmpiile din jurul Templului Bodhi, poate că va înota în râu şi va urmări cum îşi împletesc păsările cuiburile.

Şi când va cădea întunericul, noaptea, se va întinde şi va contempla Ashla şi Bogan, şi locul de echilibru dintre ele.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetățenii bine şi cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii şi îşi trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniştiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență şi mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți

sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au

fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat

capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.